

Đổi Mặt - Asisu

Contents

Đổi Mặt - Asisu	2
1. Ngôi Mộ Bị Chôn Vùi	2
2. Nữ Quan Năm Xưa	5
3. Tâm Tư Của Bạc Đế Vương	9
4. Tiến Vào Hoàng Cung	13
5. Người Thừa Tự Của Babylon	16
6. Carol	20
7. Dấu Hiệu Hoàng Thân	24
8. Chân Dung Kẻ Âm Sát	27
9. Người Xứng Đáng	30
10. Lí Lễ Của Asisu	34
11. Trận Đấu Và Sơn Động	40
12. Ba Ngày Ba Đêm	45
13. Lời Hứa Của Ragashu	51
14. Nguyên Nhân Sâu Xa	56
15. Kế Hoạch	60
16. Đột Nhập	62
17. Gặp Gỡ Và Kết Thúc	67
18. Menfuisu	71
19. Hạ Ai Cập	75
20. Minuê	79
21. Điệu Múa Của Bò Cạp	82
22. Khách Viếng Thăm	85
23. Sự Thay Đổi	88
24. Tin Tức Từ Thượng Ai Cập	92
25. Cứu Người	97
26. Biên Giới Thượng - Hạ	100
27. Menfuisu Gục Ngã	104
28. Cái Chết Của Menfuisu	107
29. Sự Mạnh Mẽ Của Nữ Nhân	110
30. Chính Điện	113
31. Vị Khách Không Mời	117
32. Ranh Giới	121
33. Sự Góp Mặt Của Minoa	126
34. Nỗi Lửa	129
35. Kế Hoạch Của Asisu Và Sự Lựa Chọn Của Carol	132
36. Người Kế Vị Pharaoh	138
37. Trận Chiến Cuối Cùng	144
38. Tiêu Diệt Kẻ Thù	149
39. Tạm Biệt Ai Cập	153
40. Phiên Ngoại : Babylon Có Đẹp Không?	160
41. Bonus	162

Đổi Mặt - Asisu

Giới thiệu

Mình KHÔNG viết đồng nhân hay xuyên không. Nàng là Asisu chân chính. Đây là bộ thứ hai mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-mat-asisu>

1. Ngôi Mộ Bị Chôn Vùi

Màn đêm thâu che phủ cả một vùng trời, những ngôi sao sáng lấp lánh trên cao cũng nhiều như cát dưới chân cô gái đang đứng đây. Ở một vùng sa mạc rộng lớn thế này, Asisu thấy mình thật nhỏ bé, thật tro trọi và cô độc. Không gian nơi đây quá yên tĩnh, đang đối lập với tâm tình hỗn loạn bên trong của nàng. Hiện tại, nàng đang đứng tại rìa ốc đảo nhỏ, xung quanh khắp bốn bề chỉ có cát, nàng biết nơi đây rất gần với Ai Cập rồi. Sắp về đến cố hương, nhưng sao trong lòng lại ngổn ngang đến thế này.

Một tuần trước, Menfuisu có đưa thư đến Babylon mời nàng quay về nhận mặt hoàng thân, ngoài ra, nàng biết hẳn làm vậy vì muốn xoá tan tin đồn mối quan hệ liên minh bị rạn nứt giữa Ai Cập và Babylon, chứ hẳn chẳng ưa gì nàng quay về cho cam. Mà thực ra nếu Ai Cập không bị Assyria và Hitaito đe dọa, lại thêm Hạ Ai Cập nàng vẫn chưa trao lại hoàn toàn, nàng cam đoan hẳn không cần lợi dụng nàng. Asisu thầm cảm ơn luật lệ Ai Cập ngàn đời khi mà công chúa và hoàng tử đều được hưởng quyền cai trị như nhau và quyền lực đó không thay đổi, trừ phi vương tôn trao lại cho người khác. Hồi nàng mới bị nhốt trong cung Babylon vì chuyện Carol, hẳn còn đột nhập đến đòi giết nàng, thì nàng thiết nghĩ chủ ý lần này ắt tám chín phần do Imphotep đề nghị.

Asisu đã lên đường được bốn ngày nay, ngày mai nữa là về đến Têbê rồi. Tối nay nàng cùng đoàn người dựng trại, nghỉ chân tại ốc đảo phía tây này, nơi đây thuộc quyền sở hữu của Ai Cập, nhưng chỉ là ốc đảo nhỏ nên không được xem là lãnh địa chính thức. Asisu trên đường cũng cực kì cảnh giác, vì ai dám chắc Babylon sẽ không ra tay với nàng, ngày mai thôi...chỉ cần nàng tiến vào hoàng cung Ai Cập, lỡ mà bị ám sát trên cố hương, quân Babylon lập tức kéo quân đánh chiến, bây giờ chưa có lí do khai chiến, nhưng nếu nàng chết thì cái cớ sẽ rõ ràng ràng bị Ai Cập giết, lại căn cứ việc nàng làm hoàng phi Babylon, chiếm giữ Hạ Ai Cập sẽ dễ dàng hơn vạn lần. Đúng vậy, Ragashu ra sức lấy lòng nàng, dù trước có bị nàng xúc phạm một nhát dao cũng không hề tệ bạc, một năm qua hậu cung cũng chỉ có một mình nàng, nhưng ai dám chắc những điều hẳn làm chứng minh hẳn tận sâu vẫn là người đàn ông rất tốt, hay là trình độ diễn kịch và nhả nhin quá cao. Cùng chung sống với Ragashu gần một năm, nhưng nàng chưa bao giờ hiểu trọn vẹn thâm tâm của hắn.

Mạng sống của Asisu lúc nào cũng bấp bênh như thế. Nàng nhớ Menfuisu, muốn lao đến trong vòng tay của hắn, nhưng mà hắn, đôi mắt lúc nào cũng lạnh lùng nhìn nàng, luôn miệng chửi nàng độc ác với con ranh Carol. Nàng khát khao muốn giết nó, bầm vằm nó làm trăm mảnh để thoả lại nỗi đau trong lòng nàng. Chỉ cần nó chết, Menfuisu sẽ lại về bên nàng. Trái lại, trong lòng nàng cũng không muốn quay trở về, vì hễ chạm chân qua ranh giới Ai Cập, có thể nàng chết bất đắc kì tử không chừng. Giả dụ nếu Ragashu quan

tâm nàng là thật, cho dù hẳn không giết nàng, những nước lân cận rồi sẽ ra tay, gây hiểu lầm lên cả hai nước rồi chiến tranh. Làm sao thì mới tốt đây...

_Nữ hoàng, Người không nên ở ngoài này lâu như thế, ngày mai sẽ bị bệnh mất. Người đang suy nghĩ gì mà trầm tư thế, thưa lệnh bà.

Ari vừa nói, vừa khoác lên cho Asisu áo choàng hoàng gia. Dù ở Ai Cập thời tiết nóng bức, nhưng sa mạc về đêm quả nhiên rất lạnh. Nàng quay lại nhìn nữ quan thân cận của mình, cuối cùng bên cạnh nàng cũng chỉ có mình cô ta. Asisu thở dài, ngược mặt lên trời đáp trả :

_Ta đang nghĩ đến chuyện hoàng thân.

_Ý nữ hoàng là...Xin Người cứ nói, nô tỳ muốn cùng người phân ưu.

Asisu chép miệng, mắt nhắm lại như tận hưởng không khí xung quanh.

_Ta không tin việc phụ vương có con riêng với hạng phụ nữ thường dân. Phụ vương trước giờ đều rất yêu mẫu hậu, tính thời điểm tuổi tác lúc tên kia ra đời, mẫu hậu vẫn còn sống, làm sao Người có thể yêu một cô gái thân phận thấp hèn như vậy được. Lại còn có phi tần, mẫu thân của của Menfuisu nữa.

_Nhưng nô tỳ nghe nói hoàng đế đã xác thực thân phận của người này, nên mới muốn lệnh bà cùng về, mở yến tiệc thiết đãi công bố cho toàn dân Ai Cập được biết.

_Ta không biết, chỉ là cảm giác ta buộc ta hoài nghi như vậy thôi. Có lẽ bao nhiêu năm nay ta chỉ có một mình Menfuisu là em trai, lại yêu nó hơn bản thân mình, nên khi nghe chuyện này ta khó lòng tiếp nhận. Ngày mai đến hoàng cung rồi, nhìn mặt hẳn sẽ biết ngay mà.

_Lệnh bà, nô tỳ còn nghe được, ốc đảo phía tây này chính là nơi người này được phát hiện, coi như người này xuất thân, sinh sống, lớn lên ở đây.

Asisu không khỏi ánh mắt ngạc nhiên, quay lại nhìn chằm chằm Ari, làm cô cúi mặt sát đất, sợ mình nói sai chuyện gì. Rồi nàng dời mắt đi, ánh nhìn xa xăm vô tận, lại cất tiếng :

_Ta muốn đi dạo một chút cho khuây khoả, người hãy đi cùng ta, nhớ kêu thêm lính hộ vệ đi theo. Ta không muốn có gì bất trắc xảy ra.

_Nô tỳ tuân lệnh.

Một lát sau, Asisu đi dạo ra ngoài ốc đảo, nhưng các nô một khoảng khá gần. Ari cận kề nàng, mắt nhìn khắp nơi cảnh giác, bọn lính cận vệ tốp sáu người xếp hai hàng đi theo sau. Nàng biết, đối với Babylon, nếu muốn hạ sát nàng mà để mọi người tin do Ai Cập làm, thì phải đợi nàng vào tới hoàng cung, trước mắt sẽ không hại nàng. Còn nàng bây giờ sợ bọn thổ phỉ và các nước thù địch khác hơn. Đang chậm rãi nhàn nhạt bước từng bước nhỏ, bất chợt có cơn gió nhẹ kéo tới, đem một ít cát quẩn vào miệng nàng. Asisu hơi cúi người, che miệng ho, Ari thấy vậy hốt hoảng vội nhẹ lưng nàng và rút khăn che mặt. Trong cơn ho, mắt nàng hơi ngược lên, thì thoát nhìn thấy đúng hướng nhìn, có một vật gì đó sáng bóng loé lên ở phía xa xa. Vội chỉ tay về hướng đó và hỏi :“Thứ gì thế kia.”

Ari cũng quay đầu nhìn qua, cũng lắc đầu báo hiệu không biết, rồi tiếp tục quay lại chăm sóc nàng. Khi ổn định được một chút, không còn ho nữa, nàng vô cùng thắc mắc vật kia, nên chạy một mạch đến chỗ đó. Đến gần được một chút, hình ảnh vật đó đập vào mắt nàng làm nàng hết hồn không thôi. Hỡi ơi, nó là cái đầu quan tài hoàng gia Ai Cập được dát vàng bóng sáng lộ lên trên mặt cát, còn phần thân bị chôn vùi phía dưới. Ari cũng há hốc mồm, ứ ứ không nói được gì, bọn lính thì không ngạc nhiên là mấy, vì bọn họ không hiểu biết gì về hoàng gia Ai Cập. Asisu hít một hơi sâu, tự trấn tĩnh rồi ra lệnh

_Mau dỡ ngôi mộ ra khỏi đó cho ta. Nhanh lên

Bọn lính cuống quýt chạy lại, một nửa lo đào cát ra, một nửa lo kéo phần trên lên. Trong lúc chờ bọn họ mang quan tài lên, Asisu âm thầm quan sát. Quan tài hoàng gia này rõ ràng của một vị công chúa Ai Cập, dựa vào độ dài của quan tài thì hình như chết lúc còn bé, cỡ ba đến năm tuổi gì đấy. Đáng lí ra, hoàng tộc qua đời đều được chôn cất tại thung lũng hoàng gia cao quý hoặc có thể támm liệm chung với kim tự tháp hoàng đế, tại sao một mình nó lại được tách riêng rẽ mà an táng tại nơi bần tiện này. Còn nữa trên quan tài có vết tích của việc người ta đập phá, muốn vùi xuống cát thật sâu, có rất nhiều vết xước bên cạnh mạn

sườn. Asisu nghĩ rằng, có ai đó không muốn cỗ quan tài này bị phát hiện, nhưng do cơ địa sa mạc rất hay biến động, bão cát có thể chôn chặt một vật gì đó xuống, nhưng cũng có khả năng cuốn trôi cát để lộ những gì thẳm sâu bên dưới, cho nên nó mới bị lộ lên phần đầu thế này. Nhờ có ánh vàng phản chiếu ánh lên mà nàng mới nhìn thấy. Khi thấy bọn lính gần xong việc, nàng dứt ra khỏi suy nghĩ của mình, tiếp tục ra lệnh

__Mau mang về ốc đảo, dựng một cái lều riêng lớn kế lều ta và để nó vào trong đó, thật cẩn thận cho ta. Nhớ tỏ thái độ tôn kính vào. Nó mà bị rơi rớt thêm, ta lấy mạng các người.

__Tuân lệnh hoàng phi, chúng thần làm ngay.

Asisu cũng quay đầu đi theo họ, Ari kể bên nhìn chủ nhân im lặng này giờ thì vô cùng lo lắng, lảng lảng đi theo diu nàng cùng về lều.

Asisu đợi quan tài được lau dọn bề ngoài sạch sẽ khỏi cát, đặt cẩn thận, trang trọng trong lều kế bên, mới cùng Ari đi qua bên đó, tiếp tục tìm hiểu. Đứng nhìn nó thật lâu, trong đầu nàng hiện lên hàng ngàn câu hỏi. Tại sao ngôi mộ lại ở đó? Vì sao vị công chúa kia không được an táng đằng hoàng như bao vị hoàng tộc khác? Trong văn thư ghi chép lịch sử hoàng triều Ai Cập cũng không có nhắc tới vị công chúa bị chết yếu nào hoặc một vị nào còn thơ ấu mà phạm tội tày đình không được chôn tại thung lũng hoàng gia. Người trong này tên gì nhỉ? Không biết khi biết tên có thể tra ra thân thế không? Còn có một khả năng, người trong mộ này quả thật con gái của tiên đế, nhưng chưa được ban tước hiệu công chúa, hoặc do người mẹ chưa được hoàng đế chính thức nạp làm phi tần chẳng hạn, nói tóm gọn là đứa con không được công nhận.

Ngẫm nghĩ một hồi, nàng tiến lại gần thêm, chợt phát hiện có một dòng chữ điêu khắc nhỏ ngay sườn. Mặc dù đã bị cào lên vài vết, nhưng mắt Asisu vẫn nhìn ra, kết hợp bàn tay nàng chạm lên cảm nhận độ sâu của chữ, liền nhắm trong đầu được một câu :” Công chúa nhỏ của ta, hoàng đế Nephenmaat.”

Asisu giật bản mình, hốt hoảng lùi lại vài bước, miệng lắp bắp :” Con...con..của phụ vương. Không thể nào, không thể nào...”

Phụ vương, sao lại...Một tên hoàng thân mới được phát hiện, nàng đang còn hoài nghi hẩn, giờ lại thêm một cô công chúa chết yếu thế này...Hay đây là em gái hoặc chị gái của tên mới được rước vào cung, xác nhận con tiên đế. Cùng một nơi xuất thân, tuổi tác chênh lệch không bao nhiêu. Có điều, tại sao, nàng không hề nghe, tên hoàng thân mới nói còn một hoàng tộc đã chết, là hẩn đang cố giấu? Tại sao? Nàng vội đi quanh quan tài một vòng xem xét, chà cả tay lên mong tìm được những dấu chữ khắc khác, nhưng mọi thứ đều bị phá rất nặng, không thể đọc được. Asisu liền nghĩ đến một ý khá điên rồ.

__Ari đâu, vào đây nhanh lên.

__Dạ, nô tỳ đây thưa lệnh bà.

__Người giúp ta, mở quan tài ra.

Ari nghe xong vô cùng run sợ, bên trong có thể xác ướp rất đáng sợ, lại điều cấm kị không nên làm phiền giấc ngủ của người đã khuất.

__Nhưng thưa nữ hoàng...

__Không phải lo, ta muốn xác định thân thế của người nằm trong đây.

Rồi nàng quay lại như nói với người nằm đó.

__Tôi là nữ hoàng Ai Cập, tôi không hề có ý định xúc phạm gì, tôi chỉ muốn xác nhận thân phận của người. Nếu như người là công chúa Ai Cập, tôi sẽ đưa người về với thung lũng hoàng gia, nhận tổ quy tông.

Rồi hai người cùng nhau đẩy ra, mặt trên lật lên, ngã qua một bên. Một mùi hương của trà ướp dội lên nồng nặc, Asisu nhìn một thân hình quần băng khô quắt nằm trong, liền muốn nôn ra ngoài, một tay cố gắng bịt chặt mũi miệng lại. Nàng nhìn về phía bên trong nắp trên của quan tài, thấy có vài dòng chữ được khắc nhỏ xíu phía trên đầu, nàng chạm tay đến một lần nữa, là chữ Ai Cập từ thời cổ nhất, nay người ta không sử dụng nữa, chỉ có hoàng thất là phải học biết. Nó ghi rất rõ :“Đây là con gái của hoàng đế Nephenmaat,

không may qua đời sớm, có văn tự và dao bạc chứng minh. Bất kì ai cũng không được làm phiền giấc ngủ của Người.”

Vậy là đích xác người này có dòng máu hoàng thất, chỉ cần tìm được hai vật kia, liền có thể đem đến an táng tại thung lũng hoàng gia. Asisu đọc thầm trong miệng, Ari nghe thấy liền thốt lên

__Không phải hai vật đó cũng là thứ mà hoàng thân mới nhận đưa làm minh chứng thân phận hay sao?

__Người nói cái gì, người dám khẳng định chứ.

Asisu lớn tiếng hỏi, việc này vô cùng hệ trọng. Ari gật đầu chắc chắn. Asisu càng thêm hoang mang, vậy người kia là anh em gì với vị công chúa này, hay...đang mạo danh? Đó là điều phi báng đối với đất nước Ai Cập này. Nàng quay người lại, nhìn vào chỗ xác ướp, thì thấy bên chỗ cánh tay phải, bằng cuốn bị bung một chút, ngón tay đen khô như que củi hơi lộ ra, cái tư thế đang cầm vật gì đó. Asisu gần như lơ mơ đoán được ngọn nguồn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, vẫn còn phân vân giữa hai lý thuyết mình đã đặt ra.

__Ari, phụ ta đóng lại.

Sau khi trả mọi thứ về vị trí cũ, Asisu trở về lều của mình, không quên dặn nhỏ với Ari điều gì đó. Đêm nay nàng mất ngủ, cứ trằn trọc suốt. Sáng mai, nàng hi vọng tìm thêm được một ít manh mối để xác thực

2. Nữ Quan Năm Xưa

Không đợi đến sáng hôm sau, ngay giữa đêm, bọn sứ thần Babylon được Ragashu phái theo hộ tống Asisu đã đợi diện kiến trước lều vì vấn đề công quan tài kia. Nàng trong lòng bức tức, than trách lũ quan kia không biết phép tắc là gì, nhưng nàng cũng muốn nhân cơ hội này, nói vài lí do để có thể ở lại đây mấy bữa, coi như tiện cho việc điều tra. Asisu bỗng nhếch mép một chút, quay sang nói với Ari :

__Ari, người biết phải làm gì rồi đó, tiến hành kế hoạch đi.

__Nô tỳ đã rõ thưa lệnh bà.

Ari luôn là người hiểu rõ chủ nhân mình muốn gì, cô luôn tự hứa sẽ hoàn thành mọi nhiệm vụ mà nữ hoàng giao một cách hoàn hảo nhất có thể. Thực chất kế hoạch trên chỉ vừa mới được nghĩ ra ngay sau khi nhìn thấy quan tài kia. Cô lập tức lui ra, tiến đến thẳng chỗ bọn người Babylon đang đứng túc trực, bao gồm tướng quân Ormi, quan trọng thần nhất phẩm Lapis - chỉ đứng sau Asisu và Ragashu, tư tế Mut,...Nét mặt cô thay đổi từ đang sùng kính thành bức mình. Ari nói nhỏ gì đấy vào tai Lapis rất lâu, rồi nét mặt ông trở nên vừa mừng vừa lo, chuyển sang trao đổi với mấy người còn lại, dĩ nhiên ai cũng xuất hiện một phản ứng y hệt.

__Sức khỏe của hoàng phi bây giờ là trên hết. Tên quan y mà hoàng đế phái theo chúng ta không phải là tên ngự y giỏi nhất, lại đang bị phong hàn, lây thêm bệnh cho hoàng phi thì khổ.

__Đúng vậy, lỡ mà hoàng phi có chuyện thì chúng ta bay đầu. Ari lại rất có kinh nghiệm, hay là nghe theo Ari đi. Nhưng chúng ta đừng loan tin này đi vội, chuyện chưa được xác thực.

__Ừ, tôi cũng đồng ý, dù chuyện chưa chắc chắn, nhưng nếu chúng ta lơ là, nhờ chuyện xảy ra thật thì chúng ta không xong đâu.

Sau đó liền lập tức cắt cử người trông coi lều của Asisu cẩn thận, số binh lính hộ vệ tăng gần như gấp đôi, Ormi không ở vòng ngoài tuần tra nữa mà trực tiếp canh chừng, không ai dám làm phiền đến hoàng phi, quyết định dời hai ngày nữa mới tiếp tục khởi hành được truyền xuống cho khắp đoàn. Một vài lá thư được soạn thảo và gửi cấp tốc về triều Babylon. Khu vực ngôi lều dựng cho quan tài công chúa kia cũng được tôn trọng triệt để.

Ari hài lòng lắm, nhưng cô giấu nhem cảm xúc trên nét mặt, lập tức đi vào lều nữ hoàng báo tình hình. Khi đã an tâm rằng khoảng cách đủ gần để không ai có thể nghe lén, Ari thì thầm với Asisu :

__Mọi chuyện đã xong thưa hoàng phi. Điều còn lại chỉ cần từ phía Người.

__Làm tốt lắm Ari, bây giờ ta cũng chỉ còn biết tin tưởng ở người.

__Nô tỳ nguyện vì lệnh bà, tính mạng cũng không màng.

__Được rồi, ngày mai nhớ đấy, người cũng biết bước tiếp theo rồi chứ.

__Nô tỳ sẽ đi làm ngay.

Asisu cười đắc ý hơn bao giờ hết, những bước đầu tiên đã hoàn thành tốt đẹp, tất nhiên kế hoạch sẽ xuôi sẽ đến bước cuối cùng. Nàng cần nghỉ ngơi để ngày mai còn sức mà diễn kịch với bọn quan lại kia, không thể cứ nghĩ về vấn đề công chúa yếu mệnh này nọ hoài được. Bây giờ đã quá nửa đêm, và nàng tự hứa khi chuyện này kết thúc, nàng sẽ trừng trị thật thích đáng những ai đã đụng đến nàng.

Từ mờ sáng hôm sau, Asisu đã thức giấc, Ari cũng đã kê cận chuẩn bị đầy đủ. Dù là nơi sa mạc bao quanh, nhưng khí hậu sớm tinh mơ ở đây vẫn khá lạnh, nó hoàn toàn đối lập với cái nóng thiêu đốt cháy da cháy thịt sau vài canh giờ nữa. Asisu phủ áo choàng lên trên người, vội vã bước ra ngoài, nói muốn đi dạo một lát. Tướng quân Ormi không ngăn cản nhưng hộ tống, theo sát nàng từng li từng tí, nhìn trước ngó sau bảo vệ nàng chặt chẽ. Ở đây các du mục thường họp chợ sớm hoặc phiên chợ đêm, do tình hình di chuyển để thương buôn và nhu cầu lương thực thiếu thốn nên mới quy định như thế.

Asisu đi nhìn ngắm những hàng hoá bày biện nơi đây đúng là không tấp nập đông đảo như ở Têbê. Nàng lạnh lùng bước đi, thu hút hết sự chú ý của lính canh cho Ari, nàng giả bộ chỉ tay thích cái này cái nọ tại khắp các gian hàng, sai Ari một mình đi về phía đó mua cho nàng, nhưng thực chất là tạo cơ hội cho Ari dò la thông tin, hỏi thăm từ chủ buôn. Hòn đảo này, nó rất nhỏ, chỉ hơn ba mươi thương nhân tham dự chợ, chỉ trong vòng buổi sáng và trưa, Ari đã nhanh nhẹn có một tin quý giá cho nàng. Ở đây đa phần dân du mục, nên bọn họ không ở lâu, di cư liên tục, những người cũ ở ốc đảo này đã rời đi lâu rồi, đa phần bây giờ toàn những người mới tới, ở lại chừng một hai năm, hoặc vài tháng lại tiếp tục sang ốc đảo khác, thương gia thì chỉ ghé qua dừng chân một hai đêm. Duy nhất chỉ có một bà lão, sống ở căn nhà nhỏ rách nát gần bờ hồ phía giữa đảo, đã sống tại đây hơn hai mươi năm, chưa từng bước chân ra khỏi nhà, cũng không qua lại với ai, thui thủi một mình, nhiều người cảm thấy thương xót nên bưng gạo đến cửa nhà cho, chứ bà ta cũng không đi xin gì.

Asisu thấy người đàn bà đó quá đáng ngờ, lại ở đây đã lâu, nàng hy vọng bà ta có thể biết chút ít điều gì đó. Nàng quyết định ngay chập tối sẽ ghé đến đó xem thử. Mặc cho Lapis ngăn cản, nhưng nàng kiên quyết muốn đi tắm tại hồ nước phía giữa ốc đảo, sợ Asisu tức giận sẽ ảnh hưởng không tốt, nên bọn họ đành chấp thuận. Cách này làm Asisu thích thú ở chỗ, nàng có thể trốn đi dễ dàng giữa rừng người đeo bám nàng, vì ngoài Ari được phép hầu hạ nàng, bọn lính canh bị đẩy cách cả chục thước, chỉ cho phép rải rác xa xa để canh chừng.

Sau khi Ari quây màn lại xung quanh, Asisu lập tức choàng áo che tận trên đầu, lẳng lặng lên ra ngoài, tựa vào màn đêm, hoà hợp với nó mà di chuyển. Ari thì không đi theo cách thức như nàng, ra hẳn bên ngoài, đông dặc đe dọa :

__Ta đi về lều lấy hương được cho nữ hoàng, các người không được làm phiền người, không có hỏi han hay vô phép.

__Chúng tôi biết rồi.

Ari ung dung đi hướng về khu trại, để mọi người không nghi ngờ gì, rồi mới thừa cơ không ai chú ý rẽ phía khác cùng chạy đến chỗ Asisu.

Ngôi nhà người đàn bà không khó kiếm, đơn giản vì khu vực này chỉ có một mình cái thứ rách nát được xem là nhà đó tồn tại. Cái màu sắc đen nhem của bóng đêm làm cho căn nhà đó trở nên thật đáng sợ, với những mảng rong rêu bám đầy tứ phía, mảnh vụn gỗ rơi trước hiên nhà loang lổ, hệt như nơi cư ngụ của quỷ dữ.

Asisu đứng trước ngôi nhà đó mà sợ hãi đột ngột gia tăng, dù không muốn vào cũng phải vào thì mới mong làm sáng tỏ sự thật, Ari cũng chần chừ, muốn cản nàng bước vào trong nhưng quá muộn. Asisu một tay cầm đèn cầy, một tay đẩy cánh cửa đã mục nát hơn phân nửa, khiến nó kêu từng tiếng cọt kẹt khiếp đảm. Bước vào bên trong, dùng ánh sáng le lói duy nhất trên tay, nàng lia xung quanh xem xét mọi thứ, ở đây bụi đóng thành lớp dày bám trên tường, mạng nhện tung hoành khắp nơi, ghế bị xô đẩy ngã trên sàn nhà, đồ đạc nhỏ vương vãi khắp nơi, Asisu dọn người, nàng đã quen không khí trong lành ở cung đình, một nơi như thế này, khiến nàng buồn nôn kinh khủng. Từng cái đặt chân đều dội thành tiếng vì sàn nhà đã quá cũ.

Asisu lướt đèn cầy qua phía góc bên trái, bất chợt thấy hình ảnh một người đàn bà, tóc mang hai màu đen trắng, thân hình co ro nép sát vào tường, mắt tròn tròn nhìn nàng. Nàng giật bắn mình, hãi hùng muốn hét lên một tiếng, xem làm rõ đèn, may nhờ có Ari bên cạnh nhanh tay che miệng nàng lại, đỡ tay đèn giúp nàng. Mặc dù Ari cũng rất sợ, nhưng nhớ đến việc đang trong tâm thế không thể để bọn người Babylon kia phát giác việc cô và nữ hoàng làm, nên mới khiến mình hành động thoe bản năng như vậy.

_Nữ hoàng đừng hét, chúng ta sẽ bị phát hiện.

Asisu lẳng lặng gật đầu, Ari mới an tâm rút tay về. Trên khoé mắt của nàng bắt đầu ướt ướt nước, tuy nhiên tiếng khóc thổn thức lại phát ra từ người đàn bà kia. Bà ta bịt hai tay lên hai bên mặt, liên tục lắc đầu, mặt cúi gằm, vừa nức vừa nói rên, trong giọng âm có pha lẫn sự sợ sệt rõ nét :

_Tôi sai rồi, là tôi sai....tôi van xin...đừng đến đây mà...không...đứa trẻ..đừng làm hại...

Asisu nhú mày nhìn bà, tại sao bà cứ luôn miệng nói những câu từ đứt quãng và khó hiểu đến thế. Đã có chuyện gì khủng khiếp xảy ra với người này? Đứa trẻ, đừng làm hại? Vậy càng có chứng minh bà ta liên quan đến chuyện ngôi mộ đó. Nàng lấy can đảm, chất giọng lạnh nhất có thể, lên tiếng :

_Ta không đến bắt bà, bà yên tâm, tôi chỉ muốn hỏi một vài câu về chuyện xảy ra cách đây hai mươi năm trước.

Lúc này, người đàn bà càng trở nên hoảng loạn hơn, tay chân giãy dụa, quơ quào, con người trong mắt bị kéo xệch.

_Không, tôi không biết gì hết....Đi đi...tôi không biết...đừng hỏi tôi...không biết...

Thái độ của bà ta càng làm cho nàng tin chắc bà ta biết, không những thế có lẽ còn liên quan mật thiết. Asisu không còn sức chịu đựng nữa, dẹp bỏ sự kìm nén bấy giờ, tức giận kêu Ari rút dao và quát thẳng vào mặt bà ta :

_Nếu bà còn không khai, ta sẽ cho người giết....

Nàng chưa kịp nói hết câu, người đàn bà kia nghe đến từ “giết” liền không màng gì nữa, vật người nằm xuống, không thể di chuyển bằng chân, bàn tay xương xẩu nắm lấy vạt váy của Asisu, liên tục kêu lên giữa tiếng khóc rả rích :

_Xin đừng giết tôi, tôi nói, cô hỏi gì, tôi đều nói hết.

_Biết điều như vậy sớm có phải tốt không, tôi hứa với bà sẽ không giết bà.

Hừ, con người ai cũng sợ chết cả mà ! Asisu trong lòng khinh bỉ, nàng bắt đầu lạc vào trong những suy tư vô định của mình , cho đến khi người đàn bà kia lên tiếng, bà ta có vẻ rất khó khăn trong lời nói :

_Tôi chỉ là người hầu của một tiểu thư trên ốc đảo này, hơn hai mươi năm trước, hoàng thượng có dịp đi qua đây đã gặp và sủng hạnh tiểu thư, người rất thương cô ấy, muốn lập cô ấy làm phi tần, nhưng do thân phận nên có chút khó khăn. Tôi đã khai hết rồi, tôi cam đoan tiểu thư không dùng bùa chú yêu thuật gì quyền rũ hoàng thượng cả, là họ yêu nhau thật lòng.

_Vậy họ có đứa con nào không? Đừng có nói dối ta. Ta đang chất vấn ngươi, không phải nghe ngươi kể chuyện.

_Ba năm sau khi được ân sủng, tiểu thư sinh cho vua một đứa con gái. Hoàng thượng để lại văn thư và con dao bạc làm tin.

_Nó có anh hay em trai gì nữa không?

_Không có.

_Người nói dối ta, ta không ngần ngại mà giết người bằng hình phạt tàn khốc nhất đâu.

_Tôi khai tiếp, tôi khai tiếp...Thực chất năm đó, tôi là nữ quan của đệ nhị phi tần, nhân lúc hoàng thượng muốn chọn một cung nữ đến chăm sóc cho tiểu thư, nương nương sắp xếp cho tôi làm người cung nữ được chọn, mục đích để tôi tìm cách hãm hại tiểu thư, nhưng tiểu thư quá lương thiện, lại đối xử tốt với tôi, nên tôi không nhẫn tâm ra tay. Khi tiểu thư mang thai, tôi được lệnh phải để cho tiểu thư xảy thai, nhưng tôi đã không làm. Những ngày tháng tiểu thư ốm nghén, cùng lúc đó nhị phi tần cũng có mang, nên hoàng thượng rất ít lui tới. Tối hôm tiểu thư sinh con, đó là một hoàng tử, một đứa con trai. Ngay lập tức sáng ngày hôm sau, chính Nafutera người trở thành nữ quan mới cho nương nương sau khi tôi đi, được lệnh của Người, đã đến giằng co mang hoàng tử đi từ trong tay tiểu thư, và đưa một đứa bé gái vào thế. Cô ta còn nói, nếu như chúng tôi không an phận mà đi khai với hoàng đế, sẽ lập tức giết hoàng tử. Khi đứa con gái đó lên bốn tuổi, nó bị bệnh qua đời, hoàng đế vì quá lo cho vương tử Menfuisu nên đã bỏ quên mẹ con họ, nên hoàng thượng lập mộ hoàng gia cho đứa bé gái đó, còn để một văn thư và con dao bạc minh chứng. Vì trong thâm tâm tiểu thư biết đứa bé kia không có dòng máu hoàng tộc, nên đã đề nghị hoàng thượng chỉ ghi chung chung chứ không cụ thể giới tính hay tên tuổi. Tiểu thư tin có một ngày, sẽ đưa được hai vật đó tận tay chủ nhân chân chính. Hoàng tử sẽ được thừa nhận.

Tráo con? Đây là hình thức lừa dối hoàng thất. Asisu nghe mà như không tin vào tai mình, một tay nàng đưa lên xoa xoa hai vầng thái dương, tay còn lại bấu chặt vào tấm áo choàng. Nếu tính theo độ tuổi bà ta nói, thì đứa trẻ trạc tuổi Menfuisu, mà nàng nghe nói hoàng thân mới này thua Menfuisu một tuổi. Vậy có ba khả năng : một - người đàn bà này đang nói dối hoặc già quá nên mất khái niệm thời gian, hai - tên hoàng thân kia là giả mạo, đứa trẻ kia vẫn chưa biết là ai, ba - đứa trẻ năm đó, chính là Menfuisu. Nhị phi tần quả nhiên thông minh, đánh tráo đứa bé vừa không chế được người phụ nữ đó, vừa khiến phụ vương không nghi ngờ có người hãm hại. Asisu lại lên tiếng, nàng muốn biết thêm nhiều hơn :

_Người là người của nhị phi tần, mẫu thân của Menfuisu? Người phụ nữ đó sau khi đứa bé chết thì thế nào?

_Tiểu thư qua đời, cùng năm với hoàng phi mất. Tôi muốn chết theo tiểu thư, nhưng người đã giao nhiệm vụ cho tôi đi tìm tung tích của hoàng tử. Nên tôi không thể chết trước khi hoàn thành nhiệm vụ được. Xin đừng giết tôi. Sau khi tìm được rồi, tôi nguyện tự kết liễu.

_Ra đây là lí do lúc đầu bà sợ chết. Vậy tại sao bà lại ở đây, nhị phi tần đã mất lâu rồi kia mà, đâu ai ngăn cản bà được.

_Tôi bị trúng độc, may mắn thoát chết nhưng không thể đi lại được, sau đó có người bắt cóc để tôi ở đây.

_Bà còn nhớ hình dáng lúc bé của hoàng tử chứ? Có dấu hiệu gì đặc biệt trên cơ thể không?

_Khi sinh ra, hoàng tử có một vết bớt tròn trên bả vai trái, trừ màu mắt cùng màu tóc đen giống hoàng thượng, còn lại từng đường nét khuôn mặt đều rất giống tiểu thư. Trước khi đứa trẻ bị đưa đi, tiểu thư có sợ ý làm xước ở gần mắt cá chân trái của hoàng tử, chắc chắn còn để lại sẹo. Người rất giống tiểu thư, rất giống...

Trong khi đang nói, mắt bà ta như nhìn mông lung xa xăm. Ari nhắc nhở nhẹ Asisu nên quay về kéo bị phát hiện. Nàng bây giờ mồ hôi nhễ nhại, bị sốc vì những lời người đang nằm lê dúi chân mình nói. Gật đầu báo Ari nàng đã biết, rồi tiếp tục thêm vài lời :

_Có ai đến hỏi bà những chuyện này trước ta chưa?

_Không có ai...

_Không được bao che.

_Tôi thề rằng tôi nói thật.

_Được rồi, ta có một đề nghị với bà, ta sẽ thay bà tìm lại vương tử, bà dù sao cũng không thể di chuyển, làm sao mà tìm được. Đổi lại, bà không được phép nói với bất kì ai chuyện này nữa.

_Tôi đồng ý.

Bà ta nhận lời không do dự, dù sao thì bà cũng không còn khả năng tìm kiếm gì, hai mươi năm nay cũng không nói chuyện với ai, bị chất độc giày vò đau đớn, giờ người trước mặt biết chuyện, giúp bà hoàn thành nhiệm vụ cũng tốt. Không hiểu tại sao bà lại tin tưởng người này đến thế, có gì đó trong lòng bà thôi thúc bà tin họ, bây giờ thì trút được gánh nặng bấy lâu nay trong lòng. Bà không còn kiểm soát được trí óc, thần kinh trở nên điên cuồng. Khi nghe tiếng cửa đóng, bà đập đầu vào tường rồi lăn ra, mặt ngửa lên trời :“Tiểu thư, tôi đến hầu hạ ngài đây.” Sau đó mắt nhắm nghiền, trút hơi thở cuối cùng.

Asisu sau khi nghe người đàn bà nói đồng ý, liền cùng Ari nhanh chóng quay về. Khi cánh cửa khó nhằn khép lại sau lưng, một tiếng tông mạnh vang lên, nàng nhếch mép mỉm cười :“Người chết thì không thể nói được với ai nữa. Nhưng tiếc thật, còn đang muốn giữ mạng bà ta lại để làm nhân chứng. Là bà tự tử, không phải ta ép.”

3. Tâm Tư Của Bạc Đế Vương

Bầu trời mây đen bao phủ phía trên, đang tạo điều kiện thật thuận lợi cho hai bóng người di chuyển trong bí mật, một người đi trước, một người canh chừng phía sau, cứ cách vài giây lại ngoái đầu quan sát xung quanh. Dù vậy, những ngọn gió hình như trái ngược ý kiến, nó đang thổi từng cơn xao động như để phản đối việc làm mờ ám của hai nữ nhân kia, tà váy cùng áo khoác của họ bay phấp phật, khiến họ phải dùng cả hai tay giữ chúng, nhằm không gây ra tiếng động.

Khi cách một đoạn khá xa căn nhà ven hồ kia, hai bóng đen bắt đầu tách nhau đi về hai hướng, trước đó, người nữ phía trước cất tiếng :

_Ari, người nhớ xử lí xác bà ta.

_Nô tỳ đã rõ thưa nữ hoàng. Người hãy cẩn thận.

Asisu gật đầu, rồi cả hai cùng lúc chạy đi. Vì để không làm quan binh nghi ngờ, Asisu phải về lại hồ nước và Ari tất phải ở lều lấy hương được cho nàng, vậy nên họ đã đi theo lối khác nhau.

Asisu nấp trong đám bụi cỏ, cố gắng bò lê thấp người, thật sự những cơn lau đang giúp ích rất hữu hiệu cho việc ẩn giấu, nhưng bụng nàng phải tiếp xúc với đất nhiều nên có phần hơi đau rát. Nàng vừa tới được sát mép rào vải quây chắn, dùng tay đẩy một ít từ phía dưới tấm vải, chỉ để lộ ra lỗ hổng nhỏ đủ trườn người vào. Ngay khi những ngón chân cuối cùng lọt qua, nàng vội vã đứng dậy, phủi đất bám trên áo, nhưng chúng vô cùng cứng đầu, lại còn có mùi, chờ Ari mang một bộ váy khác đến.

Nàng thật muốn ngâm mình một lát để suy nghĩ mọi chuyện, nhưng thứ nước kia lạnh đến thấu xương, mới ướm thử chân một lát mà đã run cầm cập, đành thở dài chịu đựng trạng thái dơ bẩn này.

Đúng lúc Ari vừa kịp vào lều, thì có một giọng nói vang lên...

_Người làm gì này giờ.

Bên ngoài Lapis vén màn ghé đầu vào hỏi thăm, làm cô giật bắn mình, phía sau lưng đổ mồ hôi hột, nhưng vẫn cố gắng khắc chế nét mặt, quay lại dùng khí độ lo lắng trả lời :

_Tôi không thấy lọ hương được của nữ hoàng đâu nữa, người sẽ trách phạt mất.

_Trời đất, hoàng phi tính đến giờ trong ngâm nước đã khá lâu rồi, người phải chú ý sức khỏe của Người chứ, làm nữ quan bao nhiêu năm rồi mà chuyện căn bản này cũng không biết hả.

_Nô tỳ có lỗi, nô tỳ sẽ chịu phạt sau, nô tỳ đã tìm được hương được, cần đưa đến gấp cho lệnh bà.

Lapis phất tay ra hiệu cho Ari nhanh chóng làm gì thì làm, còn ông mang nét mặt giận dữ quay ra ngoài đi thẳng về lều của mình. Do bị chặn hỏi như vậy, nên Ari đến hơi lâu, Asisu có phần lo lắng, sốt ruột sợ Ari bị phát hiện, khi thấy cô an toàn cầm bình hương được tới mới thở phào nhẹ nhõm. Giả bộ lớn tiếng trách

móc vài câu Ari chậm trễ để binh sĩ bên ngoài không nghi ngờ, sau đó lập tức thay bộ mới, xông hương gấp, rồi cùng Ari đi ra như không hề có gì. Bộ cũ được Ari dùng vài thủ pháp phi tang cực kì tài tình. Mọi chuyện coi như êm xuôi, nàng mong rằng nó không có sơ hở gì.

Asisu nhẹ nhàng chân bước đi đến lều của mình, bọn người Babylon thấy nàng vui vẻ hơn trước thì mới an tâm không hỏi han gì thêm.

Cửa lều vừa được phủ xuống phía sau lưng, Asisu lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng vốn có, đôi mày co nhú lại khó chịu. Vì ở đây không có trường kỷ nên nàng ngồi uy nghiêm trên giường, hướng mắt về người nữ vừa đi vào sau. Ari đi kiểm tra vòng quanh, sau khi xác định không có người nghe lén, cô mới lại gần Asisu, rồi quỳ dưới chân nữ hoàng của mình. Asisu thấy ổn định mọi thứ rồi, hạ mắt xuống một chút hỏi, âm giọng gần như thì thầm :

_Chuyện tên thái y quèn được đưa theo phái đoàn chúng ta, người đã làm việc với lão ta chưa?

_Dạ nữ hoàng, nô tỳ đã xong việc với hắn từ trước khi chúng ta xuất phát, chức quan nhị phẩm phó chủ quản viện y, hắn nghe xong liền đồng ý ngay lập tức. Ngày mai khi hắn hết phong hàn, sẽ thực hiện bước kế tiếp.

Asisu cười khẩy, vậy các bước tiếp coi như đã ổn phần nào. Nàng lại tiếp lời :

_Có ai nhìn thấy tiền tài mà không đam mê đâu, huống chi tên cầu quan đó, không hề có tài năng, bao nhiêu năm nay từ lục phẩm không lên nổi ngũ phẩm, bây giờ làm có chút việc nhỏ mà được miếng mỡ thì mèo nào lại chê. Người làm tốt lắm.

_Lệnh bà còn gì dặn dò nô tỳ nữa không? Còn chuyện tối nay...

_Ta cũng đang có một vài câu cần hỏi người đây. Lúc nãy người có nhận ra người đàn bà đó không? Ta nghĩ bà ta từng làm nữ quan cho nhị phi tần, tức lúc đó có lẽ người đã nhập cung rồi chứ. Người hầu hạ trong cung mẫu hậu nhiều năm trời, lại chăm ta từ tấm bé, người ắt cùng thời với bà ta.

_Bẩm lệnh bà, nô tỳ không biết người này. Do năm đó, nhị hoàng phi mới lên chưa đầy một năm, đã tổng khứ một nữ quan nhũ mẫu của mình qua khu dành cho bọn tỳ nữ khu dọn dẹp vì bà ta ăn cắp trang sức hoàng tộc, nô tỳ nghe nói, nơi đó vô cùng cực khổ. Một năm sau, khi tiên hậu hạ sanh người, nô tỳ mới được tuyển vào trước mấy tháng để làm nữ quan vì vậy nên không thể gặp bà ta. Tiếp đến gần nửa năm sau, có tin hoàng thượng chuyển một nữ quan đã bị vứt bỏ nào đó sang một nơi khác, không rõ đi đâu và làm gì, mọi thứ rất bí ẩn. Lúc đó, cung nữ khắp nơi đều bàn tán xôn xao, nhưng không có đáp án chính xác. Mọi chuyện nô tỳ chỉ được kể lại, chứ không dám mất xác thực chuyện trên, nên nô tỳ không để tâm.

_Vậy người nghĩ bà ta có nói thật không?

_Nô tỳ nghĩ bà ta không có lí do gì để nói dối, nhưng chuyện này nô tỳ cho rằng nên điều tra kĩ hơn, không thể chắc chắn điều gì được thưa lệnh bà.

_Về đến hoàng cung Ai Cập, người nhớ liên hệ với mấy tỳ nữ cũ, tìm hiểu từ chỗ Nafutera xem.

_Dạ, nô tỳ đã rõ.

_Ta thật sự nôn nóng muốn biết mặt tên hoàng thân mới này...Ari, ta muốn uống rượu.

_Nhưng thưa lệnh bà...

_Không sao đâu, chỉ một chút thôi, bọn họ không phát hiện ra đâu.

Đợi Ari đi ra ngoài, Asisu thở hắt một hơi, nhắm nghiền mắt lại, ưu tư điều gì đấy. Không lâu sau, Ari đem rượu vào, là loại rượu nho của Ai Cập, được mua ngay lần đi dạo phiên chợ sáng nay. Nghe được mùi hương thoang thoảng quen thuộc, thứ đặc trưng của Ai cập, nàng từ từ mở mắt, nhìn hướng phát ra, nở nụ cười nhẹ.

_Lâu lắm rồi ta không uống được rượu nho, mùi vị quê hương. Từ lúc sang Babylon đến giờ...

Bây giờ đã gần nửa đêm, thời tiết lạnh lẽo hoà với không gian thanh tĩnh về khuya, mây đen không còn che lấp ánh trăng như lúc nãy, gió không còn thổi mạnh xô đẩy mà chỉ êm ái lướt qua xoa dịu, mọi vật xung quanh yên ắng lạ thường, chỉ còn tiếng thở của con người xao động, khoảnh khắc như để chính họ nhìn lại trái tim của mình, đối diện với nỗi lòng sâu thẳm, cảm nhận được tâm tư chân thật từ bản thân.

Asisu cầm ly rượu trên tay, nhấp một chút, giữ hớp rượu trong miệng không vội nuốt xuống, hương vị lan toả mạnh mẽ, được cảm thụ từng chút, từng chút một, làm nàng nhớ lại những ngày tháng trước đây.

Mẫu hậu, có phải người đã buồn lắm đúng không? Người nói dối thật giỏi. Phụ vương căn bản không hề yêu mẫu hậu, phụ vương dù có mẫu hậu, thậm chí có nhị phi tần, nhưng cuối cùng vẫn đến bên người đàn bà kia. Mẫu hậu, con không hiểu nổi phụ vương, mẫu hậu cao quý, xinh đẹp, nguyên một lòng yêu phụ vương, lại đem đến quyền lực tối cao cho Người, sao Người vẫn phản bội mẫu hậu. Còn nhị phi tần, sinh được con trai, xuất thân dòng dõi quý tộc, dùng mọi cách níu giữ bước chân phụ vương, nhưng rồi trái tim phụ vương vẫn dành cho người phụ nữ kia. Tại sao vậy phụ vương, mẫu hậu con đã thua kém bà ta điều gì? Hay Người chỉ lấy mẫu hậu vì đảm bảo vương quyền? Nếu vậy, mẫu hậu thật đáng thương phải không phụ vương?

Mẫu hậu, có phải mẫu hậu không vì bệnh mà qua đời sớm như thế, là vì người uất hận, cô đơn mà chết, phải vậy không? Mẫu hậu chắc hẳn đã biết chuyện người đó. Tự đau thương cho chính mình, mẫu hậu. Người lúc nào cũng nói với con, phụ vương rất yêu Người, con đã tin vào lời nói đó, con đã ước mơ rằng, sau này con và Menfuisu cũng hạnh phúc như hai Người. Bây giờ chẳng phải rất giống sao, con đã bị phản bội giống như mẫu hậu, thậm chí còn tệ hại hơn...Sao mẫu hậu không một lần ra tay hạ thủ người đàn bà kia, giống nhị phi tần đã từng muốn làm, sao mẫu hậu không giành lại thứ của mình, sao người cứ lặng im chịu đựng, cứ khoan dung, cứ độ lượng như thế. Con phải cảm ơn nhị phi tần, nhờ sự hãm hại đó, mà người phụ nữ đó mới không bước chân được vào hoàng cung, không thì, số phận chúng ta sẽ thật tệ mẫu hậu nhỉ.

Phụ vương, bậc đế vương như Người, rốt cuộc cần gì, rốt cuộc muốn điều gì? Người như thế, vẫn chưa thoả mãn sao? Người đó, đem lại được cho phụ vương lợi ích gì, quyền lực, giang sơn hay hạnh phúc, phụ vương chắc hẳn người đó thật lòng yêu phụ vương chứ? Đối với phụ vương, mẫu hậu và cả con nữa, đứng ở vị trí nào? Nếu phụ vương biết con của người phụ nữ kia còn sống, vậy phụ vương có còn yêu thương con như trước đây? Phụ vương là vì thấy có lỗi với mẫu hậu khi mẫu hậu qua đời, nên mới đối xử tốt với con như vậy hay Người thật lòng với con.

Phụ vương, có bao giờ, chỉ trong một phút giây, Người yêu mẫu hậu thật lòng không...

Nếu không có người đàn bà đó, phụ vương sẽ một ý với mẫu hậu chứ. Hay là...

Con biết, hoàng phi lúc nào cũng phải sẵn sàng vì Pharaoh, vì hoàng đế mà quần hậu cung, không được quản ngại chuyện nạp phi tần. Nhưng con đã từng tin rằng, mẫu hậu là người quan trọng nhất với phụ vương. Con chỉ đau lòng vì hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm hàng chục năm trời, cũng không bằng thứ tình cảm phát sinh chớp nhoáng kia. Giống như con bây giờ, Menfuisu đánh đổi mười tám năm, cũng không bằng mấy ngày của con ranh Carol đó.

Asisu gơ ly rượu ngang tầm mắt, xoay tròn trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào nó, vẻ mặt lạnh lùng, đắm chiêu mà suy nghĩ, mi mắt bắt đầu ướt ướt. Ari đang quỳ, hướng mắt lên nhìn nữ hoàng của mình, thấy hình ảnh trên thì hoảng sợ vô cùng :

__Lệnh bà, người không sao chứ..Nô tỳ, nô tỳ...

Asisu vô thức bắt đầu trò chuyện với Ari, rượu quả nhiên có tác dụng giúp người ta dễ dàng nói điều thật lòng, vẫn xoay xoay ly rượu.

__Ari, phụ vương không hề có mẫu hậu trong lòng, ta nói đúng chứ.

__Không...không phải vậy đâu lệnh bà, tiên đế chắc hẳn yêu tiên hậu, nếu không, tiên đế đã không dành nhiều ưu ái cho tiên hậu đến vậy.

__Không phải như thế, nếu vậy thì đã không có người phụ nữ kia.

__Chỉ là tiên đế nhất thời bị tiện nhân mê hoặc thôi lệnh bà.

_Mê hoặc? Tiện nhân? Nếu bà ta không xuất hiện, người chắc phụ vương ta sẽ không đi kiếm người khác chứ? Chung quy cũng do một mình phụ vương mà ra cả. Nếu người chỉ có mình mẫu hậu, thì ai cũng không chen chân vào được.

_Xin lệnh bà đừng suy nghĩ lung tung như vậy.

_Nếu không có Carol, Menfuisu vẫn sẽ ruồng bỏ ta như vậy.

_Không đâu lệnh bà, chỉ là do con Carol đáng chết đó.

_Nếu như ta và Menfuisu không bên nhau lâu như thế, có lẽ ta đã bớt yêu hấn. Nếu mẫu hậu không vì phụ vương nhiều như thế, có lẽ đã không qua đời sớm. Mọi thứ thật không công bằng. Tại sao đến giờ ta mới hiểu, là do đàn ông bội bạc, toàn do bọn họ, vốn dĩ phụ nữ khác không có lỗi...không...không có.

Asisu lắc ly càng mạnh tay hơn. Trong mắt nàng như lập lòe rực lửa uất ức, nhưng bây giờ lửa đó không còn là lửa ghét bỏ bình thường tại trần gian, mà đã trở thành ngọn lửa uất hận từ địa ngục. Nàng dùng lực ở tay nhiều hơn, nắm càng lúc càng chặt ly rượu, rồi nghiêng rằng, run người bần bật, cánh tay hất mạnh, ném nó xuống đất kêu từng tiếng đổ vang.

Mẫu hậu, con sẽ không như Người.

Và, nàng bắt đầu rơi nước mắt, nhưng lần này, không phải đáng vẻ buồn khổ vì tình, mà là nụ cười vô tình, vô tình đến đáng sợ.

Bên ngoài, bọn người Babylon nghe có tiếng động bên lầu hoàng phi Asisu, liền chạy qua xem xét tình hình, Ari nhanh chóng đánh liều, đứng dậy, ôm Asisu vào lòng mắt giả bộ nhìn chú tâm một phía góc lầu. Lapis cùng Ormi đi vào :

_Chuyện gì thưa hoàng phi.

Nhưng Asisu không lên tiếng, mà Ari lên tiếng thay thế, giọng điệu giận dữ :

_Bọn lính canh bên ngoài kiến gì, mà có con mèo chạy qua đây phá rối, làm lệnh bà hoảng sợ.

_Nhưng sao có ly rượu ở đây.

_Do con mèo tha vào đấy. Lệnh bà muốn nghỉ ngơi, xin các vị ra ngoài. Tướng quân Ormi, phiền Ngài bố trí lại lính canh.

_Được rồi, ta xử lý ngay. Mau dỗ hoàng phi.

Thực ra thì lý do cũng chẳng thuyết phục lắm, nhưng bọn họ chẳng thể làm gì khác hơn để điều tra tình hình. Khi bọn họ đi ra khỏi, Ari mới vội vã quỳ xuống như cũ. Cúi thấp đầu lí nhí :

_Nô tỳ đã mạo phạm, xin lệnh bà thứ tội.

Asisu hai tay chống lên thành giường, nhìn thẳng vào Ari. Ánh mắt hiển hiện sự xé toạc khôn cùng.

_Người nghe thấy gì không Ari.

_Dạ, thưa lệnh bà, có ai nghe lén sao?

_Rắc Rắc ! Tim ta vỡ vụn rồi.

Hai tay giơ lên hai bên cấu vào lồng ngực. Nghe thấy chưa, không chỉ nứt nẻ như trước không đâu, tan nát hết rồi, không thể chấp vá được nữa. Muộn Màng !

Ari thâm trầm nhìn nàng. Không đợi Ari lên tiếng, không nhìn vẻ mặt của cô, Asisu lại tiếp tục, có nét trào phúng trong giọng nói :

_Ari, chúng ta thêm phần điều tra hoàng thân thật, còn bước cuối cùng của kế hoạch, thay đổi như thế này...như thế này...

Càng cuối câu, Asisu càng nói nhỏ, đến khi Ari nghe hết liền hoảng hốt, miệng lắp bắp, từ ngữ trở nên lộn xộn :

_Nhưng...thưa lệnh bà...như vậy chẳng phải...là làm hại đến hoàng đế sao...

Asisu nghiêng chặt răng, từng chữ thoát ra qua kẽ hở, rít lên, không hề ẩn chứa sắc thái bi ai, chỉ còn ý chí mạnh mẽ phực thù

_Đúng. Mục tiêu lần này của ta...chính là Menfuisu...thậm chí cho Ai Cập chiến tranh..một trận chiến thật lớn.

Rồi nàng cười nhếch mép, nước mắt ngừng rơi và khô hẳn, ánh mắt trở nên giảo hoạt. Được thôi, nếu các người nói ta là rắn độc, ta sẽ thành rắn độc thật sự cho các người xem. Các người nói ta là nguyên nhân của việc gây chiến tranh, ta sẽ cho các người thưởng thức chuyện đó thú vị thế nào. Các người nói ta làm sao, ta sẽ trả lại cho các người y như vậy. Trước giờ ta còn chưa thật sự ra tay đâu, nếu các người đã muốn vậy thì cứ từ từ mà tận hưởng, ta sẽ ghê gớm hơn trước, cứ chờ đi.

Chúng ta thì xem ai ác hơn ai, Menfuisu !

Còn Carol và Menfuisu, các người yêu nhau sao? Vậy ta sẽ cho hai người yêu nhau...yêu nhau đến chết thì thôi !

Dành riêng cho độc giả của Fia.

Những lượt vote và phản hồi ý kiến của độc giả luôn là nguồn động viên cho Fia.

Fia cảm ơn.

4. Tiến Vào Hoàng Cung

Ari đứng bên ngoài, lặng nhìn dáng vẻ của nữ hoàng qua khe hở nhỏ khi gió thổi cửa lều lung lay. Nhìn Asisu đang nằm đấy, nhưng không ngủ được, thao thức vì những suy tư muộn phiền quá lớn trong lòng. Ari biết rõ, nữ hoàng trước giờ bám vào hai thứ để sống : tình yêu dành cho hoàng đế Menfuisu và lòng tin vào hạnh phúc tiên hậu, tiên đế cùng sự yêu thương tha thiết họ dành cho Người. Lúc trước con nhỏ tiện nhân kia cướp hoàng đế từ tay lệnh bà, Người bị tổn thương, con tim bị chà đạp, mất đi một lí do để sinh tồn, chỉ còn vốn vẹn tin vào tiên hậu và tiên đế. Vậy mà giờ đây, rốt cuộc cái bệ đỡ mạng sống còn lại cũng bị phá hủy. Nhờ người đàn bà và cỗ quan tài chết tiệt kia, cả tên hoàng thân vợ vắn nào đó. Ari bây giờ chỉ mong, ít nhất nữ hoàng mạnh mẽ lên, đừng bao giờ nghĩ quẩn điều gì.

Thở dài một hơi, Asisu lại tiếp tục trở mình, mắt nhìn lên mái lều phía trên, trong đầu chỉ quanh đi quẩn lại một câu : Được lắm, sự trả thù của ta, bây giờ mới bắt đầu !

Sáng sớm hôm sau, người ta thấy hoàng phi Babylon dậy từ sớm, sắc mặt xem chừng không tốt, nhưng thần thái làm cho Người giống như trở thành một con người khác, giống như lật mặt trắng đen vậy.

Ari chạy ra báo gì đấy với Lapis, ông ta cùng tướng quân Ormi và một vị quan đứng đầu nữa vội vàng kêu tên ngự y quèn vừa mới khỏi phong hàn đến chẩn mạch. Vài phút sau, hắn chạy ra, chân vắt chân xiêu, thở gấp rồi nói nhỏ với ba vị quan lớn, bọn họ nét mặt trở nên vui mừng rõ rệt.

_Tăng cường phòng thủ, tốt nhất đừng lan truyền chuyện này ra ngoài.

_Sao thế bây giờ đã chắc chắn rồi mà.

_Lỡ mà các nước thù địch đánh hơi được, ám sát thì sao. Chúng ta mà lơ là, bay đầu cả dòng tộc như chơi đấy.

_Đúng vậy, nhất trí thế đi. Đây không phải Babylon mà chúng ta tự do được.

Ngay sau đó, Asisu được hộ tống nghiêm ngặt hơn, mà đi xong bước này, nàng cũng an tâm tránh được mối hoạ đến ngay từ quân mình. Asisu ra lệnh tiếp tục lên đường, dù sao việc nàng cần làm cũng đã làm xong, cho người tạm chôn quan tài ở chỗ đền hoang, vì còn cần thời gian xác thực, và nàng cũng chắc phần nào đứa con gái kia không có dòng máu hoàng gia, nên không cần đưa về hoàng cung nhận tổ quy tông.

Mãi đến gần chiều tối, đoàn người mới tới nơi. Suốt dọc đường vào thành, Asisu ngồi trong kiệu, màn che ba lớp phủ kín bốn mặt, người ta thậm chí chỉ có thể thoáng lờ mờ thấy có bóng người ngồi trong đó, chứ còn không chắc là nam hay là nữ. Quân lính bao xung quanh kiệu chặt kín, bọn họ chỉ chăm chăm hộ tống hoàng phi Babylon, chứ không thêm bảo vệ đến những quan thần khác. Ari đi kề bên kiệu, thật lạ là suốt dọc đường đi, người ngồi trong kiệu không gây nên bất kì tiếng động nào, cũng không nói năng yêu cầu chuyện gì. Nếu nhìn từ xa, cái kiệu bất động y như kiệu trống không người.

Người dân ở Thượng Ai Cập đổ xô rải rác khắp nơi, vừa dòm dòm phía kiệu của Asisu, vừa bàn tán xôn xao. Họ kháo với nhau rằng, vị nữ hoàng kia thật độc ác, rồi là nguyên nhân gây nên cuộc chiến sắp tới... Họ không còn tôn trọng nàng, còn dùng những lời lẽ nặng nề để nói về vị nữ hoàng đã từng hết lòng vì đất nước. Tuy nhiên, bọn dân đen vẫn còn biết thân phận, họ chỉ nói nhưng không dám có hành động gì mạo phạm. Mỗi lần kiệu lướt qua, đôi mắt của Lapis cùng Ormi nhìn trừng trừng làm họ sợ thét.

Khi đến trước điện hoàng cung, người đứng đón sứ giả trên thềm quả nhiên rất đầy đủ và uy nghi, từ hoàng đế, hoàng phi, tư tế, tế tướng, quan tam phẩm trở lên đều đứng theo vị trí cấp bậc mà đón tiếp khách quý, trừ Nebanon – vị hoàng thân mới, hẳn không đi theo đón tiếp vì bận chuẩn bị cho những nghi thức thừa nhận hoàng tộc. Thực ra Menfuisu không thích ra đón đoàn người Babylon một chút nào, hẳn cũng lo sợ cho an nguy của Carol, nhưng Imphotep lại khuyên nhủ bắt hắn ra, vì như vậy mới thể hiện cho các nước khác rằng, Ai Cập và Babylon vẫn hoà thuận, dập tan ý định xâm chiếm Ai Cập của chúng. Menfuisu bố trí người chung quanh bảo vệ Carol nghiêm ngặt, cũng đứng bên cạnh cô, nên mới tạm bằng lòng.

Đoàn người Babylon dừng lại, cách bậc thềm đón tiếp một khoảng, không xa cũng không gần, đủ để hai bên cất tiếng nói có thể nghe. Menfuisu lấy làm lạ, bọn họ như vậy, là có ý gì. Imphotep rất tinh ý, mới cất tiếng lên mời chào :

_Chào mừng hoàng phi Asisu cùng sứ giả Babylon đến Ai Cập.

Lapis có vẻ không hài lòng gì, nhưng thuận theo phép tắc cũng đáp trả :

_Cám ơn tế tướng, chúng tôi đi đường xa đã mệt xin được phép đến chỗ dành cho sứ giả nghỉ ngơi.

Không chỉ Imphotep, mà tất cả mọi người ở đó đều rất ngạc nhiên, đúng hơn là sốc. Bọn người Babylon, làm thế chẳng khác nào vỗ mặt hoàng đế, chỉ nói một câu cụt lủn mong lui về chỗ dịch quán, còn không thêm chào hỏi, không nhìn hay vắn an gì đến hoàng đế Menfuisu. Như vậy chẳng khác nào đang nhạo báng triều đình Ai Cập, còn cho khắp nơi thấy Babylon hiềm khích ngấm rất lớn với Ai Cập. Imphotep thấy Menfuisu nhíu mày, tỏ ý bức mình thì liền nói mấy câu mong cứu vãn tình hình :

_Xin hãy nán lại một chút, chúng tôi còn chưa chào hỏi hoàng phi, mong hoàng phi rời kiệu lộ diện một chút.

_Tế tướng, ông cũng biết gọi là hoàng phi nhỉ, tức là cao hơn ông một bậc. Lấy tư cách gì đòi hoàng phi của chúng tôi phải bước xuống kiệu. Hay là ông có ý cướp quyền của hoàng thượng. Với lại này giờ người nói chuyện với ta chỉ là tế tướng ông, ta cùng vai vế đã lịch sự đối đáp, hoàng thượng có vẻ không thích nghi thức chào hỏi rườm rà nhỉ, Ngài còn chưa lên tiếng, hoàng phi của chúng tôi sao dám lên tiếng.

Imphotep quên rằng Lapis cũng như ông, là một trọng thần bên Babylon, trí tuệ thông thái cũng không hề thua kém. Qua câu nói, Imphotep có thể thấy, sự mỉa mai của Lapis về việc thiếu sót trong đón tiếp, rằng hoàng đế đã không phải là người đầu tiên chào hỏi, như vậy thật sự có phần thất lễ. Menfuisu lúc này giận sôi lên, hẳn đã cố gắng dẫn lòng bức tức đi ra đây tiếp đón, lại còn thấy thái độ khinh miệt kia đối với mình, nếu không vì Ai Cập không thể cùng lúc chống lại ba cường quốc mạnh, thì hẳn bây giờ hẳn đã xông lên giết chết tên kia, chứ không nhẫn nhịn thế này. Câu nói trên, chẳng khác nào ngụ ý chửi hăm thân là hoàng đế, lại không biết nói câu chào hỏi, bắt tài, phải nhờ đến tế tướng mở lời cho mình.

_Vậy nếu ta - hoàng đế Ai Cập yêu cầu thì được chứ.

__Xin hoàng đế thứ tội, hoàng phi của chúng tôi đang bệnh trong người, không tiện ra mặt.

__Các người thật hỗn xược, lúc này thì nói vì ta chưa lên tiếng, bây giờ ta đã cất lời yêu cầu, các người vẫn một mực như thế, chẳng phải đang cố ý khinh thường ta đó sao. Lại nữa, ta là vua một nước, như người đã nói, hoàng phi Babylon mới có quyền từ chối, các người phạm gì mà lên tiếng.

__Xin phép hoàng thượng, hoàng phi chúng tôi bị bệnh, một mỗi nên ra lệnh cho tôi phải nói lời thay lệnh bà, Người cứ an tâm, đây hoàn toàn là ý của hoàng phi. Ngài không thể so sánh như vậy, Ngài vẫn đang khoẻ mạnh kia mà. Chúng tôi làm vậy cũng là đang giữ thể diện cho Người đấy chứ, nếu như mọi người đều biết Pharaoh Ai Cập bắt một vị hoàng phi đang mang bệnh xuống kiệu vẫn an mình bằng được, thì thật ảnh hưởng không hay đến danh tiếng của Ngài. Tôi nói đúng chứ.

Đối với gừng già Lapis thì một con ngựa non hấu đá như Menfuisu chắc chắn đấu không lại, hẳn bị chặn họng ngay tức thì. Menfuisu bây giờ khí nóng toả chung quanh chẳng khác gì lò lửa, Carol thấy vậy sợ hãi, thấy tình hình căng thẳng, muốn vượt nguôi hai bên, liền chêm thêm vài câu muốn giảng hoà :

__Sứ giả Babylon, chúng tôi vì muốn hoàng phi Asisu được vui vẻ khi ở cố hương, nên đã chuẩn bị cho Người ở lại trong hoàng cung, không cần phải ở dịch quán tầm thường.

__Hoàng phi Carol, người biết gọi nữ hoàng Asisu là hoàng phi Babylon, vậy thì không lý nào Người lại có thể vào hoàng cung Ai Cập mà nghỉ ngơi.

__Nhưng...

__Chúng tôi xin cáo lui để hoàng phi được nghỉ ngơi, sức khoẻ hồi phục nhanh mới kịp dự tiệc lớn của bộ hạ.

Nói rồi, đoàn người Babylon quay mặt, hướng thẳng về dịch quán, chỗ thượng phòng hoàng gia được xếp sẵn dành riêng họ, để lại phía sau nhóm người quyền quý Ai Cập đang bức tức và hoang mang. Menfuisu thì vô cùng thắc mắc, mọi khi chỉ vừa thấy hấn từ xa, Asisu đã chạy lao đến bên hấn bằng được thì thôi, lúc nào cũng quấn lấy hấn, thậm chí hấn cầm kiếm chĩa vào người nàng, nàng cũng quỳ ôm hấn mà nỉ non. Lần này thật lạ, chỉ ngồi trong kiệu, không lộ mặt đã đành, còn không thém lên tiếng. Carol và Imphotep nhìn nhau, dường như họ đang có chung một suy nghĩ, nếu không vì Ari đứng kế kiệu, bọn họ đã nghĩ rằng Asisu đã không hề đến Ai Cập, cái kiệu kia có khả năng lớn là cái kiệu rỗng.

Menfuisu mặc kệ, dù sao tới lúc bữa tiệc tối mai bắt đầu, Asisu nhất định cũng phải đến thôi, khi đó xác thực được cũng chưa muộn.

Asisu ngồi trong nghe hết màn chào hỏi, cười nhếch mép, thì thầm trong lòng “À, ra bây giờ ta không còn là nữ hoàng Ai Cập nữa, mà là hoàng phi Babylon, các người tưởng tống khư luôn được địa vị của ta ở Ai Cập rồi àh. Nếu đã kêu ta là hoàng phi Babylon, không còn can hệ gì, vậy thì Ai Cập này, ta sẽ thẳng tay.”

Dường như Asisu đang cố thu hút mọi sự chú ý về mình, thậm chí kiệu được khiêng luôn vào trong phòng, bọn lính đặt nó xuống, bước hết ra ngoài, chỉ còn Ari trong phòng, nàng mới vén màn xuống kiệu. Tướng Ormi không về phòng riêng, trực tiếp canh chừng bên ngoài phòng nàng.

Suốt từ đó tới gần lúc bữa tiệc giới thiệu hoàng thân diễn ra, Asisu không bước ra khỏi phòng lấy một bước, bọn lính được phái theo dõi bên ngoài không thấy được nàng dù chỉ là cái bóng. Người ta chỉ thấy Ari và viên ngự ý theo đoàn là được ra vào thường xuyên, ngoài ra mọi thứ đều được canh phòng rất nghiêm ngặt.

Menfuisu sắp phát điên, hấn nóng nảy đập bàn, đi qua đi lại trong thư phòng. Chết tiệt, rốt cuộc Asisu đang có âm mưu gì, một chút động tĩnh cũng không có. Hay không biết bọn người Babylon đã làm hại gì chị, rồi diễn ra màn kịch giả vờ nhằm gây nguy hiểm nào đó cho Ai Cập. Trong lòng hấn tuy rất ghét Asisu, nhưng thực tâm vẫn có một tia mong manh lo lắng, hy vọng chị hấn không bị giết chết.

Asisu thực sự chẳng làm sao cả. Đây toàn bộ đều là chủ ý của nàng, muốn bước tiếp theo thành công, thì bước đầu phải diễn giống. Có ba nguyên do khiến nàng hành xử lạ lùng như vậy : một là nàng thu hút hết những kẻ được phái theo dõi, để cho Ari được tự do giúp nàng thực hiện kế hoạch, giờ thì mọi con mắt đều chăm chăm vào phòng nàng và Lapis, lại nữa dịch quán, rất nhiều chỗ trốn đi mà không bị phát hiện, hai là tăng thêm phần kịch tính và chân thật cho màn kịch sau này của nàng, ba là vì an nguy, nếu như bọn

người địch thù không thấy được mặt nàng, nghi ngờ nàng không có ở đây, thì sẽ không dám liều mạng mà xông vào ám sát, dù rằng Babylon có bảo vệ nàng chặt chẽ đi chăng nữa, chỉ cần kẻ thông minh dùng thuốc mê hay độc được gì đó là hạ được chúng nhanh thôi.

Còn vài canh giờ nữa, bữa tiệc sẽ diễn ra, Asisu sẽ được thấy gương mặt của vị hoàng thân kia. Nàng suy nghĩ vẫn vơ, việc ai mới thực sự là con của phụ vương, nó luôn đè nặng trong tâm trí nàng, hơn một ngày chỉ ở trong phòng, nàng suy nghĩ nhiều hướng, liên kết nhiều mảnh vỡ manh mối điều tra. Ari hiện đang bê một khay nho, đường hoàng từ cửa đi vào.

Bẩm nữ hoàng, thần đã bắt liên lạc được với tướng Nakuto, ông ta mới nhập cung sáng nay, thần cũng đã sắp xếp ổn thỏa với một viên thái y đang phụ trách cho phía sứ giả, ông ta từng chịu ơn của chúng ta, và nô tỳ đã hạ độc, hẹn xong việc sẽ đưa thuốc giải, nên ông ta đồng ý giúp ngay. Còn đây là mê hương được dùng dạng thuốc bột, nô tỳ đã lấy cũng từ chỗ thái y đó.

Asisu nhìn vào khay nho, thấy có một gói màu xanh được ẩn giấu kín đáo trong đám nho, thật sự nếu Ari không nói, nàng cũng sẽ không nhận ra.

Làm tốt lắm Ari, nhưng mê hương được chưa cần dùng tới đâu, trước tiên chuẩn bị cho ta đi đã, tiệc sắp bắt đầu rồi.

Chờ đi, màn kịch hay, sắp bắt đầu rồi Menfuisu !

5. Người Thừa Tự Của Babylon

Bầu trời Ai Cập rất đẹp, buổi tối có thể thấy hàng ngàn vì sao trên cao, hợp nhau tỏa ánh diệu trên toàn bộ vùng đất này. Hôm nay, Ai Cập thật nhộn nhịp, đặc biệt là hoàng cung. Mọi công tác chuẩn bị cho bữa tiệc thật huyền ảo. Thực tế mục đích của bữa tiệc này không chỉ để giới thiệu hoàng thân, mà nhân cơ hội sứ giả các nước hiện diện, cho thấy mối quan hệ giữa Babylon và Ai Cập vẫn tốt đẹp. Bây giờ Ai Cập cần đồng minh hơn là tiếp thêm một kẻ thù lớn. Hitaito và Assyria đã động tĩnh có dấu hiệu khởi binh, không chỉ thế các nước nhỏ vốn dĩ trước nay thần phục Ai Cập đang liên kết lại với nhau nhằm nhe mọi bề.

Asisu đang ngồi trước gương, lặng lẽ để Ari trang điểm. Nàng muốn mình thật lộng lẫy, thật uy nghiêm, mọi thứ phải khiến cho người khác lóa mắt, nhưng toàn bộ đều là phong thái Babylon. Từ trang sức, trang phục, phấn son...không có chút gì lưu luyến dấu vết Ai Cập.

Hoàng phi, nếu người cảm thấy sức khỏe không tốt, để thần và Ormi đi thế là được.

Vậy người nghĩ lần này ta đến đây để làm gì? Ta không sao, nếu không đi thì chẳng phải mất thể diện của Babylon sao.

Vậy người có khó chịu gì, lập tức báo, chúng thần sẽ đưa người về nghỉ ngơi ngay.

Được rồi, người đi chung với ta mà, người lo gì thể Lapis.

Rồi Asisu ung dung đi ra, tay phất quạt lông che nửa mặt, chỉ lộ đôi mắt đen sâu thẳm. Lapis đi kế bên theo sát bảo vệ, Ari một bên dìu nàng bước đi. Nàng cũng có lính Babylon bảo vệ hùng hậu, tướng Ormi cũng trực tiếp làm hộ vệ.

Nếu nàng không xuất hiện, thì làm sao kế hoạch tiến hành tiếp...

Asisu đang đi dọc theo hành lang đến đại điện, yến tiệc sẽ diễn ra ở đó. Các cột chống khắp hành lang, được trang trí thật đẹp, nền thấp tỏa rọi ảm áp khắp đường đi. Nàng đi từng bước trông thật nhẹ nhàng, nhưng ai biết được bên trong là đầy giông tố. Kế hoạch, bằng mọi cách sẽ phải diễn ra tốt đẹp !

Đang suy tính trong đầu, thì đoàn người của Carol và đoàn người của Asisu gặp nhau tại góc rẽ cuối cùng.

Carol hôm nay chuẩn bị rất chu đáo, ăn mặc trang điểm lộng lẫy, dễ dàng làm động lòng người. Bên cạnh Carol là hai hộ vệ quen thuộc, Unasu và Ruka, hôm nay lính bảo vệ cho cô tăng cao hơn bình thường, do sự có mặt của Asisu.

Hai bên ngược hướng, trông như hai con phượng hoàng đang đối đầu nhau. Một bên mang theo vẻ đẹp kiêu ngạo Babylon, một bên có nét đẹp thuần khiết của bông sen Ai Cập. Một bên toát lên sự lạnh giá của phương Đông, một bên khoác lên cái nóng của lửa ở phương Tây. Một bên sống với trái tim đầy hận thù, một bên sống với niềm hạnh phúc bất tận...

Ánh mắt chạm nhau, một sợ hãi, một thâm trầm bí hiểm, màu xanh mênh mông ảm áp chiếu đến màu đen mang ý khinh khi. Quân lính hộ vệ cũng trừng trừng hăm dọa đối phương, quyết tâm bảo vệ người cao quý trước mặt. Không khí bỗng chốc thật căng thẳng.

Asisu vẫn cầm quạt che nửa gần hết khuôn mặt, đôi mắt hé chút chớp chớp rồi ngoảnh mặt bước tiếp. Carol sau vài giây định thần, cũng nhanh chân theo vào, cô chỉ thoáng thấy đôi mắt đen nhìn mình vài giây, không thể đoán được tâm ý của chị, bọn Unasu và Ruka thì bước thận trọng kể bên mắt vẫn cảnh giác cao độ.

Asisu và Carol cùng nhau tiến vào, nàng đi cách lùi sau vài bước. Mọi người trong sảnh đường đều hướng về lối vào. Họ trầm trồ khen ngợi Carol, trông cô thật thánh thiện như nữ thần, nét đẹp rạng ngời làm lu mờ những cô gái xung quanh. Còn người đi hơi tụt phía sau kia, chắc hẳn là hoàng phi Babylon, người ta chỉ đoán thế vì có quan nhất phẩm Lapis và tướng quân Ormi đi theo, bởi lẽ ngoài dáng người vận y phục long lẫy, thì khuôn mặt bị quạt che đầy phần lớn, khiến chẳng ai có thể đánh giá được hết vẻ đẹp của vị hoàng phi cao quý này. Mọi người đều bàn tán xôn xao, nếu hoàng phi Ai Cập là ánh mặt trời, mái tóc vàng tỏa sáng ngọt ngào, làn da trắng cùng đôi mắt xanh hài hòa rất đáng ngưỡng mộ, thì hoàng phi Babylon là cái giá buốt của đêm đen, giống như bóng tối len lõi làm kinh sợ lòng người.

Từ trên cao, vừa nhìn thấy Carol, Menfuisu ra mặt mừng thấy rõ, nhưng khi thoáng có bóng Asisu thì hắt đen mặt, lo lắng, vội vàng níu Carol đến gần chỗ mình.

_Nàng đến rồi sao, mau lên đây với ta.

_Tỷ tỷ cũng đã tới.

Đáp lại Menfuisu là cái gật đầu cụt lủn của nàng. Asisu vẫn tiếp tục phong thái ung dung, đảo mắt quan sát khắp phòng một lượt, rồi tự mình thẳng tiến đến vị trí được sắp sẵn. Menfuisu đã cao hơn trước một chút rồi, nét mặt cũng không còn mang nét trẻ con nữa, tính khí nóng nảy vẫn như xưa, cũng là cái nhìn căm ghét dành cho nàng, hình như dạo này còn ốm đi, có ăn uống đều đặn không, bọn chúng có chăm sóc hoàng đế cho hoàng không thể, đúng là con ranh trộm mộ chỉ biết làm phiền đến em nàng...Phải, nếu có nàng ở đây, mọi chuyện đã khác...Nhưng nàng không có được cái quyền đó. Tại sao vừa nhìn thấy hẳn, nàng đã chực trào muốn khóc, sao nàng muốn lao vào vòng tay hẳn đến vậy.

Chết tiệt ! Asisu, tỉnh táo lại, chính tên đó, chính hẳn...người đã làm cho một nữ hoàng cao quý ra nông nổi này.

Trả thù...trả thù...

Luồng mây mờ che lấp ánh mắt của Asisu, trước con người màu đen như bị sương phủ khắp.

_Mừng hoàng tỷ trở về Ai Cập.

_Tạ hoàng đế đã có ý tốt.

Sứ giả khắp nơi không lấy gì ngạc nhiên, những cử chỉ lễ nghi như thế rất bình thường, họ cho rằng mối quan hệ giữa Ai Cập và Babylon xem ra không mất hòa khí như lời đồn. Tuy nhiên, chỉ có những người trong cuộc mới thấy được sự khác lạ của nữ hoàng đã xuất giá. Menfuisu không hỏi thêm gì, chỉ lo lắng cho Carol, ôm ấp và cưng nựng cô vợ bé nhỏ của mình

Imphotep nghĩ thầm, kì quái, mỗi từ ngữ trong câu nói tuy liên mạch mà hàm ý vạch rõ khoảng cách, âm giọng còn có chút thấp, mang theo ý xa lánh, thù ghét. Chẳng phải trước đây nữ hoàng vốn rất mong về Ai Cập sao? Thái độ này như thế chuyển đi này do ép buộc vậy.

Imphotep chỉ dám nghĩ, không dám nói ra. Hẳn toan muốn lên tiếng thăm dò thêm, nhưng có tiếng vang vọng ngoài cửa, nhân vật chính của buổi tiệc đã đến. Hoàng thân Nebanon tiến vào, đạo mạo và uy nghiêm. Trên đầu hẳn, kim quan chìm ửng nhỏ được đội khéo léo, thân mặc áo thêu hổ mang vàng tinh xảo. Hẳn quả thật trông không giống nàng và Menfuisu, tóc xoắn, đôi mắt xé, có lẽ hẳn giống mẹ, như lời người

đàn bà kia nói, riêng có màu mắt và tóc cũng đen giống nàng cùng phụ vương. Tên Nebanon này, nếu không kể tuổi tác, thì mọi thứ khá ăn khớp. Tạm tin hắn là hoàng thân thật. Chỉ cần xem thử vết bớt trên vai trái hắn có không, và một vài điều tra nhỏ từ chỗ bà Nafutera là ổn. Asisu không hiểu sao, nàng cảm giác ghét tên đó, rất ghét...Là do nàng vốn đã ghét mẹ hắn? Là do hắn thân phận thấp hèn? Hay còn có nguyên nhân gì khác? Tiếng nói lớn của Menfuisu kéo Asisu ra khỏi những suy nghĩ của mình.

_Hoàng đệ, mừng hoàng đệ đã tới, mau lên đây, để ta giới thiệu với mọi người.

_Hoàng đệ cảm tạ hoàng huynh và hoàng tẩu đã quá chiều cố.

Sau màn mở lời hoàng tráng của Menfuisu, mọi người bắt đầu ăn uống no say. Menfuisu và Carol tình nồng ý đậm, cùng tiếp những lời chào hỏi từ các xứ giả. Còn tên hoàng thân Nebanon, lần lượt cầm ly rượu đi chào hỏi. Đến khi qua chỗ của Asisu, hắn rất tò mò vị nữ hoàng này. Hắn tiếc rẻ ! Nếu hắn tìm được hai thứ kia sớm hơn, không chừng hắn cưới được nàng, chuyện bước lên ngai vàng dễ như trở bàn tay. Hắn có chút ớn dợn, trông nàng quá bí ẩn, không biết sau chiếc quạt kia, nàng đang nghĩ gì về hắn.

_Chào hoàng phi Babylon, à không...chào hoàng tỷ, đệ là Nebanon...đệ...à...hoàng tỷ đi đường xa có mệt không, đệ rất vui vì tỷ đã từ chốn xa về cố hương tham dự bữa tiệc này của đệ.

Cho dù là thật hay là giả, lợi dụng hắn vẫn là một nước đi hay, con cờ này, Asisu sẽ tận dụng thật tốt. Nàng nhẹ tay phát quạt xuống, là dung nhan tuyệt hảo, lối điểm trang sắc sảo cùng với nụ cười hiền hiện rạng rỡ. Tất cả mọi người chung quanh như dừng lại công việc mình đang làm, ngây ngốc nhìn đến nàng. Đây là lần đầu tiên từ lúc về đến Ai Cập, Asisu lộ mặt, lại cười thân thiện đến như vậy.

_Rất vui khi được gặp hoàng đệ. Ta thật xin lỗi khi đến giờ này mới có thể chúc mừng đệ được trở về với đúng thân phận.

Menfuisu nuốt một ít nước miếng, hình như nó có vị đắng, cảm giác mình không bằng tên hoàng đệ mới nhận lại kia. Imphotep đứng kế bên, cũng không kém phần mừng rỡ, nếu như nữ hoàng đã có ấn tượng tốt với tên này như vậy, càng dễ bắt liên minh lại với Babylon. Dù ông vẫn nghi ngại người này, trực giác còn cho ông biết có điều gì đó không đúng, nhưng có chỗ dùng thì vẫn nên giữ lại.

_Hoàng tỷ, đệ chỉ cần người đến chúc mừng thế này, đệ đã mãn nguyện rồi. Đệ muốn mời tỷ một ly rượu.

Asisu mỉm cười, đưa ly rượu trên tay lên cao.

Xoảng...

Asisu ngất xỉu, té ngã về phía trước, mắt phượng nhắm chặt, bàn tay vô lực thông xuống, ly rớt xuống sàn kêu lanh canh, rượu tung tóe khắp nơi. Nebanon hốt hoảng, vội vàng đỡ nàng trên tay. Lapis và Ormi sắc mặt lập tức biến đổi, hô hào kêu la thái y. Menfuisu cùng đám quan Ai Cập trợn mắt giật mình, tình huống đột ngột như vậy...

_Mau diu hoàng tỷ về phòng, gọi ngự y phụ trách, nhanh lên. Imphotep lo cho các quan khách và sứ giả các nước. Carol, nàng về phòng trước, ta đến xem như thế nào.

Menfuisu nói rồi lập tức đi ngay. Carol chỉ gật đầu, trong lòng rối rắm, không biết sức khỏe của chị có vấn đề gì không, nếu chị có mệnh hệ gì, chắc chắn không chỉ có Menfuisu ân hận, mà Babylon cũng sẽ nổi điên với Ai Cập.

Mọi người lại được dịp nói chuyện to nhỏ.

Tại phòng dành cho thượng khách, hai viên quan ngự y, một của Babylon, một chuyên phụ trách sức khỏe sứ giả, của Ai Cập. Hai tên này, đều đã bị Ari mua chuộc. Lúc đầu, Lapis chỉ không cho Ai Cập nhúng tay vào, nhưng do Menfuisu hung hăng, nên bọn họ đành để cho ngự y Ai Cập dây vào.

_Bẩm hoàng thượng, nữ hoàng...đã có tin vui.

_Cái gì, hoàng tỷ có thai...

Tên ngự y bên Babylon lên tiếng nói trước, hấn gập đầu chắc mẫm, Menfuisu quay sang hỏi thêm thái y của hấn.

__Đúng vậy, hoàng phi của chúng tôi đã có mang.

__Thật tốt quá, chúc mừng lệnh bà.

__Thần Imphotep chúc mừng Người, mong đứa trẻ sớm được chào đời an bình.

Đúng vậy, đứa trẻ này sẽ là cầu nối nhanh nhất cho sự hòa bình giữa hai quốc gia. Asisu chớp mi, nhẹ nhàng động đậy như vừa tỉnh lại trong cơn mê, nở nụ cười mỉm. Ari nhanh chóng đỡ nàng ngồi dậy. Trên mặt Asisu vẫn còn hiện lên vẻ yếu ớt. Ánh mắt Asisu dịu dàng nhìn lướt qua mọi người, tay hồ hững đặt trên bụng mình, hiện rõ vẻ vui mừng tột độ

__Ta sắp có con, ta thật sắp làm mẹ rồi.

__Đệ đệ, Nebanon, chúc mừng hoàng tỷ.

__Cám ơn đệ.

__Hèn gì mà sức khỏe của nữ hoàng lại yếu đi như thế.

__Ừ, do dạo gần đây tính khí thất thường, ăn uống không được ngon miệng...

__Lệnh bà về đến đây cũng không ra khỏi phòng, chắc do yếu nên kiêng kị này nọ.

__Truyền lệnh của ta. Mau bố cáo tin mừng này cho mọi người cùng vui.

Menfuisu lên tiếng, dù cho hấn có căm ghét người phụ nữ trước mặt mình, nhưng vẫn phải theo quy tắc. Hấn con rất tức giận chuyện chị đã làm Carol xảy thai lúc trước, nếu không vì đứa trẻ này quan trọng, hấn nhất định sẽ bắt nó chung số phận với đứa con chết yểu của hấn. Hấn cũng chúc vài câu qua loa

__Chúc mừng hoàng tỷ.

__Không cần miễn cưỡng nếu không thích. Chỉ mong Ai Cập để cho ta được yên. Lapis báo hoàng đế Ragashu, hai ngày sau, chúng ta sẽ khởi hành về Babylon, không làm phiền Ai Cập.

Asisu thái độ thật sự thay đổi rất nhiều, đáng sợ ở chỗ, mọi người đều thấy rõ, nàng không còn để tâm đến Menfuisu như trước, hình như cuộc sống ở Babylon làm nữ hoàng của họ quên đi nhiều chuyện buồn, dứt bỏ được hoàng đế. Giờ nàng lại đang có thai, chắc chắn toàn tâm toàn ý lo cho con, không có vấn đề gì xảy ra nữa. Bọn họ còn nghe nói, đứa con có thể làm thay đổi tâm tính của người mẹ. Họ tin rằng nữ hoàng sớm muộn cũng hồi tâm chuyển ý giúp đỡ Ai Cập.

Quần thần Ai Cập vui mừng, đây là dấu hiệu tốt. Còn bọn người Babylon, nhất là ba vị đứng đầu, sớm đã biết chuyện này từ lâu, nhưng không muốn nói ra, lại cất người bảo vệ chặt, sợ có kẻ gây nên chuyện không hay cho người thừa kế Babylon trong bụng hoàng phi, mới giấu kín không để tin tức lan đi. Bây giờ chuyện đã lộ, bọn họ đành vờ như bất ngờ, trong lòng âm thầm tăng phần căm ghét vị hoàng đế Ai Cập lỗ mãng này.

__Tất cả lui hết đi, ta muốn nghỉ ngơi.

Ai nấy đều lui ra ngoài, từng người một, nhẹ nhàng để lại Asisu trong phòng thanh tịnh. Ari sau khi đảm bảo tậ mắt thấy lính canh nghiêm ngặt rồi, mới xoay mình vào trong phòng cùng nữ hoàng. Vẫn cái dáng quỳ dưới chân, thì thầm với Asisu :

__Lệnh bà, nô tỳ sẽ đi dặn dò tướng quân Nakuto chuẩn bị bước tiếp theo.

__Không cần, con mỗi sẽ tự động tìm tới.

Vốn dĩ ban đầu, mọi thứ rất đơn giản, Asisu muốn giả mang thai, sau đó bảo Nakuto cho một toán người giả trang đến ám toán làm nàng xảy thai, rồi vờ như khai man mình là do Hitaito hoặc Assyria điều khiển, như vậy Babylon không tài nào liên minh được với chúng. Ai Cập coi như không đánh mà mất được một mối nguy. Tuy nhiên, mọi thứ đã thay đổi, bước cuối cùng, sẽ là Ai Cập hại nàng. Chiến tranh sẽ nổ ra, Ai

Cập bốn mặt sẽ đều là địch. Ragashu tất nhiên không tài nào tha thứ cho kẻ dám giết người thừa tự của hắn.

Giờ thì tin tức truyền đi đúng thời điểm như ý nàng, nếu chuyện này xảy ra bên ngoài hoàng cung Ai Cập, thì còn gì là vui nữa, các nước khác đâu ngu dại gì mà tự cho ám sát rồi khai ra cái tên quốc gia mình. Chúng chẳng phải đang muốn phá hỏng liên minh này sao, vậy thì giả trang hoặc thậm chí dùng chính người Ai Cập là lựa chọn tối ưu. Không cần nhóm người Nakuto giả trang, vẫn có kẻ tự tìm đến.

_Nhưng thừa lệnh bà, như vậy thật sự rất nguy hiểm, xin lệnh bà suy nghĩ lại, chúng ta không biết chính xác bọn chúng đến lúc nào, nếu không phải người của chúng ta, sẽ có ý giết lệnh bà....

_Vậy chứ người nghĩ mấy ngày nay ta cất công làm đủ mọi chuyện vì lí do gì? Nếu như chỉ cần người Nakuto thì ta cần gì làm phức tạp lên như thế, huy động canh gác cẩn mật, không bước ra khỏi phòng, chú ý này nọ. Mục đích chính là kiểm soát thời gian bọn chúng đến. Chắc chắn bọn chúng luôn lăm le theo dõi ta, tìm sơ hở để tấn công, nhưng hiện tại ta đang được bảo vệ rất chặt, từng tốp người của Babylon và Ai Cập. Chỉ cần thời điểm ta muốn, có thể kiểm soát nói lỏng quân canh, bọn chúng lập tức lao vào ngay.

_Nhưng nữ hoàng, nếu là người của chúng ta, kiểm soát sẽ dễ dàng hơn chứ...

_Menfuisu có lẽ sẽ không nghi ngờ, nhưng Imphotep thì sẽ nghi ngờ. Nếu chuyện này để diễn ra thật, không có sự sắp xếp của chúng ta, thì sẽ không lo lắng bị phát giác. Vả lại, chuyện ta mang thai giả sẽ bị lộ, nếu như chuyện ám sát lại do chúng ta dựng nên.

_Nhưng lỡ mà quân lính không đến kịp, bọn chúng sẽ giết lệnh bà mất, điều này...điều này rất nguy hiểm đến tính mạng.

_Tính mạng? Kẻ trả thù như ta, người thấy ta đang giống người sống lắm sao? Không chấp nhận nguy hiểm sao mà đạt được mục đích cuối cùng.

Asisu lần này sẽ đánh cược chính mạng sống của mình...

_Được rồi, đừng lo lắng Ari. Thần linh sẽ không để ta có bất trắc gì đâu. Vì thần linh đã bắt số mệnh của ta là sống chung với đau khổ. Ta...không có cách nào thoát được, chỉ còn cách đối mặt thôi. Thần linh sẽ không để ta chết dễ dàng thế đâu.

Ừ, đối mặt với kẻ thù lớn nhất cuộc đời...Cuộc sống chẳng phải là những chuỗi ngày tranh đấu vì bản thân sao, nhất là đối với kẻ có hận thù bầu bạn như nàng

6. Carol

Từ sau khi tin tức nữ hoàng Asisu mang thai loan truyền khắp Ai Cập, sứ thần khắp nơi đang hiện diện tại Ai Cập lần lượt đến chúc mừng, dâng lễ vật. Nàng không tiếp nhiều, chỉ một vài nhân vật quan trọng, còn lại đều để Lapis ứng phó. Ragashu cũng đã gửi thư báo sẽ đến tận Ai Cập để đón hoàng phi của hắn, câu từ trong thư hiện rõ sự vui mừng tốt độ.

Carol cũng có đến, nhưng đi kèm theo nó lại là Menfuisu, hắn sợ nàng lại làm khó hoàng phi của hắn. Lính hộ vệ đi theo cũng rất đông. Hắn gần như không cho phép Carol đến, nhưng cô một mực muốn hỏi thăm Asisu, và theo phép tắc, nếu hoàng phi Ai Cập không đến chúc mừng, người ta sẽ dị nghị. Khi vừa đến trước cửa phòng, quả nhiên lính canh chặn từ ngoài cửa, một tên bảo muốn chạy vào bẩm báo trước. Menfuisu lập tức nổi giận, một tay đẩy hai tên lính gần nhất xô ngã ra xa, trực tiếp kéo Carol xông vào.

_Hỗn xược, dám cản cả ta, lôi chúng ra chém hết cho ta.

_Menfuisu, chàng bình tĩnh lại đã, bọn họ chỉ làm nhiệm vụ thôi, chàng phải biết sinh mạng người rất quý.

_Thật là, vẫn là hoàng phi Ai Cập nhân hậu. Khác hẳn với hoàng đế nhỉ.

Lapis đang ở phòng bên tiếp chuyện các sứ thần nước khác, nghe ồn ào bên ngoài, mới đi ra xem xét tình hình. Ông thấy khung cảnh hỗn loạn như vậy, thăm nghĩ hoàng đế Ai Cập này thật thô lỗ, chỉ là một đứa trẻ ranh, nhờ dòng máu hoàng tộc mà được cái thể hống hách như vậy, chưa biết rõ tình hình, đã vội vàng xông lên vì quyền lợi của mình, mà quên mất đi tình hình của người khác, đặc biệt người trong kia là chị hắn, lại đang mang thai, lại còn không nghĩ cho tình hình quốc gia, đứa bé kia có mệnh hệ gì, Ai Cập sẽ phải trả cái giá không nhỏ. Ông không biết hắn làm sao có thể tại vị được đến ngày hôm nay, chắc có lẽ do quan thần và cô gái sông Nile giúp đỡ. Còn hoàng phi Carol, thật tốt bụng, xinh đẹp, lại trí tuệ hơn người, có điều vẫn còn quá trẻ. Ông không biết làm sao mà Carol có thể chịu đựng được, bọn họ có nhiều khác biệt.

Lapis thật sự không thích hoàng phi Asisu cho bằng Carol, ông còn rất ghét nàng sau vụ việc nàng làm xảy thai cô gái sông Nile. Đứa trẻ không có tội, hà cớ gì phải giết nó như vậy. Sự căm thù của cô ta, cũng đã làm cô ta mất lí trí rồi, Ai Cập đang cần có người thừa kế, đó lại là cháu ruột mình, cô ta nhẫn tâm đã đành, còn quá đỗi độc ác. Thật sự lần này, vì Asisu mang trong mình người thừa kế của Babylon, nên ông vì lòng trung thành, mới bảo vệ thật cẩn thận cho cô ta. Còn Carol, thật bao dung, kể cả khi người làm cô mất đi đứa con, vẫn không oán không hận. Nhưng mà, cười cười hiền lành thế kia, cũng có thể là giả vờ, lòng dạ đàn bà, ai mà biết hết được.

—Ông nói vậy là có ý gì, đừng quên ông là ai, cho dù là hoàng phi Babylon cũng không có quyền can thiệp vào.

—Hoàng đế, chúng tôi có nói không thể để cho Ngài vào sao? Chỉ là hoàng phi vừa có chút khó chịu trong người, nôn mửa không hết, nên lệnh không để cho ai vào, đợi dọn dẹp và để hoàng phi nghỉ ngơi. Nếu Ngài muốn cùng hoàng phi Carol đây vào để thấy cảnh bữa bọn thì xin mời, lúc đấy đừng nói chúng tôi vô phép.

—Được rồi, bây giờ đã xong chưa, chúng ta có thể vào được chứ.

—Xin mời hoàng thượng.

Carol cùng Menfuisu tiến vào trong. Asisu đang ngồi trên giường tựa lưng vào gối mỏng, bàn tay xoa xoa lồng ngực, dường như khó chịu lắm. Nàng vừa quay qua nhìn thấy Carol cùng Menfuisu, ánh mắt lập tức chuyển sang bức nhọc, lại thoáng thấy cánh tay người nàng yêu ôm chặt con trộm mộ đó vào lòng, nàng lập tức trợn mắt, quay mặt đi, ho khan thêm vài cái.

—Ormi, Lapis, tiễn khách dùm ta, khó chịu trong người quá.

Carol nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của chị, muốn đến hỏi thăm, cô nghe nói phụ nữ mang thai rất khó khăn trong việc giữ gìn sức khỏe, bản thân cô cũng đã trải nghiệm. Nào ngờ một câu nói như tát gáo nước lạnh vào mình. Cô vốn dĩ biết chị ghét mình, rất ghét mình...

Carol cứ canh cánh mãi trong lòng về mối quan hệ giữa cô và chị Asisu. Những gì cô làm, cũng chỉ muốn cứu vãn tình cảm hai chị em, nhưng tại sao mọi thứ lại càng lúc càng tệ đi như thế này. Cô thấy chị Asisu thật đáng thương, sau bao nhiêu lần hãm hại mình, rốt cuộc chị chẳng phải tự mình đẩy Menfuisu càng lúc càng xa xa chị hơn sao? Chị sống chung với trái tim tan vỡ và thù hận, chị có thấy mệt mỏi không? Cô đã nhiều lần cứu chị, tại sao chưa một lần chị nhìn thấy được tấm lòng của cô, là do bị thù hận che mờ hay do cô chưa đủ chân thành.

Lần chị được gả đi Babylon, cô đã thật sự hi vọng, chị có thể tìm được tình cảm mới, được xoa dịu nỗi buồn, quên đi Menfuisu. Nào ngờ, chị lại sống chung với người không yêu mình, Ragashu là kẻ lợi dụng.

Carol, dù đã là hoàng phi Ai Cập được tôn kính, nhưng vẫn chỉ là một cô nhóc đang lớn, có những chuyện, phải trải qua nhiều năm trời, người ta mới có thể thấu đáo được tận tường. Với Menfuisu còn là mối tình đầu của Carol, yêu nhau thắm thiết, người chưa từng biết mùi vị đau khổ trong tình yêu là gì, thì sẽ không hiểu được tâm tư của người bị bỏ rơi. Carol còn từng có suy nghĩ, nếu chị yêu Menfuisu nhiều đến vậy, sao chị không hy sinh vì hạnh phúc của chàng? Chẳng phải thấy người mình yêu hạnh phúc, mình cũng hạnh phúc rồi sao.

Cho đến khi, chuyện công chúa Libia, Kafura xảy ra, Carol mới hiểu, người ngoài cuộc, nhìn sự việc lúc nào cũng thật hay. Cái cảm giác đó, đau thấu tâm can, chỉ mới có mấy câu nói, và mấy cảnh thân mật mà cô thấy tim mình như vỡ tung, chàng cũng chưa nói câu nào, thần dân Ai Cập còn không hề nói lời bất kính, thì cô đã nghĩ, cả chàng và cả Ai Cập, chắc không cần cô nữa rồi, lúc đó, cô chỉ muốn chết. Còn Asisu, chị

yêu Menfuisu nhiều năm hơn cô, bên cạnh chàng lâu hơn cô, không chỉ có chứng kiến, mà làm chủ hôn cho cô và chàng, thậm chí người dân Ai Cập còn quay lưng chống đối ra mặt. Vậy, ai buồn hơn ai?

Suy cho cùng, cô không hiểu chị, rõ ràng cô cũng đã trải qua như chị, nhưng lúc đó cô không hề có ý định giết hại công chúa Kafura, chỉ muốn rời xa Menfuisu, còn chị...chị tìm cách giết cô. Bản chất chị quá độc ác và đáng sợ. Cô không biết phải làm thế nào, cô không cướp cái gì của chị, tình yêu là không thể miễn cưỡng, cô cũng yêu Menfuisu không thua kém gì chị, cô cũng có thể hy sinh tính mạng vì chàng, cô làm sao có thể xa rời chàng. Không lẽ, cô phải chà đạp lên tình yêu của mình, rút lui để Menfuisu cho chị, nếu Menfuisu yêu chị, có lẽ cô còn có động lực để mà từ bỏ, nhưng Menfuisu không yêu chị. Không có tình cảm, làm sao mà kết hôn. Người Menfuisu chọn, lại là cô. Vậy thì, cô sai ở chỗ nào? Ở bên người mình yêu, cũng là sai sao? Tại sao chị luôn một mực ghét bỏ cô? Đổi lại nếu là chị, chị có thoái lui không, hay cũng sẽ như cô?

Menfuisu nhìn Asisu tức đen mặt, cau mày dữ dội, mặt đỏ bừng, cầm cây kiếm hướng phía Asisu, giọng lớn bắt đầu quát nạt :

_Hoàng tử có ý gì.

_Ý gì, ta mệt và muốn nghỉ ngơi, mời hai vị về cho.

_Chị muốn làm gì, nếu hôm nay ta không đi theo, chị định làm khó và hại nàng nữa phải không, cho dù có là người đang nắm giữ hòa bình hai nước đi chăng nữa, hay là hoàng phi Babylon, ta cũng sẽ không tha cho chị. Ta còn chưa tính đến chuyện chị làm hại con ta trước đây...

_Menfuisu, chàng bình tĩnh đi, đừng lỗ mãng như vậy, ảnh hưởng không tốt đến thai nhi trong bụng chị bây giờ. Từ từ rồi nói. Thiếp nghe nói những người đang mang thai, tính khí đều thất thường, không phải tỷ tỷ làm khó thiếp đâu.

_Ồ, hoàng phi Carol, nếu như hoàng đế Ai Cập đây muốn giết ta, ta sẵn lòng thôi, mời hoàng phi tránh ra cho.

_Đừng nghĩ ta không dám giết chị.

_Ta biết người muốn ta chết, nên mới nằm yên cho người giết ta đây.

_Menfuisu, chàng mau buông đao xuống.

_Hoàng đế Ai Cập, nếu người dám tiến lên thêm một bước nữa, chúng tôi sẽ không nể mặt nữa đâu.

_Vậy ta thử xem, các người bạo gan tới đâu.

Tình hình bỗng chốc trở nên căng thẳng lạ thường, Menfuisu thì nắm chặt chuôi kiếm, chĩa về hướng Asisu, ánh mắt rực lửa, một bước muốn lấy mạng nàng. Carol thì đang nhướn người nắm chặt lấy tay của hắn, một mực muốn ngăn cản, còn toán người Babylon đã dàn hàng ngang trước giường Asisu, lăm le dò chừng, chĩa thương về phía hắn, Ormi đứng cạnh Asisu, còn Lapis và Ari mỗi người một bên phòng thủ. Bọn hộ vệ Unasu và Ruka đang trong tư thế sẵn sàng bỏ nhào ôm chặt Menfuisu nếu hắn còn bước tiếp. Bọn sứ thần thì trốn nép vào hai bên trái phải tán loạn.

_Đủ rồi, hoàng đế, mong người nguôi giận, chuyện này chúng ta hãy tính sau đi, nghe lời hạ thần.

Imphotep đến thật vừa đúng lúc, ông vội vã chạy đến nói vài câu nhẹ nhàng để Menfuisu ổn định tâm trạng, một tay giựt lấy kiếm của hắn rồi thả ra ngoài. Sau đó, ông liền quay sang bên phía Asisu :

_Mong mọi người đừng kích động, thu lại vũ khí trước rồi chúng ta nói tiếp. Được rồi, không sao đâu, tôi sẽ giàn xếp ổn thỏa.

Tướng Ormi lừ lừ mắt nhìn, rồi cũng thu kiếm vào, bọn lính thấy thế cũng tránh qua một bên. Không khí mới có chút hơi thở nhẹ nhõm. Imphotep tiếp tục nói mấy câu giảng hòa.

_Nữ hoàng, hoàng phi Carol chỉ là muốn đến hỏi thăm và chúc mừng người, không biết người không được khỏe. Mong lệnh bà đừng nóng nảy như vậy, hãy chú ý đến thai nhi. Chỉ là hiểu lầm thôi.

_Người nói xong chưa, xong rồi thì đi hết đi cho ta...Ari, ta mau đưa nước lại đây, nhanh lên.

Asisu vừa nói vừa cau mày khó chịu. Menfuisu vẫn quyết tâm không buông tha, hấn bị sỉ nhục trước mặt nhiều người, để một hoàng phi coi Carol của hấn không ra gì, mắng mỏ đã đành, lại còn không kiêng nể mặt hấn, trước mặt nhiều người như vậy, lại có sứ giả các nước khác, dù gì chị ta cũng nên biết đây là nơi hấn nắm quyền tối cao, và khinh thường vợ hấn thì chẳng khác nào khinh thường hấn.

_Chị nên nhớ, đây là Ai Cập, và chị không có quyền ra lệnh ở đây. Carol có lòng tốt muốn đến thăm chị, nào ngờ vẫn cái bản tính hẹp hòi và độc ác đó. Chị nên biết điều một chút đi.

Asisu xoay người, nhìn thẳng vào mắt Menfuisu, trong ánh mắt tràn đầy sự bi thương, rồi bắt đầu cử động.

Ari mặt ngơ ngác, nhưng lập tức chạy lại đỡ Asisu, vì nàng đang cựa quậy xuống giường. Asisu rất nhanh, từ cạnh giường thả trượt người xuống, tay hơi chới với, chân khập khễnh tiến một bước, hướng về Menfuisu và Carol rồi quỳ sụp người xuống, đầu cúi thấp trong sự hoảng hốt tột độ của mọi người.

_Nếu hoàng đế Ai Cập đã muốn vậy, tôi cũng xin thi hành, vì đây là Ai Cập, người ngoài như tôi không có quyền lên tiếng. Một hoàng phi Babylon như tôi thì kể cả việc có bệnh liệt giường thì cũng phải lết để quỳ gối trước hoàng đế Menfuisu đây.. Tôi thành thật xin lỗi lệnh bà Carol đây, mong hai vị hãy để cho tôi được yên.

Menfuisu bỗng chốc thẫn thờ người, nhìn vào người chị đang quỳ trước mặt mình đây, hấn không biết, người này, có thật là chị hấn không...Chị, không bao giờ cứ xử như vậy, chị, luôn kiêu ngạo và độc ác, chỉ có hăm hại người khác, tấn công người khác, chứ chưa hề để cho người khác hiếp đáp mình, cho dù có bị hạ bệ, chị cũng nhất định quay lại cắn người kia một nhát. Thái độ này...

_Chị Asisu, chị mau đứng lên, chị đừng làm thế, Menfuisu không có ý này.

Carol là người thoát ra từ trong sự sững sờ đầu tiên, lập tức lên tiếng, mong chị đừng hiểu lầm thêm nữa, cô cũng bắt đầu thổn thức. Imphotep sau đó cũng thêm vào

_Người vẫn là nữ hoàng của Ai Cập kia mà, hoàng đế chỉ là nóng giận nhất thời. Xin người mau đứng lên.

_Hoàng phi, người đứng lên trước rồi hãy nói.

Nhưng Asisu vẫn một mực im lặng, không thay đổi tư thế, Lapis và Ari cũng bất lực. từ bên ngoài, hoàng thân Nebanon đi vào ngoài cửa, nhìn vào trong thấy cảnh tượng kia, không rõ tình hình từ nãy đến giờ, hấn có chút xanh mặt, mồ hôi tuy chảy dọc sống lưng, nhưng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh. Tạo cho mình dáng vẻ lo lắng, hấn bất ngờ chạy lại bên cạnh Asisu, rồi dìu nàng đứng lên, một tay ôm giữ bả vai nàng, một tay phủ bụi dưới váy nàng, rồi tận tình giúp nàng ngồi lại trên giường. Asisu giữ dáng vẻ mặt mõi, nhưng tuyệt nhiên trên gương mặt không có lấy một giọt nước mắt.

_Thôi nào, chúng ta đều là người một nhà, đừng nên như vậy. Hoàng tử người nghỉ ngơi trước.

_Hoàng huynh, chúng ta về thôi, hoàng tẩu cũng đã mệt lắm rồi, đừng để cho hoàng tẩu khóc thêm nữa.

Lúc này Menfuisu mới tỉnh người, hấn nghe Nebanon nói, mới quay qua nhìn Carol đã đỏ hoe mắt từ nãy giờ, thì mới êm xuống, nhìn Asisu một lượt, rồi lặng lẽ ôm Carol đi ra khỏi phòng.

Khi tất cả đã lui ra hết, Asisu nằm trên giường mỉm cười, một nụ cười mỉa mai chính bản thân mình. Dù đã khẳng định với bản thân, Menfuisu là kẻ thù số một của nàng. Nhưng mà...

Tại sao lúc này, nàng vừa nhìn thấy hấn, lại ước ao muốn lao đến bên hấn nhiều đến như vậy.

_Nữ hoàng, sao lúc này người lại chịu nhục như vậy.

_Chị cực một chút, nhưng hiệu quả của nó, người sẽ không ngờ tới được đâu Ari.

Sau chuyện đó, lời ra tiếng vào, một người đồn mười, mười lại đồn trăm, cứ thế mà tốc độ lan truyền lên đến chóng mặt.

Người ta đều to nhỏ với nhau rằng, hoàng đế Ai Cập muốn giết chết hoàng phi Babylon và đứa trẻ mang lại hòa bình đó, hoàng đế bức ép nữ hoàng phải quỳ xuống van xin, hoàng đế không lo nghĩ cho hòa bình, không vì thân dân của mình...rất nhiều...rất nhiều...

Có lời thuận theo tự nhiên, những người chứng kiến kể lại, có lời do một vài kẻ chống đối Menfuisu đứng sau dàn xếp, nhưng chung quy, chúng đều là những lời bình phẩm không hay về danh dự của hoàng đế Ai Cập.

Song song đó lại có một tin lành nổi lên, ai cũng khen ngợi về tư cách của hoàng thân Nebanon, cho rằng vị hoàng thân này thật nhanh trí, hành xử cứu vãn được tình thế cấp bách, xem như may mắn cho Ai Cập. Mọi chuyện về Nebanon đều miêu tả một người hoàng tộc hòa nhã và khôn ngoan.

Mấy ngày sau, Nebanon đang rất hài lòng với những tin tức gần đây, hắn đang dần dần không chỉ lấy lòng các quan lại vốn thù ghét với Menfuisu trước đây, mà hắn còn đang lấy lòng dân chúng, bằng những hình ảnh đối lập hoàn toàn với người huynh đệ hờ của hắn. Chương ngại vật lớn nhất của hắn lúc này, chính là Carol, hắn có thể tự xây dựng phe cánh của mình, có thể ám sát Menfuisu bất cứ lúc nào, nhưng quan trọng là người dân đang tin vào cô gái sông Nile, và cô ta đang ủng hộ cho Menfuisu. Có hai cách để loại bỏ cô ta, một là chứng minh cô ta không phải thần linh gì cả, hai là giết cô ta. Cách thứ hai xem ra có vẻ khả thi hơn, hắn muốn khử Carol và đổ hết tội lỗi lên đầu của Asisu. Ai mà chẳng biết, Asisu hận Carol tận xương tủy chứ.

Nhưng trước mắt, hắn phải tôn vinh hình tượng của mình lên đã, vì vậy hắn đã mời Asisu đến dự tiệc chúc mừng vào tối nay, và hắn còn mời luôn cả hoàng huynh của hắn, với mục đích muốn giảng hòa, nếu như hắn làm được, không chỉ có công lao to lớn, mà còn chứng minh được đức tính tốt đẹp, tố chất đế vương của hắn.

Asisu đang ở trong phòng, chuẩn bị đi đến buổi tiệc chúc mừng. Nàng cực kỳ thích bữa tiệc này, không phải vì tính chất nhộn nhịp của nó, mà là nàng biết, đây chính là thời cơ tốt nhất để phần quan trọng của kế hoạch được tiến hành. Nhếch miệng một cái, nàng quay sang hỏi Ari :

__Mọi chuyện thế nào rồi?

__Dạ nô tỳ đã chuẩn bị đầy đủ.

__À, còn về mê hương được, người đã làm như lời ta dặn chưa?

__Đã xong, thưa nữ hoàng.

Mê hương được, một loại được làm cho người dùng nó đầu óc trở nên mụ mị, không như thuốc mê khiến người khác ngất đi, nó làm cho người vẫn có khả năng đi lại bình thường, nhưng không kiểm soát được hành động của mình, chỉ làm theo bản năng và trực giác, thậm chí còn không nhớ chuyện mình đã làm.

__Đi thôi Ari.

__Lệnh bà, người không sợ sao? Người đang đi vào chỗ chết, nô tỳ...nô tỳ...

__Không phải ta đã nói với người rồi sao. Không mạo hiểm, làm sao đạt được cái ta muốn.

Asisu đứng lên, lạnh lùng cất bước chân ra khỏi cửa. Tuy là nói với Ari như vậy, nhưng trong lòng vô cùng ngổn ngang. Nếu như...nếu như lỡ mà bọn ám sát kia giết được nàng thật. Liệu Menfuisu có thương xót cho nàng một lần không.

7. Dấu Hiệu Hoàng Thân

Hành lang dẫn đến tấm cung của Nebanon được trang hoàng bằng những ngọn đuốc với cán được dát vàng sang bóng. Ánh lửa đỏ rực hâm nóng cả không khí suốt dọc đường đi. Những cung nữ mới được tuyển cho Nebanon tấp nập chạy dừng tốp bốn người, chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo. Mùi rượu nho quện chung với hương thơm hoa sen từ đâu đó, ngào ngạt làm lòng người thật rộn ràng.

Asisu muốn tận hưởng thật tốt những giây phút yên bình tại Ai Cập này, chuyện đời người, ai mà biết được sống chết ra sao, dù rằng đã chuẩn bị mọi chuyện nhưng trong lòng vẫn cứ lo. Có ai biết mình sắp bị ám sát, mà không cảm thấy sợ. Hồi còn nhỏ bị ám sát bất ngờ, nên tâm lý vẫn vô tư vui đùa, còn bây giờ, trở trêu thật, chính mình tạo cơ hội cho người ta đến giết mình, cảm giác thật tệ hại

Nàng bước vào điện tiệc, xung quanh những tiếng ồn ào không hèn mà tất. Vẫn là y phục Babylon, nhưng trang sức được mang lồng lẫy hơn cả, tiếng vòng vàng va chạm nhau rùng rùng, quạt lông trắng phe phẩy như đưa đẩy hương thơm. Asisu cười nhạt, cố gắng giữ lí trí bình thường nhất hết mức có thể.

_Hoàng tử, tử đến rồi, mau lên đây với đệ.

_Thật cảm ơn hoàng đệ.

Nebanon đưa tay ra, dẫn mời nàng ngồi trên ghế cao ngay bên phải, trên bàn đã bày sẵn những món ăn được cho là có lợi đối với thai nhi, còn Lapis và Ormi thì ngồi phía xa bên dưới. Asisu lẳng lặng ngồi vào, thì bên ngoài, Menfuisu cùng Carol tiến vào. Mặt hắn trông có vẻ không vui mấy, có lẽ vì nghĩa vụ nên mới đến, chứ không hề thật lòng muốn chung vui gì. Carol từ sau hôm đó trở về, đã cãi nhau với Menfuisu một trận, cô nói hắn quá nóng nảy, không suy xét trước sau, làm tổn thương chị, coi thường mạng sống của binh lính, còn hắn ghét bị cô chỉ trích, nhưng vì bữa tiệc này, nên hai người tạm giảng hòa. Lướt ngang qua nàng, Carol cố đưa ra nụ cười tươi nhất, muốn sang chỗ nàng hỏi han, nhưng bị Menfuisu giữ lại không cho phép.

_Bái kiến hoàng huynh và hoàng tẩu.

_Được rồi.

Nebanon biết rõ, cả Asisu và Menfuisu đều không muốn đến, nhưng vì danh dự và bất khả kháng, nên hắn không màu mè gì mà trực tiếp phát biểu vài câu với mọi người, vì bữa tiệc này còn có sứ giả các nước, không phải tổ chức vì mục đích tình thân.

Sau lời phát biểu hùng hồn của Nebanon, bữa tiệc bắt đầu, nhạc kèn nổi lên giòn giã, vũ công xinh đẹp hút hồn uyển chuyển trong những điệu múa, tiếng nốc rượu và rào rào nhai đồ ăn vang lên. Bọn người ngồi phía dưới rất thưởng thức mọi chuyện, trong khi hàng trên đều ngồi im thín thít một chỗ, không khí nhạt nhẽo, căng thẳng, buồn chán, vì vốn dĩ, ai cũng có tâm sự của riêng mình. Nebanon rất biết tận dụng, hắn đi bàn thảo, làm quen với đa số các nước, trong khi đáng lí Menfuisu phải là người thiết lập mối ngoại giao cho nước mình.

Một canh giờ trôi qua, Asisu cảm thấy thời gian đi thật chậm, siết chặt ly rượu trong tay, nàng biết mình sắp phải đi vào chỗ chết...Không đợi bữa tiệc tàn, Asisu liền cất tiếng :

_Được rồi, ta có chuyện muốn nói.

_Có chuyện gì.

Menfuisu ánh mắt trở nên dè chừng, nhìn sang Asisu, cánh tay tự động ôm Carol vào lòng như sợ nàng sẽ xông vào giết cô vợ bé bỏng của hắn ngay lập tức.

_Dù sao ta cũng đang mang thai, và chịu sự chăm sóc của Ai Cập, hiểu lầm và gây hấn cũng không được gì. Ta muốn nhân bữa tiệc tối nay, chúng ta xóa bỏ hiểu lầm, đồng thời bàn thảo thiết lập lại liên minh giữa hai nước. Hoàng đệ đã bỏ công sắp xếp bữa tiệc này, chẳng phải vì hòa hợp tình thân và vì hòa bình hai nước sao.

_Được rồi, chúng ta sẽ cùng bàn về liên minh trở lại.

Bản thân Menfuisu khá kinh ngạc, nhưng việc liên minh hoàn toàn cần thiết cho Ai Cập lúc này, vả lại hắn đang cương vị cái tôi của hắn, không biết mở lời thế nào về chuyện này, vừa hay chị lại lên tiếng.

_Nữ hoàng suy nghĩ như thế thật phức tạp cho muôn người. – Imphotep này giờ im lặng trên bàn ăn, vừa nghe được đã không kìm nổi sự vui sướng.

_Nhưng ta hơi mệt, hãy để Lapis và Ormi bàn bạc, ta muốn về nghỉ ngơi trước.

_Ta sẽ cho thêm lính theo bảo vệ.

__Hoàng phi hãy về cẩn thận, thần không theo trực tiếp bảo vệ thật không yên tâm.

__Ta không sao đâu, các người cứ lo bàn việc chính sự cho thật tốt.

Vấn đề này, Asisu đã thảo luận với bọn họ, và họ cũng cho rằng, Babylon kết thêm được liên minh thì càng tốt, hòa bình vẫn tốt hơn có chiến tranh, nếu hoàng phi đã không ngại, thì bọn họ cũng chẳng sao. Với lại, lệnh của hoàng phi bây giờ, chính là lệnh của hoàng thượng. Asisu vội bước ra ngoài, ở cổng, Ari đang đứng chờ bên ngoài, lập tức kẻ cận nàng, dìu nàng cùng về tư phòng.

Asisu cảm thấy những bước chân của mình thật nặng nề, tim nàng động vào thành da thịt liên hồi, nàng sợ hãi, thực sự sợ hãi. Một tay nắm chặt quạt lông, tay còn lại bầu vào váy, nhưng vải mỏng không đủ sức cản móng tay nàng đâm sâu vào lòng bàn tay. Trong một khoảnh khắc nàng đột nhiên không muốn đi nữa, nàng ước gì bọn chúng dừng đến.

“Ta muốn hủy hôn ước với chị, ta sẽ cưới Carol.”

“Ta sẽ không tha cho chị.”

“Chị không bằng một góc của Carol.”

“Muốn tự mình kết liễu hay muốn ta giết.”

“Nữ hoàng rắn độc.”

“Người đàn bà đáng sợ.”

Phải ! Người đang trả thù bọn họ, Asisu. Người là kẻ trả thù.

Làm đi thôi...Asisu...

Nàng đưa tay lên hai bên thái dương, nhúu mày, than một tiếng nhưc đầu, Ari liền có cơ quay sang sai mấy tên lính mau đi tìm ngự y, rồi vài tên chạy đi lấy nước và khăn, cuối cùng chỉ còn một tên ở lại. Asisu vờ cố gắng đi thật chậm, đợi bọn chúng đến. Nhưng không gian vẫn yên tĩnh là thường.

Ba bóng người vẫn chậm rãi đi dọc hàng làng. Cho đến khi đến góc rẽ khuất ngay sau hành lang. Những bóng đen bắt đầu vụt đến vụt đi, xuất hiện trước mắt, chĩa kiếm vào người nàng. Người lính canh còn lại, lập tức phóng đến trước mặt che chắn cho nàng, còn Ari lui ra sau, nhìn chung quanh xem có kẻ nào bắt ngờ đánh lén hay không.

Tất cả thấy có tám tên, một trong những kẻ to lớn nhất, có lẽ là tên cầm đầu lao đến, dùng kiếm hất văng vũ khí trên tay tên lính, rồi một chiêu hất văng hẳn ra ngoài, để lại Asisu trực tiếp đối mặt.

Nàng sợ hãi, đôi chân cứ lùi dần về sau, bàn tay run toát lạnh, đôi môi mấp máy trở nên trắng bệch. Một tên nhắm vào Ari từ phía hông, cô chết đứng, chỉ kịp nhích sang một bên, vừa đứng chỗ Asisu đang bước lùi, tên đang đối mặt với Asisu còn vươn tay, đẩy mạnh một cái, bị hai lực tác động cùng một lúc, Asisu đứng không vững, một chân hạ về sau lấy lại thế cân bằng, nào ngờ phía sau là bậc thang, nàng lập tức hệt chân, té xuống, người thoải dọc trên từng nấc, bụng bị những cạnh chĩa ra của thang thúc vào mạnh mẽ. Thân hình bị va đập trên những bậc đá gồ ghề, hai cánh tay và chân trầy xước phần lớn, bịch máu được giấu ở eo không cản Asisu tác động, cũng tự vỡ ra, mùi máu lạ hòa chung với những vết máu mới trên người nàng làm một, sự tanh tươi lập tức sộc lên.

Nàng cảm giác toàn thân đau nhức, nhưng vẫn có thể cử động được, đôi mắt nhướn lên nhìn về phía trên thấy thoáng Ari bị đánh ngất xỉu. Có một tên thấy Asisu ngóc đầu dậy, bèn cất tiếng cười man rợ, cầm cây đao tiến đến gần. Chết tiệt, bọn lính canh nàng sai đi sao bây giờ không một ai quay lại, lại còn lính canh không đi tuần quanh đây sao? Nàng đã cố chọn vị trí có thể kêu cứu kịp thời, nàng cho rằng bọn chúng không để ý đến tiểu tiết nhỏ nhặt. Nàng cố gắng kêu khan từng tiếng, nhưng hoài công vô ích.

Và giờ đây, nàng sắp chết.

Khi mà nàng nghe tiếng vút của đao trong gió, và ngửi thấy mùi của vũ khí gần sát mình lắm rồi, hơi thở dồn dập, mắt nhắm nghiền chuẩn bị đón nhận cái chết. Thì từ đằng sau nàng, lại có một tiếng vũ khí khác, xé gió đập mạnh vào cây đao kia, lực khá mạnh khiến tên kia rút đao và đều đau một tiếng.

Asisu hé mở mi, một bóng đen đã chắn trước mặt nàng. Người này thân hình rất quen, là Minue.

_Lệnh bà thứ tội, thần đã đến muộn.

Minue, hắn đã luôn âm thầm dõi theo nàng từ khi nàng về Ai Cập, từng chút lo lắng cho nàng từ xa, lặng lẽ bảo vệ cho nàng mà không cần lệnh của hoàng đế. Hôm nay vì có việc gấp buộc hắn phải có mặt ở trại binh, nên mới tạm rời mắt khỏi nàng. Vừa xong hắn lập tức đến bữa tiệc ngay, vì hắn cũng được mời, không phải vì ham hố vui chơi, chỉ muốn nhìn thấy nàng, nào ngờ từ xa nghe tiếng kêu cứu, rồi lại thấy cảnh tượng hãi hùng này. Khốn khiếp, hắn chỉ vừa mới lơ là có một chút.

Asisu bây giờ cảm giác mình có thể thở đều đặn hơn, nhìn người đang đứng trước mặt mình. Minue gật đầu trấn an nàng, rồi cầm kiếm lao vào quần chiến với bọn ám sát kia. Dù cho Minue có giỏi võ thật, nhưng tám tên kia hình như đều được đào tạo bài bản, cũng thuộc dòng tướng quan, nên Minue chỉ có thể đánh cầm cự, miệng hô la kêu cứu.

Một tên bất ngờ chiếm được ưu thế do Minue bất cẩn lộ sơ hở, một đường kiếm sượt qua vai trái hắn, may mắn chỉ làm rách áo toạc một đường trên bắp vai, và vết thương chỉ ngoài da, không sâu. Nhưng Minue bị mất đà, ngã rất gần, hướng lưng về phía Asisu.

Nàng trong vô thức tính mở miệng hỏi hắn có sao không, thì bất chợt có một thứ lọt vào tầm mắt của nàng, làm lưỡi nàng cứng đờ không thốt được nên lời.

Là nó, viết bớt hình trụ trên vai trái !

8. Chân Dung Kẻ Ám Sát

Dưới bầu trời rực rỡ của Ai Cập, là một luồng khí giết người phảng phất tuôn trào.

Asisu bản thân người, nàng quên đi hắn cơn đau mà mình đang gánh chịu. Không thể nào, chỉ là trùng hợp thôi, không phải vậy đâu. Bàn tay của Asisu nỗ lực giơ lên không trung muốn chạm vào nó, để chắc chắn mình không hoa mắt, nhưng không có đủ lực. Đúng vậy, chỉ một cái vết bớt chắc gì chứng mình được hắn là hoàng thân. Còn Minue không đợi một giây, vật mình đứng lên và tiếp tục chiến đấu, mặc kệ vết thương có thể bị rách rộng thêm.

Ari bị tiếng vũ khí va chạm vang dội làm thức tỉnh, đầu lắc lư quay mòng mòng. Loạng choạng đứng lên, giữ thăng bằng cơ thể và chân đá chân xiêu chạy đến chỗ của Asisu, cũng giang hai tay, lấy thân mình che chắn cho nàng.

_Lệnh bà, người không sao chứ.

_Mau la lên kêu cứu đi.

Vừa nói chuyện với Ari, nàng vừa tìm cách phi tang những thứ cần bỏ đi. Thân hình nặng nhọc nhìn bao quát về mọi phía. Lời người đàn bà bên bờ hồ kia có phải là thật không? Nếu vậy, chẳng phải đứa trẻ đó là Minue sao? Đúng rồi, hắn là con của nữ quan Nafutera, mà nữ quan Nafutera chính là...Nhưng chẳng phải trong cung, ai cũng nói Minue là con ruột của bà ta sao. Vấn đề này nàng nhất định sẽ phải Nakuto đi điều tra thêm.

Khi mà Minue sắp đuối sức, bọn lính canh mới về đến và xông vào trợ giúp. Vài giây sau đó, có tiếng bước chân rầm rập chạy đến, người đến giúp nhiều hơn, một trong những kẻ nhanh nhạy chạy đến trước tiên là Ormi, hắn phóng đến bên cạnh Minue, và hai người đã không chế được kẻ đứng đầu. Trong khi Menfuisu thì gầm lên nổi giận, cùng Unasu vùng kiếm chém tan hoang mấy tên áo đen còn lại. Lapis nhanh chóng chạy lại bên Asisu xem xét tình trạng của nàng, Imphotep cũng hoảng hốt, thân mình giả nua nhưng với tình cảnh trước mắt tốc độ cũng phải trở nên mau lẹ.

_Hoàng phi, người không sao chứ, chết tiệt, chỉ có bảo vệ lệnh bà cũng không xong.

_Cứu con ta...nhanh lên Lapis.

_Nữ hoàng, người cố gắng lên, người đầu mau đi kêu thái y.

Rất nhanh chóng, mọi người đã giải quyết xong bọn ám sát, chỉ còn lại hai tên sống sót, giữ lại mạng chúng chỉ để hỏi cung. Minue giận dữ, không cần đợi lệnh của Menfuisu, lập tức đưa tay lột mặt nạ nên đứng đầu ra.

Là tướng quân Honsu, đồng liêu của hân.

Asisu liền hiểu ra, hèn gì mà có thể tấn công áp đảo Minue như vậy, ra là quan tướng của Ai Cập. Không ngờ...bọn người nhằm đến nàng còn có thể điều khiển được tướng quân Ai Cập. Tất nhiên, như vậy lại càng hay, nếu như chỉ là bọn tép riu thì người ta sẽ chẳng tin mấy cho bằng một tướng quân Ai Cập, nhất là Ragashu sẽ càng tin vào việc chính Menfuisu là người đứng sau mọi chuyện, khiến hân mất đi người thừa tự.

Haha, chiến tranh sắp đến rồi, người nghe thấy gì không Menfuisu, chiến tranh hiện lên trước mắt rồi !

Không khí bỗng chốc im phăng phắc, trong đợt lưu chuyển của gió, mang theo sự đặc ý, tức giận, cơn thịnh nộ và sự phản trắc. Menfuisu không ngờ, phòng kẻ thù bên ngoài, lại không phòng được chính thuộc hạ của mình.

_Honsu, là ai sai người làm vậy.

Qua câu nói, có tiếng rít rùng rợn, Menfuisu bây giờ chẳng khác gì một con rắn chúa đang giận giữ phồng hai mang của mình lên thật lớn, lưỡi đã chuẩn bị phun nọc độc. Có thể thấy rõ sự sợ hãi kinh hoàng trên gương mặt của Honsu, hân môi trên đánh mạnh vào môi dưới, mồ hôi hình thành từng giọt lặn từ trán hân rồi rớt trên đất. Honsu cuối cùng cũng cất lên mấy tiếng khó nhọc :

_Tội thần...muốn...trả thù cho lệnh bà Carol...

Cuối câu nói vấp vấp đó, là tiếng kiếm đâm xuyên qua người. Honsu chưa nói hết đã lao mình đến trước mũi kiếm của Menfuisu, chết không nhắm mắt, máu tuôn ra tạo thành vũng nước đỏ tanh tưởi. Kẻ còn lại cũng chẳng khá hơn, hân cắn lưỡi tự vẫn. Menfuisu càng thở hồng hộc, tròng mắt đỏ hân, tay cầm cây kiếm run run, rút ra khỏi người Honsu thật mạnh, rồi liên tục chém vào xác Honsu cùng tên kia từng nhát, từng nhát mạnh mẽ, như muốn băm vằm bọn họ.

Từ đằng xa, sau bụi rậm, toán người lộ vẻ nham hiểm trên gương mặt, và nụ cười len lõi đặc ý. Trang phục Ai Cập vẫn không che giấu nổi bản chất Assyria trên người họ. Một tên khê thì thầm nhỏ :“Chúng ta thả vợ con họ ra được rồi chứ.”

Nhưng một giọng nhỏ khác cũng đáp trả lại, rất vô tình :“Không, giết hết chúng, để chúng sống là một mối họa, chúng sẽ tìm cách trả thù chúng ta.” Những cái gật đầu lạnh lẽo hiện ẩn ẩn trong màn đêm, rồi bỗng chốc không còn ai ở đó nữa.

Asisu được bế về tấm cung ở thần điện Iris, nơi gần với điện của Nebanon nhất. Nàng được đặt trên cái giường quen thuộc, khăn ướt cùng thảo dược cầm máu được đem vào với số lượng lớn, môi nàng trắng bệch đang hô hấp thể cho mũi, mắt nhắm nhưng thần trí nàng vẫn đang tỉnh táo, đầu nhúc nhứ dỗi như bị hàng chục cây kim đâm vào.

Nàng nghe tiếng bọn họ hò hét, lo lắng, giận dữ, trách phiền, thúc dục. Lát sau, nàng cảm nhận được mấy ngón tay chạm trên gân mạch ở cổ tay nàng, sau đó, có tiếng người lấp bắp buồn phiền vang lên, đó là tiếng của tên thái y Babylon.

_Bấm...bấm..

_Nói ra nhanh lên. Hoàng phi sao rồi.

Lapis thật rất sốt ruột, lệnh bà bị thương thể nặng thể kia, lỡ mà...lỡ mà...thì không chỉ có hân, mà tất cả những người ở đây sẽ thể cái đầu của mình để trả giá cho sự sơ xuất ngớ ngẩn kia.

_Bấm...hoàng phi...đã xảy...xảy...thai rồi...

_CÁI GÌ, người nói lại xem, không có cách nào cứu được sao.

_Cứu...cứu được lệnh bà...đã là may mắn lắm rồi thưa ngài...

_Chết tiệt, thật vô dụng, còn tên ngự y của chúng ta đâu, sao chưa tới.

Menfuisu quát nạt, khiến bọn lính sợ xanh mặt, tại sao thời điểm dầu sôi lửa bỏng thế này, tên kia lại xuất hiện chậm trễ như vậy, sau chuyện này, hẳn sẽ trừng trị tên kia thật thích đáng, còn bây giờ, hẳn đang rất cần tên kia, vì dù gì, cũng là ngự y bậc nhất, được đặc trách sức khỏe của các vị sứ giả, mong rằng có thể cứu vãn được tình thế. Không đầy mấy giây sau câu nói của Menfuisu, tên lính được phái đi kêu ngự y liền xuất hiện, chạy vội vã khiến hắn bị té xuống trượt dài một đoạn, miệng khó khăn thốt lên :

_Hoàng thượng, nguy to rồi...Ngự y nhị phẩm, đã uống thuốc độc chết rồi. Trên bàn còn vương vãi một số thuốc được các cung nữ nói là có hại cho thai nhi. Mong hoàng thượng hãy nhanh chóng đến xem tình hình.

_KHỐN KHIẾP, LOẠN CẢ RỒI.

Nghe giọng Menfuisu rống lên, Asisu vờ chớp chớp mi, nhẹ nhàng mở mắt và nhìn sang Ari.

_Lệnh bà tỉnh rồi. Người cảm thấy thế nào rồi.

_Làm sao rồi.

_Nô..tỳ...

_Ta hỏi làm sao rồi.

_Nô tỳ có lỗi với lệnh bà.

_Thần, có tội với hoàng phi.

_Lapis xin hoàng phi giáng phạt.

_Chị, em...

Không khí bỗng chốc bị sự im lặng đáng sợ bao trùm, mọi người đều thấy rõ bàn tay Asisu nắm chặt lại, cuồn cuộn, bí ải.

_Ra ngoài hết cho ta, ta muốn ở một mình.

_Là do chúng thần vô dụng

_Tội thần xin chịu phạt.

_TA NÓI CÁC NGƯỜI RA NGOÀI.

_Xin hoàng phi đừng xúc động quá, ảnh hưởng đến sức khỏe, chúng thần sẽ lui ngay.

Cả đoàn người Babylon, cả Menfuisu và quan thần Ai Cập cũng kéo nhau ra ngoài, chỉ trong một phút, không gian lại trở nên yên tĩnh. Menfuisu, Minue cùng Unasu chạy thẳng đến chỗ quan ngự y, còn những kẻ khác trở lại vào vị trí nhiệm vụ của mình. Một lát sau, Ari đem một chậu nước ấm vào phòng Asisu, khi chắc chắn không có ai nghe lén, Asisu ngồi bật dậy, nhưng cơ thể đau nhức nhối, xảy thai là giả, nhưng bị thương vì ám sát là thật.

_Lệnh bà, từ từ thôi.

Nàng chỉ nhìn hướng thẳng cái chậu nước trước mặt, không rời đi, chống hai tay lên thành giường, ngồi đung đưa chân, ánh mắt có chút giễu cợt, cười nhếch môi mỉa mai, không biết là mỉa mai hoàng đế Ai Cập, hay đang nhạo báng chính mình.

_Người nói xem, Menfuisu lần này, là lo cho ta, hay là lo cho liên minh giữa Ai Cập và Babylon hơn.

_Người nói gì lạ vậy, bệ hạ chắc chắn phải lo cho người hơn, vì dù gì người là hoàng tử ruột thịt của Ngài ấy.

_Người sai rồi Ari, hẳn chính là lo cho cái thứ liên minh báng bổ kia hơn, chắc hẳn đang tự hỏi, sao lần này ta không chết quách đi cho rồi, khiến hẳn mừng hụt một phen. Ta đang tự hỏi hẳn có vì tiếc nuối quá mà bỏ độc vào thuốc trị thương của ta không.

_Nữ hoàng...người dừng nghĩ như vậy, không phải vậy đâu. Nô tỳ chắc chắn, sau khi hoàng đế biết chuyện sáng mai, sẽ không còn yêu thương con Carol đó nữa. Lúc này, trước khi đưa nước ấm vào đây, nô tỳ đã đi kiểm tra, mọi chuyện theo như chúng ta dự tính.

_Ồ, ta đoán rằng sau khi hắc thấy cảnh đó, chắc chắn sẽ lại chạy đến đây la réo ta làm hại hoàng phi yêu dấu của hắc. Hắc sẽ lại đòi giết ta. Ha ha, người tưởng tượng xem, hắc chạy xộc vào đây, rồi cầm kiếm chĩa vào ta thế này, sau đó sẽ nói câu gì đầu tiên nhỉ. Nói ta là rắn độc, không bằng xúc vật, hay đáng chết. Sao nào, thú vị quá phải không. Ha ha

_Làm sao có thể vậy được thưa lệnh bà...hoàng thượng sẽ không...

_Vậy chúng ta cá cược đi Ari. Nếu ta thắng, người hãy kiếm cách đem thật nhiều rượu nho Ai Cập về Babylon cho ta. Nếu ta thua, người muốn gì ta sẽ đáp ứng.

_Nô tỳ không dám...nô tỳ không dám.

_Có gì mà không dám chứ...

Asisu chuyển người nằm trên giường trở lại, mắt nhìn lên phía trên, vết trầy xước trên cánh tay khiến nàng thật khó chịu. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, nàng quay lại hỏi Ari :

_Chuyện tên ngự y Ai Cập kia, là do người làm phải không.

_Dạ đúng thưa lệnh bà.

_Ta chỉ muốn trả thù Menfuisu và Carol, việc gì phải giết nhiều người như vậy.

_Nữ hoàng, hắc đã từng ủng hộ cho con nô lệ đó, coi như phản bội lệnh bà. Vả lại, hắc đã biết quá nhiều, khiến hắc như vậy, cũng có thể làm tăng khả năng thuyết phục mọi người. Còn nữa, nếu như hoàng đế Menfuisu bận lo mọi chuyện bên đó, thời gian mê hương được trong rượu của con Carol đó sẽ càng ngấm, hiệu nghiệm sẽ càng cao.

_Được rồi, tùy người quyết định. Ta muốn đi nghỉ một lát. Mấy vết thương này, làm ta đau nhức không ít.

_Nô tỳ sẽ đứng canh bên ngoài, lệnh bà có việc gọi, nô tỳ sẽ lập tức có mặt ngay.

Khi cánh cửa khép lại, Asisu cũng trở mình, quay mặt vào trong. Nàng thật mong đến ngày mai, dù chỉ còn mấy canh giờ nữa là trời sáng, nhưng nàng nóng lòng muốn xem thấy, phản ứng của Menfuisu có thú vị hay không.

Và còn, Ai Cập nữa, sắp chìm trong biển lửa chiến tranh rồi.

9. Người Xứng Đáng

Những cơn gió nhẹ thổi qua cùng sao mai đang treo lơ lửng trên bầu trời báo hiệu đã đến hừng đông. Tia sáng êm dịu dần ngày len lỏi trong phòng của Asisu, khiến nàng cảm thấy khoan khoái lạ thường, dù cho cả đêm không ngủ và vết thương nhức nhối. Sự dễ chịu này không phải vì không khí ngọt ngào của Ai cập, mà là màn kịch sắp diễn ra đây. Một câu chuyện hấp dẫn chết người ấy chứ.

Dù Nakuto vừa nghe tin, bắt quân thời gian chạy vào cung, mới sáng sớm đã đứng bên ngoài muốn diện kiến. Nhưng để không ai chú ý, Asisu không gặp trực tiếp mà để Ari truyền tin. Nàng lệnh cho Nakuto điều tra từ phía bà Nafutera và Minue, hy vọng sớm xác minh được sự việc.

Menfuisu vừa từ chỗ của tên ngự y kia trở về chính điện. Tên này, theo như những gì xảy ra tại chỗ ở của ông ta cho thấy là tự sát bằng thuốc độc, và các ngự y khác đều nói trong đơn kê thuốc có thứ gây xảy thai. Hắc điên đầu, hắc sắp bị ép cho nổ tung, hắc chắc chắn có ai đó sắp xếp chuyện này, kẻ thù của Ai Cập bây giờ không thiếu. Nhưng mà là ai mới được, quá hoàn hảo, không chút sơ hở. Làm sao mà chứng minh

được mọi chuyện không phải do Ai Cập làm, lại còn chị...chị có vì tức giận mà gây ra nhiều chuyện bất lợi cho hân và Carol không.

Chết tiệt, Menfuisu thấy quay cuồng, những bông hoa chớp đỏ chớp xanh, nhấp nháy trước mắt hân. Cả đêm hân không được nghỉ ngơi, lại còn tất bật chạy đông chạy tây lo mọi chuyện. Menfuisu thở dài, về thẳng tẩm cung, trực tiếp đến phòng tìm Carol, mong rằng sẽ có tìm được chút sự bình yên từ cô, lại còn hân một đêm đều không đến, sợ cô lo lắng. Mà hân cảm thấy may mắn, khi tối qua Carol đã về điện từ sớm, mong rằng cô vẫn chưa kịp biết tin này, nếu không cô lại đòi đi thăm chị này nọ, thật phiền phức. Một tay vừa mở cửa, miệng đã liên hồi gọi :

__Carol, ta về rồi đây.

Nhưng trong phòng không có tiếng trả lời, đáp lại hân chỉ có tiếng leng keng của đồ đạc bị gió thổi. Menfuisu khó chịu nhìn xung quanh tìm kiếm người vợ cao quý của mình. Hân thất vọng, khi tìm kiếm khắp xung quanh mà không thấy ai. Carol có thể đi đâu được chứ, lại chạy đi lung tung rồi. Tính Carol vốn dĩ ham vui mà. Menfuisu đi ra bên ngoài, vợ đại một cung nữ đang chạy đến, giận dữ hỏi :

__Hoàng phi đi đâu rồi.

__Dạ, tối qua, nô tỳ thấy lệnh bà đi về phía hành lang cung điện phía đông.

__Được rồi, đi đi.

Menfuisu lập tức đi về hướng cung nữ đã nói. Khoan đã, có chuyện gì không đúng ở đây, đó là hướng đến tẩm cung của Nebanon kia mà, Carol làm gì ở bên đó. Tên Nebanon này đang dụ dỗ gì hoàng phi của hân, vì vợ hân là cô gái đẹp, tài năng và trí tuệ, con gái thần linh, người khiến ai cũng muốn cướp lấy bằng được, nên không loại trừ hoàng đệ “rơi” kia đã phải lòng Carol như bao người. Hân bực nhọc khi nghĩ đến điều đó, mà kể cũng lạ, chẳng phải hoàng đệ này rất muốn can dự vào việc triều chính với hân hay sao, thậm chí còn rất biết lợi dụng thời cơ, nhưng sao chuyện lớn xảy ra tối qua, Nebanon lại không có mặt, không có bất kì hành động nào, giống như chưa từng biết đến chuyện này. Đành rằng tối qua, hân muốn cảnh cáo Nebanon đừng ảo tưởng quá nhiều vào quyền lực của hân, nên đã kiểm soát không cho phép cùng tham dự cuộc bàn luận liên minh với Babylon. Nhìn bóng dáng Nebanon buồn bực lui ra, hân vô cùng hài lòng.

Trên suốt dọc đường đi, hân không thấy Carol, bà Nafutera cũng không, mà tên Ruka kia cũng chẳng có chút tăm hơi nào.

Menfuisu càng nghĩ, càng nôn nóng chạy thật nhanh đến cung của Nebanon. Vừa đến nơi, không để bọn nô tỳ và lính canh hành lễ, hân lập tức hỏi :

__Hoàng phi có đến đây không.

__Dạ..chúng thần...

Hân sốt rột, cái tính nóng nảy làm hân cư xử thật thô lỗ, đập mạnh cửa xông vào, vừa đi vừa hét gọi tên Carol, còn bọn lính canh và nô tỳ một mực chạy theo sau hân. Hân trút hết tất cả vào đồ đạc, nhưng mọi gian điện đều không thấy, cuối cùng chỉ còn một nơi duy nhất...Vì rằng chỗ nghỉ ngơi, nên thường cánh cửa được làm rất dày, giống như mọi căn phòng ngủ khác trong hoàng cung. Menfuisu dùng lực hai tay, bật tung cánh cửa.

Và...cảnh tượng hân nhìn thấy...

Carol đang ngồi trên giường của Nebanon, ánh mắt xanh mơ màng chớp chớp nhìn xuống chàng trai đang gối đầu vào lòng mình, một tay vuốt ve mái tóc, một tay vỗ nhẹ trên lưng như dỗ dành, miệng cười mỉm dịu dàng, tóc vàng được gió lùa qua ru êm. Còn hoàng thân Nebanon, đang ngủ say ngọt ngào trong vòng tay của cô gái sông Nile, nằm sấp người, mặt úp vào Carol như thưởng thức hương thơm hoa sen thanh mát.

Trông họ như vợ chồng, một hoàng thân và chính cung của ngài ấy. Hai người tình nồng ý đậm. Và giờ đây Menfuisu như một đứa trẻ con vô phép tắc đang làm phiền đến người khác.

Không chỉ có thế, trên khắp thành tường, đều có những chữ viết bằng máu, rất to, rất rõ :” Thần linh chỉ chúc phúc cho những ai xứng đáng với tước vị Pharaoh.”

Menfuisu dùng hai tay của mình bám chặt trên hai thành cửa, cầu vào chúng như tìm điểm tựa cho mình đứng vững, lực mạnh đến nỗi, đầu móng tay có máu chảy xuống, cánh cửa liền có độ rung, nhịp theo cánh tay của hắn. Đầu hắn cũng lắc lư nhẹ theo nhịp thở đã trở nên gấp gáp từ lâu, răng nghiến lại, hàm trên như muốn bóp chặt hàm dưới. Đôi mắt trắng dã, trông người xoáy sâu vào hai con người phía trước.

Menfuisu bây giờ như người bị khuyết tật, tai bỗng chốc ù đi, mắt cố ý để nhòe cảnh vật, cổ họng bị nắm tay của ai đó dội ngược vào chặng ngang, hắn chỉ đứng im nhìn, đứng im để cố gắng cho bản thân được nạp không khí, không phải vì hắn không muốn xông đến, mà vì cú sốc này...quá sức chịu đựng của bản thân.

Sau cùng, với một nỗ lực lớn lao, hắn dùng hết hơi sức mình có được, rống lên được một tiếng

CAROL

Tối hôm qua, ngay sau khi chị Asisu quay về, Carol bỗng cảm thấy khá choáng váng, vì hôm nay cô có dùng một ít rượu do thần dân dâng tặng, dù trước đó chưa từng uống qua thức uống có cồn nào, nhưng đây là tấm lòng của những người yêu quý cô, cô rất muốn nếm thử.

Vì cảm thấy mệt mỏi, nên cô đã lập tức xin về phòng trước, chuyện bàn luận liên minh gì đó, cô cũng không đủ rành rẽ, ngồi ở lại chỉ thêm phiền phức. Menfuisu rất vui vẻ chấp thuận. Carol cảm thấy mình không say, thần trí vẫn còn rất tỉnh táo, nhưng cảm giác nặng nề trong đầu làm sao, mới muốn đi dạo một chút, thay vì đi theo lối cũ về phòng, cô rẽ qua một hướng khác, đến một hoa viên gần đó thư giãn. Nơi đây ngập tràn hoa sen, khiến cô thích thú lạ thường.

Một lúc sau, cô thấy mình nên về phòng đợi Menfuisu, nhưng lại thấy bên kia hình như rất ồn ào, có chuyện gì đó xảy ra, cô phái Ruka đi tìm hiểu, và cũng vô vàn thắc mắc vì sao Unasu cũng không về theo cô mà lại bị điều đi đâu đó. Tuy nhiên, Ruka đi lâu quá không thấy về báo cáo, cô thực sự lo lắng, vậy là cô kêu bà Nafutera đi xem. Và cũng không thấy bà Nafutera quay về. Nên cô quyết định tự mình đi tìm hiểu, tuy nhiên cô bị lạc đường, mọi khi có cung nữ, cận vệ hoặc nữ quan dẫn đường, lần này đi một mình, hỏi thăm một người cung nữ trên hành lang, và cung nữ đó chỉ đi theo một lối rất lạ.

Carol đi được vài phút, thì thấy một bóng dáng quen thuộc phía xa xa, qua ánh mắt đang mờ mờ của cô, mái tóc đen, đôi mắt đen, có lẽ là Menfuisu rồi. Nhưng sao chàng đến một nơi lạ mà cả cô cũng chưa từng đến. Cô thấy chàng phẫn nộ vào một căn phòng ngủ, rồi đi qua đi lại, trông rất ảo não, có chút bi ai trên gương mặt. Carol bước theo vào trong, cô muốn dỗ dành người cô yêu thương nhất trên đời, có lẽ chàng buồn chuyện chính sự, hoặc vì cuộc thảo luận kia không được như ý.

Carol bước đến trước mặt, mơ màng xác nhận đây là Menfuisu, rồi cô cười nhẹ, nói mấy câu an ủi, sau đó để chàng nằm gối đầu vào lòng mà vỗ về. Hôm nay, chàng thật hòa nhã, dịu dàng, khác hẳn với thái độ cộc cằn chửi bới như mọi khi. Cô cứ như vậy, ngồi thức suốt đêm ôm chàng, để chàng yên tâm có được giấc ngủ ngon.

Nebanon.

Hôm qua sau khi hoàng tử hờ của hắn mở đường, hoàng phi Carol cũng lui về, hắn đã vui mừng muốn nhân cơ hội này lập công, hòng dễ bề lôi kéo vây cánh. Nào ngờ tên Menfuisu chết tiệt không cho hắn ở lại, hắn đã tìm đủ mọi cách thức, lời lẽ để được ở lại. Cuối cùng vẫn là bị đuổi đi trong xấu hổ.

Để nói lại được cái liên minh thối tha đó, không phải chính hắn là người đã tác động vào nữ hoàng Asisu sao chứ, có phải tên Menfuisu này, thật ỨC HIẾP người quá đáng, mới nhục hôm nay, vào một ngày không xa, hắn sẽ tính lại từng chút một, thậm chí gấp trăm lần.

Nebanon bực tức đi về phòng ngủ, hắn trên đường nốc khá nhiều rượu, mà rượu hôm nay hình như mạnh hơn mọi khi. Sau khi vào phòng vẫn đi đi lại lại. Hắn sắp nổi điên với ông trời, cuộc sống của hắn luôn là không công bằng, nhưng hắn tham lam quyền lực, hắn sẽ làm mọi giá, kể cả bán đứng người thân duy nhất, hắn cũng có khả năng thực hiện.

Khi hắn đi được một lúc, quay lại thì thấy bóng dáng ai giống cô gái sông Nile. Không, cô gái này vóc dáng nhỏ bé, thật khiến người khác thấy cô ấy thật yếu đuối. Trong cơn say, hắn thấy cô ta thật đặc biệt, nói những câu an ủi khiến hắn vô cùng ấm áp. Nếu hắn không mất cha mẹ từ lúc ấu thơ, nếu hắn có ai đó bên cạnh bảo vệ hắn như vậy, có lẽ hắn không phải sống kiếp nô lệ, để bây giờ cần rằng chịu nhục, phạm tội khi quân để đạt được thứ quyền lợi mình mong muốn.

Cô gái này, bên cạnh hắn, thật thích. Hắn ngủ thật ngon, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Trong một phút xao động, hắn nghĩ mình thật tệ. Nhưng hai giây sau, ngọn lửa quyền lực lại bùng cháy rạo rực trong con tim hắn.

Hôm qua, nhờ biến ở chỗ Asisu mà người bên Carol nghiêm nhiên bị dụ đi hết.

Ruka vừa thấy được mọi người quần chiến với bọn ám sát, đã lẳng lặng tìm chỗ tốt gửi tin về cho Izumin, lợi dụng thời cơ tốt gặp người Hitaito một chút, quên mất nhiệm vụ với Carol.

Bà Nafutera cũng vậy, khi vừa đến nơi đã bị Imphotep hét lớn, bà tắt bật cùng các cung nữ khác chạy đôn đáo lo cho vết thương của nữ hoàng. Bà vốn rất ghét Asisu, lần trước còn làm hại đến hoàng tôn, bà thực nghĩ lần này Asisu đã gặp báo ứng, mà sao con rắn độc này không chết đi, vẫn còn mạng lớn phúc lớn như thế chứ, tuy động tác nhanh nhẹn, nhưng để ý kỹ sẽ thấy mọi thứ chuẩn bị hơi hợt, thiếu thốn.

Tiếng Menfuisu như sấm ầm vang trời, một số quần thần Ai Cập, trong đó có Minue và Imphotep đang ở gần điện Nebanon để tìm cách điều tra vụ việc ám sát Asisu, mình oan cho Ai Cập, nghe thấy liền chạy ngay đến. Ngay cả Lapis và Ormi đang muốn tìm Nebanon hỏi một vài việc tối qua, còn có thể thông qua hắn, bắt mối với các nước nhỏ khác, vì hắn rất được lòng các sứ giả, và tiện thể theo lệnh của Asisu, người đang ở tẩm cung điện thờ Iris gần đây, kiểm tra chung quanh xem còn tên đồng đảng nào khả nghi hay không, thì cũng vừa vặn nghe được âm thanh của hoàng đế Ai Cập, vội vã chạy đến nơi.

Tất cả bọn họ, rất hay đều chứng kiến...

Carol nghe được có ai đó kêu mình, mắt chớp mạnh một cái, rồi từ trong cơn mê như bình tĩnh. Bất giác nhìn người trước mắt, là Menfuisu. Vậy còn người trong lòng cô...

Nhìn xuống trong lòng mình, sao lại thế ... Nebanon.

Rõ ràng tối qua...là Menfuisu kia mà.

Carol hốt hoảng, hai đôi tay không chủ ý cứng đờ lơ lửng trong không trung. Ánh mắt hoang mang nhìn vào Menfuisu đang đứng trước mình. Lưỡi như bị cuốn vào trong cuống họng, cô nín thở, mái tóc bị gió tạt, lọn tóc đâm vào vai và cánh tay. Đầu giật giật về phía trước, trong khóe mắt bắt đầu ươn ướt.

Và chung quanh, dù cho không muốn nhìn, nhưng những chữ đó vẫn cứ hiển hiện lên bắt buộc mọi người đều phải biết đến nó.

Thần linh chỉ chúc phúc cho những ai xứng đáng với tước vị Pharaoh

Đó chẳng phải là...

Do ai đã làm, ai đã gây ra...

Carol bây giờ mới vội vàng cất tiếng nói lí nhí

Không ... không ... không phải như vậy.

Là ta, chính mắt nhìn thấy.

10. Lí Lẽ Của Asisu

Suốt dọc hành lang trải dài theo cung điện của vị hoàng thân, là những bộ mặt kinh sợ, những con người đang luống cuống trốn chạy đi đâu đó, cùng vô vàn tiếng đồ rơi lỉnh kỉnh. Đâu đó có tiếng bước chân rộn ràng không đồng thanh nhần nhá và hình ảnh áo choàng bay phấp phật, báo hiệu nhiều kẻ uy quyền khác đang vội vã đi đến đây.

Bên ngoài trông vô cùng nhộn nhịp và tấp nập, nhưng bên trong căn phòng cuối dãy lại là sự tĩnh lặng đối lập đến đáng sợ. Dù rằng khí hậu Ai Cập vốn rất nóng, nhưng chính tâm thái của con người đã tạo nên cái giá lạnh ngự trị. Gió từ sông Nile thổi vào như đang đùa đùa với nhân loại, mùi tanh từ vết máu trên tường cùng đồng hành với hương hoa sen đập thẳng vào trong lòng người.

Khi mà buổi sớm mai bị làm phiền vì một tiếng rú lớn, đã khiến Nebanon nhú mào quay mình trở giấc, đôi mắt như điều hâu chớp chớp còn ngái ngủ nhìn lên cô gái bên cạnh mình, miệng muốn lèm bèm vài câu sao lại quá ồn. Nhưng chỉ trong hai giây, hắn đã hoảng hốt và bật dậy chóng vánh, phá vỡ đi bức tranh cô tịch đang hiện hữu.

Menfuisu đang sững người, bỗng thấy cảnh vật trước mắt chuyển động, bản thân cũng thoát ra khỏi sự kiềm chế, thuận tay rút kiếm trên người Minue, lao đến kẻ vừa di động trước mắt. Kẻ xông đến, người thoái lui, con sư tử đang vồ mồi, mà con mồi đang cực kì thông minh để tránh né. Cây kiếm vung loạn xạ khắp nơi, có lúc xẹt ngang bên tai Nebanon găm vào gối, có lúc chém ngang tấm rèm che rách toạc, có lúc quét qua đồ đạc trong phòng khiến chúng vỡ vụn không ít.

Carol bây giờ y hệt ngẫu tượng đang được trưng bày ở đây, bất động, không tri giác, trên khuôn mặt hoàn hảo bị nước mắt phủ ướt át. Cho đến khi mọi người cùng nhau chạy bổ vào ngăn cản Menfuisu, cô mới bắt đầu ý thức được mọi chuyện đang đi đến đâu. Cô chưa từng thấy Menfuisu tức giận nhiều đến như vậy. Mau chóng xoay người chạy về phía Menfuisu, cô níu cả hai tay trên vạt áo choàng của hắn, miệng liên tục kêu lớn :

__Menfuisu, chàng hiểu lầm rồi, không phải vậy đâu. Là do có người hại thiếp...hại thiếp...

__Nàng còn nói giúp cho hắn.

__Chàng hiểu sai ý thiếp rồi, thiếp chỉ đang giải thích cho chàng hiểu, mọi chuyện không như chàng nghĩ, thiếp và người này không có chuyện gì hết...

__Ý nàng nói ta là một tên hoàng đế ngu ngốc và hắn mới xứng đáng.

__Không có, sao chàng không chịu nghe thiếp nói.

Menfuisu không màng chuyện Carol nói tiếp điều gì nữa, vẫn cứ tiếp tục phá hàng người đang ôm cản hắn giết người đàn ông kia, hắn hiểu lầm Carol đang muốn bảo vệ tên khốn khiếp kia. Carol cố nói đến khan cả cổ, nhưng chung quanh quá ồn ào do tiếng hò hét cùng sự thờ ơ lạnh lùng từ vị hoàng đế trẻ tuổi, làm cô vừa nức nở vừa giận dữ. Carol với tính cách thẳng thắn vốn có của mình, lại thêm tính cách của một cô gái thời hiện đại, giận dữ đứng lên, đi đến trước mặt Menfuisu.

CHÁT...

Carol tát một cái tát thật mạnh, dùng hết sức bình sinh của mình, khiến mặt Menfuisu lật sang một bên, má sưng phồng đỏ ửng. Hắn lập tức chỉnh đốn lại, gương mặt trừng trừng nhìn thẳng vào Carol, cô cũng không né tránh, dùng nộ khí của mình đối lại, rồi bỏ chạy một mạch ra ngoài về tầm cung.

Menfuisu chống kiếm xuống đất làm nơi tựa cho mình, siết chặt chuôi gươm trong tay, hắn liếc sắc bén về phía hoàng thân đang sợ hãi chột bèn góc tường mà ra lệnh :

__Đem hắn ra xử tử cho ta.

__Hoàng thượng bình tĩnh, người không thể làm vậy.

__Người nào nói giúp cho hắn, chính là kẻ phản bội Ai Cập.

Menfuisu dùng lực rút kiếm lên, chĩa vào từng viên quan ở đây mà hăm dọa. Nebanon lập tức bị đưa vào đại lao, đợi đến giữa trưa nay sẽ lập tức tử hình công khai. Menfuisu cũng dùng dùng phóng ra bên ngoài, về thư phòng chính điện.

Tuy nhiên, trước khi về tới nơi, trên đường phải đi ngang thần điện Isis và tấm cung mà Asisu đang ở tạm. Menfuisu không tự chủ được bản thân, nghiêm nhiên coi đó làm nơi trú ẩn, những bước chân vội vàng đi đến, chỉ cần nghe tiếng có thể biết người đó đang dùng lực mạnh như thế nào. Hắn toan muốn phá cửa vào, chợt Ormi xuất hiện ngăn cản. Menfuisu đứng bên ngoài la hét :

_Chị ra đây cho ta, lại là chị hăm hại Carol nữa. Cho dù chị nhất quyết trốn trong đó, ta cũng sẽ không tha cho chị.

_Chị ra đây, đồ đàn bà độc ác, Carol đã làm gì chị, hết lần này đến lần khác sao cứ hăm hại nàng. Chị phải trả giá, ta sẽ giết chị, đáng lí ta nên giết chị từ lâu rồi.

Dù cho hắn có gào thét bao nhiêu đi chăng nữa thì bên trong cánh cửa kia vẫn không chút động tĩnh. Giống như đang trơ trờ cười nhạo hắn, hắn càng điên cuồng hơn nữa.

_Hoàng đế Ai Cập nên ăn nói cho cẩn thận. Nói hoàng phi chúng tôi hại hoàng phi của Ngài, chắc người hôm qua bị ám sát thương tích đến thừa sống thiếu chết, lại mất đi đứa con trong bụng mình, còn không thể đi lại, vậy mà có thể rảnh rang đi bày mưu tính kế hại người khác. Mà lúc này, hoàng phi của Ngài đang trong trạng thái tỉnh táo, chúng ta đều công nhận, không lí nào hoàng phi Asisu của chúng tôi lại liên quan được. Đừng vì sự bất tài của mình mà đổ lỗi cho người khác. Còn nữa, chúng tôi chưa tính toán chuyện Ai Cập đã gây ra với hoàng phi Babylon chúng tôi đâu.

_Người dám...

_Đúng vậy, trước đây chúng tôi kính nể ngài vì hoàng phi Asisu và vì liên minh hai nước. Nay Ngài đã là kẻ gây chuyện trước, chúng tôi cũng không nhận, dù đây là Ai Cập. Uống cho lệnh bà hết lòng vì Ai Cập, sáng sớm nay đã lệnh cho chúng ta đi điều tra thêm, để biết đích xác kẻ chủ mưu, không hiểu lầm Ai Cập. Giờ thì khỏi điều tra, cũng biết chính Ai Cập đã ra tay. Mời Ngài mau dời đi, nếu không chúng tôi cũng không khách khí.

Menfuisu rất muốn một kiếm giết chết hết bọn họ, nhưng bây giờ có đấu cũng không lại, hắn bỏ đi, về phòng và tự giam mình lại trong đó.

Đằng sau cánh cửa đóng chặt, căn phòng yên tĩnh có bóng dáng của một người vô cùng đặc ý, nhưng thâm tâm lại ngập tràn muộn phiền.

Asisu vừa nghe xong cuộc náo loạn bên ngoài cửa, đã cầm một món trang sức nghịch nghịch trên tay, hướng mắt xuống nữ quan đang quỳ dưới chân mà vui vẻ cất lời :

_Ari, người thấy không, ta thắng cuộc rồi. Nhớ đem thật nhiều rượu nho về cho ta.

_Nữ hoàng, nô tỳ không hiểu, sao người lại chỉ dùng mê hương được với hai người đó, mà không dùng một liều thuốc độc kết liễu, thì mọi chuyện chẳng phải nhanh chóng hơn sao.

_Cái ta muốn, không phải là Carol chết nữa. Mà cái ta nhắm tới chính là sự sỉ nhục của mọi người dành cho đứa em trai yêu quý này. Ta hiểu rất rõ nó, cái quan trọng nhất đối với nó, chính là danh dự và quyền lực. Hôm nay ta cũng cố tình lệnh cho Lapis và Ormi tới đó, cùng sự chứng kiến của nhiều người khác, người xem, cục tức của Menfuisu sẽ tăng lên gấp đôi, cái ghế Pharaoh của nó cũng sẽ lung lay không ít, nhất là người gây ra chuyện này, lại là cô vợ mà nó hằng yêu quý.

Ha ha ... các người cảm nhận đi, cảm nhận xem nỗi đau của ta như thế nào, vì bây giờ, các người cũng giống như ta thôi...Các người cũng phải hứng chịu sự phản bội như ta đã từng, vui lên đi, ta sẽ cho các người đang nếm trải nó trọn vẹn. Để xem, các người có trở nên giống quý dữ như ta không...

Gần đến giữa trưa, Nebanon được đưa đến pháp trường.

Bọn quan thần theo phe hắc không những không sợ hãi, mà còn đang rất vui mừng. Họ kích động người dân khắp nơi, và cho người rải truyền những tin tức sáng nay cho khắp thành Têbê. Chẳng mấy chốc, ai ai cũng bàn tán với nhau chuyện này, ngay cả đứa con nít cũng xôn xao tán gẫu.

Những tầng lớp trí thức, quý tộc và thậm chí đến người dân cùng nhau kéo đến chỗ Nebanon, tạo áp lực cho hoàng đế phải thả vị hoàng thân vô tội này. Thực ra, chính thái độ và hành động của Menfuisu đã làm cho họ dù muốn tin nhưng không thể tin vào hoàng đế, dù lúc trước hẳn nhận được sự tín thác tuyệt đối, người công nhận hẳn anh minh, trí dũng. Từ lúc hoàng thân Nebanon xuất hiện, người này hoà nhã lại khôn khéo, rất được lòng người dân, tính cách trầm ổn khác hẳn với cái vẻ kiêu ngạo khó ưa cùng cái tật dưng chút là giết người của hoàng đế. Cách đây vài hôm, hoàng đế trước mặt mọi người muốn giết nữ hoàng, bắt nữ hoàng quỳ xuống trước mặt mình mặc kệ đứa trẻ đang trong bụng người, phá đi cơ hội hoà bình trong tầm tay, là hoàng thân cứu vãn, mấy hôm sau, hoàng thân muốn mở tiệc giã biệt, lại có tin tức nữ hoàng bị xảy thai, không chỉ không có hoà bình, mà còn đem lại chiến tranh, người gây ra - thuộc hạ của hoàng đế Menfuisu. Ngay sáng hôm nay, cô gái sông Nile, con nữ thần ở bên cạnh hoàng thân Nebanon, thêm những dòng chữ máu trên tường, thì người ta tin chắc với nhau rằng, nữ thần sông Nile vốn dĩ được đưa đến với vị hoàng thân kia, cùng nhau trị vì chúc phúc cho Ai Cập, chứ không dành cho Menfuisu.

Đúng vậy, các tầng lớp khác nhau cũng đều chung một suy nghĩ : hoàng thân Nebanon mới là người mà thần linh đã chọn, Nebanon là Pharaoh chân chính.

Vì áp lực từ rất nhiều phe phái có quyền thế cao, mà Menfuisu một mực không chịu ra khỏi phòng, nên Imphotep đành tự mình ra quyết định, ông chỉ định không xử chết nữa, tạm thời đem nhốt vào ngục. Tuy nhiên, Nebanon không mấy gì khó chịu, vì ngay cả cai lính trong ngục cũng đối xử ưu tiên cho hắn. Ngồi trong ngục, nhưng không phải trong ngục. Người dân và quan lại vẫn đứng lên ngoài nhà lao biểu tình giúp cho hắn, khiến cho hắn ngày càng có niềm tin vào việc mình có đủ khả năng thừa kế ngôi báu, lật đổ tên hoàng đế kia.

Những ngày sau đó...

Ba con người, trốn mình trong ba căn phòng khác nhau, ba luồng suy nghĩ và tâm tư bộn bề. Carol, Menfuisu, Asisu cái vòng luẩn quẩn chưa đến hồi kết. Người thì than khóc, người tức giận, kẻ thì đắc ý. Người chịu đau khổ, người vì trả thù, kẻ phụ tình.

Rượu, thứ làm con người ta quên đi mọi chuyện, nhưng cũng làm cho họ khắc sâu, thật sâu vào tâm trí.

Cho đến tối hôm sau, Nakuto đã trực tiếp gặp Asisu để báo cáo tình hình điều tra.

__Bẩm lệnh bà, thần đã moi ra được một thông tin cực kỳ hữu ích. Tên Minue này, không phải con ruột của Nafutera, lúc bà ta sinh con, đứa trẻ bị chết ngạt, Minue được thay vào đó, họ đã giấu diếm chuyện này với mọi người, chỉ có Nafutera và bà đỡ là biết chuyện.

__Được rồi, còn gì nữa không.

__Còn một việc thần vẫn hay thắc mắc. Tên Minue này hình như có ý với lệnh bà.

__Cái gì? Người không được nói bậy.

__Thần đột nhập vào phòng hắn, thấy có rất nhiều thứ liên quan đến lệnh bà, miếng lụa cũ lệnh bà đã bỏ đi, món trang sức lệnh bà không đeo nữa, còn có rất nhiều thứ theo sở thích của lệnh bà để riêng một góc.

__Không thể nào, mà thôi cứ mặc kệ hắn...Người cứ lui xuống trước, mọi chuyện ta sẽ giải quyết sau.

__Tuân lệnh.

Mặc kệ rằng Minue có thích nàng hay không đi chăng nữa, thì mọi chuyện đang chứng minh hắn là hoàng thân thật sự, và vấn đề có nên vạch trần tên kia hay không vẫn còn là một bước đi trong sự tính toán trên ván cờ của nàng. Thế trận đã bày ra trước mắt, chỉ cần đi sai một nước thì mọi thứ sẽ lật ngược như úp bàn tay. Nếu vạch trần, chẳng phải việc nàng làm để trả thù coi như công cốc, tất cả sẽ được quy về do tên mặt hạng đó vì mê vương quyền là bày ra, Carol sẽ không liên quan và Menfuisu cũng lấy lại được danh dự, phải để cho mọi người tin rằng Carol và chữ máu kia đều là chỉ dụ của thần linh. Nhưng nếu không nói ra?

Chẳng phải chỉ cần hấn hăm hại Menfuisu là có thể hiên ngang bước lên ngôi vị rồi sao, sự việc này cũng là một nét sỉ nhục trong hoàng thất, bản thân Asisu cũng không muốn trở thành tội đồ của vương tộc.

Chọn bản thân?

Hay

Chọn vì Ai Cập?

Thở dài một hơi, Asisu đứng lên ra khỏi phòng, đây là lần đầu tiên nàng quyết định rời khỏi cái nơi bí bách này sau vụ xảy thai giả. Nàng cần không gian để suy nghĩ kỹ hơn, nên đã cùng Ari đi đến phía thần điện Sobek, nơi hoa sen lúc nào cũng tràn ngập trên hồ thông ra sông Nile.

Bước chân Asisu ưu tư chuyển động chậm chạp trong sự lạc lối của bản thân. Những cây cột trụ cao sừng sững chống đỡ cả toà nhà cũng tương tự như sự hận thù chồng chất đang mang vác sự sống cho nàng. Nàng sống để đối mặt với vận mệnh, với đấu tranh, với hận thù, với quyền lực, và với cả tình thân.

Chống tay lên một cây cột gần nhất, mân mê những bức khắc hoạ chim ưng sinh động, có cả bò cạp và hổ mang. Nàng đang tự hỏi, ngay lúc này đây, đứa em phụ bạc kia đã ngộ ra được điều gì hay chưa, nàng muốn thấy vẻ mặt hấn bi ai, hấn càng đau khổ thì niềm vui sướng trong nàng càng tăng lên, nhìn thấy hấn bị phản bội mà muốn chết đi, giống như một liều thuốc bổ cho nàng.

Asisu lại tiếp tục bước đi vô định, lần theo cảm giác ngọt ngào của hoa sen mà tiến bước. Bỗng nhiên, nàng gặp một người, khiến nàng lập tức quay lưng trốn chạy cho dù trước đó rất khát khao gặp hấn. Sao nàng lại quên mất, mỗi khi hấn buồn, đều là tìm đến nơi này.

Menfuisu...

Đã trốn hai ngày trong phòng, không nghị sự, không thượng triều, không gặp một ai. Hấn đối diện với những cảm xúc khó tả, đối diện với cái danh dự bị ném xuống bùn lầy sau bao nhiêu năm hấn cố gắng gìn giữ. Cái nơi mà hấn luôn tự tin sẽ ngồi vững trên đó trọn đời, bây giờ đang rung rinh hất hấn xuống.

Cuộc đời hấn đến giờ có hai người phụ nữ, cả hai người đều đưa hấn đến đỉnh vinh quang, rồi bỗng chốc đạp hấn xuống tận cùng.

Hấn muốn tìm kiếm một không gian để thở, hấn không muốn đối diện với ai để nghe chất vấn hay lời lẽ bày tỏ sự thương hại, chìm đắm trong men rượu. Vì vậy nhân lúc nửa đêm, hấn muốn tìm đến một nơi nào đó để tìm ra giải pháp trấn định tinh thần.

Hấn không ngờ, lại gặp chị.

Lần đầu tiên sau nhiều năm trời, Asisu và Menfuisu mới nhìn thẳng vào mắt nhau thật sâu và lâu đến như vậy. Chị hấn đã rất lâu rồi, mới trũng ra ánh mắt xoáy sâu tâm can người khác đến vậy. Còn em trai nàng, từ lúc lên ngôi, đã không còn để sự mệt mỏi lộ trên khuôn mặt như lúc này.

Menfuisu, em đã thấy rõ chưa, khi bị người mình yêu thương đâm vào tim một nhát, cảm giác sẽ thế nào. Em trong tình cảnh của ta, em sẽ hiểu rõ vì sao ta lại làm vậy. Có phải em muốn phanh thây tên Nebanon đó ra làm trăm mảnh, cho dù hấn là người thân của em? Thì ta cũng vậy, chỉ cần nhìn em với Carol bên nhau, ta lại muốn để cho cá sấu nghiền nát con trộm mộ đó.

Cô ta là kẻ thù của chúng ta, em có biết không?

Em đã sáng mắt ra chưa Menfuisu? Em sẽ làm gì? Tiếp tục bỏ lơ như chưa biết gì vì cái thứ tình yêu cao quý mà em vẫn đồng tình với Carol, hay em sẽ xử lí cô ta như đã từng đối xử với ta...Nếu như ... nếu như ... em chọn bảo vệ con trộm mộ đó, thì ta không còn dám chắc quyết định của mình về an nguy của em. Lần sau, ta không biết mình còn gây ra chuyện gì nữa đâu...

Hãy cho ta một động lực để ta có thể đưa ra quyết định đi Menfuisu, hãy cho ta biết ta nên giúp em...hay là giấu kín mọi sự thật.

Cho ta một hồi đáp đi ... Ta sẽ lập tức từ bỏ mọi sự mà giúp em gây dựng một Ai Cập hùng mạnh hơn bao giờ hết, ta sẽ từ bỏ hận thù bản thân mà vạch trần tên giả mạo kia...

Thời gian lặng trôi, tất cả những điều không nói được thành lời, nàng gói trọn cả vào ánh mắt nàng nhìn Menfuisu. Còn hắn, dù không nghe thấy bất kì âm thanh nào, nhưng trái tim dường như đang cảm nhận một điều gì đó.

Vẫn là sự lạnh lùng chết tiệt đó...

Asisu thâm trầm lộ một ý ngạo nghễ qua cái cười nhếch mép, không phải dành cho hắn, mà dành cho nàng, cho sự ngu ngốc của mình, khi nghĩ đến một việc không bao giờ xảy ra. Menfuisu đang đắm mình trong những lời thì thầm vô hình ở đáy lòng, bỗng bị thái độ khinh rẻ của nàng đánh bật trở về với hiện thực xung quanh, hắn chạy lại hai tay nắm chặt hai bả vai chị hắn mà dùng lực lay, khiến Asisu thật khó thở.

_Chị đang cười nhạo tôi, được lắm, ai cho phép chị đến để sỉ vả tôi.

_Ta đã nói câu nào chưa, ta bây giờ hoàn cảnh có khá hơn người không?

_Chuyện chị xảy thai là đáng lắm, là quả báo cho chị đã làm hại con ta trước kia. Chị ghét Carol thì thôi đi, tại sao còn hại đến đứa trẻ, nó là con ta, là ruột thịt của chị. Thứ người nhẩn tâm như chị, thật khiến ai gặp cũng muốn giết ngay.

Asisu phì cười, tiếng cười ngạo nghễ của kẻ chiến thắng dành cho người thua cuộc, rồi nàng nhúu mày, lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị nói với hắn.

_ Ai dám chắc đứa trẻ đó là con của người.

Lực của Menfuisu tác động lên tay nhiều hơn khiến nó ngày một siết chặt bả vai của nàng. Nhưng Asisu không kêu đau, vẫn nhàn nhạt mặt đối mặt với hắn.

_Chị đừng ý mình đang được Babylon hậu thuẫn mà muốn nói gì thì nói

_Thật lạ, dựa vào điều gì mà người khẳng định ta giết ruột thịt của ta. Dựa vào cô ta là hoàng phi của người? Ồ, nếu người như vậy thì mặc kệ người, nhưng ta thì không tin vào một con nô lệ suốt ngày bị bắt cóc bởi các nam nhân nước khác. Đặc biệt, cô ta biến mất trong một thời gian khá lâu, trở về với mẹ sông Nile, rồi xuất hiện đột ngột với một tên nô lệ da đen khác, còn cùng nhau sống chung, nường bánh rất vui vẻ, ngay lúc đó lại được tin mang thai. Ai tin được chứ. Người dám khẳng định trong thời gian đó cô ta không phải về với nữ thần mà tìm cơ được gần bên tên đó? Ta còn nghe kể lại, cô ta còn bênh vực hắn trước mặt người kia mà. Vậy ai dám chắc chắn cái thai đó không phải của hắn. Chưa hết đâu, người không biết hoàng phi của người đã có những lễ cưới hoành tráng sau lưng người thế nào đâu.

_Chị nói vậy là sao, chị có gì giấu ta, chị đừng hòng vu oan cho Carol, đứa con đó là của ta.

_Ta có thể tin Carol nhưng ta không tin những tên nam nhân khác. Người có thể nhẩn nại chờ đứa trẻ ra đời rồi mới xác minh có thật là cốt nhục của người không, nhưng ta lại khác, ta phải phòng trừ hậu hoạ, lỡ như không phải thật, lúc đó Ai Cập còn ra thể thống gì nữa chứ, không phải chỉ là nỗi nhục quốc gia, mà còn là hiểm hoạ ngầm cho đế chế của chúng ta. Ta thấy người thật tội nghiệp, Menfuisu, hoàng phi Ai Cập, khoan đã, ta nên nói tên gọi khác là hoàng phi tương lai của Hitaito khi Izumin thừa tự ngai vàng nhỉ.

_CHỊ MUỐN CHẾT...dám vu oan cho Carol, chị có bằng chứng gì.

_Bằng chứng? Đáng lí ta cũng sẽ không biết chuyện nếu như tình cờ bắt gặp Izumin ở cung Babylon gặp một toán người bàn tán về tin tức của con nô lệ đó. Ta vô cùng thắc mắc sao bọn chúng lại gọi Carol là hoàng phi Hitaito, và người biết gì không, theo như gián điệp ở Hitaito báo cáo, đã có một lễ cưới hoàng gia diễn ra trên khắp Hitaito. Người đoán thử xem, nhân vật chính là ai? (liên hệ NHAC tập 61-63)

_Cái gì? Ta không tin, đừng bịa chuyện.

Menfuisu dùng lực hai tay hất Asisu ngã xuống đất, mặt phủ phục trên sàn. Asisu không kêu la dù đau rất nhiều, dáng vẻ lạnh lùng khó tả, ung dung tự mình phủ bụi đứng lên. Nàng vẫn cứ tiếp tục với thái độ đùa giỡn cợt cợt của mình, đôi lông mày nhúu nhúu vui tươi và nụ cười nhếch mép :

_Muốn biết có phải bịa chuyện hay không, người có thể cho người đi xác thực kia mà. Còn cả lễ cưới đã hoàn tất chỉ còn đợi động phòng với hoàng đế Assyria nữa chứ, và vừa rồi là đứa em trai đáng yêu mới nhận

lại của chúng ta Nebanon. Chao ôi, thật tự hào khi hoàng đế Ai Cập bị dắt mũi mà vẫn ngây thơ không biết. Hay do người quá yêu con ranh đó mà cố tình vờ như không biết. Ta rất tự hào về người, haha.

Menfuisu đã rút gươm, hướng thẳng cổ Asisu, tay cầm đang run lên vì giận dữ, tưởng chừng trong tích tắc có thể đâm xuyên qua người nàng.

—Đừng quên Carol đã từng nuốt hoa độc để giữ gìn trinh trắng. Còn nữa, lỡ như nàng ấy bị người khác điều khiển khống chế. Nếu muốn li gián ta và Carol, chị đã thất bại rồi.

—Tự tử để giữ mình, nực cười, ta nhớ cô ta có tài chữa được bách bệnh, chút độc được đó thì có là gì, nếu thực lòng thì sao ngay từ đầu không tìm cách phá hỏng lễ cưới đi, cô ta có thể khống chế Algon để mọi chuyện theo hướng tốt hơn, mà lại cho người bị sỉ nhục trước hàng vạn quân lính, điều khiển nước để thị uy quyền năng thần linh còn được, vậy mà cách để nắm bắt một người không có? Tìm cách làm cho bản thân nổi bật...Ồ còn nữa, cô ta là con gái nữ thần, hoá nước sạch thành nước trong, phá huỷ cả một kinh thành, lại bị người phàm điều khiển? Ta vỗ tay chúc mừng lí luận quá sắc bén của người. Người giỏi thật, làm ta rất nể phục sát đất đây.

—Carol lúc đó vì ta, và còn vì tính mạng thuộc hạ. Nàng là người nhân hậu.

—Nhân hậu? Ta quên mất, cô ta vô cùng thương người, đến nỗi để một tên gián điệp của Hitaito bên mình và can thiệp vào chính sự Ai Cập. Có thể tinh thông kim cổ, dự đoán trước tương lai, vậy mà một tên trà trộn đơn giản lại không hề biết.

—Chị đang ám chỉ ai?

—Menfuisu tài trí của ta đâu rồi, động não tự suy nghĩ đi chứ. Ha ha. Mà ta quên mất, có thể Carol được thần linh đưa đến cho Nebanon, người thực sự xứng đáng và được thần Amun tuyển chọn. Người cũng đã tận mắt chứng kiến rồi còn gì. Ý thần Amun rõ ràng như vậy, làm sao chối cãi được đây.

Nhìn bộ dạng của Asisu xem thường mình, Menfuisu cố gắng kìm nén ý muốn giết nàng ngay lập tức, nhưng giọt nước tràn ly, khi Asisu lại tiếp lời thì hẳn không quản chuyện gì, lao đến muốn giết nàng. Asisu đứng yên để hắn xông đến, mắt nhắm lại chờ mũi kiếm chạm vào da thịt mình, nàng vẫn không quên, Ari này giờ đi lấy rượu cho nàng chắc sắp quay lại, và...Ari biết cần phải làm gì.

Keng !

Một cây giáo vút đến đâm vào cổ tay Menfuisu khiến hắn buông kiếm, Asisu giật mình khi đầu kiếm rơi xuống ngang chút đỉnh vào tóc mái của nàng. Một vòng tay rắn chắc kéo nàng về phía sau, ôm nàng vào lòng bảo vệ che chở, mùi hương, giọng nói quen thuộc, chứa đựng sự giận dữ vang lên :

—Đừng hòng làm tổn hại đến hoàng phi của ta.

Ragashu, hẳn vừa đến đây. Khi vừa biết tin Asisu mang thai, hẳn mừng phát điên, lập tức xuất phát đích thân đến Ai Cập đón nàng. Tâm trạng vui vẻ phần khởi bị dập tắt ba ngày sau đó, khi tin tức nàng bị ám sát, không chỉ xảy thai mà còn suýt không giữ được mạng, hẳn phát điên...Mọi chuyện tiếp diễn sau đó, khiến hẳn tin rằng, do Ai Cập chủ mưu mọi chuyện, đặc biệt là Menfuisu kia vốn có thù với Asisu từ trước. Hẳn nôn nóng muốn đến chỗ Asisu, di chuyển bất kể ngày đêm . Vẫn chưa là gì, cho đến khi hẳn vừa vào được hoàng cung Ai Cập sau khi đụng đến binh đao và thấy Ari hốt hải chạy tán loạn kêu gào gì đó.

Cảnh tượng Menfuisu cầm gươm giết Asisu, hẳn chắc chắn không bao giờ quên. Mối thù với Ai Cập, con hắn, vợ hắn, danh dự Babylon, hẳn kiên quyết bắt Ai Cập đổ thật nhiều máu để đền bù.

Ormi vừa phóng thương vào Menfuisu xong, lập tức cũng một toán binh bao xung quanh bảo vệ hoàng đế cùng hoàng phi Babylon, và khống chế hoàng đế Ai Cập.

Asisu nép trong lòng Ragashu, thổn thức vài câu, châm dầu vào lửa :

—Thần thiếp xin lỗi hoàng thượng, thần thiếp không giữ được đứa nhỏ.

—Không sao đâu, có ta đây rồi, ai dám xúc phạm đến nàng, ai dám xúc phạm đến Babylon. Ngay đêm nay, chúng ta xuất phát về Babylon

Rồi Ragashu quay sang gầm gừ nhìn Menfuisu, ánh mắt đối địch, giống hai con mãnh thú sắp cắn xé nhau.

__Biết điều thì đừng làm khó chúng ta. Ta có để vạn binh bên biên giới, chỉ cần thấy chúng ta sau đêm nay không trở ra, lập tức tấn công Ai Cập, còn có Assyria và Hitaito hỗ trợ. Mà người yên tâm, quần thần bây giờ đang bận nội chiến, thần dân đang quỳ vô số trước nhà lao, đấu tranh cho đứa em gì đó của người, không có tâm trí để cùng người cản bọn ta đâu.

Ragashu âu yếm ôm theo Asisu đi theo hướng ngược lại, bỏ lại một mình vị hoàng đế cô độc đang bị lúi dúi về phía sau, không cần nhìn Menfuisu đang có vẻ mặt thế nào, tức giận ra sao.

Menfuisu nhìn bóng dáng mọi người đang nhỏ đi, lại nhỏ đi, khi không còn ai xung quanh, hần quăng kiếm xuống góc tường, ngã quỵ, đầu tựa vào cột thờ thật sâu, hai tay buông thõng song soài, lồng ngực phập phồng ai oán, đôi mắt trở nên mờ lung sâu thẳm. Hần cảm thấy hần không còn là chính mình, hần không ý thức bắt đầu quơ quơ tay trước mặt như muốn níu kéo lại một thứ, chỉ là không rõ nó là gì.

Ngay đêm đó, đoàn người thu xếp và quay trở về Babylon.

11. Trận Đấu Và Sơn Động

Màn đêm đen thâu không chỉ che giấu đi tâm tư của con người, nó còn làm cho người ta không nhìn ra được ý muốn của bản thân. Đi trong sự lung lạc của con tim, muốn tìm thấy một điều gì đó bám víu. Hơi sương lạnh ban đêm khiến trái tim co cụm, không thoát khỏi được sự dẫn dắt trong suy nghĩ. Một người ngồi lặng thinh, một người bước đi trong cái vô tình. Kẻ đang dần mơ hồ về thẳm hoa hồng mà mình vẫn hằng tin tưởng, kẻ đang hẫ hẫ dẫm chân từng bước đau đớn trên con đường đầy mảnh chai hận thù.

Trên đường rời khỏi Ai Cập, đoàn người Babylon tá túc tại một quán trọ xa xa kinh thành, vì họ đã đến cách gấp gáp ồn ào và ra đi nhanh chóng lặng lẽ ngay tức thì, đường về Babylon không hề ngắn, thế nên giữa ban đêm di chuyển liên tục thật không hay nhiều chuyện, nên họ đã quyết định tạm kiếm chỗ nghỉ ngơi.

Asisu sau khi yên ổn trong phòng, được ngự y coi sóc lại thể trạng và sức khỏe cẩn thận thì thiếp ngủ. Chuyện ngày hôm nay có lẽ đã tạo áp lực không ít lên nàng, cùng những tâm sự giấu trong lòng không biết nói cùng ai, chúng đã làm cho nàng mệt mỏi thật nhiều. Ari đem một chậu nước ấm vào phòng khi Asisu tỉnh, Ragashu ngồi bên góc phòng đột ngột lên tiếng khiến cô giật bản mình :

__Ari, người kể lại tường tận cho ta mọi chuyện xảy ra ở Ai Cập, từng chi tiết một.

Ari rất cẩn thận kể lại đầy đủ cho hần nghe mọi chuyện, dĩ nhiên trừ ra những vấn đề riêng. Ragashu siết chặt miếng đất nung trong tay, quay sang nhìn ra mặt trăng trên cao qua khe cửa sổ, miệng gặm gừ điều gì đó, rồi chép miệng nói với nữ quan đang quỳ rạp mình phía dưới :

__Người tốt nhất hạn chế nói chuyện cũ trước mặt hoàng phi, kéo nàng lại buồn.

__Nô tỳ tuân mệnh.

Nói rồi, Ragashu chuyển bước chân hướng ra ngoài, hần không ngủ được, muốn tìm Lapis thảo luận vài câu. Ngay khi mép cánh cửa vừa chạm khe, bóng lưng hần biến mất, Asisu chớp mắt trở mình trên giường. Nàng đã giật mình thức giấc từ lúc nãy, khẽ thở dài một hơi, tự nhủ thẳm với mình, mặc dù biết không nên lừa dối Ragashu, nhưng nếu hần ngay từ đầu không qua mặt nàng chuyện Carol dưới tháp Babel, thì chắc bây giờ nàng cũng không đến mức gặt hần quá nhiều.

__Ari, có phải ta đã quá đáng với Ragashu không?

__Lệnh bà, nô tỳ chỉ cảm thấy Người trừng phạt con Carol đó quá nhẹ, bây giờ nó hưởng lợi, trong khi hoàng đế Menfuisu và lệnh bà đều...

__Người vẫn chưa hiểu sao Ari. Đối với Menfuisu, mất danh dự, mất đi quyền lực còn thê thảm hơn cái chết. Với lại, không phải giết Carol thì mới có thể phá hoại thành công. Hai người muốn bên nhau, thì phải tồn tại sự tin tưởng, cảm thông cùng thấu hiểu đối phương. Menfuisu là một kẻ nóng nảy, đa nghi, hấp tấp,

còn con trộm mộ đó, nó cứ nghĩ nó nắm rõ em trai ta trong lòng bàn tay, đó chỉ là sự ảo tưởng trong bộ não của nó, những hành động của nó đã chứng minh giữa hai người không ai hiểu rõ được ai. Ta chính là muốn kích vào lòng tin của bọn chúng, cộng thêm việc chẳng thể tỏ tường tâm tư người kia, không thông cảm được cho hành động, tình cảm dù có lớn đến đâu cũng tự nhiên bị phá vỡ mà thôi. Ta e đến lúc đó, chúng còn không nhìn mặt nhau. Nếu ta giết Carol, có thành công đi chăng nữa, vẫn sẽ để lại cho Menfuisu hoài niệm không nguôi về cô ta, thậm chí là dấu ấn khắc sâu khiến em trai ta không thể quên con ranh đó. Có những chuyện, mãi đến bây giờ, sau khi đã bị gả đi phương xa, ta mới nhận ra, không phải cứ yêu nhau là có thể sống bước cùng nhau mãi mãi, còn có nhiều thứ bên ngoài tác động. Cũng như không cần tình yêu, con người ta vẫn có khả năng sống chung với nhau đó thôi...đó...hoàn cảnh của ta... Còn về Carol, người đừng lo, có khả năng chúng ta sẽ gặp lại cô ta sớm thôi, đặc biệt là trong hoàn cảnh khiến người bật cười hạnh phúc đấy.

_Nô tỳ không hiểu thưa lệnh bà.

_Bây giờ Nebanon đang ở trong ngục, người nghĩ hắn ta sẽ dễ yên cho đến khi Menfuisu chịu áp lực từ dân chúng mà thả hắn ra sao? Hắn sẽ chủ động.

_Nhưng lệnh bà, việc tên nô lệ đó chủ động ra tay, có liên quan gì đến Carol?

_Suy nghĩ đi Ari. Với tính cương quyết của Menfuisu, chắc chắn không thả hắn ra sớm được. Mà nếu hắn được thả ra, cũng sẽ bị Menfuisu dè chừng không cho nắm giữ bất cứ chức vụ gì nữa. Cách hay nhất để hắn vừa được ra ngoài sớm, vừa có cơ hội thả câu, chính là để triều đình vắng bóng Menfuisu một thời gian. Quân thần cần đến hắn, còn có thể nhiếp chính tạm thời, một bước tiến gần hơn đến ngai vị.

_Hắn định giết hoàng đế.

_Không. Hắn hiện tại làm thế thì quá nguy hiểm, có khả năng bị lộ. Hắn sẽ tìm cách đưa Carol đi ra ngoài một thời gian khiến Menfuisu phải kéo quân đi cứu.

_Ý lệnh bà là hắn sẽ dụ cho Carol bị bắt cóc? Xung quan cô ta có rất nhiều người muốn đem cô ta đi, hắn chỉ cần âm thầm hỗ trợ nhẹ nhàng. Nhưng sao chúng ta lại trùng phùng với cô ta?

_Vì hắn chắc chắn sẽ cài bẫy để bọn người bắt Carol rơi vào lãnh địa của ta, những người khác đều muốn giữ cô ta lại, không vì yêu thích, cũng vì chính trị. Hắn biết chỉ có một mình ta hận Carol đến thấu xương, lại thêm chuyện vừa rồi giữa Babylon cùng Ai Cập. Mượn tay ta hoặc Ragashu để giết cô ta. Dù gì Carol trước sau cũng sẽ không ủng hộ hắn, nếu để Carol chết đi, người ta sẽ càng gia tăng sự căm ghét với Menfuisu, tin vào hắn nhiều hơn. Có thể nói giải quyết được con ranh đó, chính là giải quyết được tất cả công gai trên con đường đoạt ngôi của hắn.

_Thật đáng sợ...

_Được rồi, chỉ là dự đoán của ta, mọi chuyện có thể sẽ không xảy ra như vậy. Do ta suy nghĩ lung tung. Người đừng tin. Ta tự thấy mình đang cho rằng bản thân tài giỏi mà đoán ý thần linh rồi. Nếu chuyện trên không xảy ra, thì ta cũng đã thành công tạo ra vết nứt trên tình cảm vợ chồng chúng rồi.

Bên phía Ai Cập, ngay sau khi Asisu rời đi hai ngày, khung cảnh thật hỗn tạp không tưởng nổi. Hoàng đế cùng hoàng phi lại tiếp tục nhốt mình trong những không gian riêng, sau một trận đối co kịc liệt vì hoàng đế đặt nghi vấn với cái thai trước đây của Carol. Bầu trời dù đẹp đến đâu cũng trở nên xám xịt và u ám. Họ bỏ mặc mọi chuyện, quân thần không lo châu, không lo nhiệm vụ, suốt ngày đứng trước cổng nhà lao để xin thả hoàng thân Nebanon. Tế tướng Imphotep chạy đông chạy tây để tiến sứ giả các nước, tìm hiểu sự việc ám sát, phát động tuyển quân lính chuẩn bị chiến tranh. Tướng quân cấp cao như Minuê, hay hộ vệ Unasu đều bị kiểm tra kỹ lưỡng, bị nghi kị sau chuyện Honsu làm chủ mưu.

Các rìa phía tây và đông vốn đã nổi lên các cuộc bạo loạn cướp bóc quy mô nhỏ từ trước, bây giờ như được kích động khiến tiếng oán than càng lớn. Đâu đó, người ta nghe tiếng bi ai, khóc thương, thê lương phát ra từ Ai Cập. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, một cường quốc đang có nguy cơ sụp đổ vì chiến tranh đang đến rất gần.

Suy đoán của Asisu đã chính xác phần nào, khi nhân cơ hội Menfuisu không đề phòng, Ruka đã làm nhiệm vụ của mình, hạ thuốc mê Carol, lặng lẽ ôm cô ra khỏi hoàng cung, sát nhập với đoàn nhuệ binh Hitaito chờ sẵn trong kinh thành. Dù rằng Ruka vô cùng tôn kính cô gái sông Nile, trân trọng, luôn muốn bảo vệ cô, sợ cô bị tổn thương vì hành động của mình. Cô đã tin tưởng hấn đến thế, vậy mà... Nhưng mục đích hấn đến bên cạnh Carol, chính là để mang cô thuận lợi về bên hoàng tử, lòng trung thành của hấn dành cho cô, trước sau luôn không đổi.

Vì bọn họ lo chạy trốn, nên cưỡi ngựa suốt đường đi, không hề nghỉ ngơi như bên đoàn người Babylon. Chẳng mấy chốc, thời điểm chênh nhau khá sát sao, hai bên mới ra khỏi biên giới Ai Cập. Dĩ nhiên bên Asisu hướng thẳng về Babylon, còn hoàng tử Izumin đang chờ trên một ốc đảo sa mạc gần biên giới.

Izumin đi đi lại lại trong một căn phòng nhỏ, hồi hộp chờ đợi, tính đến lúc này, Carol phải được đưa đến đây cho hấn rồi. Không biết trên đường đi có bị ai cản trở hay bị phát giác gì không. Những cơn gió nóng hổi mang theo lớp cát vàng thổi tạt vào tóc hấn, khiến sợi bạc lấp phát kì ảo lạ thường, gương mặt khắc nét lo lắng làm cho cặp mắt nâu hiển hiện sự khó chịu không thôi.

Khi Izumin nghe được những tiếng âm vó ngựa thấp rạt rạt trên nền cát, liền vui mừng nhào người ra khỏi phòng xem xét. Ruka và tên đội trưởng chỉ thị gì đó, rồi ôm một người nào đó, được cuộn kín trong hàng tá lớp vải thượng hạng. Izumin rất nhanh chạy đến, không chờ mọi người hành lễ xong, đã vội ôm người đó lên phòng.

Từng đợt vải phủ kín tháo ra, bên trong là một cô gái đang say trong giấc mộng đẹp, những lọn tóc vàng trên nền da trắng muốt, sự thánh thiện và trong sáng của cô ấy, có thể khiến vị hoàng tử Hitaito nhìn ngắm cả ngày mà không chán. Cô ta khẽ cựa cựa mình, rồi tiếp tục nằm im thín thít bởi ảnh hưởng vẫn còn đây của thuốc mê. Ruka có lẽ đã quá tay một chút.

—Carol, hoàng phi của ta...Cuối cùng, nàng cũng về bên ta...Ta sẽ cùng nàng trị vì Hitaito, hưởng vinh hoa phú quý cả đời.

Người cứ nói, người bất động không thể nghe, nhưng Izumin chẳng quan tâm gì, chỉ đang ngập tràn trong sự hạnh phúc bất tận lúc này.

Bọn họ không chờ lâu, sau một canh giờ chuẩn bị liền xuất phát về Hitaito. Tuy nhiên, chưa đi bao xa thì bỗng bị một toán giặc trên sa mạc không biết ở đâu ra, đến gây chiến nhằm cướp của cải. Khiến mất một thời gian để giải quyết chúng, tổn hại chút ít, mới có thể tiếp tục lên đường. Nào ngờ, bọn binh Ai Cập đã làm bụi cát bay cuộn trào từ phía xa xa đằng sau, biết bây giờ mà chuyển hướng qua Hitaito thế nào cũng gặp lính Ai cập chờ sẵn, mà đường lại rất xa, cộng thêm vết thương trên vai có dấu hiệu rỉ máu do vận động kiếm mạnh khi nãy. Izumin đột nhiên nhớ đến mối thù giữa Babylon với Ai Cập, cùng liên minh với Hitaito, từ đây đến đó khá gần, nên hạ lệnh chạy đến lãnh thổ của Ragashu nhờ trợ giúp. Trong lòng hấn mong rằng Menfuisu sẽ chần chừ không tiến vào, cho hấn thêm thời gian ứng phó.

Khi mà Carol bị bắt đi được một ngày, mọi người mới phát hiện, vì ai cũng nghĩ hoàng phi đang ở trong phòng không muốn gặp ai, cho đến khi bà Nafutera lo lắng lệnh bà không ăn gì, liều lĩnh phá cửa xông vào, mọi người mới tá hỏa, chạy sốt vó đi kiểm. Tuy nhiên, mọi chuyện đã muộn.

Tin tức được báo về rằng thấp thoáng có người thấy một vài tên Hitaito lảng vảng gần cung điện. Menfuisu dù đang giận dữ, buồn phiền hay gì gì đi chăng nữa, cũng phải đi cứu Carol. Cô gái sông Nile liên quan đến danh dự của Ai Cập cũng như của chính hấn. Nếu bị cướp đi từ ngay mảnh đất Ai Cập, thì còn ra thể thống gì...Nhất là, kẻ mạo phạm đến hấn, chính là tên Izumin kiêu ngạo đó. Hấn đã ghét tên đó từ lâu, không chỉ bởi vì Carol, còn vì chuyện muốn xâm lăng Hitaito, muốn tự tay giết Izumin mới hả dạ.

Menfuisu nhanh chóng tập hợp quân đội, cắt quân một phần ba lệnh Minuê dẫn đầu sang chặn ở gần Hitaito trước. Riêng hấn đích thân dẫn hai phần ba kia đuổi theo, do thiếu hụt các tướng dẫn đầu nên công việc điều quân có chút trục trặc, tuy nhiên sau cùng mọi thứ đã êm xuôi. Ở Ai Cập, ở nhà mình, không lí nào mình lại không rành rẽ hơn bọn ngoại bang. Thế nên Menfuisu vận dụng tài trí của mình dẫn quân đi theo những con đường hợp lí, rất nhanh đã đuổi kịp, đã thấy thấp thoáng đoàn người Hitaito ở tít đằng xa. Điều

hắn không lường trước được, hắn quên mất bọn Hitaito còn có thể chạy vào Babylon xin giúp đỡ. Lần này quả thật sẽ vô cùng khó khăn...

Đứng chần chờ một lúc, Menfuisu cũng quyết định chia quân từng nhóm nhỏ, hắn chỉ dẫn một tốp đông nhất, cải trang tiến vào Babylon.

Asisu và Ragashu vừa mới tiến vào lãnh thổ của mình, liền thở phào nhẹ nhõm, an tâm. Vì đã về đến Babylon, mọi chuyện không cần gấp rút, sức khỏe của Asisu đi đường xa có chút suy giảm nhiều, nên Ragashu ra lệnh đến một dịch quán (không giống quán trọ, dành cho sứ giả các nước hoặc quý tộc di chuyển) nghỉ ngơi, đợi ổn định rồi sẽ hồi cung.

Ngay khi trời vừa tờ mờ sáng, Asisu nghe bên giường Ragashu bật dậy vì tin báo gì đó, rồi hắn hối hả thay đồ chạy ra ngoài, vẫn không quên dặn Ari chăm sóc cho nàng. Ari đứng bên ngoài dĩ nhiên cũng trộm biết được một số thông tin quan trọng. Có kẻ nào đột nhập vào nhà mình mà mình không biết có chứ, nhất là nơi này khá gần biên giới. Đúng vậy, bọn lính đã báo cáo hoàng tử Hitaito xâm nhập Babylon, và còn đang giao chiến một đoàn thương nhân trang phục hao hao giống Ai Cập. Ragashu vốn thông minh, chắc đã đoán được là ai, cơ hội hiếm có như vậy, làm sao mà bỏ qua.

Ngay sau khi nghe tiếng ngựa rầm rập của Ragashu rời đi, Asisu cũng bật dậy, kêu Ari chuẩn bị thật nhanh, rồi cũng lén đuổi theo sau. Màn kịch hay như vậy, phải tận mắt chứng kiến...

Asisu đang di chuyển len qua những ngôi nhà hoang của người dân, do ở đây gần sa mạc, đất đai cằn cỗi, nên một bộ phận lớn đã bỏ đi nơi khác tìm kế sinh nhai, bỏ lại những kiến trúc đơn sơ này. Nàng kiếm một chỗ nấp gần nơi diễn ra trận đánh, trốn trong một căn nhà, hé đôi mắt qua cửa sổ để quan sát bên ngoài.

Chỗ bọn họ đang giao chiến là một khoảng đất rộng, có lẽ là khoảng sân đất trước đây dành để cỏ trồng trọt. Ở phía giữa là ba vị lãnh đạo của ba quốc gia hùng mạnh, hai người tấn công một người, sức ép rõ rệt, ưu thế tất nhiên nghiêng về Ragashu và Izumin. Xung quanh là những binh lính lao vào nhau hết như động vật húc nhau. Cát bụi được khuấy động nhảy một vũ điệu nhộn nhịp, khiến mọi thứ càng lúc càng khó quan sát.

Không thấy Ruka tham chiến, chắc chắn hắn đang ở đâu đó để bảo vệ giấu diếm con trộm mộ. Asisu vô cùng hài lòng, mỉm cười, neho neho mắt ngạo nghễ. Hai ngón tay gõ nhịp nhịp trên khung cửa đang trên đà mục nát, khiến nó vang lên tiếng ken két khó chịu.

Menfuisu, thì ra, người cũng có ngày này. Ruồng bỏ ta, ghét bỏ ta, muốn giết ta, vì Carol mà bất chấp tất cả, vì con trộm mộ đó mà người không thèm nghe những lời ta nói. Hết rồi Menfuisu, cái hôm người hắt ta xuống đất, chỉ để hét nói ta vu hại con ranh đó, ta đã hạ quyết tâm.

Ta đã chọn lựa. Và ta chọn...

Bản thân ta.

Nếu như lúc đó, chỉ một câu nói níu giữ ta, dù cho đó là giả dối, ta cũng sẽ lại một lần nữa chọn vì người và vì Ai Cập. Xong rồi, đứa em trai đáng thương. Ta sẽ mở to mắt nhìn xem, người là kẻ bại trận như thế nào. Coi kìa, chật vật quá nhỉ, vẫn còn có tinh thần đi cứu cô vợ yêu quý, lát nữa sẽ có ý chí để quỳ xuống van xin thôi.

Ái da, rớt ngựa rồi kìa, tội nghiệp chưa ! Ragashu sao không nhân cơ hội đâm một nhát vào hắn xem nào. Còn tên Izumin kia nữa, kiếm thuật quả không tệ, nhưng phải tăng thêm lực nữa, cả hai người vẫn dè dặt không lại Menfuisu kìa.

Khi Menfuisu dùng một lực mạnh, gần như hết sức bình sinh tống vào tay, hắt kiếm hai người kia thì bản thân cũng mất đà lui ra sau vài bước, Ragashu nhân lúc đó phóng kiếm tới mạn sườn trái, Menfuisu theo phản xạ đưa tay kiếm bên phải sang chắn đỡ, thì Izumin rất nhanh xẹt ngang một đường kiếm bên vai phải. Menfuisu kéo lưỡi kiếm sang bên phải một chút, dùng phần gần chuôi kiếm cản trở, tuy nhiên phần đầu kiếm hở, Ragashu đâm vào vai trái. Máu tuôn trào, miệng vết thương xót xa đau nhói.

Đúng lắm ! Cảm nhận cái đau đi Menfuisu, ta...trái tim ta còn đau gấp trăm lần như vậy. Từ từ mà ném trái.

Menfuisu bị ngã xuống đất, tay phải ôm bả vai, nghiêng rặng chịu đựng. Izumin và Ragashu lập tức xông đến, bắt ngồi Unasu xong đến chắn ngang, hẳn đang chận vật với bọn lính phía mình, thấy Menfuisu nguy hiểm liền mạng bắt chấp xông đến.

Nhưng hẳn không đủ trình độ đấu với hai tay kiếm tài ba, chỉ vài giây sau đã bị Ragashu đánh kiêu vờn mồi, dụ ra xa khỏi chỗ Menfuisu, còn lại Izumin đang chĩa kiếm hướng đến Menfuisu. Lúc này, hoàng đế Ai Cập đã ổn định, cầm kiếm chống trả. Những đường kiếm của Izumin không hề đơn giản, luôn nhắm vào chỗ hiểm, mà Menfuisu chỉ tránh né trong gang tấc, một vài dịp gần như tích tắc là đoạt được mạng.

Chết tiệt !

Tại sao !

Asisu vô thức nắm chặt tay trên thành gỗ, khiến những mảnh mộc nhỏ rời ra nhọn hoắt đâm vào tay nàng. Móng tay cắm sâu, vụn gỗ dần rải rác trên khắp sàn như biểu tình cho điều gì đấy. Nàng không hiểu chính mình, nàng đang nhận thấy rõ không khí nóng lên, do khi hậu vốn có của sa mạc chẳng. Không, là bởi luồng khí hình thành từ lửa vô định xung quanh trái tim nàng đang thiêu đốt. Mồ hôi đang dần túa ra. Từ đầu đó sâu thẳm dấy lên một cảm giác không có định nghĩa, nó động ỳnh ỳnh vào lồng ngực. Nàng chỉ biết nó khiến nàng phập phồng, lo lắng, bất an, bồn chồn, hoảng sợ, đấu tranh.

Đôi lồng mày nhíu lại, mắt theo đó cũng nhắm nghiền khó chịu, nàng mím môi, rồi lại cắn môi, răng nghiền làm nó bật máu, giống như đang kìm nén bản thân điều gì đó. Đôi chân không làm chủ, chẳng thể đứng yên, đôi tay chống lên run run nhẹ. Asisu thở hắt một hơi, quay sang lệnh cho Ari lấy khăn che mặt, vội vàng đeo lên, hướng phía cửa mà chạy ra. Ari hồi hoảng, không biết nữ hoàng định làm gì, thật nhanh nhủ gấu áo của nàng :

_Nữ hoàng, ngoài đó nguy hiểm, người chạy ra làm gì.

_Ta không muốn Menfuisu chết dưới tay kẻ khác, phải tự tay ta giết hẳn...

Chưa kịp nói hết câu, Asisu đã lao ra ngoài bất kể Ari ngăn cản. Ari nhìn nữ hoàng đang chạy xa dần, mới lắc đầu thốt lên :

_Chẳng phải do lệnh bà không nỡ để hoàng đế chết? Lệnh bà còn chưa nhận ra rằng, người vẫn còn yêu hoàng đế rất nhiều. Không muốn để hoàng đế chết dưới tay người khác, đó chỉ là cái cố của lệnh bà. Lệnh bà muốn tự tay giết hoàng đế, người làm được sao? Người rõ ràng, yêu hoàng đế nhiều hơn là hận Ngài ấy...Nhưng bản thân lệnh bà cũng không nhận ra điều đó.

Tình cảm sâu đậm nhiều năm trời, đâu chỉ vì một chữ hận là đồng nghĩa với việc đã dứt bỏ. Đâu phải chỉ vì người mình yêu đối xử không tốt với mình, thì liền quay lại nói trả thù rồi hết yêu. Nhìn bên ngoài thì rất dễ dàng để quên đi, nhưng chỉ là lừa dối bản thân. Chính vì không có được tình yêu từ người đó, lại càng khao khát nhiều hơn, yêu nhiều hơn, nước mắt cũng nhiều hơn. Kẻ si tình như Asisu, có thể quên đi được sao?

Tuy nói vậy, nhưng Ari vẫn chạy ra ngoài giúp chủ nhân, dù có ra sao, lòng trung thành vẫn không thay đổi.

Asisu cố giương đôi mắt tìm kiếm trong làn bụi mờ ảo tung tích của Menfuisu, chân bước loạn choạng cùng sự hoảng sợ bởi tiếng vũ khí va chạm vang lên xung quanh. Trên đường đi la liệt xác binh lính, máu rơi rớt trên mặt họ y hệt những quân đoàn ma quỷ. Ánh nhìn lo lắng bao quát xung quanh, nàng đang chơi với giữa biển người đang cố giết lấy nhau để kiếm con đường sống.

Kia rồi, nàng thấy Menfuisu rồi, nàng cố gắng chạy đến đó bắt chấp thiên nhiên đang cản trở nàng qua những lớp bụi mù mờ. Khi mà phía Izumin lóe ánh sáng phản trên gươm, hướng đến Menfuisu, Asisu không ngần ngại dùng tay đẩy bả vai của hắn, trúng vào vết đạn, khiến rỉ máu, thẳm ra ngoài y phục. Súc Asisu không lớn, nên Izumin chỉ mất đà, vài giây lại đứng vững, mở to mắt cố xác định ai vừa thúc mình, lập tức

nàng lợi dụng nắm cát, hất vào mắt hắn liên tục. Khi hắn cố mở miệng để hét chữ, Ari từ đằng sau vốc cát hướng thẳng miệng hắn mà thả vào. Asisu lập tức dìu Menfuisu, lúc này đang cố thở, đứng lên chạy trốn.

Đối với khung cảnh hỗn độn như vậy, nàng và Ari lạc nhau, chạy được một chốc nàng nghe phía sau mình tiếng Izumin gào thét gọi tên Menfuisu. Vì rằng nếu chạy ra ngoài Babylon lại gặp sa mạc, nên nàng quyết định dìu Menfuisu chạy vào bên trong, đâm đầu vào một khu rừng. Cứ đi mãi miết, cho đến lúc gặp một hồ nước nhỏ mới nghỉ ngơi.

Asisu để Menfuisu ngồi nghỉ tại gốc cây gần đó, bản thân mình lôi ra một cái bình da, lại chỗ hồ lấy nước. Menfuisu nhìn người con gái đeo mạng che trước mắt thì không khỏi thắc mắc, nghi ngờ, cho đến khi Asisu quay người lại đi đến chỗ hắn, hắn nhận ra chị mình qua đôi mắt phượng, đen láy quen thuộc. Nàng lặng im lại gần Menfuisu, chạm vào người hắn, hành động cho thấy chị hắn đang tính làm gì đó, hắn vội cất tiếng :

__Tại sao chị lại ở đây, chị tính làm gì?

Asisu thâm trầm, dùng ánh mắt buồn nhìn hắn đôi chút, rồi ném bình nước da cho hắn, quay người đi ra chỗ khác mà không nói một lời. Menfuisu hiểu ngay, chị muốn rửa vết thương cho hắn. Và vì hắn không thể tự mình rửa cho cẩn thận và băng bó, nên cuối cùng Asisu đã làm. Tuy nhiên, hai bên vẫn giữ thái độ im lặng với đối phương.

Vừa lúc mọi việc hoàn tất, đột nhiên một toán cướp xuất hiện trong rừng, bọn chúng đánh hơi được có kẻ quyền quý chạy vào địa bàn của mình. Lại khi quan sát hai người bọn họ, thấy trên người toàn trang sức đồ đạc đắt tiền, thì liên mừng rỡ vì có được con mồi ngon. Menfuisu bật người đứng lên nhanh chóng, cầm kiếm hướng lại bọn chúng, nhưng một phần vì đã bị thương, một phần vì bảo vệ cho Asisu, nên chỉ đã thương được tên cầm đầu, vừa đánh vừa lui, rồi cùng Asisu chạy trốn.

Asisu rất sợ hãi, nhưng do đã qua nhiều lần bị ám sát, biết rõ cần phải tìm nơi trú thân thay vì khóc lóc náo nê. Họ cùng nhau tìm được một cái sơn động và lập tức đi vào đó, những tường chỗ này sẽ an toàn. Nào ngờ vừa ngồi xuống đã nghe cửa vào có tiếng động vang dội, cửa hang đã bị lấp bởi một tảng đá rất lớn, trước đó còn nghe được loáng thoáng :” Các người tiêu rồi, đây là cái bẫy của bọn ta, các người ở trong đó mà chờ chết đi. Haha.”

12. Ba Ngày Ba Đêm

Bên ngoài mặt trời chiếu những tia chói chang xuống mặt đất, làm nhiệt độ ban trưa nóng hôi hổi từng đợt. Đối lập bên trong hang động lạnh lẽo, lại vang lên những tiếng đi loạt soạt của người đang dò dẫm lối đi, vì nơi đây bị một tảng đá lớn che lấp đi ánh sáng sự sống. Bóng tối khiến hai người trong động khó khăn di chuyển để thăm dò. Những vách tường đá khô cứng gồ ghề được trang trí bằng những dây leo đủ loại, chúng chẳng chịt bám vù nhau, rong rêu cũng không ngoại lệ, đua chen dính chặt phía bên dưới, vươn mình trên lên tranh đấu với chúng dây leo để kiếm chỗ sinh tồn. Ngay mặt đất cũng không bằng phẳng, đất sỏi nhấp nhô rải rác một vài chỗ, cũng có những phiến đá lớn đủ để chắn hai phần ba đường đi.

Khi vừa mới nghe tiếng động, Asisu và Menfuisu đã chạy rất nhanh về phía cửa động, nhưng đã quá muộn. Ngay lúc họ chạm tay vào hòn đá đang khoá chặt lối ra, bọn họ liền hiểu rằng, chỉ với sức hai người thì không thể nào lung lay được vật to lớn kia, mà trong đây cũng không có bất kì dụng cụ gì để thực hiện cách thức đi dời khác (đòn bẩy...). Tuy nhiên, theo bản năng sống, bọn họ vẫn cứ tiếp tục dò xem còn cửa ra nào khác, vậy mà ông trời vẫn phụ lòng người. Đây là cái hang cụt...

__Không thể nào....

__Chết tiệt, thả chúng ta ra. Ta ra ngoài sẽ băm thây lũ mặt rệp các người.

Sau một hồi la hét nhưng vô ích. Vậy nên hai người đành chấp nhận ở đây cầu nguyện với thần linh, mong sớm có người đến cứu. Rất may cho bọn họ, vì dù cho sơn động này khá kín, nhưng trên mấy góc cao có vài kẻ hở sít sao để gió lùa qua, nên họ vẫn có thể hít thở mặc cho không khí khá thiếu thốn. Và cũng do không có thức ăn, bình nước làm bằng da nhỏ bé của Asisu trở thành vật quan trọng trong lúc này.

Thời gian trôi qua ít lâu đủ cho họ ổn định tinh thần, chấp nhận rằng mình đang trong hoàn cảnh cực kì bấp bênh. Họ thôi không cuống cuống đi tìm cách thoát thân nữa, mà đi tìm một chỗ nghỉ ngơi cho mình.

Asisu và Menfuisu mỗi người ngồi một nơi. Hai bên sâu nhất trong sơn động bỗng tồn tại hai luồng hơi thở, hai tâm hồn với nhiều bộn bề lo âu, suy nghĩ. . Asisu co ro ngồi nép mình ở bên góc trái, thu mình lại như một con vật bị tổn thương, theo bản năng khép kín mọi chỗ để bảo vệ bản thân. Khuôn mặt úp vào trong đầu gối đang co sát thân, người khẽ tựa vào mảng tường lạnh lẽo vương mùi đất ẩm. Menfuisu ngồi sát bên góc phải, mắt nhắm lại, chân mày nhíu nhăn nhó, chân duỗi và người thả lỏng hết mức, điệu bộ không khác gì kẻ chịu thua bất lực trước sự việc đang diễn ra.

Bầu không gian im lặng triệt để, không có gì khá hơn là tiếng động khẽ của sự trao đổi khí reo lên nho nhỏ. Bên ngoài bây giờ đã về xế chiều, nhưng bên trong chỉ hiện hữu một màu đen tuyền, khiến họ không nhận biết được thời gian cũng như cảnh vật xung quanh.

Cứ thế trôi qua vài canh giờ, họ chỉ cảm nhận được đã ngồi như vậy rất lâu, rất lâu... Cuối cùng, Menfuisu không chịu nổi, lên tiếng trước phá vỡ không gian khó chịu này :

_Chị, chị đang nghĩ gì?

Asisu ngẩng mặt, quay đầu về phía mà nàng cho rằng Menfuisu đang ngồi đấy, bằng cách xác định hướng tiếng nói phát ra, thở dài một lượt, rồi mới chậm chậm đáp trả :

_Ta nhớ lần đầu tiên chúng ta bị ám sát, lúc đó người mới ba tuổi, còn chưa hiểu chuyện, suýt chút chúng ta đã chết chìm dưới lòng sông Nile, nếu ta không đánh cược tính mạng, dùng hết sức lực của một đứa trẻ năm tuổi để đẩy người lên bờ trước, bản thân mình thì bị cuốn trôi xa. Lúc đó ta đã nhận ra, ta muốn thực sự muốn bên cạnh chăm sóc đứa em trai bé bỏng này cả một đời.

Đúng vậy, đó là lần đầu tiên, nàng biết mình muốn ở bên cạnh một ai đó mà quan tâm họ. Còn Menfuisu thì mừng tượng bằng trí nhớ mang máng của mình, khi đó hắn còn quá nhỏ, chỉ tồn tại một cảm giác sợ hãi, ngoài ra không còn ghi dấu lại gì cả. Asisu không chỉ dừng lại ở đó :

_Ta nhớ năm ta lên sáu tuổi, người lên bốn tuổi, rất ham chơi, luôn không thích bên ta mà chạy đến các công trường. Năm đó mẩu hậu ta mất, ta đã phải chịu đựng tất cả nỗi đau thương một mình, cùng với một lời hứa khi mẩu hậu trần trời, muốn ta lấy người để bảo vệ hoàng gia Ai Cập.

_Ta nhớ một năm sau đó, người lên năm tuổi, nhị phi tần cũng mất theo mẩu hậu, người bị chấn thương tâm lý nặng nề, ngự y bảo sức khỏe người sa sút và có nguy cơ bị câm do cú sốc quá lớn. Mọi người không thể lại gần người, một đứa trẻ như người đã giam mình trong sự cô độc. Chỉ có một mình ta...Không hiểu tại sao có thể đến gần người. Ta đã ở bên cạnh người, an ủi người mặc cho nỗi buồn về mẩu hậu trong lòng ta vẫn chưa nguôi ngoai. Và rồi lần đầu tiên sau nhiều ngày trời, ta là người duy nhất khiến người chịu ăn uống trở lại, ta đút người từng muỗng cháo, cùng người đi dạo khắp mọi nơi, dỗ dành cho người biết cười, người dần dần phục hồi và bước ra khỏi thế giới bị thương của mình. Đến lúc này, ta hạ quyết tâm, từ bỏ ước mơ ban đầu của riêng ta, tự ép bản thân nhận lấy việc trở thành hoàng phi của người là ước mơ duy nhất. Từ đó về sau, cuộc sống của ta vô cùng khắc nghiệt, ta chỉ có thể ở một chỗ trong thần điện để cầu nguyện, học những bài học khó khăn để trở thành hoàng phi xứng đáng với người. Ta gần như bị biệt lập với mọi thứ, ta không được ra ngoài vui chơi như bao cô công chúa khác, không được tự ý đi lại như người. Nhưng điều đó không hề gì với ta, vì ta yêu người, nên ta đủ dũng khí làm điều đó.

_Ta nhớ khi người lên bảy tuổi, người bị sốt rất cao, mê man trên giường, ta đã thức mấy đêm liền chăm sóc người. Lúc người khoẻ lại, liền nói rằng sẽ không bao giờ rời xa ta. Người và ta sẽ cùng cai trị Ai Cập vững mạnh.

_Ta nhớ năm người tròn mười hai, phụ vương bắt đầu trao nhiệm vụ cho người. Vì cái tính nóng nảy của mình, người đã đắc tội với không ít quan lại, trong đó có lần đã sỉ nhục tể tướng Imphotep trước mặt quần thần, và ông ta đã lên tiếng với phụ vương về việc xem xét lại người kế vị. Là ta...đã đi giảng hoà giữa người và họ, kéo thêm vây cánh cho người vững bước trên ngai vị của mình.

_Người không khoẻ như người ta vẫn nghĩ, người hay bị đau bụng sau những lần ăn uống không đúng bữa, bỏ qua việc ăn uống mà theo phụ vương nghị sự, lúc đó đích thân ta phải mang chén trà gừng đến giúp người bớt đau. Hay việc người uống rượu, tẩm lượng người vốn dĩ không cao, sau những bữa tiệc là cơn đau đầu lại ập đến, vậy nên người đều cần dùng canh giải rượu, nhưng vì thể diện không muốn ai cười chê, nên đều là ta lén lút đem đến cho người.

__Khi người lên mười lăm tuổi, giữa hai chúng ta không biết từ đâu lại có một khoảng cách xen vào. Người dần dần ghét bỏ ta, không muốn ở bên ta tâm sự, không muốn để ta cùng chung vai sát cánh với người.

__Khi Carol đến, người không ngần ngại vứt bỏ ta, mặc kệ danh dự ta mà huỷ hôn ước. Người đẩy ta sang Babylon, rời xa người và Ai Cập. Người nói ta độc ác và phản bội. Người muốn giết chết ta, sau bao nhiêu chuyện ta làm và tình cảm mà ta dành cho người.

Menfuisu chỉ nghe và lắng nghe, không có dấu hiệu gì cho thấy hắn muốn phản kháng lại. Những lời Asisu nói đều là sự thật, đều là thứ bấy lâu nay tồn tại trong lòng hắn. Thực ra hắn vẫn còn nhớ như in từng kỷ niệm đã trải qua với chị.

Hoàn cảnh hiện tại làm cho con người có cơ hội đối diện với chính mình. Sau bao nhiêu bộn bề và lo toan cuộc sống, triều chính, quan binh, nghĩa vụ khiến không ai thấu đáo được mọi chuyện, giờ đây Menfuisu hoà mình trong không gian vắng lặng, tối tăm, không lo lắng đến bất kì điều gì khác, hắn mới có dịp suy nghĩ về những hành động mình đã làm.

Đúng vậy, nếu không có Asisu, hắn quả thực không có ngày hôm nay. Năm mẫu thân hắn mất, chị giống như một tia sáng le lói sưởi ấm con tim hắn, là nguồn hy vọng nhỏ nhoi cho sự tồn tại của hắn, là động lực để hắn còn trụ lại trên đôi chân của mình. Hắn vô cùng hạnh phúc với sự chăm sóc của chị, hắn biết rõ, mình mãi mãi không thể sống thiếu chị.

Nhưng cũng chính vì chị hiểu quá rõ về hắn, chị gần như còn tỏ tường về hắn hơn cả bản thân hắn. Vậy nên Menfuisu trở nên khó chịu và chán ghét, hắn luôn có cảm giác mọi tội lỗi và sự xấu xa của mình sẽ đều bị phơi bày trước mặt chị, chị luôn ngăn cản những việc hắn muốn làm, dù cho việc đó hoàn toàn bị giấu kín, cũng chính vì quá rõ hắn, nên chị biết trước khi hắn hành động. Một hoàng đế uy quyền như hắn, lúc nào cũng canh cánh có người nắm được thóp của mình. Rồi khi Carol đến, cô ấy như một chân trời mới mở ra trước mắt hắn, với kiến thức sâu rộng bao la cùng ý chí quật cường, khiến hắn yêu thương vô hạn. Khác hẳn với chị, chỉ biết suốt ngày giam mình trong cung cấm, ở mãi một xó với mô kiến thức hạn hẹp, lúc nào gặp hắn cũng nói phải làm thế này, thế nọ, hắn nghe đã mệt mỏi và ngán ngẩm lắm rồi. Carol với trí tuệ thông minh, còn chị thật nông cạn. Thời gian trôi qua, hắn tiếp xúc với nhiều điều lạ, khám phá thêm được nhiều thứ, hắn cảm thấy hắn và chị ở hai thế giới hoàn toàn khác, biệt lập, chị hẳn với sự hiểu biết hạn hẹp đã không còn xứng với hắn.

Một khi đã không còn yêu nữa, thì người kia làm bất cứ điều gì cũng trở nên xấu xa, họ đều làm đủ mọi cách làm khó đối phương...

Sau đó, chị hẳn không hiểu tại sao lại trở nên độc ác. Người chị vẫn hằng bao dung của hắn đâu rồi. Vậy nên hẳn càng căm ghét chị hơn, hẳn thậm chí còn cho rằng chính chị đã ngăn cản con đường tương lai của hắn bằng những thứ cổ hủ, việc ủng hộ Babylon, cùng hành vi giết hại Carol, hoàng phi yêu dấu. Menfuisu thậm tạ ơn trời khi đã đem Carol đến cho hắn. Và Carol mang một cá tính mạnh mẽ, không uỷ mị, lệ thuộc như chị, nhân hậu, khiêm nhường. Carol là báu vật, lần đầu tiên có người không cần hắn, điều đó đã khơi dậy ý muốn chinh phục mạnh mẽ của đàn ông trong hắn, mỗi khi cô bị bắt cóc đi, hắn điên cuồng đi cướp lại người con gái thuộc sở hữu của mình, cô ấy như mây bay gió thoảng, phút chốc lại chạy mất khiến hắn luôn muốn nắm bắt. Cảm giác đắc thắng và kiêu ngạo khi giữ chân được cô gái đẹp.

Có đôi khi tuổi trẻ bùng nổ yêu cuồng nhiệt và nồng say, cứ nghĩ sẽ không thể sống thiếu nhau, khẳng định tình cảm của mình là nhiều...nhiều lắm. Có điều, họ quên rằng, thứ tình yêu thâm lặng và nhẹ nhàng, còn sâu sắc hơn thế.

Để yêu nhau, thì rất dễ. Làm cách nào để nuôi dưỡng và gìn giữ tình yêu, thì lại là điều vô cùng khó khăn. Đặc biệt là trong đời sống vợ chồng, tình cảm không phải là tất cả. Càng gần nhau, thử thách càng lớn, sợi chỉ tơ tình mỏng manh chịu muôn vàn tác động từ mọi phía. Menfuisu từ lúc lên ngôi, quả thật nhiều điều thú vị hơn đến với hắn, hoàng tử và hoàng đế khác nhau rất nhiều, hắn được nhiều quyền lực hơn, nhưng trách nhiệm và áp lực cũng theo đó mà lớn dần. Ban đầu có Carol cùng chia sẻ việc cai trị, hắn rất vui, nhưng lâu dần suy nghĩ của hai người đối lập nhau trên nhiều phương diện, Carol mau nước mắt, hay hiểu lầm hắn. Carol không được học những khuôn phép hoàng gia, vì vậy việc quản lý hậu cung cũng chẳng thể làm tốt. Hắn đã chán những trận chiến rong ruổi để cứu hoàng phi của mình, hắn muốn sau mỗi lần mệt mỏi trên triều nghị luận về hậu cung, có người hắn yêu thương đứng mỉm cười chào đón hắn. Hắn cần một

người vợ cảm thông cho hắn, dịu dàng với hắn, thấu hiểu cho hắn, đứng phía sau ủng hộ, làm điểm tựa cho hắn, chứ không phải một hoàng phi suốt ngày mang về cho hắn cả đồng rắc rối, những trận cãi vã vì bất đồng ý kiến, còn bảo vệ người khác thay vì hắn.

Chị, đã làm việc này rất tốt. Chị, luôn đứng ở đằng sau, lo toan mọi chuyện chu đáo cho hắn, luôn cổ vũ mọi quyết định của hắn, theo phe hắn cho dù nhiều ý kiến bất đồng nảy sinh. Có chị, những chuyến đi của hắn không cần dẫn dò cũng có đầy đủ món đồ hắn cần, giờ đây thì không...Có chị, những vấn đề về sức khoẻ hắn không dám nói cùng ai, chị đều biết, âm thầm chuẩn bị cho hắn, còn giờ, hắn tự chột vật lo cho mình...Có chị, mọi thứ rắc rối vụn vặt đều được chị dẹp yên, để hắn an tâm bước đi trên con đường bằng phẳng, hiện tại, hậu cung không hề yên ổn, quần thần chia bè xẻ mối.

Hắn thêm cảm giác ấm áp khi bên chị. Rõ ràng vì hắn và chị đã bên nhau nhiều năm trời, dù chị thấy được những mặt xấu của hắn, nhưng vẫn chấp nhận hắn vô điều kiện. Trong khi đó hắn yêu Carol, thời gian bên cô cũng ít ỏi, ban đầu là màu hồng, càng về sau mới càng nhận ra, hắn với cô mới là hai thế giới khác nhau, chứ không phải chị. Chị, cho hắn cảm giác bình yên và...cảm giác đó...mãi mãi không quay trở về.

Ngay khi nhìn Carol bên cạnh Nebanon, Menfuisu đã tức điên. Đúng vậy, nhưng tức vì danh dự bị huỷ hoại, không phải tức vì người mình yêu bị cướp mất, những giây phút tự giam mình trong phòng, hắn mới biết...Ngồi hàng giờ trầm ngâm về lời nói của chị, hắn nhận ra một điều, hắn bị thú vui lạ lùng trước mắt phủ lấp. Chị, vẫn luôn ở trong tim hắn, vẫn giữ một vị trí quan trọng với hắn. Chỉ là, hắn cố gắng ép bản thân để chèn hình ảnh Carol che đi chị. Vậy mà, cái bóng của chị quá lớn, Carol không thể khiến hắn phủ nhận rằng mình còn yêu chị.

Tại sao đến bây giờ hắn mới nhận ra điều đó?

Carol mới là người không hợp với hắn...

Carol dù sao cũng đã từng vì hắn mà chịu khổ. Một bên còn lại nghĩa, một bên dấy lên tình. Hắn không thể chọn lựa.

Nhưng chị cũng thật lạ. Từ trước chị không bao giờ hành động giết người, việc những cô gái bu bám quanh hắn mong có được chức phi tần không ít, nhưng chị hầu như không đụng tới họ. Vụ việc hắn âm thầm quyến rũ Hitari, nghi ngờ cô ta có âm mưu với phụ vương. Asisu vốn dĩ không biết kế hoạch của hắn, một vài lần còn chứng kiến hắn hôn Hitari, nhưng đâu có hành động gì hãm hại cô ta. Còn một số quan lại ngờ ý muốn đưa con gái mình lập phi, chị còn đề xuất sắp xếp trước, tuyệt không có ý thù ghét, dù cho có thể nhìn thấy trong ánh mắt của chị có nỗi buồn. Ngoại trừ Carol, sao chị lại ghét đến nỗi không từ thủ đoạn, thậm chí phản bội Ai Cập chỉ để giết nàng ấy. Có gì đó hắn không biết chăng?

_Chị, tại sao chị lại ghét Carol đến vậy?

_Câu hỏi dư thừa...

_Còn có một nguyên do nào khác phải không?

_Tại sao ta phải nói với người, tốt nhất người nên câm miệng lại, trước khi ta giết người.

_Chị không thể giết ta được.

_Người đừng tự cao tự đại, cho rằng ta không thể giết người.

_Vậy tại sao chị còn cứu em.

_Vì ta muốn người chỉ được chết dưới tay ta.

_Bây giờ chẳng phải thời cơ tốt quá sao, sao không giết ta.

_Ta không muốn chờ đợi với các xác hôi thối.

Menfuisu cười khẩy, rõ ràng tất cả mọi thứ đều do Asisu biện minh mà thôi. Hắn rất vui, vì ít ra hắn biết trong lòng chị, còn có chút ít tình cảm dành cho hắn.

Mọi thứ lại tiếp tục chìm vào im lặng, ngọt ngào đến đáng sợ. Tiếng côn trùng bắt đầu kêu râm ran khiến Asisu sợ hãi, báo hiệu bên ngoài có lẽ trời đã về khuya. Menfuisu thở dài, cố gắng thư giãn đầu óc hết mức

có thể, bắt mình chìm vào giấc ngủ để quên đi cơn đói và cái bụng biểu tình. Asisu vừa vớ được một viên đá nhỏ, không có gì làm nên nghịch nó trong tay, xúc giác trên từng đầu ngón tay cố gắng phân tích bộ dạng của viên đá và cái lạnh phát ra từ nó.

Cứ như vậy cho đến sáng hôm sau.

Bên ngoài sương sớm đã dần bị đánh tan bởi từng đợt quan tia nắng chiếu rọi. Mấy con chim nhỏ nhảy nhót bay lung tung trên những cành cây tươi mát, líu lo chào ngày mới. Lá cây vươn mình thoát khỏi cơn ngái ngủ, khẽ động lên những nụ hoa để chúng kịp khoe mình dưới thời điểm vàng rực tuyệt đẹp của ban mai.

Trái ngược với bên trong, hai người bị nhốt nơi đây vẫn không thể cảm nhận được mình bị nhốt bấy lâu rồi, đã qua ngày mới chưa, hay hai ba ngày trôi qua rồi. Asisu lầm bầm than trách sao không có ai tìm họ, một lũ vô dụng bất tài, còn Menfuisu sau bao nỗ lực cuối cùng cũng có thể ngủ chút ít, dù giấc ngủ chẳng ngon lành gì.

Nước trong cái bình da nhỏ bé của Asisu chẳng thấm vào đâu, mới đó mà đã hết sạch. Phần lớn chúng được dùng cho Menfuisu uống và rửa vết thương, hầu như Asisu chỉ nhấp môi đôi lần. Bọn họ bắt đầu di chuyển nhích lại gần nhau hơn vì phải thay băng và trao đổi nước. Ngoài mấy âm vang cần thiết phát ra từ động tác, bọn họ chẳng nói được lắm ba câu với nhau. Mọi thứ lại tiếp diễn trôi, hai người tiếp tục chìm vào không gian nổi lòng của riêng mình.

Vì thiếu thức ăn, nước uống cung cấp năng lượng, cùng môi trường thiếu khí, nên bọn họ, nhất là Asisu, sức khỏe trở nên giảm sút hẳn. Bởi vậy mà cái lạnh thấu xương làm cơ thể Asisu trở nên giá buốt, nhưng nàng chẳng kêu than, cơn ho khan và đợt thở khò khè kéo đến, thì thoảng đôi bên đều phát ra những tiếng ho sù sụ. Đầu Asisu không đau dữ dội, nhưng chốc chốc lại nhói lên nhức nhối. Nàng mừng tượng lại viễn cảnh ngày xưa, thời thơ ấu của nàng và Menfuisu.

_Menfuisu....

_Ta ở đây.

_Khi lớn lên, ta nhất định sẽ làm vương phi của đế, cùng đế xây dựng một Ai Cập giàu mạnh.

_Đúng vậy, mỗi khi sao mai mọc trên cao, ta và nàng sẽ cùng nhìn ngắm một ngày mới của người dân Ai Cập tràn đầy sức sống. Chúng ta quan sát một Ai Cập hùng vĩ lớn lao và sự nhộn nhịp của nó.

_Đến lúc sao hôm chiếm vị trí, ta sẽ cùng hoàng đế của ta an tâm nhìn người dân chìm vào giấc ngủ trong an bình. Đêm thanh, trăng dịu dàng che chở cho sự nghỉ ngơi của họ. Chúng ta được hưởng một khung cảnh thái bình

_Mỗi khi nước sông Nile dâng cao, thần linh sẽ ban cho thật nhiều màu mỡ trên đất đai, nơi nơi sẽ thu hoạch được vô số hoa màu tươi tốt, chi nhĩ.

_Ừ, còn mỗi khi nước sông Nile rút đi, nó sẽ cuốn theo những thứ đất khô cằn cùng bao nhiêu rác rưởi, trả lại sự sạch sẽ cho Ai Cập của chúng ta. Menfuisu của chị sẽ không phải bận tâm đến nạn thiên tai.

_Ta sẽ là vị vua vĩ đại nhất trong lịch sử Ai Cập, ta sẽ xây dựng đội quân hùng hậu để bảo vệ quốc gia, nhất là bảo vệ nàng.

_Ta sẽ sinh cho Menfuisu những hoàng tử anh minh thần dũng, để người đời mãi ca tụng về triều đại của chúng ta.

Hai người nói chuyện với nhau, đối đáp xen kẽ rất ăn khớp. Thực ra, đó cũng chính là đoạn hội thoại giữa hai người thuở ấu thơ khi còn nong nân âu yếm.

_Chị vẫn còn nhớ....

_Quên làm sao được...

_Chị còn yêu Ai Cập không?

_.....

_Chị, chị làm sao vậy !

Asisu chưa kịp trả lời đã lâm vào mê man, Menfuisu vội vã lần mò trong bóng tối, bằng đôi tay dò dẫm dần đường, sang chỗ Asisu. Vừa chạm vào tay nàng, đã thấy cơ thể như tảng băng, hân hoan hốt lay lay nàng, nhưng nàng không có dấu hiệu tỉnh lại, nhịp thở cũng bất thường. Không còn cách nào khác, hân ôm Asisu vào lòng, co một chân cho nàng tựa vào, để nàng gối lên bên cánh tay không bị thương của hân, áo choàng phủ lên cả hai. Trong lòng thầm cầu xin thần linh đừng để cho nàng xảy ra chuyện.

Một lúc sau, Asisu trong cơn mê thấy được xung quanh âm dần lên, theo bản năng cũng dễ chịu hơn một chút, tuy vậy vẫn không ngừng mê sảng :

_Menfuisu, hôm nay theo phụ vương lên triều có mệt lắm không.

_Rất mệt, đặc biệt tên Imphotep đó, cứ thích làm khó ta.

_Có chuyện gì sao, lại đây kể chị nghe xem nào.

_Ta đề nghị tăng thuế muối, ông ta cực kì phản đối. Chúng ta đang cần ngân khố chi trả cho những lễ hội thần linh sắp tới, vả lại bù đắp cho những món tiền triều đình bị thiệt hại khác do các cuộc bạo động. Ta chỉ nói ông ta coi thường ta là một đứa trẻ nên mới có định kiến như vậy, phụ vương không những trách mắng, còn không nghe kiến nghị của ta.

_Menfuisu, nghe chị nói này, thuế muối mà tăng, dĩ nhiên các thuế khác cũng sẽ tăng theo, người dân sẽ chịu cực chịu khổ. Đến lúc đó, lễ hội sẽ chỉ toàn những bộ mặt u ám, các cuộc bạo động sẽ còn nhiều hơn thế, vậy thì chẳng phải ngân khố nhà nước hao hụt còn nhiều hơn sao. Còn nữa, một số tham quan sẽ lợi dụng lệnh triều đình tăng thuế, mà gom một mớ lợi riêng cho mình. Với lại, Menfuisu nên tập đừng nóng tính nữa, quát nạt bề tôi trước mặt mọi người như vậy, sẽ khiến em sai lại càng sai, mất mặt phụ vương như vậy, dù cho ý kiến của em có đúng phụ vương cũng sẽ không đồng tình.

_Chị nói cũng đúng...

Cứ như vậy, bọn họ thì thảo bên tai nhau những câu chuyện từ thời xa xưa. Menfuisu không thấy phiền, liên tục trả lời dễ dàng, chăm sóc Asisu. Nếu bây giờ mà bọn họ có thể nhìn thấy rõ mọi thứ, sẽ biết được mình đang thở ra khói...Người hoàng thất ở lồng son như họ, bây giờ ở một nơi tồi tệ như vậy, tất nhiên sẽ không chịu nổi. Tuy nhiên ông trời còn thương xót, khi cho bọn họ vẫn còn sống sót cầm cự từng giây phút.

Thời gian lại dần trôi...

Đã rất lâu trôi qua, Menfuisu tưởng chừng như gần cả mấy năm trời, dù bên ngoài thực chất mới chỉ có ngày thứ ba. Hân thân thể mạnh mẽ, lại có võ trong người, nên mới tinh táo được như vậy, còn chị hân đang lên cơn sốt cao sau đợt cơ thể lạnh buốt. Dù cho chân tay bây giờ đang trở nên nóng hừng hực, mà vầng trán cùng gương mặt vẫn phẳng phất cái rét. Môi Asisu khô cần nứt nẻ do thiếu nước trầm trọng, đôi tai cũng ửng đỏ cứng lại.

Menfuisu chạm nhẹ môi mình lên trán Asisu, khẽ thì thầm :

_Không sao đâu, chúng ta sẽ không sao đâu. Nhanh chóng có người đến cứu ngay thôi.

_Menfuisu, người ta trước khi chết thường...chỉ nói thật đúng...không. Vì vậy...hãy tin lời ta. Carol chính là...kẻ trộm...mô...mô...nên ta mới hận...hận nó nhiều đến vậy...Còn nữa...hãy cẩn thận...với Ne...Nebanon.

_Chị, chị nói gì ta không hiểu. Còn nữa, có ta ở đây, không cho phép chị chết.

_Cho ta...một...lí do để sống.

_Vì ta cần nàng.

_Muộn rồi !

Asisu ngất lịm đi, tay buông thõng xuống. Menfuisu gào thét liên hồi.

Bên ngoài cửa hang, những tiếng động di dời và đục vỡ dần vang lên...

13. Lời Hứa Của Ragashu

_Asisu...Asi..su...Asisu.

_Mẫu hậu, người đang gọi con phải không? Mẫu hậu, người đang ở đâu?

_Công chúa của ta...

_Phụ hoàng, là phụ hoàng đang gọi con? Người ở đâu?

Đây là một dòng sông...Có phải là sông Nile chẳng? Khói trắng có mặt khắp nơi, nó ôm ấp và bao phủ lấy dòng nước xanh biếc này. Hai bên bờ là hoa màu trở sinh màu mỡ và tươi tốt, một vài viên sỏi rải rác có những hình thù kì lạ. Ánh sáng mặt trời có khả năng xuyên thấu được đến đây, nó đem theo tất cả sự dịu dàng trong tia nắng, đủ để cho người ta phân định được cảnh vật, nhưng không đủ để sưởi ấm và chiếu tỏa mọi thứ.

Asisu quay mình tìm kiếm khắp nơi, và không có dấu hiệu gì cho thấy có sự sống tồn tại ở đây. Nhưng rõ ràng có âm thanh trầm bổng của mẫu hậu và phụ vương đang gọi nàng. Deo trên mình một nét mặt hoang mang, nàng vừa bước đi trong sự lo âu, vừa chuyển mình qua lại, dáo dác ngóng chờ. Nàng cố gắng giương mắt lên, mong biết được một dấu hiệu gì đó, cho dù màn sương đang hạn chế năng lực của nhãn cầu.

_Asisu...Đừng đi vào vết xe đổ của ta...đừng chịu đựng...

_Mẫu hậu, con gái ở đây, người đang ở đâu?

_Con đừng như ta...Con phải mạnh mẽ lên, vì chính bản thân con.

_Mẫu hậu con muốn gặp người, người rốt cuộc đang ở nơi nào?

Nhưng không gian trở nên yên tĩnh cách kì lạ. Tiếng róc rách của nước phát ra phía đầu đó trước nàng, dù cảm nhận rất gần, mà bước rất lâu vẫn không thể tới. Những bước chân chạm vào dòng chảy gây nên âm thanh tí tách vui tai.

_Không được, Asisu, con hãy bảo vệ Ai Cập.

_Phụ hoàng, người đang ở đâu? Người ở cùng với mẫu hậu có phải không?

_Hãy tha thứ...

Khi mà Asisu chưa kịp nói tiếp, thì một đàn cá con rất đông, không biết từ đâu bơi đến. Đừng nhìn vào vẻ bề ngoài yếu ớt của chúng mà đánh giá, chúng chia làm hai tốp lớn, quần lấy chân Asisu và kéo nàng ngay một xa khỏi nơi nàng muốn hướng đến. Lực bu bám và đẩy rất mạnh, khiến nàng không thể trụ vững thêm một phút giây nào.

_Không....KHÔNG...Mẫu hậu, Phụ vương.

Asisu mở mắt thật lớn, nhưng không nhìn thấy dòng sông đâu, chỉ nhận ra phía trên mình là tấm màn gấm hoàng gia và mùi trầm hương phảng phất xộc vào mũi. Nàng thở nhẹ nhàng, thì ra chỉ là mơ...Mơ mà rất giống thật.

Nhận ra điều kì lạ, nàng không ngừng thắc mắc. Tại sao nàng lại ở đây, chuyện gì đã xảy ra, nàng còn nhớ mình đang ở trong cơn động...Asisu chẳng thể nghĩ điều gì tiếp theo khi mà cổ họng khô cháy, cùng mồ hôi thấm đều trên mặt. Nàng khẽ xoay cổ qua bên phải để tìm kiếm ai đó đến giúp mình, liền ngay lập tức nhận ra mọi thứ quá đỗi quen thuộc. Là hậu cung Babylon.

Tấm rèm mỏng kim sa và nhiều vật điêu khắc dát vàng quen thuộc. Tuy nhiên, có điều làm nàng ngạc nhiên cả thấy : Ragashu đang ngồi phê duyệt tấu chương, với một mớ văn kiện đất nung chồng chất trên bàn.

_Nàng tỉnh rồi.

_Thiếp kh..khát.

_Chờ ta một lát. Người đâu !

Không đầy mấy giây sau, Ari mừng rỡ đi vào phòng với chén nước trên tay. Ragashu vô cùng cẩn thận, thấm bông qua lớp nước, chấm lên đôi môi nứt nẻ cho Asisu, sau đó mới nhẹ nhàng dứt nước cho nàng. Những dòng chảy mát lạnh xoa dịu phẫn uất, khiến Asisu như lấy lại được sinh khí.

__Có thấy khá hơn chưa?

Asisu mỉm cười dịu dàng, gật đầu từ tốn. Tuy nhiên, chỉ ba phút kế tiếp, một chén thuốc bổ nâu sậm, còn nghi ngút khói được đưa vào. Ragashu lại từng muỗng, từng muỗng mớm cho nàng. Dù thuốc có đắng cách mấy, cũng chẳng đắng được bằng những gì nàng trải qua. Asisu ngoan ngoãn uống xong, lại chui vào chăn nghỉ ngơi, Ragashu vỗ về vài cái, rồi tiếp tục công việc của mình.

__Nàng có muốn gặp hoàng đế Menfuisu hay hoàng phi Carol không?

__Không cần đâu bộ hạ, thiếp chưa muốn đối diện với bọn họ.

__Được rồi, nàng mau nhanh chóng khỏe lại, mai mốt ta dẫn nàng đi dạo khắp kinh thành.

__Thần thiếp sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi, bộ hạ đừng quá lo lắng.

Asisu đã quá mệt mỏi để suy nghĩ đến nhiều thứ. Mặc kệ trong đầu nàng đang tồn tại hàng trăm câu hỏi : làm cách nào Ragashu lại tìm được nàng? Rồi hẳn có nhìn thấy cảnh nàng với Menfuisu bên nhau mà tức giận nàng cứu em trai, phá hỏng kế hoạch của hắn không? Menfuisu bây giờ như thế nào? Trận chiến hôm đó ra sao rồi?...Nếu như Ragashu đã không hỏi, thì nàng cũng không cần bận tâm. Hiện tại nàng chỉ muốn ngủ, chuyện về sau, đợi khi khỏe lên hãy tính.

Ragashu nhìn vị hoàng phi của mình chìm sâu vào giấc mộng, mới thở dài, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ban đầu, cưới Asisu về, chỉ là nước cờ lớn trong kế hoạch đánh chiếm Ai Cập. Đúng vậy, lợi dụng nỗi đau của người khác, mang về món lợi lớn cho mình, luôn là điều làm hắn thích thú. Khi nàng biết hắn lừa dối nàng, giữ lại mạng sống cho Carol, hắn vẫn chẳng quan tâm cảm xúc của nàng. Không giam nàng vào lãnh cung, chẳng phải vì yêu thương gì, chỉ là một bước đi lấy lòng nàng. Dù gì binh quyền vẫn nằm trong tay thuộc hạ nữ hoàng Ai Cập, vậy nên nếu hắn còn muốn thôn tính Ai Cập, thì Asisu vẫn còn giữ vị trí quan trọng. Sống bên cạnh nhau trong một thời gian dài, dần dà hắn thay đổi suy nghĩ và tâm tư của mình.

Ragashu trở nên hâm mộ Menfuisu. Từ bé, ngoại trừ thân mẫu đã qua đời ra, chẳng có một ai bên cạnh hắn thật lòng, không vì lợi dụng, cũng vì mưu hại. Kể cả phụ nữ lẫn quân thần, dù là bản hàn hay quý tộc, đều như nhau. Tất cả chỉ là dối trá, xu nịnh, bám víu chức quyền, hắn không hề tin tưởng một ai. Vậy mà Menfuisu, lại có một cô gái quyền cao chức trọng bên cạnh, chấp nhận hy sinh bản thân, vì người đó mà làm ra bao nhiêu chuyện, bất kể việc đó là độc ác hay lương thiện. Hắn ước ao được một lần, có ai đó yêu thương mình cách vô điều kiện như vậy, vì hắn mà đi ám hại người khác, vì hắn mà rơi lệ, vì hắn mà cố gắng níu giữ. Menfuisu thật hạnh phúc, nhưng lại chẳng biết trân trọng điều đó. Chẳng phải vì yêu quá nhiều, nên mới làm ra nhiều chuyện kinh thiên động địa chỉ để được ở bên người đó sao?

Tình cảm luôn là thứ xa xỉ với hoàng đế.

Chưa từng có ai đối với hắn như vậy, cũng chưa từng gặp cô gái nào yêu sâu đậm và chân thành như Asisu. Người ác tâm vì mưu mô quyền chức, hắn đã thấy rất nhiều, những vị phi tần tranh sủng, chẳng phải vì cái ngôi hoàng phi và nhiều vàng bạc châu báu sao, nhưng người trở nên độc địa, hận thù chỉ vì yêu một người, chỉ vì muốn níu giữ, chỉ vì muốn mình còn có cơ hội yêu người đó, là lần đầu tiên hắn biết.

Carol ư? Hẳn chắc chắn cô ta chẳng yêu tên hoàng đế Ai Cập gốc ghêch kia cho bằng Asisu, cô ta chẳng níu kéo Menfuisu, cô ta chẳng quan tâm đến việc mình ở bên cạnh Menfuisu, thay vào đó là lần tự tử cùng sự ham chơi đi khắp nơi của mình, cô ta không biết hận, mà có hận, mới chứng tỏ có yêu. Đôi lúc hắn nghĩ, cô ta có khi nào muốn nhắm đến cái ghế hoàng phi, chứ không phải địa vị trong lòng người mình yêu chẳng? Cũng rất có thể cô ta có yêu đấy, chỉ là do bản tính cô ta quá ngây thơ và ngu ngốc thôi.

Không phải hắn cố vũ hay khoái trá một cô gái làm điều ác, nhưng đối với Asisu, đó là tất cả những gì cô ấy phải làm để tồn tại trong hậu cung. Chẳng một ai biết đối phương nghĩ gì, đặc biệt lại là một địch thủ của mình. Ai biết được người kia thật lòng, hay chỉ giả dối môi miệng. Hơn nữa, những gì của mình, mình phải tự mình giữ lấy. Môi trường rèn luyện tính cách con người, hồi còn bé, hắn cũng thẳng thắn, chẳng có tính toán mưu mô gì, rất ghê tởm những chuyện giết người. Nhưng hắn hiện tại, cũng phải mưu mô, tính

toán, đa nghi, giết người. Hấn và Asisu có một điểm chung, sợ người ta hại mình, vậy nên mình phải ra tay trước.

Carol lớn lên có lẽ trong vị thế tiếp xúc nhiều người, cuộc sống tươi vui nhộn nhịp nên tính cách cũng năng động hơn, tâm tư hướng bên ngoài. Asisu sống trong cung, còn được người ta gọi là nữ hoàng bí ẩn, tuân thủ các quy tắc chán ngắt, cuộc sống tẻ nhạt, hằng năm chỉ quanh quẩn mấy chỗ thần điện và gặp rất ít người, thì tính cách tất nhiên lạnh lùng, ít nói, sống tâm hướng vào trong.

Menfuisu và hấn quá khác biệt, không biết có phải do tư tưởng, hoàn cảnh hay tuổi tác. Menfuisu nhỏ tuổi hơn hấn, lớn lên có chị bảo bọc, trẻ con nóng nảy, hoàng đế Ai Cập thích một cô vợ có thể cùng mình xông pha, hoạt bát, giỏi giang việc bên ngoài, chỗ dựa về vật chất. Nhưng còn hấn, Ragashu chỉ yêu một cô vợ biết vun đắp cho mái ấm gia đình, luôn là chỗ dựa tinh thần cho hấn.

Tại sao người Asisu yêu không phải là hấn, nếu như vậy, hấn sẽ hạnh phúc biết bao. Nhất là, hấn sẽ không để vụt mất thứ tình cảm quý báu hiếm có này. Có thể nào, Asisu yêu hấn một lần, thì hấn cũng sẽ thấy bản thân mình không quá tội nghiệp như vậy không, hấn cũng muốn được yêu thương...

Khởi đầu chỉ là ước ao...Nhưng hấn theo dõi Asisu, từng bước từng bước một...Cho đến một lúc...

Hấn yêu nàng thật lòng !

Ragashu vốn biết rõ trái tim nàng mãi mãi không thể yêu một ai khác, nên khi thấy nàng trong hang động cùng Menfuisu, hấn đau lòng thì có đấy, nhưng chẳng bận tâm đến chuyện trách cứ nàng, chỉ lo cho sức khỏe, vết vết thương cũ của nàng, còn chưa hết hoàn toàn. May mắn là không có nhiều người đi chung, và Ari nhanh trí xử lí, nên hấn không cần lo lắng cái danh dự hão huyền, luôn là tảng đá nặng trên vai các vị hoàng đế.

Nhưng riêng Menfuisu, hấn sẽ xử lí thật tốt. Ngay sau khi phía Menfuisu được ai đó dắt đi chạy trốn, thì Ormi cũng vừa hay bắt được Carol cùng tên cận vệ Hitaito đang ẩn nấp trong một ngôi nhà hoang ngay góc khuất. Dù bề mặt liên minh với Hitaito nhưng làm sao toàn tâm toàn ý giúp đỡ, để chúng nâng tay trên được. Không thể làm khác đi, đây là đạo lí ứng xử, vì ai mà biết được, tâm tư của vị vua kia với Babylon như thế nào, để phòng trước vẫn hơn.

Vết thương của tên Izumin kia lại tái phát, giống như thần linh cho hấn con đường đi trải rộng bằng phẳng, một chiều đánh lạc hướng cho Izumin chạy đi hướng khác tìm kiếm, phải thêm vài thủ hạ quen bên Babylon đi theo cho tên đó không nghi ngờ. Phía tên cận vệ kia, chỉ cần cho hiểu lầm lính Ai Cập đã cướp lại hoàng phi của họ là được.

Đương nhiên, bắt được Carol, thì ép bọn lính Ai Cập đầu hàng là chuyện dễ nhất trên đời. Rút kinh nghiệm về tháp Babel lần trước, hấn nhốt tất cả vào một nhà lao bí mật với đầy rẫy cơ quan. Sau này có thêm Menfuisu bổ sung vào chỗ đó. Dĩ nhiên, vẫn cho hấn trị thương, đủ để sống, vì lúc này, hoàng đế Ai Cập chưa thể chết được.

Khi mặt trời chịu ló dạng trên cao, hơi ẩm đang xua tan dần cái lạnh về đêm. Hôm nay đã là ngày thứ hai, sau lần Asisu tỉnh lại, sức khỏe tốt lên rất nhiều. Ragashu muốn đưa nàng đi dạo quan khắp kinh thành, bản thân nàng cũng muốn đi thăm thú đây đó để thoát khỏi căn phòng ngột ngạt này. Đây cũng là lần đầu tiên Asisu chịu đi nhìn ngắm một nơi ngoài hoàng cung, từ lúc sang Babylon đến nay. Bọn họ cải trang thành những quan nhân, xuất cung, ngồi trên ngựa để quan sát, Asisu và Ragashu dĩ nhiên đi chung, Asisu còn chưa bình phục hoàn toàn, nên ngồi trong lòng hấn, binh lính theo hộ vệ toàn thiện chiến, cải trang thương nhân hay hành khất rải đều theo xa xa.

Kinh thành Babylon nhộn nhịp chẳng kém gì ở Ai Cập. Asisu cho rằng là thế, bởi vì nàng chưa bao giờ được ra khỏi hoàng cung Ai Cập mà chạy lung tung như thế này, từ bé đến lớn, nếu không từ điện thờ về tắm cung, thì chỉ là từ tắm cung đến chính điện, người dân hầu như không biết mặt nàng, họ chỉ kháo nhau vị nữ hoàng này thật thần bí, chưa bao giờ ra khỏi cung, cho nên nàng chỉ có thể so sánh những gì diễn ra ở đây với một Ai Cập được tưởng tượng trong trí óc của nàng. Thực ra không phải nàng muốn giam mình hay tỏ vẻ kì bí, mà do những buổi cầu nguyện, bài học công chúa, hoàng phi, sau này còn có thêm các công việc quản lí hậu cung từ lúc nhị phi tần mất, nàng chẳng còn thời gian cho riêng mình, đừng kể đến việc

muốn đi đâu đó. Lần đi xa nhất...có lẽ là chuyến đi sang Babylon cho lễ cưới, nàng cũng đi một mạch đến hoàng cung, không có tâm trí ghé ngang đâu đó hay ghi nhận cảnh dọc đường.

Họ đang đi qua một khu chợ phiên được mở từ lúc tờ mờ sáng, chắc có lẽ nhiều người ở đây đã thức từ sớm, lại còn vất vả mời chào bán buôn. Nàng có thể thấy được giọt mồ hôi chảy đầm đìa trên gương mặt một người phụ nữ bán cá, tại gian hàng bên trái. Nhưng kì lạ, bà ta nhanh chóng quệt mồ hôi đi, tiếp tục nỗ lực công việc mà không hề than phiền một câu. Chưa đầy một phút, nàng thấy có một đứa bé chừng năm tuổi, chạy đến ôm bà ta, rồi bà ta đưa cho nó một gói đồ ăn nhỏ, trông có vẻ chẳng ngon lành gì, vậy mà cả hai đều cười tít mắt. Ra là vậy, chịu mọi cực khổ vì đứa con...

Đi được thêm một đoạn, nàng nhìn về gian hàng bán các loại trang sức. Chúng rất khác với Ai Cập, chính xác chỉ là những thứ khác với trong cung Ai Cập thôi, chứ người dân thì nàng không dám chắc. Hoạ tiết trên vòng tay tinh xảo, sắc nét hơn rất nhiều, tuy nhiên chúng làm từ vật liệu thô sơ hơn ở Ai Cập. Những trang sức hồi môn của nàng làm toàn bằng vàng và kích cỡ cực kì dày, đúng vậy, vàng biểu trưng cho quyền lực, nhan sắc và uy thế, lượng vàng càng nhiều, càng chứng tỏ được bản thân người sở hữu, không một ai ở quê hương nàng không thích vàng nhất. Ở đây cũng có loại làm từ vàng, nhưng dát mỏng lét, nhìn vòng tay mong manh, phồng theo những bông hoa, rực rỡ, khiến nàng muốn nâng niu, gìn giữ nó.

Ở phía cuối góc đường, lúc họ chuẩn bị rẽ sang con đường khác để tiếp tục chuyến đi, Asisu nhìn xuyên qua một ô cửa sổ của một căn nhà gần đó. Họ có lẽ đã mở để gió mát có thể chiếu cố bên trong ngôi nhà. Nàng thấy một cô vợ trẻ giúp một chàng trai, mà nàng đoán là chồng cô ấy, chỉnh trang lại y phục rồi đưa gói đồ ăn cho người này, cả hai đều hiện nét hạnh phúc rạng ngời trên gương mặt. Rồi chàng trai nhanh chóng rời đi, cô gái đó lại dắt tay một cậu bé con tung tăng đi đâu đấy. Bất giác Asisu cười thật dịu dàng, trước khi mẫu hậu mất và nảy sinh tình cảm với Menfuisu, đó từng là ước mơ của nàng. Những tháng ngày bình yên...

Lúc còn bé, nàng vốn rất ngưỡng mộ tình yêu của phụ vương và mẫu hậu. Vậy nên hy vọng mình cũng gặp được một người yêu thương mình, nhưng nàng không thích lên ngôi hoàng phi như mẫu hậu, quá nhiều vất vả, công việc, rồi nhiều thứ gò bó, nàng chỉ cần cưới một quý tộc yêu nàng, sau đó về Hạ Ai Cập sinh sống, không bon chen vương vị. Nhưng cuộc sống đâu như ý muốn, mọi thứ đã thay đổi, cả sự thật về tình cảm mẫu hậu và phụ vương cũng bị phơi bày.

Nhìn hoàng phi của mình mỉm cười ngọt ngào trong lòng, Ragashu thấy rất thoải mái, hẳn tiếp tục giữ im lặng không nói gì suốt chặng đường đi. Đi qua chợ, là đến một khu đông đúc người qua lại khác, nơi đây có một chỗ bói toán, cúng kiếng vô cùng linh nghiệm. Người dân cổ xưa vô cùng tin vào tín ngưỡng, thần linh, bên Ai Cập có tư tế, bên Babylon và các nước lân cận (người Sumer, Assyria, Ur...) đối với người dân bình thường có thầy mo, hay các thầy phù thủy, họ dùng vu thuật để kết nối loài người với thần linh. Asisu từng là đại tư tế Ai Cập, văn hoá khác Babylon, thế nên cũng có chút chán ghét, nhưng nàng bây giờ không có quyền hơn Ragashu, nên đành miễn cưỡng chấp nhận. Chỗ này vô cùng thần bí, Những tiếng chuông leng keng cùng tiếng lục lạc vang lên, hoà trộn với nhau dẫn lối người đi như ma quỷ dẫn đường. Mùi nhang khói cùng than nồng len lỏi khắp nơi. Họ chỉ đi qua mà không ghé vào.

Ở phía xa xa có mấy đứa nhóc tụ tập học viết chữ trên nền đất ẩm, đi qua một vài ngôi nhà có bà lão ngược lên trời cầu nguyện gì đấy với thần linh. Còn có một vài người rất lạ, không phải dân Babylon, mà theo Ragashu nói đó là người Do Thái, còn sống sót sau “cuộc lưu đày Babylon” từ rất lâu rồi, cũng chỉ còn một vài hộ, nên hẳn chẳng muốn làm khó họ.

Các kiến trúc nhà cửa cũng rất độc đáo. Khiến Asisu đi hết ngạc nhiên này, đến ngạc nhiên nọ

Ở Ai Cập do vị trí địa lí, nên họ xây được những công trình hùng vĩ như kim tự tháp(nổi tiếng của Khufu..), mộ tầng, đền thờ thần Amen (dài phía đông dài ước chừng 128m, cột cao từ 14-16m, vòng bốn năm người đàn ông ôm...)...Còn bên Babylon không có những khối đá lớn và chắc, vì vậy kiến trúc của họ nhỏ gọn hơn và chủ yếu đi vào chi tiết, những hoạ tiết khắc vô cùng tinh xảo, vườn treo Babylon, Tháp Babel (dữ liệu chưa hoàn tất, nhưng thấp hơn và không lớn bằng kim tự tháp), cột Hammurabi (bộ luật đầu tiên trên thế giới, khắc trên cây cột, từ thời vua Hammurabi II, trên chóp có điêu khắc mặt vua) chỉ tập trung đi vào độ vững và cách trang trí.

Ragashu bắt chợt nhớ đến điều gì đó, nên cúi mặt thì thầm với Asisu :” Đi đến một nơi này, ta cho nàng coi

thứ rất thú vị. Nói rồi hần thúc ngựa đi thong thả, xoay ngược hướng, đi về phía gần hoàng cung. Asisu cứ vậy thả lỏng mình, không hồi hộp cũng chẳng chờ đợi gì.

Khi đến nơi, nàng thấy khung cảnh trước mắt rất quen thuộc. Nhưng mà làm thế nào... Tháp Babel đã được tu sửa lại và dựng lên cao vút, còn chắc chắn vững chãi hơn trước.

(Theo lịch sử, tháp Babel ban đầu không được hoàn thiện hết, mãi về sau mới có một vị vua trùng tu và củng cố nó, nhưng vẫn không thể hoàn hảo. Cuối cùng, bị phá hủy khi quân Ba Tư đến xâm chiếm)

_Nàng thấy không nữ hoàng của ta...

_ Làm cách nào mà...

_Carol chỉ phá hủy được một nửa thôi, còn phần móng kiến cổ nhất trông có vẻ đã sụp đổ, nhưng vẫn còn đứng trụ vững. Ta chỉ nhờ một người mới phụ trách xây dựng lại, dĩ nhiên đâu thể mời người đã ra thiên cổ đội mồ giúp ta xây lại được. Ta không thể phí hoàng công sức của các bậc tiên đế, nên cho dựng lại. Ta đã giấu mọi người, cho cách li chỗ này...

Asisu lặng người nhìn toà tháp đang cao ngất kia. Bọn họ đi xem một vòng, Ragashu lại chậm rãi nói từng lời như để Asisu thấm vào tim :

_Asisu, nàng xem, nếu chúng ta ví tình yêu như toà tháp Babel đó thì sao nhỉ. Tình yêu sụp đổ một lần vì một người, chúng ta bị tổn thương, trái tim vụn vỡ như đóng đổ nát đó, chúng ta liền nghĩ chúng ta không còn yêu được nữa. Nhưng mà khi có một người khác, kiên trì xây đắp, sửa chữa lại, thì toà tháp liền vững, đẹp hơn trước, cũng giống như nếu nàng học được cách yêu người khác, thì trái tim nàng cũng sẽ lành lại, thậm chí còn ấm áp hơn trước. Còn nếu như chỉ chăm chăm khóc thương cho những gì đã mất, đổi lại vẫn chỉ là đau thương.

_Nhưng mà...

_Ta biết, mọi thứ đều cần có thời gian. Ngay cả việc ta sửa lại tháp Babel cũng cần có thời gian, bù đắp trái tim, cũng cần đến nó. Thời gian hay lắm, nó giúp chúng ta rất nhiều đấy.

_Làm sao thiếp có thể, chúng ta đau phải vật vô tri.

_Nàng chưa thử làm sao biết không được. Nếu ta không dám thử, thì làm sao có tháp Babel được chữa lại tốt đẹp như hôm nay ta dắt nàng đến. Nàng chưa học cách quên, sao biết mình không thể quên. Nàng chưa từng nghĩ sẽ không yêu tên hoàng đế Ai Cập đó nữa, nên làm sao mà hết yêu được.

....

Asisu không trả lời. Đúng là nàng chưa một lần nghĩ, mình sẽ không còn Menfuisu trong trái tim nữa, nàng tự mặc định bản thân lúc nào cũng phải có Menfuisu trong lòng. Ragashu lại tiếp tục :

_Ta sẽ giúp nàng trả thù Ai Cập, chiếm lĩnh Ai Cập. Ta hứa với nàng, lời hứa danh dự.

_Asisu, trong vòng hai năm, chúng ta dành để trả thù, những năm tháng còn lại, chúng ta dành để yêu nhau, có được không?

_Bệ hạ...

Asisu bật dậy, xoay người nhìn sâu vào đôi mắt đang rung động kia, ngoài hai thuộc hạ thân tín của nàng ra, dĩ nhiên không tính vì họ là nô bộc, chịu sự ràng buộc với chủ nhân. Như vậy, chỉ còn một mình Ragashu là đứng lên bảo vệ nàng. Một hồi lâu sau, Asisu mới thốt lên nhẹ nhàng :

_Thần thiếp sẽ...sẽ...thử một lần...

Ragashu mỉm cười, trước khi thúc ngựa quay về chính điện, hần còn hỏi Asisu một câu :

_Nàng đã muốn gặp lại hoàng đế Ai Cập chưa.

_Thiếp nghĩ đã đến lúc rồi, nhưng thiếp muốn gặp Carol trước.

_Được, ta sắp xếp ngay cho nàng.

Chuyên mục giải đáp thắc mắc của Fia

Về các số liệu trong chap, Fia tham khảo trong cuốn “Lịch sử văn hoá thế giới”, do nhà xuất bản Tổng Hợp và nhà xuất bản Văn Hoá hợp tác sản xuất, bìa sách màu đỏ. Vì là sách Fia kiếm được trong thư viện trường, nên Fia khá tin tưởng. Nếu các số liệu trên có sai sót, hoặc Fia tìm được các tài liệu cập nhật mới hơn, Fia sẽ sửa chữa và update ngay tức thì cho các bạn.

_Cho bạn Pear_bunny : Đầu tiên, cảm ơn bạn đã quan tâm và theo dõi tình tiết truyện. Còn về tình tiết, mình ở đây muốn nói đến trước đó Men vốn có tình cảm với Asisu, nhưng khi Carol vừa đến, chống đối lại Men, làm cho Men có cảm giác muốn chinh phục, hám của lạ, thích thú với cái mới mà dần quên đi những gì tốt đẹp trong quá khứ với Asisu. Cá tính bốc đồng của Men làm cho hắn phạm sai lầm, giống như hôn nhân ngày nay, người đàn ông có vợ rồi, hay chê vợ mình quê mùa, xấu xí, lạc hậu, chỉ biết quanh quẩn trong nhà so sánh với những cô gái trẻ đẹp thông minh bên ngoài, quên đi sự hy sinh của vợ, ngoại tình, đánh vợ, li dị, rồi hối hận. Men nghĩ mình yêu Carol, rồi vì yêu Carol chưa bao lâu đã cưới, chưa hiểu nhau trọn vẹn. Cuộc sống hôn nhân dĩ nhiên có cãi nhau, bất đồng ý kiến, nhưng ngày nào cũng như thế thì quả là dễ rạn nứt. Ban đầu Men và Carol có lẽ mới cưới nên thấy vui vẻ, càng về sau càng lộ ra nhiều mặt không hợp nhau. Lúc này, Men mới nghiệm ra về vấn đề ai mới là người phụ nữ quan trọng của mình. Chap trước nhắc lại về quá khứ, kỷ niệm đẹp của hai người, khiến cho Men bồi hồi, xao xuyến trong tình cảm, chứ không phải dùng cái từ Carol quay qua Asisu. Trước các chap khác, có đoạn Fia ghi Men nghi ngờ cái thai Carol, chứng tỏ trước đó Men đã dao động, đã bị lời nói của Asisu tác động, nhưng vì thể diện với Asisu nên trước mặt vẫn bài xích nàng thôi, không muốn bị cười nhạo khi phản bội nàng ấy để cưới một cô vợ tệ.

Vì đây là truyện cổ đại, nên mình hạn chế sử dụng từ hiện đại như hôn nhân này nọ. Có lẽ vậy mình diễn đạt ý chưa được tốt lắm, mong bn thông cảm.

_Cảm ơn các độc giả trung thành đã luôn ủng hộ tạo động lực cho Fia.

14. Nguyên Nhân Sâu Xa

Asisu đi men theo hành lang về lại tắm cung, vì rằng nguyên một ngày dẫn nàng đi ra ngoài, nên giờ đây Ragashu phải gấp rút xử lý nốt những việc khẩn cấp trong triều. Xa xa, mặt trời đã trốn sau ngọn núi cao hết hai phần ba, ánh chiều tà khiến lòng người man mác, những tiếng vui đùa cười nói rộn ràng theo gió cuốn vào trong không khí, truyền đến tai nàng. Dĩ nhiên, đôi khi con người ở một mình mới thấy bản thân thật cô độc, đôi khi ở giữa chốn tấp nập người đi vẫn cứ thấy lạc lõng đơn côi. Asisu mỉm cười, nụ cười buồn bã.

Muốn chấp lại những mảnh tim đã vỡ quả không dễ dàng, ghép lại rồi có còn liền nhau được không, hay cạnh sắc nhọn từ những miếng vụn tim đó đục vào nhau, rồi đâm vào làm cội lòng chảy máu nhiều hơn. Đúng, nàng chưa thử, thì không thể khẳng định mình không làm được, nhưng nàng sợ, nỗi sợ đó lấn át đi mọi thứ trong một thời gian dài. Ừ, thì cố gắng một lần. Nhưng bắt đầu nói lại từ chỗ nào đây? Miếng này, miếng kia hay miếng nọ?

Nàng đã từng nói muốn trả thù, nhưng bản thân chưa bao giờ thực sự hạ quyết tâm. Mọi kế hoạch hay ho nàng thực hiện, đều có một điểm yếu chí mạng, khiến nó bề ngoài trông như để phục hận, nhưng sâu thẳm lại chứa một lối đi cho Menfuisu. Điểm sơ hở đó, ngay cả nàng cũng không nghĩ tới, đó là...nàng vẫn còn quan tâm đến Menfuisu nhiều lắm, vậy nên mới không thể nhẫn tâm.

Trên đời, đáng ghét nhất chính là không nỡ.

Môi miệng luôn mạnh bạo, nhưng hành động của nàng lại làm cho người khác cười nhạo. Phải chăng những việc nàng làm đang dựng nên một trò đùa cho mọi người cùng xỉ vả. Nàng cứ nghĩ nó thật hoàng tráng, từ việc giả mang thai, bị ám sát, gây chiến tranh cho Ai Cập, việc đẩy Carol và tên nô lệ mặt rệp đó, đến việc cho Menfuisu bị huỷ danh dự, sao trong lòng nàng có chút gì đó thấy những điều trên diễn ra như màn kịch tấu hài.

Asisu biết rằng, bước đầu tiên trong việc muốn trả thù hay quên đi gì đó, không phải bày mưu tính toán, mà là phải sống cho bản thân mình....

Có nên cho Menfuisu biết hết mọi chuyện không? Câu hỏi này , nàng hỏi cả trăm lần trong đầu, không là hàng ngàn lần,từ lúc con trộm mộ đó đến Ai Cập, mỗi ngày nó đều quanh quẩn điều đó trong tâm trí nàng.

Sáng hôm sau, trải qua một đêm ngủ nửa giấc, Asisu đã hạ quyết tâm. Thực ra không cần đợi tới ngày mai, ngay đêm trước đã có thể đến gặp, nhưng vì để sắp xếp một số thứ theo lệnh Asisu, nên Ragashu đã bảo đợi đến sáng.

Chỗ giam giữ hai vị nắm quyền lực tối cao Ai Cập, tất nhiên vô cùng đặc biệt, nó được thiết kế dưới lòng đất, ánh sáng chỉ có thể chen được một vài tia ở gần cửa đi xuống, còn lại đều kín bưng trong bóng tối, tất nhiên phải có những lỗ thông để thở. Vì lí do này nên mới nói, dù ban ngày hay ban đêm xuống cũng như nhau thôi. Cơ quan trùng trùng điệp điệp, phải có một người chuyên trách dẫn đường, nếu không chưa kịp qua cửa một đã toi mạng. Lính canh ở đây cũng rất ít, toàn là cận vệ cấp cao. Ngay cả vấn đề đưa cơm cũng do người chuyên biệt phụ trách.

Mọi thứ được dựng nên nơi đây, dành cho những tội phạm quan trọng, hoặc cực kì nguy hiểm đối với Babylon, những người biết sự tồn tại của nó cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ragashu xua hết quân lính, một mình đích thân dẫn nàng đến. Cửa hầm bị che khuất đằng sau cột Hammurabi, nó hình vuông chật hẹp, chỉ đủ cho một người chui lọt, ngay khi vừa được nhắc lên, một tên trùm kín đen xuất hiện hành lễ, mặt nạ che khuất gương mặt chẳng biết xấu hay đẹp của hắn, chỉ biết hắn có đôi mắt lệch màu, một bên màu nâu đồng, một bên màu đen huyền ảo. Nàng có thể suy đoán hắn bị quỷ ám, hay hắn đang mang theo chứng bệnh gì đó từ ba mẹ chẳng? Trông hắn vô cùng kì quái, có thể nói là đáng sợ. Không chừng vì sự khác người kia mà hắn bị cộng đồng bài xích, xa lánh, mới phải tự giam mình vào công việc gần như không bao giờ hứng ánh mặt trời này.

Ragashu đi theo ngay sau hắn, xuống trước Asisu, rồi dìu nàng trượt mình xuống theo cùng. Vừa qua được cửa, nàng nhận ra phía dưới đây không hề chật hẹp như ở trên, nó là một con đường dọc khá rộng, đủ cho bốn năm người cùng sống bước ngang hàng. Mọi thứ khá tối tăm, thứ duy nhất soi sáng cho họ nhận biết hình thù những thứ tồn tại chốn này, là hàng loạt cây đuốc bùng cháy phập phồng theo nhịp, chúng rải xuyên suốt theo đường đi. Ánh sáng vàng nhạt phát ra từ chúng hắt vào mặt bọn họ, khiến gương mặt trở nên ẩn hiện kì bí lạ thường, hết như toán tử thần đang lướt mình đến lấy mạng phạm nhân. Hai bên vách là đá cứng, trên đó khắc các văn tự hình chêm cổ xưa lâu đời, nàng chẳng thể đoán chúng nói những gì, trái lại nơi đặt bàn chân lên bước đi lại là đất mềm, tạo cảm giác cho người đi sợ hụt chân. Bầu khí ngọt ngào mùi cháy của lửa, sự ẩm thấp, nhấp nháy của đất, và nhất cả luồng khí u ám bóp nghẹt lòng can đảm của con người

Tên quái dị dẫn đường hình như bị câm, suốt dọc đường đi chỉ hướng dẫn cách cung kính, nhưng không thốt lên một lời. Ragashu nắm tay nàng cẩn thận dẫm lên những bước chân cũ của tên đó, khi lại oằn mình sang trái, lúc thì lượn lờ sang phải. Càng đi về phía trước, lại càng thấy con đường dài. Bóng tối phía xa xa, làm nàng có cảm giác con đường này dài hun hút vô tận. Chốc chốc lại có bức tượng thần linh sừng sững trắng toát thay thế cho cây đuốc, trông thật sống động, hết như có cặp mắt lờ mờ ngay phía sau mình. Con gió nhẹ, rít từng cơn qua những kẽ hở dưới lòng đất, mang theo hàng vạn nguy hiểm tấp vào mặt người đi chuyển, sự im lặng dường như muốn bức tử sự sống con người.

Cuối cùng, sau những đặt chân tưởng như hàng chục năm, bọn họ đã qua gian một, tên dẫn đường gõ vào một phiến đá bên trái, rồi rút một viên phía trên, thò tay vào cái lỗ vừa được tạo ra, ngo ngoáy một hồi trong đó, thì bức tường lập tức mở ra, dẫn đến căn phòng rộng lớn, với bốn lối đi chia ra đều mọi phía. Tên áo đen lại dẫn nàng và Ragashu hướng đến ngõ thứ hai bên phải, lại đi dần...đi dần..., chạm giải cơ quan, rồi né người theo bước chân...Kết thúc là hai cánh cửa với hai căn phòng sát nhau, có ba tên lính canh đứng dưới cây đuốc to lớn duy nhất, mặt bặm trợn vác trên má những vết cắt do vũ khí cứng tạo nên. Tên đó vờ tay mời Asisu vào cánh cửa bên trái. Ragashu bảo nàng cứ an tâm, hắn đứng bên ngoài chờ đợi và trông chừng.

Cánh cửa êm ái mở ra, khác hẳn với trọng lượng của nó. Asisu hồi hộp tiến đến, hai tay chảy mồ hôi bám

chặt vào vật vấy. Khi nàng hoàn toàn ở bên trong, cánh cửa được khép lại, vang lên một tiếng “sập” rõ rệt, vang dội. Nàng quét mắt qua một lượt mọi thứ, phía trên có đường cách giúp thông khí, bên dưới bốn vách kiên cố, căn phòng được trang bị giường ngủ kiểu hoàng gia, bàn ghế rất đàng hoàng, y như căn phòng quý tộc thu nhỏ dưới lòng đất, hoàn toàn không giống nhà lao. Ngoài đuốc là nguồn ánh sáng chính, còn có hai bàn tròn nhỏ rải đầy nến. Lư hương gần đầu giường tỏa ra một mùi thơm dễ chịu. Asisu thầm than phục nhưng ai đã góp công xây dựng nên nơi này.

Suy nghĩ và đánh giá của Asisu bị ngắt ngang bởi tiếng thút thút của cô gái nép mình hết cỡ ở ngay góc phòng. Nhìn đến cô gái từng làm mình điêu đứng mạng sống, nàng chỉ chép miệng lắc đầu. Bởi cô ta giờ đây trông thật thảm hại. Yếu ớt, xanh xao, hoảng sợ và sự vô lực chính là những gì cô ta có lúc này. Carol trông như một bóng ma gầy đét đang cố gắng trấn áp rối loạn của bản thân. Mối va vào nhau nắc nẻ từng cơn, hai tay che đôi tai như muốn lẫn tránh tiếng gào thét của ma quỷ. Asisu đáng tiếc cho cô ta, những tên lính canh và cả người trấn giữ nơi đây, tuy là nam, nhưng không hề quan tâm đến nhan sắc hay tình yêu, thứ chúng biết chỉ là mạng sống của chúng và tiền tài. Vả lại, cô ta chẳng thể nhảy xuống biển hay thiêu rụi mọi thứ. Cho dù có muốn phá hủy nơi này như tháp Babel lần trước cũng không, nơi này quá nhiều cơ quan, làm thế tự mình hại mình, còn chưa kể Menfuisu cũng ở đây, đại loại đang bị giam trong một căn phòng đầu đó gần cô.

Mặt đạo này thật lạ lắm, lại không có ai bên cạnh, âu là con người đều sẽ sợ hãi. Nhưng đúng là, Ragashu vẫn không nở xuống tay mạnh với con trộm mộ, nàng nhận ra điều đó nhưng chỉ cười buồn. Carol vừa nhận thức được có người đến gần, liền ngược mắt đang nhắm lệ lên nhìn, rồi vươn mình bật dậy, lao lại chỗ Asisu, la hét liên tục :

_Chị...sao chị lại vào đây...Menfuisu sao rồi...bọn người Babylon bắt chị phải không...Chị không sao chứ?

Asisu không đáp trả, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ cuối thu, gỡ đôi tay đang bám víu lấy chân mình ra, nàng đi về phía cái ghế duy nhất, rồi ngồi xuống. Nàng nhìn cô gái nằm sóng soài trên nền đất, ánh sáng êm ái từ nền rọi lên mái tóc vàng óng sinh động, không gian trở nên nóng hơn bao giờ hết.

_Người vẫn thật đẹp. Nếu ta là con trai và không biết về quá khứ của người, ta ắt hẳn cũng sẽ như bao người mà mê đắm người. Ta không bị bắt, ta được tự do để đến đây nói chuyện với người.

_Vậy, xin chị cứu lấy Menfuisu, chàng ấy dù gì cũng là em trai chị, chị vẫn còn yêu chàng ấy kia mà. Chị cứu chàng ấy đi, chàng ấy đang bị hoàng đế Ragashu giam cầm.

_Hôm nay ta không đến đây để nói chuyện với người về Menfuisu, chuyện của nó, không can dự đến ta.

_Xin chị, đừng tuyệt tình như vậy. Chị hãy cứu Menfuisu, chị muốn em làm gì cũng được.

_Tự mình để người khác bị bắt, liên lụy đến nó, rồi giờ giả vờ kêu xin. Thôi đi.

_Chị, em...

_Được rồi, Người yên tâm, ta dĩ nhiên không thể bỏ Menfuisu được. Hôm nay, ta chỉ muốn nói chuyện với cô, một cuộc nói chuyện thật lòng nhất. Sau khi trải quá đợt sinh tử vừa rồi, ta đã ngộ ra nhiều điều, ta chỉ muốn giải quyết mọi chuyện cho xong, rồi sống một cuộc sống của riêng mình, không vướng bận đến hai người nữa, ta không muốn suốt ngày chạy theo cô hăm hại, để rồi thù hận ngày càng tăng. Chúng ta đều thành thật với nhau, tự nguyện và không ép buộc. Ta sẽ cố gắng xử lý nhẹ nhàng nhất có thể. Cô đồng ý chứ. An tâm, nếu ta muốn giết cô, thì đã không ở đây.

_Chị, em đồng ý.

_Chúng ta bắt đầu. Cô có biết vì sao mình lại từ tương lai bị bắt về Ai Cập cổ đại không?

_Chị, em không biết, chẳng phải chính chị là người ngang nhiên bắt em đi sao? Bắt em rời xa gia đình...

_Là vì cô đã phạm phải lời nguyện. Một lời nguyện dành cho những kẻ xâm phạm lăng mộ Pharaoh. Mà chính ta là một trong những người canh giữ cũng như điều khiển sự hồi sinh. Cô đã đánh cắp di hài của bậc tổ tiên ta, phá vỡ sự yên bình của họ.

_Nhưng chị, đó là khoa học, không phải ăn cắp. Mọi người chỉ nghiên cứu để biết thêm về Ai Cập cổ đại.

__Vậy sau khi mang về, các người làm gì với di hài của họ, mà các người bảo là khoa học?

__Thường thì các giáo sư sẽ mổ xẻ các bộ phận, rồi cho thí nghiệm Cacbon với mẫu xương, cho chạy qua máy phân tích, xác định niên đại và lí do họ qua đời, còn nhiều thứ lắm. Cuối cùng đem đến bảo tàng trưng bày cho mọi người cùng biết

__Vậy các người đã làm như vậy với bao nhiêu lăng mộ?

__Khoảng chừng dưới bảy mươi lăng mộ được khai quật, các xác ướp Pharaoh cùng vợ con của họ đều được phân tích kỹ lưỡng. (NHAC tập 1)

__Còn vàng bạc châu báu trong lăng mộ, đó đều là thứ dành cho Pharaoh...

__Chúng đa phần bị bọn trộm lấy, hoặc sẽ thuộc về người phát hiện, xung vào Viện xã hội học Cairo...rất nhiều quyết định được đưa ra...

__Người đến từ tương lai, nên biết rõ lịch sử là đương nhiên, nhưng những kế hoạch hay phương pháp biến nước đục thành trong có phải do người nghĩ ra?

__Thực ra, đó không phải do em nghĩ ra, chỉ là trong tình huống cấp bách, em nhớ lại những bài học đã được dạy trên trường, và những biện pháp hay người khác đã dùng. Em thực sự chỉ muốn tốt cho Ai Cập.

__Ừ, mượn ý của người khác, rồi vợ làm của mình.

__Em không phải...

__Được rồi, ta chỉ nói cho người biết, lăng mộ cuối cùng người đụng đến, người và cả gia đình người nữa, đó là lăng mộ của phụ vương cùng mẫu hậu ta, còn có...Menfuisu và ta nữa. Menfuisu bị người đem đi trước, ta may mắn hơn, đã hồi sinh kịp thời, sau đó xác Menfuisu bị mất cắp, và người chỉ kịp đụng đến phụ hoàng. Ta đến thì đã quá muộn để ngăn cản. Người bị chịu lời nguyền nên mới bị ta đem về đây trả giá. Nếu xác Menfuisu không bị mất cắp, ta chắc nó cũng chung số phận với các vị tiên đế trước mà bị mổ xẻ xúc phạm.

__Không thể nào...

__Cuối cùng người đến đây và cướp hết mọi thứ của ta. Người nghĩ ta có nên hận người không?

__Em, nhưng sao chị không nói ra...em thật sự không biết...Vả lại, em không có gì sai. Đó là khoa học, không có tâm linh. Em luôn muốn bù đắp lại cho chị và Menfuisu.

__Người phỉ báng thần linh? Lời nguyền vốn giấu kín, nếu mà ai cũng biết, thì...

RẦM !

Phía bên kia bức vách có gì đó động mạnh vào, làm Asisu và Carol giật bắn mình. Asisu nãy giờ tỏ ra bình tĩnh vậy thôi, chứ bàn tay đã bóp chặt thành ghế từ lâu, nàng sắp không chịu đựng nổi khi tiếp thu những lời nói đáng sợ của Carol. Carol thì nước mắt ràn rụa, người phương Tây vốn tin vào khoa học hơn tín ngưỡng, thần linh, cô đã làm sai chuyện gì khi chỉ đi theo đam mê và văn hóa của đất nước mình.

__Ta đi đây, cô an tâm, cô sẽ phải sống thật lâu. Mọi chuyện kết thúc được rồi. Ta sẽ không đụng đến cô và Menfuisu nữa.

Nói rồi Asisu bước ra ngoài mà không quay đầu, hay chờ câu van xin của Carol. Nàng biết rõ, tiếng động lớn kia là do Menfuisu gây ra. Nàng yêu cầu Ragashu chuyển bọn họ đến hai phòng sát nhau, với bức vách mỏng có thể nghe thấy bên kia. Có lẽ do bọn lính chỉ bị miệng và trời tay, quên trói chân Menfuisu lại, hấn mới tức giận đá vào tường như thế. Lại ở đây yên tĩnh, không gian rộng, sự yên tĩnh làm cho âm thanh vang dội nhiều hơn. Tuy nhiên, Carol không hề biết, Menfuisu đã tận tai nghe được mọi chuyện.

Tức giận cũng phải. Không, là tức đến chết mới đúng. Ai Cập cổ rất tin vào chuyện linh hồn, bọn họ tin rằng có sự sống lại sau này, nên mới ra đời thủ tục ướp xác, nhằm giữ cho linh hồn người đã khuất có vật thể nguyên vẹn để trú ngụ cho việc hồi sinh sau này, vàng bạc mang theo cũng để dự trữ cho cuộc sống kiếp sau sung túc. Đụng đến xác ướp, tức là làm cho linh hồn lang thang, không có chốn để về. Người Ai Cập cổ vô cùng coi trọng linh hồn, sự sống lại. Nên đụng đến di thể, tội lỗi còn nặng nề hơn là vô cớ giết một người. Mọi kim tự tháp hay lăng mộ tầng bậc ra đời đều nhằm mục đích bảo vệ xác ướp.

Đôi khi chiến tranh bình thường, còn không đáng sợ bằng niềm tin tôn giáo và tính ngưỡng bị xúc phạm. Carol đã chạm đến văn hóa, niềm tin tối cao của Ai Cập. Đối với thường dân, đã không chịu được, huống hồ là Pharaoh và các vị hoàng phi. Không chỉ một, mà xấp xỉ gần bảy mươi lăm mộ...

Đúng vậy, chẳng có lí nào một cô gái xúc phạm dòng tộc của người khác, rồi ngang nhiên đi vào nhà họ làm dâu và cai trị tất cả gia sản của họ, tống khứ người chị bảo vệ gia tộc ra khỏi ngôi nhà của cô ấy. Vô tư cười đùa, ham chơi, mượn ý tưởng của người thời sau, làm công trạng cho mình, khiến mọi người trong ngôi nhà đổ tin và thờ mình như thánh sống.

Menfuisu đã phạm sai lầm rất lớn. Không phải vì từ bỏ hay phản bội Asisu, mà đã rước chính kẻ thù vào nhà.

Tài liệu tham khảo : Lịch sử văn hoá thế giới, chương II : Văn hoá Sumer và Ai Cập cổ đại

15. Kế Hoạch

Lời nguyện, người canh giữ, là những thứ đã theo Asisu từ khi mẫu hậu qua đời. Lời nguyện giúp cho hoàng gia bảo vệ được di thể cũng như lăng mộ của mình, còn giúp cho họ có thể hồi sinh. Tuy nhiên, mọi thứ phải diễn ra trong bí mật, không một ai được phép biết chuyện này, ngay cả người được bảo vệ, sự hồi sinh của họ phải được xây dựng dựa trên niềm tin vào thần linh, họ không biết nhưng vẫn phải tin, một khi họ nhận ra có sự tồn tại của nó, thì họ không còn được bảo hộ hay được phép hồi sinh nữa. Chỉ có một người canh giữ được phép biết chuyện, ngay cả người chịu lời nguyện, cũng sẽ không ý thức được lý do, ngay từ đầu Carol là không hiểu chuyện, cho đến lúc Asisu nói ra, còn ông Rido, sau khi nghe Asisu phán quyết đã chết ngay tức thì. Người canh giữ sau sẽ được chọn bởi những người canh giữ trước, xuất phát từ trong những người thân tộc, mà các thành viên còn lại không hề hay biết, họ nắm giữ quyền hồi sinh tối thượng nhất. Chính vì sự năng lực của họ quá nhiều mà ảnh hưởng đến đời sau không còn uy lực nữa, nên họ tạo ra phù hiệu hạn chế sự hồi sinh của người đi trước.

Hôm nay, Asisu đã cho Menfuisu biết sự thật, đồng nghĩa với việc hắn không còn được hưởng sự bảo hộ và hồi sinh từ thần linh. Và cũng bởi lẽ trên, nàng không thể cho Menfuisu biết thân phận Carol từ sớm, nàng đã giả ngốc khi Carol huyền thuyên nói xin nàng trên chính điện, nàng đã ngu ngốc tin rằng tình yêu của mình đủ lớn để níu kéo trái tim Menfuisu. Rốt cuộc thì, mọi chuyện đã đi quá xa, khiến nàng không nghĩ đến...

Đó cũng là lí do, nàng cảm thấy kế hoạch trước đây của mình như trò đùa. Con đường nàng chừa cho Menfuisu đi đó, nàng vẫn ý thức mình không muốn cắt đứt hoàn toàn với hắn, bằng chứng nàng vẫn không muốn nói cho hắn biết mọi chuyện, để còn có lời nguyện làm sợi dây mong manh vô hình nối liền nàng và hắn. Nàng của ngày hôm qua, là người không nở. Nàng của ngày hôm nay, là kẻ máu lạnh vô tình, dám can đảm dứt bỏ điều cuối cùng ràng buộc giữa nàng và hắn.

Cánh chim bay mãi miết, tung rộng đôi cánh trên trời cao, rồi cũng sẽ có một ngày mệt mỏi. Nhưng có những chú chim đã vượt quá đà, không còn lối về chốn nghỉ ngơi...

Asisu đã hạ quyết tâm ...

Nàng đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều. Giấc mơ chân thật về mẫu hậu và phụ vương hôm đó, khiến nàng rung mình sợ hãi. Nàng dường như cảm nhận rất rõ, nỗi cô đơn và bị ai trong lòng mẫu hậu, cái giá lạnh gào thét trong tim người, cũng y hệt như cõi lòng hiện tại của đứa con gái người sanh ra đây. Asisu không muốn thế, không muốn bản thân bị dày vò như mẫu hậu, nỗi thống khổ đó, quá sức chịu đựng rồi. Nàng ý thức được rằng, Menfuisu đã không còn là Menfuisu của lúc trước, vậy thì nàng, tại sao phải là Asisu của trước đây? Mặc kệ cho việc nói ra sự thật ảnh hưởng không ít đến năng lực lời nguyện, nàng đã không còn bận tâm.

Khi người phụ nữ luôn miệng nói hận thù, lúc đó cô ta chưa đáng sợ. Khi người phụ nữ nói đã hạ quyết tâm, cô ta sẽ trả thù đến nơi đến chốn, lúc đó chính là lúc khủng khiếp nhất !

Ragashu đứng bên ngoài nghe được toàn bộ câu chuyện. Dù cho tín ngưỡng có khác nhau đi chăng nữa, thì đây vẫn là thời kì mọi người nhất nhất tin vào thần linh. Hắn cuối cùng đã hiểu ra, tại sao hoàng phi của hắn lại ghét cô gái sông Nile đến vậy. Có điều hắn thật không ngờ, nàng lại có thể chịu đựng chuyện đó trong suốt một thời gian dài như vậy. Tại sao nàng không nói ra chuyện đó sớm hơn, như vậy nàng chẳng phải đã không đến nông nổi như bây giờ. Cho dù rằng hàng ngàn thắc mắc lướt qua đầu hắn, nhưng hắn vẫn không muốn chất vấn gì Asisu ngay lúc này. Vừa nhìn thấy Asisu đi ra, hắn đã từ tốn lại gần dìu nàng.

__Đã nói chuyện xong chưa.

__Thần thiếp đã xong việc, chúng ta về thôi.

__Nàng có chắc không muốn gặp hoàng đế Ai Cập.

__Chúng ta nhanh chóng đi thôi.

Asisu vừa nói vừa gật đầu, ý chắc chắn rằng không muốn gặp. Dù rằng còn cần một chút nghi thức để xóa bỏ hoàn toàn lời nguyện, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa muốn đối diện với Menfuisu. Nàng còn nghĩ Menfuisu sẽ không tin lời nàng nói, nên mới sắp xếp như vậy, cho chính tai hắn nghe lời vàng ngọc từ cô hoàng phi mà hắn yêu thương nhất. Nàng đang tự tưởng tượng hai tình huống trong đầu, một là khi gặp hắn sẽ than trách nàng, hai là hắn luôn không tin, sẽ chửi bới nàng đã vu cáo, ép buộc cô vợ bé nhỏ của hắn.

Nàng cũng chưa vội cho Menfuisu và Carol gặp lại nhau ngay lúc này, tuy nàng thực sự muốn nhìn thấy phản ứng hành động của hắn thế nào, sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Hắn có lao đến bóp cổ Carol như đã từng làm với nàng trước đây? Hay cầm thanh kiếm chĩa vào cô ta? Hay hùng hục muốn ném cô ta cho cá sấu? Thật thú vị, nhưng ngàng buộc phải kiên nhẫn, nỗi đau đó, Menfuisu phải đè nén, cảm nhận từ từ, như nàng đã từng chịu. Trong lòng tràn ngập ai oán, tâm tư, nhưng không được giải bày, thật khiến con người phát điên.

Bông sen Ai Cập? Thần Linh Ai Cập? Tiên tri thông thái? Ngộ ra chưa? Em trai của ta...

Menfuisu, hãy cứ tận hưởng đi, vì thời gian của người đã ít lắm rồi, không còn được hồi sinh, vậy nên hãy cố gắng sống nốt những tháng ngày hiện tại đi...

__Nếu nàng đã xong chuyện, vậy hãy phát tin đến Ai Cập.

Tiếng Ragashu đánh thức nàng ra khỏi dòng suy nghĩ của mình, hắn để tên áo đen kia dẫn đường Asisu đến cổng trước chờ hắn, vì đích thân hắn phải thấy bọn lính đánh thuốc mê Menfuisu, di chuyển hoàng đế Ai Cập về phòng giam cũ, cách xa chỗ Carol, hắn mới tin. Vậy nên Asisu không hỏi han gì, theo tên dẫn đường đi ra trước đội Ragashu.

Suốt dọc đường đi, nàng vô cùng khó chịu với cái nhìn từ tên áo đen, không phải cái nhìn căm thù hay giễu cợt, mà nó rất lạ, nàng không diễn tả được bằng lời. Asisu không thích đi một mình với tên này như vậy, nhưng hắn tuyệt nhiên không có hành động gì bất kính, nên khi về đến nơi nàng cũng không suy nghĩ nhiều.

Từ phía Ai Cập, sau khi Menfuisu đi khỏi, dân tình trở nên hỗn loạn, tể tướng Imphotep vẫn đích thân chủ trì nghị sự như mọi khi. Tuy nhiên, tất cả quan thần đã không còn một lòng giống khi xưa. Một khi mà trong lòng vốn đã ghét hoàng đế từ trước, nay lại có một người để dựa thế, ngọn lửa chống đối bùng lên dữ dội. Mỗi lần thượng triều, đều vắng bóng hơn nửa số quan lại. Suốt ngày đêm luôn có tiếng oán than của người dân vọng lên, tràn ngập cả hoàng cung. Vì đang mùa nước sông Nile rút, họ đang phải gấp rút vận dụng hệ thống tưới tiêu, có khả năng nhà nông thất thu trong mùa vụ năm nay, lại thêm tiền thuế tăng do phải đổ vào ngân khố nhà nước, chi tiêu cho những bữa tiệc lớn và quân đội cứu hoàng phi. Hoàng đế của họ luôn bên ba khắp nơi trong những khoảng thời gian dài, việc chính sự luôn không được xử lý tận ngọn nguồn, bởi lẽ tể tướng làm sao đủ quyền để ra lệnh làm tất cả. Các nước lân bang vốn trước giờ có giao hảo tốt với Ai Cập, cho dù có hiềm khích nhưng vẫn phải có ý dè chừng, nay bỗng quay lưng trở mặt.

Tại sao Ai Cập lại cứ phải trong tình trạng vô chủ và có một lão già gì đấy chẳng đủ quyền lực để điều khiển, trong khi đã có vị hoàng thân đích thực xuất hiện, được sự che chở của thần linh qua cô gái sông

Nile? Tại sao cứ để một Pharaoh bắt tài thống trị mãi, trong khi người hoà nhã xứng đáng đã xuất hiện? Ai mà không đặt câu hỏi như thế.

Nebanon đang ngồi trên ngai cao, đọc một vài văn kiện mật được làm từ giấy papyrut, chỉ dùng ghi lại sự kiện cấp thiết quan trọng của hoàng gia, cần truyền lại qua các thế hệ sau. Kế đó là đồng đất nung về hàng loạt vấn đề kiện tụng. Dù cho công việc rất nhiều và khá vất vả, nhưng Nebanon lấy làm hài lòng lắm, sự đặc ý thể hiện rõ ngay trên nét mặt hần. Imphotep đã phải gấp rút thả hần dưới sự áp lực của mọi người, Imphotep bắt buộc phải làm vậy, nếu không muốn tình hình tồi tệ hơn diễn ra.

Nebanon rất từ tốn, khéo léo xử lý mọi việc, hần trầm lặng, thâm hiểm đối lập với một Menfuisu bốc đồng, nóng nảy rất nhiều. Imphotep thấy hần dần xếp vô cùng ổn thoả, cũng không có động tĩnh gì, nên tự an ủi mình sẽ không có chuyện gì xấu, đợi khi nào hoàng đế và hoàng phi về, mọi chuyện sẽ lại như xưa thôi.

Nhân tính không bằng trời định.

Chẳng những hoàng đế và hoàng phi Ai Cập không thể quay về, còn bị giam cầm bên Babylon. Với tình hình hiện tại, vẫn còn chút may mắn khi Babylon chỉ yêu cầu thương lượng mà không giết Menfuisu ngay tức thì. Imphotep không còn cách nào khác đành nhờ vào vị hoàng thân chưa thấu tâm tư này.

Đối với Nebanon đây như cơ hội ngàn năm có một. Hần có hai hướng đi, hần không muốn thương thảo, cho Menfuisu chết bởi Babylon, ngôi vị nghiễm nhiên thuộc về hần cách thuận lợi. Tuy nhiên, danh tiếng cùng hiệu quả mà Carol đem lại cho hần sau đêm hôm đó, thật không sao kể hết, dù không rõ tại sao lần đó lại như vậy, nhưng hần cần người dân tin rằng hần mới là người thần linh chọn, nếu hần không cứu Carol, chẳng khác nào tự tổ cáo mình. Cứ giả bộ cho thương thảo thành công, li gián họ sau cũng chưa muộn. Vả lại, đóng vai một đứa em tốt, cũng tốt thôi.

Bên Hitaito, sau khi nghe tin báo, Izumin vô cùng tức giận, sức nóng của lửa giận lan toả khắp trên mặt, khiến mái tóc bạc vốn đẹp dễ bị hất tung không chút thương tiếc, hần biết Ragashu đã lừa mình. Tiếng bàn chụm những cú va đập vang lên trong xót xa. Thuộc hạ của hần lui xa cả chục thước, hần rất ít khi mất bình tĩnh, nhưng hề chuyện gì khiến hần trở nên nóng nảy, tức là đối phương sẽ chết một cách bi thảm nhất.

Izumin muốn lao đến cứu Carol ngay lập tức. Tuy nhiên, vì hoàng cung Babylon không rộng như Ai Cập, bởi vậy binh lính bố ráp từng lớp cũng chật chội hơn, do có thói quen chú trọng chi tiết, nên binh lính luôn bị kiểm tra cẩn thận, gắt gao, Ragashu là con cáo già, cài bẫy ắt khó lường hơn tên hoàng đế chưa đủ lớn kia. Izumin không tài nào đột nhập để dò la vị trí của Carol.

Quá sức cần mật !

Hần cũng có nghĩ đến bắt cóc hoàng phi Asisu để trao đổi người, nhưng sức nhớ bản thân là cao thủ ẩn thân còn khó chui vào tấm cung, huống chi cần một toán người mới đưa cô ta đi được. Vậy nên hần đánh liều, chỉ còn một cách, vì tình yêu dành cho Carol, hần cũng bất chấp. Izumin trực tiếp lấy thân phận hoàng tử Hitaito, đến thăm và củng cố liên minh, đồng thời cảm ơn Ragashu về việc giúp đỡ lần trước. Dĩ nhiên, mục đích giấu sau đó là thăm dò tin tức cô gái sông Nile và tìm cơ hội lật ngược tình thế. Hần không tin, một kẻ xảo trá như Ragashu và người phụ nữ độc ác bên cạnh có thể nắm trong tay mọi chuyện mãi.

16. Đột Nhập

Mặt trời đã lơ lửng trên cao, những đám mây trắng xoá được kéo giãn khắp bầu trời, báo hiệu một ngày mới cho người dân Babylon. Nắng sớm rải từng tia vàng óng trên vai họ, như dấu chỉ thần linh trên cao vẫn hằng theo dõi con người. Ai ai cũng điểm trên gương mặt mình những giọt mồ hôi. Nụ cười và tiếng trò chuyện rôm rả xua tan đi sự mệt mỏi trong công việc. Đứng từ trên cao nhìn xuống hay từ phía hoàng cung nhìn ra, Babylon thật nhộn nhịp, mọi cử động của con người khiến cho mảnh đất này như đang thở, phập phồng lên xuống ôm trọn lấy bầu trời.

Hoàng cung hôm nay cũng rộn ràng không kém gì bên ngoài, lớp vỏ yên tĩnh bị phá vỡ bởi một bữa tiệc linh đình đón tiếp hoàng tử Hitaito hạ giá đến thăm. Ánh sáng êm dịu trên cao không đủ đốt nóng không khí, nhưng sự tất bật của cung nữ, nô tỳ cùng với cách làm việc hùng hục của quan lại trong cung đã hun

lên từng đợt hôi hổi. Mùi rượu ngào ngạt nồng đượm uyển chuyển ẩn trong sự hấp dẫn của thức ăn, khiến cho những quý tộc dự tiệc nhìn chúng mà bồn chồn không yên.

Trong chính điện này, cũng có ba con người cười nói vui vẻ, nhưng tận sâu là những tâm tư đối nghịch vô vàn. Cái lòng lầy trong hoàng cung vẫn không át đi được vẻ đẹp nam tính và thần thái hơn người của người con trai đang ngồi bàn chuyện cùng hoàng đế. Izumin vẫn vận y phục đậm chất Hitaito và mái tóc bạc khẽ được gió luồn qua đùa nghịch, ly rượu vàng trên tay phản chiếu lấp lánh lên năm ngón tay của hắn, đôi mắt nâu đượm buồn y như màu đất đã bị nước mưa thấm ướt. Dù đôi môi nở những nụ cười theo khuôn cách hoàn hảo.

__Cám ơn hoàng đế đã tiếp đón thực chu đáo.

__Đều nên làm, đều nên làm, mong cho liên minh hai nước ngày thêm vững mạnh.

Ragashu cười ha hả rồi hớp cả ngụm rượu lớn. Hắn quay sang trò chuyện tươi tỉnh vui vẻ với Asisu, và lâu lâu lại âu yếm nghịch nghịch mấy lọn tóc của nàng, khiến mấy chúng quần vào rồi trượt trên mấy ngón tay như vải lụa đen mềm mại, không hiểu sao hắn lại trưng ra nét mặt ma mãnh tán tỉnh y hệt như lần đầu nàng gặp hắn. Asisu thấy Ragashu hôm nay thật lạ, nhưng nàng vẫn hưởng ứng hắn, lâu lâu lại cười đùa, nhiệt tình đáp lại lời hắn nói, và tỏ thái độ không để tâm đến Izumin rõ rệt.

Izumin ghét người đàn bà này, một người chỉ biết bám riết lấy quyền lực, tàn nhẫn, độc ác, điêu ngoa, nếu như không vì tình hình hiện tại không thể đụng vào, thì hắn đã giết Asisu từ lâu. Cục hận ghen ứ ngay hòng khiến hắn không cách nào nuốt xuống, từ lần bị bắt ngay Hàm Sư Tử, đến chuyện cô ta là người Ai Cập, liên quan mật thiết đến việc Mitamun mất tích, rồi bao lần hãm hại Carol yêu dấu của hắn...Sau khi cứu thoát Carol ra được lần này, hắn nhất định sẽ tính sổ đầy đủ với cô ta, tốt nhất đừng để có ngày rơi vào tay hắn.

Asisu bên đây cũng âm thầm đánh giá Izumin. Nàng khá khâm phục hắn ta khi mà nặn ra được bộ mặt giả tạo bậc cao ấy. Ai mà chẳng biết trong lòng hắn còn muốn trả thù nàng, vậy mà vẫn tỏ ra như không có gì. Còn nhớ lần trước, hắn ta còn diễn trước mặt Ragashu hệt như đó là lần đầu gặp nàng. Dù sao thì nàng và hắn khá giống nhau, không phải sao? Đều là kẻ diễn kịch giỏi và bị tình yêu giày vò thống khổ. Hắn chỉ khác nàng ở một chỗ, nàng là bị cướp mất, còn hắn, là đi giành của người. Mục đích lần này hắn đến, ắt hẳn là đã biết tin Babylon giữ trong tay hai người quan trọng. Dù nàng biết Ragashu chỉ đưa tin đến cho tên Nebanon kia, nhưng gián điệp cài vào Ai Cập từ các nước không phải không có. Chúng đang rình mò ... đang chờ cơ hội ...

Nguyên cả một ngày, từ sau bữa tiệc kết thúc, Izumin dành để quan sát, ghi nhớ lại từng chi tiết trong cung, nhằm mong kiếm được một cơ hội, nảy ra một ý nào đó hay ho, hoặc biết thêm được điều gì bí ẩn về chỗ giấu Carol.

Ban đầu Izumin có hoài nghi về việc bắt cóc Asisu, nhưng hắn không dám chắc một người quỷ quyết như Ragashu lại yêu thương cô ta thật lòng hay vì si mê cô ta mà lỡ đi thứ có lợi cho quyền lực của mình. Nếu vậy kế hoạch đó không chỉ là dã tràng se cát, mà còn mang tiếng xấu không chừng. Vậy nên hắn tạm gác kế hoạch đó lại. Cho đến hôm nay, hắn nhìn thấy Ragashu đi đâu cũng mang cô ta theo bên mình, quân theo bảo vệ dĩ nhiên không ít, chỉ trừ lúc thượng triều, mà lúc đó lại để cô ta phía sau cửa rèm thư phòng, được lính của hoàng đế dần từng lớp canh. Do đó mà giờ phút này, hắn dám khẳng định Ragashu sẽ đồng ý thỏa hiệp với hắn để cứu hoàng phi của mình. Nhưng ... làm cách nào để bắt được Asisu trong tình trạng được gìn giữ cẩn mật như vậy?

Buổi tối ở Babylon thật u tịch.

Ragashu ngủ thật say, sau một màn nóng bỏng với Asisu, bình thường hắn không dễ ngủ sâu như vậy, nhưng hôm nay quả thực mệt mỏi hơn mọi khi, từ sáng sớm đã đón tiếp hoàng tử Hitaito, rồi lại tiếp tục thượng triều, túc trực, lo nghĩ. Bối lẽ trong nhà bây giờ có khách lạ, tính thận trọng cũng phải tăng lên.

Asisu không ngủ được, dù đã rất cố gắng. Nàng trở mình vài lần, nằm ngước nhìn lên trần nhà thật lâu rồi quay sang Ragashu. Hắn một nằm rồi vẫn thích nằm sấp mà ngủ thế này, để lưng trần đối diện với khoảng không, một cánh tay vắt ngang hông ôm lấy nàng. Rất hiếm khi nàng nhìn thấy hắn lúc hắn đang ngủ,

cũng như nàng chẳng quan sát Ragashu bao giờ, nàng đã dành hầu hết thời gian chỉ để nhớ về một người đã hiện hữu trong tim hàng chục năm nay.

Ở tư thế này, gương mặt hẩn mê ngủ vô tư như một đứa trẻ, rất gần ... rất gần nàng. Nàng có thể nghe được hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua gò má mình, cùng gương mặt dụi dụi vào trong gối khiến nàng mấy lần suýt bật cười. Đúng là chỉ có khi ngủ, con người ta mới thấy thanh thản được đôi chút, có phải vì thế mà hầu hết khi được say giấc nồng, ai ai cũng trở nên hiền hoà. Nàng cũng muốn tìm bình yên trong giấc ngủ, nhưng sao lại khó khăn đến thế này? Tình trạng mất ngủ như vậy cũng không phải một hai ngày, mà từ khi về Babylon, nó luôn luôn tiếp diễn, chưa khi nào nàng ngủ trọn vẹn.

Nàng quyết định đi ra ngoài cầu nguyện với thần linh, hoặc hóng gió đôi chút. Nàng nhướn người dậy, nhẹ nhàng đặt cánh tay Ragashu trên người xuống, rồi khê khăn đi ra ngoài, cố gắng ko để hẩn thức giấc. Cánh cửa vừa khép lại, Asisu liền khoác tạm áo choàng mỏng, rồi cùng Ari, phái thêm mấy binh lính đi theo. Nàng không đi xa lắm, chỉ cách phòng ngủ một vài gian, nơi đây gần vườn thượng uyển, lại được xây trên bậc cao, có thể nhìn thấy ánh trăng gần hơn và cảm nhận được mùi hương của thiên nhiên, thứ mà trầm hương có thơm bao nhiêu cũng không bằng.

Cơn rét lạnh bỗng chốc dội lên, Asisu rùng mình nhìn lên mặt trăng trắng toát, to tròn nhưng lạnh lẽo. Hôm nay, nó không còn mang nét dịu dàng như mọi hôm nữa rồi. Nàng cứ thế, nhìn rồi lại nhìn, chăm chú với trăng như thể đó là sinh vật lạ mới được phát hiện. Ngón tay trái chạm vào lòng bàn tay phải, vẽ nên những vòng tròn kì lạ trong vô thức.

Mẫu hậu ! Người có nhớ con không? Mười mấy năm qua, người vẫn dõi theo con chứ ?

Nếu người sống lâu hơn một chút, có phải mọi chuyện sẽ khác đi đúng không mẫu hậu?

Mẫu hậu, hãy giúp con trở nên can đảm. Can đảm để đối mặt. Can đảm để đương đầu. Mẫu hậu, con yêu người rất nhiều !

Đang đắm mình trong những kí ức chấp ghép mờ ảo về tiên hậu, Asisu không nhận ra mình đang tiến dần về phía trước. Khi mà nàng sắp hụt chân té, thì bỗng một bóng đen lao đến trước mặt, khiến nàng theo bản năng mở mắt giật mình, lùi lại thật nhanh về phía sau. Asisu xác định bóng đen từ phía dưới phóng bên, đột nhập vào hoàng cung thế này thì chỉ có khả năng ám sát vua hoặc nghe lén chuyện cơ mật. Nàng toan hét lên, nhưng âm chưa thoát khỏi cổ họng đã bị lưỡi kiếm nhanh như tia chớp của tên kia chĩa vào cổ họng. Bọn Ari và binh lính tái mét mặt mày, phản ứng không kịp, sợ tổn thương nàng nên không dám manh động.

_Ta chỉ định đi điều tra đôi chút, không ngờ may mắn gặp được kẻ thù ở đây.

_Hoàng tử Izumin thật quá đặc ý rồi. Đột nhập vào được tới đây quả thật kì công. Ta có lời khen cho tài năng của hoàng tử.

Asisu trấn tĩnh lại ngay, mắt nhìn lưỡi kiếm sáng choang mà mặt không biến sắc. Còn Izumin nhìn Asisu cười khẩy, trong ánh mắt còn có lửa căm ghét bùng cháy. Hẩn đã tính toán rất kĩ, vào ban đêm, nơi đây ít lính canh nhất, vì gần như toàn bộ bị điều sang phòng ngủ bên chính điện. Hẩn chỉ muốn dò la thêm một số tin tức, đi nhiều người không tiện, nên chỉ có mình hẩn và Ruka, mỗi người chia nhau đi một ngã. Có ba chỗ hẩn nghi, một là nhà lao đặc biệt, hai là mật đạo nào đó trong cung, ba là Ragashu nói dối nên không giấu chỗ nào. Thật bất ngờ, ông trời giúp hẩn, cho hẩn thấy Asisu đi đến đây hóng gió chỉ với vài binh lính quèn. Hẩn cũng sợ có bấy, nên quan sát thật cẩn thận mới tấn công.

_Tốt nhất đừng nói nhiều, ngoan ngoãn đi ta còn cho sống thêm được ít lâu. Đi...

_Hoảng tử, chĩa kiếm vào ta không có nghĩa là bắt được ta.

_Muốn biết hay không, thử sẽ rõ.

Izumin ấn kiếm hơi sâu vào cổ Asisu, khiến một ít máu chảy xuống. Ari thì hoảng sợ khóc lóc, binh lính dè chừng lùi xa xa và bỏ binh khí. Nhưng nàng nét mặt trở nên khiêu khích nhìn hẩn. Giọng nói bắt đầu pha chút thách thức cùng sự bất cần :

_Ta sợ rồi. Haha

Nàng một tay cầm lấy lưỡi kiếm, dùng sức nắm lấy kéo nó ra khỏi cổ một đoạn, mặt cho máu từ tay bắt đầu tuôn trào nhuộm cả đầu kiếm. Tay còn lại, nàng đưa lên cao, phất tay một cái, những binh lính rất nhanh cầm giáo mác xông vào. Asisu té ngã ra sau, bàn tay thấm máu buông khỏi kiếm, nhưng lại khoảng trống cho cuộc giao chiến. Ari chạy đến bên nàng, xé tạm vài từ váy áo mà băng tay cầm máu. Rồi cả hai cùng chạy đi kêu cứu, do Asisu mất máu khá nhiều nên bước đi cũng chậm hơn. Tuy nhiên, Izumin luôn là một tay thiện chiến, kiếm thuật của hắn địch lại cả chục người ở đây. Chưa đầy mấy phút sau, chỉ còn lại hai ba người. Lại trong lúc đánh nhau, hắn một tay kiếm chặn đao, một tay lấy ra roi thường, quất đến từ phía xa, tầm nhắm hắn rất chuẩn xác khi sợi dây quấn quanh chân của Asisu, làm cho nàng té nhào. Ari luống cuống quay sang gỡ ra, thì hắn liền cầm cây thương của một tên lính mới chết dưới tay hắn, ném phập ngay cạnh Ari khiến cô tay nhảy giật lên, bàn tay từ đó cũng run bắn không cử động được.

Izumin ung dung đi tới, Asisu cố gắng giằng co sợi dây với hắn. Nàng dùng hết sức bình sinh kéo sợi dây quấn quanh chân đi theo phía mình chạy, còn Izumin giựt ngược hướng lại, khiến sợi dây căng hết mức, xiết chặt chân Asisu hơn. Nàng rít lên mấy tiếng đau, nhưng không ngừng dùng sức. Những vệt máu bắn trên mặt Izumin cùng lọn tóc bạc mang được điểm tô những chấm đỏ xen kẽ bóng tối của màn đêm, khiến hắn như tử thần đang tiến đến đoạt mạng con mồi.

Hắn thấy khoảng cách đã đủ, nhảy phốc một cái, với người nắm lấy cánh tay của Asisu, kéo nàng thật mạnh. Nàng cảm giác như mình không thở nổi. Nhưng may thay khi hắn bắt đầu lôi nàng đi xềnh xệch. Asisu quơ tay nhặt được một binh khí, nén đau trên tay, nàng siết chặt nó rồi đâm vào người Izumin. Nhưng hắn vừa quay người tránh được, có sượt qua bắp tay. Được một điều hắn mất đà, Asisu lại phóng người ra phía xa và cố gắng lết đến cạnh Ari, người đã bị dọa chết đứng này giờ.

—Chạy đi Ari, chạy đi kêu cứu, nhanh lên.

Chết tiệt, mọi khi lính ở đây rất đông, chưa kể có lính ẩn nấp nguy trang. Tại sao khi này nàng phất tay không ai ra. Giờ chỉ còn cách cầu cứu, nơi đây cũng không xa chỗ Ragashu. Chân nàng bị siết hẳn những vết đỏ sưng tấy, máu không lưu thông được nên dần mất cảm giác. Asisu không biết rằng binh lính ẩn đều được điều đi sang bảo vệ chính điện ban đêm, còn toán binh lính kia đã bị Izumin hạ thuốc.

Izumin đã lấy được thăng bằng, hắn tiếp tục chạy về phía Asisu, gấp lắm rồi. Này giờ tiếng binh khí va chạm chắc chắn đã vang dội, có thể quân lính sẽ nhận ra được có biến bên đây ngay thôi. Nếu cứ chần chừ, sẽ càng nhanh bị phát giác. Tuy nhiên, khi chỉ còn ba bước nữa, thì ... Ragashu đã tới. Và...hàng chục cung thủ từ mọi phía đang giương tên chĩa vào hắn.

Thôi rồi !

Mấy giây sau, một tên từ phía sau nhân lúc Izumin không để ý đã hạ thuốc mê lên người hắn. Izumin dần dần mất đi ý thức, trước khi hắn khụy chân gục xuống, ánh mắt hắn còn thấy mờ mờ hình ảnh của Ragashu vô cùng tức giận.

Khi Asisu đi không lâu, vì quen có nàng ngủ bên cạnh, nên hắn giật mình thức giấc, quờ tay vài cái không thấy Asisu, hắn liền bật dậy hỏi thị nữ, thì mới biết nàng đi hóng gió. Hắn cũng không để tâm lắm, nếu nàng muốn thoải mái một chút hắn cũng không ép, nhưng vừa khi nghe đến chỗ nàng đến, hắn liền tức tốc chạy đi.

Nơi đó, vốn dĩ hắn muốn làm môi nhử, dụ Izumin vào. Dù rút binh lính đi, nhưng bên trong hắn có đặt rất nhiều bẫy. Nếu nàng chỉ hóng gió bên ngoài, lỡ mà bị tên kia bắt được...Nghĩ đến đây hắn lại thấy lo lắng bội phần. Hắn không muốn nói cho nàng biết, vì không muốn nàng suy nghĩ nhiều đến việc khác, nhất là khi nàng đang chịu đựng chuyện của đứa em trai ngộ nghich.

Và khi đến nơi, chuyện xảy ra đúng như những gì hắn tưởng tượng. Ragashu nhìn vết thương vừa xót xa, vừa tức giận. Hắn vẫn nghe theo lời nàng nói, giam Izumin chung chỗ dưới mặt đất, gần tháp Hammurabi, và đặc biệt, nhốt cùng một căn phòng với Carol

Carol đang ngồi phỗng người im lặng trong bóng tối. Thực ra căn phòng luôn được thắp sáng, nhưng trước

mắt cô chỉ nhìn thấy một màu đen. Đôi mắt xanh mơ màng, giống như biển cả quá rộng khiến nước không biết nên chảy về đâu. Menfuisu đâu rồi? Sao không đến cứu cô? Cô nhớ đến phát điên những giây phút được ở cạnh chàng. Chị đã cứu được chàng chưa? Chàng đã ra khỏi được Babylon rồi không?

Carol khóc rất nhiều, khóc đến nỗi không còn nước để tuôn, tiếng thút thít cũng không thể cất lên. Nỗi thiếu ánh sáng này khiến cô trở nên xanh xao hơn hẳn. Cô không thể biết đã qua bao nhiêu ngày rồi. Chỉ biết nền được đốt lên đã rất nhiều, rất nhiều. Dù cho cô muốn đói mà chết đi cho rồi, nhưng ý chí muốn gặp Menfuisu lại thúc đẩy cô mạnh mẽ. Cô cần phải sống cho đến ngày ra được đây. Công dân Mỹ đã được học nhiều về kỹ năng như cô, không thể coi nhẹ sự sống còn của mình.

Rồi cánh cửa đột nhiên mở toang, Carol suýt chút nghĩ rằng Menfuisu đến cứu mình. Nhưng người tên canh giữ thô bạo đẩy vào trong...không...không phải là Menfuisu.

Là ai? Ai đang bị thương?

Cánh cửa đóng cái rầm không thương tiếc. Carol chạy lại bên cạnh tính hỏi han, lại nhận ra là Izumin. Vết thương trên vai do đạn lại phát tác, cũng chính do anh trai cô gây nên, cùng với một vết cắt trên bắp tay. Không nói gì nhiều, Carol nhanh chóng dìu hắn Nằm lên giường. Izumin chớp mắt, thoát khỏi thuốc mê, nhưng đầu hắn đau như có ai châm kim vào. Hắn mơ màng nhìn sang Carol, trán chảy mồ hôi rất nhiều.

_Nàng đây rồi, hoàng phi của ta...

_Nói gì lạ vậy, tôi đã là hoàng phi Ai Cập. Chắc hoàng tử bị thương nên mê sảng rồi. Nằm xuống một chút, tôi kêu người giúp.

Nói rồi Carol đi ra gõ cửa, chính xác hơn là đập cửa rầm rập

_Mau giúp người, mở cửa, tôi có chuyện muốn nói

Do quá ồn ào, một tên bậm trơn mở cửa, nhưng hắn đi vào trong, không cho nàng bước ra nửa bước.

_Chuyện gì?

_Xin giúp cho, người kia bị thương máu chảy rất nhiều.

_Liên quan gì đến ta. Đừng phiền.

_Xin ông, chỉ là một chút nước ấm và khăn sạch.

_Thôi vậy cũng được, chờ chút.

Hắn đóng sầm cửa lại. Rất nhanh liền quay trở lại và đưa chúng cho Carol. Cô nhanh chóng lau sạch vết thương cho Izumin. Nhưng xem xét tình hình đã nghiêm trọng lắm rồi, chắc viên đạn vẫn còn bên vai, nếu không lấy ra rất có khả năng sau này dẫn đến hoại tử. Cô suy nghĩ một chút, rồi lại đánh liều một lần nữa, đi ra đập cửa và kêu xin.

_Lại chuyện gì nữa.

_Xin cho tôi thêm một con dao, một bình rượu và băng hoặc vải sạch cũng được. Tôi xin ông, hãy giúp cho trót.

_Thật phiền phức, chỉ lần này thôi đấy.

_Thật cảm ơn ông.

Lát sau, hắn đem đến những thứ Carol yêu cầu. Cô cũng lấy làm lạ sao hôm nay tên canh giữ kia lại hoà nhã đến vậy, nhưng chẳng có thời gian để ý nhiều. Dù cô biết mình không phải bác sĩ, tuy vậy với tình thế cấp bách hiện tại, cô chỉ đành thử mà thôi. Izumin trước giờ có cứu cô mấy lần, lại do anh Raian mà bị thương như vậy, nên cô muốn chuộc lỗi. Lòng thương người của cô trỗi dậy, cô quyết tâm phải hành động.

Vì không có thuốc mê, nên Carol cho Izumin uống rượu say thay thế. Izumin một mực nghe lời, hề là Carol đưa đến, hắn đều chấp nhận không hỏi han. Khi thấy Izumin đã gần thiếp đi, cô cầm cao dao hơ trên lửa của ngọn nến, rồi lấy hết dũng khí, trấn áp ban tay run lẩy bẩy của mình. Cô hít một hơi thật sâu, nhắm chỗ có viên đạn, rạch một đường sâu. Izumin dù đã say, nhưng cơn đau thấu vẫn đánh thức khiến hắn cảm

nhận được, nhưng hấn cắn răng, không la hét, hai bàn tay bấu chặt trên giường, khiến chúng lúc xuống một chỗ lớn. Carol lại nhắm mắt, dồn hết sự can đảm cùng sức mạnh lên đầu, lại lấy một đợt sâu oxy vào phổi, tiếp tục rạch để lấy viên đạn ra. Máu tuôn trào, cô phải dùng khăn thấm lau liên tục.

Đạn không giống như mũi tên, tên còn có cán để người ta nắm mà khẩy nhẹ kéo ra. Còn đạn cắm sâu, chỉ có cắt thật sâu vào theo nó, mới mong lấy được.

Thấy viên đạn rồi !

Ngay khi viên đạn vừa lọt được ra ngoài, cũng là lúc Izumin ngất đi. Carol nhanh chóng cầm máu và băng bó cho hấn. Trong căn phòng tràn ngập mùi máu tanh.

Izumin chuyển sang trạng thái hôn mê, tay nắm lấy tay Carol liên tục kêu sáng, khiến cô lo lắng không rời đi được sang chỗ khác.

Asisu đứng bên ngoài nhìn ra khe cửa thì thấy hài lòng với mọi chuyện, khẽ mỉm cười. Dĩ nhiên, nếu không có nàng bên ngoài ứng thuận cho phép và sắp xếp, tên canh giữ hung tợn kia làm sao đồng ý đem những thứ đó đến. Tên dẫn đường có đôi mắt hai màu vô cùng thắc mắc nhìn nàng, nhưng không dám hỏi chuyện. Asisu thở dài một cái, quay sang nói với hấn :

—Được rồi, chuyện bên đây đã xong, cũng đã đến lúc rồi. Người dắt ta gặp hoàng đế Menfuisu đi.

Giữa các chap sẽ có lồng tâm lí nhân vật, nên truyện hơi kéo dài tình tiết, mong các bạn thông cảm cho Fia.

17. Gặp Gỡ Và Kết Thúc

Đường hầm như một ống cống nối dài, gió cuộn thành từng vòng xoáy nhỏ, hai người đang di chuyển tưởng như mình sắp đi đến địa ngục ở phía cuối con đường.

Menfuisu đang vật mình trong không gian u tối. Hấn không bị trói cứng lại một chỗ, nhưng vẫn bị xiềng xích khoá trên tay và chân. Chỉ trừ lúc ăn cơm được thả một cây nến nhỏ, còn lại một tia cũng không lọt được vào trong. Hấn không rõ nơi đây là đâu, hấn bao lần hung dữ muốn phá cửa thoát ra, nhưng đều không thành, hấn luôn thắc mắc tại sao, cho đến khi hấn tận tai nghe được câu chuyện của vợ hấn, hấn đã đoán được tình hình.

Hấn quay cuồng...

Hấn gào thét...

Hấn điên loạn...

Cơ thể hấn muốn nổ tung...

Bên tai hấn vang vang câu hát của quý dữ...

Đến đây nào Menfuisu...Hãy đến đây !

Chúng muốn cùng nhau lôi kéo hấn xuống tận sâu của vực thẳm.

Menfuisu ngất ngư cái đầu như kẻ say rượu, đôi chân xiêu vẹo nhích từng bước đá vào nhau. Hấn quay qua quay lại trong màn đêm như tìm kiếm điều gì đó, dù rằng bao bọc lấy hấn chỉ là một màn thâm đen.

Có ! Hấn có thấy, đôi mắt hấn thấy được trong màn đêm. Kia kìa ! Rất chân thật. Đó...Những cái bóng trắng, rõ ràng đúng là chúng tồn tại !

—Là ai ? LÀ AI?

Sự im lặng khiến hấn lo sợ. Đôi mắt hấn mờ ảo rồi rõ nét, sau đó lại tiếp tục mờ đi. Đột ngột chúng trợn to lên, tròn mắt được kéo giãn hết cỡ.

__Phụ, phụ vương... mẫu thân...hoàng phi...

__Không phải con ! Đừng trách con mà ! Con nói không đúng ! KHÔNG PHẢI CON !

__Các Người không được nói. Là các Người đã bỏ con đi trước, con không cố ý, con không hề biết. Nếu con biết, con ngàn lần cũng ngăn bản thân mình. Con chỉ một lòng muốn Ai Cập có được hiện thân của thần linh trợ giúp, con yêu Ai Cập, con đã luôn cố gắng khiến nó hùng mạnh hơn, con yêu phụ vương, mẫu thân. Điều là tại các người, để lại cho một đứa trẻ như con một gánh nặng quá lớn, các Người không hề bảo vệ phù hộ con, con sắp kiệt sức rồi. Con hỏi các người tại sao? TẠI SAO?

__Đừng đến gần con. Đừng oán giận con...

__Đúng vậy, không phải mình làm ! Không phải đâu ! Không liên quan đến mình.

Hắn hoảng hốt, quơ tay loạn xạ ở phía trước như để tạo khoảng cách và xua đuổi ngăn cản những ai muốn đến gần. Hắn vừa lùi ra sau vừa phát ngôn điên cuồng. Trên đầu ngón tay hắn run lên, hết như bị đau đớn khi có kim châm vào. Mồ hôi thích thú phun mình ra khắp gương mặt hắn và thấm ướt đến tận cổ. Hắn đột ngột đưa hai tay lên bịt chặt tai lại, đầu lắc qua lại liên tục, tiếng leng keng của sợi dây xích trên tay vang lên theo. Hắn nghiến răng, hàm trên muốn dập nát hàm dưới, rồi đôi mắt cũng nhắm lại như để trốn chạy khỏi những gì trước mắt. Hắn không muốn nghe, không muốn nhìn, không muốn đối mặt.

__Con sai rồi ! Con sai rồi ! CON ĐÃ SAI !

__ A..A..A..A..

Hắn thở hồng hộc, những đợt trao đổi khí trật nhịp và vội vã, miệng hắn lại mở lớp để đón lấy luồng hơi lạnh. Rồi...hắn gục ngã, hai cánh tay buông thõng xuống. Nhưng hắn không thể khụy xuống, hai sợi xích ngăn có một đuôi gắn ở phía trên trần, đang quấn ở cổ tay hắn đây, bị lực hắn té xuống kéo căng, giật làm hắn lên mấy vết, ép hắn chỉ có thể ở tư thế quỳ đứng, không thể nằm trên đất được, cánh tay vất vèo giờ lên cao quá đầu. Hắn không kêu la đau đớn gì, không biết nước từ đâu ngập tràn trong mắt hắn, khiến hắn chỉ thấy mọi vật trước mắt đang nhoè đi. Là nước mắt sao? Một vài tia đỏ hiện lên trên tròng trắng. Những giọt mồ hôi trượt trên má, xuống cằm, rơi xuống đất nghe vài tiếng tách tách nho nhỏ.

Bàn tay Menfuisu nắm chặt lại thành nắm đấm, mặc cho máu đang bắt đầu rỉ ra từ chỗ cổ tay. Chết tiệt, mấy cái thứ này không khiến hắn đau, mà hắn đau vì những mảnh vỡ của sự sai lầm đang xuyên thấu qua tim hắn.

Hắn liên tục bị tình trạng này. Hắn phát điên, hắn muốn mình trở thành người điên. Điên rồi sẽ không suy nghĩ gì cả...Hắn cảm nhận bóng đêm lại tiếp tục phủ trùm lấy toàn thân hắn, giống như báo hiệu cuộc đời hắn cũng tối mịt như nó. Trước mắt hắn, tương lai hắn, toàn là màu đen...Ý chí sống cũng đang bị nó ăn mòn từng ngày.

Có ánh sáng le lói ! Nó đang di chuyển về phía hắn! Ánh sáng ! Đúng rồi, đó thật là ánh sáng.

Điều đó thật làm hắn phấn khởi, giống như gieo một tia hy vọng, gieo một hạt mầm của cây yên bình vào lòng hắn. Hắn cảm nhận được hơi ấm tiếp lực cho hắn. Khi mà nó di chuyển đến thật gần hắn, hắn ngay tức khắc nhận ra

Là chị.

Hình ảnh này, hắn đã nhìn thấy mười mấy năm, nhưng sao hôm nay lại xa lạ đến thế.

Asisu hai tay bưng một mâm nhỏ, trên đó có mười cây nến đang vươn mình tỏa sáng. Vừa khi vào phòng, chúng tuy nhỏ bé nhưng đã đẩy lui bớt bóng đen, làm cho nàng nhìn rõ được mặt Menfuisu. Chúng cũng hút hết hơi lạnh mà đưa cái ấm áp len lỏi vào căn phòng. Nàng nhận ra hắn ở trong tư thế quỳ, gương mặt hiện lên nét kinh hoàng. mệt mỏi và chột vạt. Có lẽ do sự dày vò và suy nghĩ nhiều, nên trông hắn già đi vài tuổi.

Asisu không phản ứng lại bất kì điều gì sau khi nhìn hắn, giống như mặt hồ vào mùa đông bị đóng lớp băng dày, khô cứng và vô cảm. Nàng đặt mâm nến lên một cái bàn gần đó, rồi xoay người lại mặt đối mặt với Menfuisu.

Hắn cũng trực tiếp nhìn thẳng chị. Hai đôi mắt xoáy sâu, như muốn hút đến tận tâm can đối phương. Hắn muốn biết nàng đang nghĩ gì? Nàng muốn biết cảm giác của hắn bây giờ ra sao? Menfuisu cố gắng vùng đứng lên đi về phía Asisu.

_Chị, vì sao mà...

Hắn chưa kịp nói hết câu, bằng một chuyển động đơn giản, Asisu rút con dao sáng choang được chuẩn bị từ trước ra, một nhát dứt khoát cửa ngang vào đúng vết thương cũ của hắn, chỗ mà hắn bị đâm khi giao chiến với Izumin và Ragashu. Hắn đau đớn rít lên một tiếng, rồi lại nghiêng rằng, trừng mắt nhìn nàng.

_Chị tính làm gì?

Hắn lấy làm lạ khi nàng hứng máu hắn tuôn ra qua một cái lọ nhỏ xíu làm bằng ngọc thạch, đánh vài viên đá quý trên đó. Khi máu hắn dâng lên một nửa, nàng rút bình lại, đặt trên bàn, rồi lặng lẽ mở dải băng quấn trên tay. Lúc này hắn mới nhận ra, hình như có ai đó làm cho chị hắn bị thương. Là ở lòng bàn tay nàng, lúc nắm lưỡi kiếm của Izumin. Miệng vết cắt còn chưa khép lại, nàng nhẹ nhàng bóp chặt tay, máu tuôn ra, chúng đều được hứng vào chung một lọ đựng máu của hắn. Khi đã đầy, nàng hờ hững quấn băng lại.

Asisu dùng bàn tay không bị thương cầm nó lên, đưa vào ngang tầm mắt, xoay xoay quan sát một lúc, nàng đột ngột ném mạnh xuống sàn.

_Giao ước kết thúc.

Nó vỡ tan tành, máu của hai người hoà chung bị bắn tung toé, chảy loang lổ, sau đó ngấm nhanh vào đất.

_Ta không còn là người canh giữ của người.

_Chị...

Nhìn thấy Asisu đi ra gần đến cửa, hắn bất chấp mảnh vụn phía dưới có thể cứa chân hắn, hắn chạy lao đến phía trước muốn níu chị lại, nhưng lại một lần nữa, bốn sợi xích kéo hai tay và hai chân hắn lại, cản bước đi của hắn. Khốn khiếp ! Nó chỉ cho phép hắn di chuyển nội trong hai phần ba căn phòng. Asisu muốn rời khỏi càng sớm, tuy vậy nghe thấy hắn gọi, nàng định quay lại nói với hắn vài câu, thì thật đúng lúc...

Mặt mặt và mặt nàng thật gần nhau, chỉ cách có nửa gang tay. Nàng nghe được hơi thở hừng hực nóng rực của hắn, cũng như đôi mắt chứa đầy phần nộ đang nhìn chòng chọc vào nét bi ai trong đôi mắt đen tuyền của nàng. Hắn rống lên :

_TẠI SAO?

_Chuyện gì?

_Sao chị không nói cho ta biết chuyện đó sớm hơn? Và lúc này chị làm như thế có nghĩa gì.

_Nếu như người biết thì người không còn được hưởng năng lực hồi sinh từ ta. Vậy nên ta mới giấu kín, ta đã tin tưởng người không bao giờ thay lòng đổi dạ, ta tin người luôn luôn nhìn nhận vấn đề sáng suốt. Ta đã quá coi trọng lí thuyết tình yêu giữa ta và người bền chặt mãi mãi. Cũng có thể trách ta quá tự tin vào khả năng giữ chân người. Còn khi này, là nghi thức cuối cùng kết thúc việc thu hồi không cho người hưởng quyền hồi sinh như người canh giữ, là ta.

_Mọi chuyện quá xa rồi, quá xa rồi..Chị lại làm thế...

Menfuisu thất thiểu loạng choạng lùi lại phía sau vài bước, sau đó gục xuống, về tư thế quỳ đứng như lúc đầu. Asisu không di chuyển, cứ vậy đứng im nhìn hắn. Nếu là trước đây, hắn đã gân cổ xông đến quát nạt sao nàng dám làm vậy. Thế mà...giờ đây hắn rút mình lại. Nàng đẩy lên chút cảm thương. Asisu bước đến sát hắn, hai tay nàng ôm gò má hắn, nâng mặt hắn lên, bắt Menfuisu một lần nữa nhìn vào tận sâu trong đáy mắt nàng.

Cứ như vậy, thời gian kéo mình qua một chập. Ngón tay mềm mại của nàng chạm vào má hắn thật dịu dàng, mặc cho mùi máu kéo nhau đi vào mũi hắn, nhưng hắn chỉ thấy sự ấm áp lạ kì truyền đến từ nàng qua đôi tay.

_Vết thương kia không giết được người đâu. Khi về tới Ai Cập, hãy sống thật tốt.

_Chị, ta sai rồi. Trải qua rất nhiều chuyện, ta nhận ra trong tim ta không thể nào xoá đi sự tồn tại hình bóng của chị. Nhưng thật sự khi trước, ta không hiểu sao cảm thấy rõ ràng mình yêu Carol. có lẽ ta bị điên rồi.

_Menfuisu, trả lời ta. Có bao giờ người sẵn sàng từ bỏ vương quyền vì Carol không?

_Không..không có..ngay trước khi biết chuyện trộm mộ cũng không, và sau khi biết, thì lại càng...

_Ta thì có thể từ bỏ ngôi vị nữ hoàng, từ bỏ cả Hạ Ai Cập chỉ vì người. Ngay khi người đã cưới Carol và ruồng bỏ ta, ta vẫn muốn hy sinh vì người. Ta hỏi người, có bao giờ người muốn tìm hiểu tâm tư và sở thích của Carol chưa?

_Chị đừng gọi cô ta như vậy nữa, ta trước giờ tại sao phải tìm hiểu tâm tư cô ta. ta không thích và không cần làm.

_Menfuisu, khi yêu một ai đó, dù là hoàng đế, công chúa, hoàng tử hay thường dân, người ta đều muốn tìm hiểu đối phương, làm đủ mọi cách để người kia vui lòng. Ta đã luôn chú ý người, tìm hiểu tâm tư người, mặc cái áo người vừa ý, nói lời người thích nghe, xài mùi hương người hài lòng. Và người thấy đó, ta rất hiểu người. Người không phải vì tính cao ngạo của mình mà là vì căn bản tình cảm người không đủ lớn, ta nói đúng chứ?

_Chị, ta...

_Ta hỏi này Menfuisu. Những lần cãi nhau, người có lần nào tự mình đi giảng hoà trước không? Người có từng là người tha thứ trước cho Carol không?

_Không...có...

_Ta có thể làm được. Ta đã từng luôn sẵn sàng tha thứ cho người tất cả, ngay cả khi người không đoái hoài nhận sai với ta. Khi yêu nhau, người ta rất dễ tha thứ cho nhau, thậm chí còn tự mình bịa ra nhiều lí do để có thể nhanh chóng tha thứ. Sự bao dung trở nên mạnh mẽ cách thần kì, lạ lẫm. Bởi vì nếu không có nó, rất nhiều người đã chia lìa nhau, rất nhiều mối tình bị tan vỡ nhanh chóng. Không có nó, thì muốn đạt được hạnh phúc là điều không thể..Ừ, không có nó, mẫu hậu đã không còn bên cạnh phụ vương từ lâu...Menfuisu, người có chấp nhận được hết tính xấu của Carol không?

Menfuisu lại lặng lẽ lắc đầu. Hắn chưa bao giờ thôi gây gổ với Carol, thời gian đậm ảm thì càng ngày càng ít đi.

_Ta có thể, ngay cả khi người nóng nảy hay hung hăng, kiêu ngạo hay ích kỷ, ta đều có thể chấp nhận được. Vì khi yêu ai, người ta sẽ chấp nhận cả tính xấu của nhau, còn nguyện thay đổi bản thân tốt đẹp hơn vì người đó. Người nói người tình nguyện chết vì Carol? Ngay cả những điều nhỏ nhất trên người còn không làm được, vậy chết vì người mình yêu có phải đối với người là quá xa vời hay không?

Hai bàn tay Asisu vẫn ôm lấy gương mặt Menfuisu không di dời, ngón tay nàng di chuyển nhẹ vuốt nhẹ mặt như muốn xua tan đi những thứ u ám tồn tại trong hắn, đem đến cho hắn những cảm xúc không tên.

_Vậy giờ người biết mình yêu Carol nhiều đến mức nào chưa?

Asisu để lại câu hỏi lấp lửng ở đó cho Menfuisu, rồi rời bàn tay ra, toan quay gót đi. Nhìn thấy chị quay lưng với hắn, Menfuisu lập tức hoảng sợ kêu với theo.

_Chị, cứu ta.

Asisu đã ra đến cửa, nàng khẽ quay người lại, nói mấy câu cuối với Menfuisu.

_Menfuisu à, nếu đã biết sai, thì phải có dũng cảm nhận lỗi và sửa sai. Đó chẳng phải là bài học đầu tiên của chúng ta khi chúng ta đã đủ trí khôn nhận biết mọi việc sao? Bài học quan trọng nhất của hoàng gia, em đã học rất kĩ rồi kia mà.

_Chị..không...nàng đã nói nàng có thể tha thứ, có thể bất chấp mọi lỗi lầm của ta để giúp ta kia mà. Vì sao bây giờ lại quay lưng đi với ta.

Đó là lúc tình yêu còn tồn tại. Bây giờ, ta đã hết yêu người, nên ta không đủ dũng khí... Còn nữa Menfuisu, quay đầu không đồng nghĩa với việc tìm lại những thứ ban đầu mình có hay thứ đã mất, mà là người làm mọi cách không cho sự việc xấu đi xa thêm nữa, can đảm từ bỏ lợi ích của mình, dùng hành động của mình để nó bẻ hướng, chuyển sang một lối đi tốt đẹp hơn.

Asisu không nhìn lại mà cứ thế đi thẳng. Cánh cửa đóng lại ngăn cách cả hai, cánh cửa tình yêu để hấn tìm lại năng, chắc cũng đã khép lại như thứ kia rồi.

Chuyên mục giải đáp của Fia.

Cho bạn cuoitonang : Thực ra mình cũng canh cánh trong lòng đoạn đó nhiều lắm. Vì mình không phải bác sĩ nên không tường tận về y khoa, mình cũng không dám phán bừa, nhưng mình có tham khảo qua một số tư liệu, vị trí đạn không hiểm, có thể mổ trong tình trạng thiếu điều kiện, một số các tập phim về chiến tranh mình coi qua cũng có nói sơ về việc đó. Hay tình trạng thiếu bác sĩ mà chiến sĩ bị thương quá đông, thì thà làm đại, may ra... còn hơn chờ chết...

Có một đoạn trong bộ gốc, Carol chăm sóc Izumin vừa sau khi bị bắn, cô cũng có ý định phải mổ, vẫn đang phân vân, sau đó đến lần này còn gấp rút hơn lần trước, nên mình cho Carol hạ quyết tâm. Thà vậy còn hơn để Izumin nặng hơn.

Hãy xem như Carol cũng có được chút ít kiến thức về vấn đề này, Fia thấy Carol cũng rất có hứng thú với y, bằng chứng trong bộ gốc cô ấy có kiến thức nên để trị một số căn bệnh, cứu được con của viên cướp sắp chết trong sa mạc, chữa hen xuyên... Tác giả gốc cho Izumin bị bắn trên vai, vị trí viên đạn không gần tim, mà ghim vào cũng không sâu, để cho Carol không phải bác sĩ chính quy nhưng có khả năng lấy ra.

Ban đầu, khúc đó Fia tính cho Carol gây hoạ đó chứ, nhưng Fia không thích dìm cô ấy quá và để cho Izumin thê thảm hơn. Vì là truyện, có nhiều chi tiết ảo từ đầu tập 1 rồi, Fia chỉ cố gắng hướng đến đời sống chân thật nhất thôi. Carol may mắn từ đầu đến cuối, nên lần này xem như Carol cũng may mắn, ăn hên thuận lợi mổ ra, làm nên kì tích mới.

Mình còn suy đến chuyện thiếu điều kiện nên để lại di chứng, biến chứng v.v.. Nhưng Fia thật tình không nỡ làm thế với Izumin, nên bạn cứ xem anh ấy được thần linh phù hộ tai qua nạn khỏi. Trường hợp vô cùng hi hữu :)

Fia không có ý coi nhẹ việc quan trọng cần trình độ chuyên môn cao trong y học đâu nhé. hì hì

Kết luận : do Fia không thể viết ác hơn cho Izumin được.

Cho bạn nào muốn hiểu thêm : những đoạn phim tư liệu về mổ rất nhiều (trên youtube có, nhưng Fia coi chưa dc nữa ám ảnh tất đi luôn : mổ đạn trong mắt, mổ đạn ở bắp đùi...)

Fia cảm ơn bạn đã phản hồi.

18. Menfuisu

Từ sau lần gặp hoàng phi, mấy tên canh giữ không còn nghe thấy tiếng la hét ầm ỹ, hay tiếng sợ hãi trong căn phòng nhốt hoàng đế Ai Cập kia nữa. Thay vào đó là sự im lặng đáng kinh ngạc, khiến bọn họ sợ hấn có chuyện bất trắc, nên thi thoảng lại ghé đầu vào xem hấn làm sao rồi. Những sợi xích trên tay cũng được nới lỏng để hấn có thể ngồi tựa lưng vào tường.

Menfuisu thẫn thờ. Lúc trước hấn quá sốc, câu chuyện giữa Carol và chị như một cây búa động thẳng vào đầu hấn. Hấn không kiềm chế được mình, hấn trở nên hoảng loạn và đắm mình giữa bể sâu tức giận, phẫn nộ. Hấn muốn phá tan nơi này, chạy ra khỏi đây thật nhanh, tìm đến chỗ gia đình Carol đang ở mà xối tung mồ mả của tổ tiên cô ta ra, rồi hành xử y như cách mà cô ta và bọn người ở phe cô ta đã làm với những lăng mộ Pharaoh của Ai Cập, đặc biệt là phụ vương và mẫu thân. Hấn cảm nhận sự hối hận như một miếng thạch vỡ tan tành trong lồng ngực hấn, để mỗi khi hấn thở, chúng lại chĩa vào tim gan hấn, bắt hấn phải đau đớn, bi ai, dằn vặt. Và chỉ khi hấn gào thét, hấn đập phá, hấn thấy bản thân được giải tỏa. Hấn cao cầu bản thân, hấn muốn đẩy tất cả những đớn đau ra khỏi tim mình thông qua những điều trên.

Nhưng vết thương ngoài da có thể chữa lành, còn chúng là vết nhơ nhớp trong lòng hấn. Làm sao mà moi ra được đây? Bây giờ, hấn đã bình tĩnh lại, hấn muốn cuộn mình lại trong những suy tư về mớ hỗn độn do mình gây ra, hấn muốn dành thời gian ngẫm nghĩ lại tất cả mọi chuyện.

Ban đầu, Menfuisu trong sự cuồng nộ của mình, hấn đổ lỗi cho tất cả mọi người. Hấn đổ lỗi cho chị đã giấu giếm sự thật, hấn đổ lỗi cho Carol đã quá khéo léo để qua mặt hấn, hấn đổ lỗi cho Imphotep đã ủng hộ hấn cưới Carol...Hấn muốn trút hết cho người khác để chạy trốn cái nhìn tội lỗi của bản thân. Hấn y hệt con thú hoang đang liếm láp gặm nhấm vật gì đó cách ngon lành, mà không hề biết rằng chúng là thứ độc được. Rốt cuộc, hấn vẫn không thoát khỏi điều khẳng định chính hấn là người sai trong toàn bộ chuyện này. Nếu hấn không bị những thứ mới lạ cảm dỗ, hấn không chủ động thay thế Carol vào vị trí của chị, thì mọi chuyện chắc chắn không đến được ngày hôm nay.

Nhưng kì thực, hấn bị Carol thu hút quá nhiều. Mẫu thân ra đi sớm, để lại cho hấn cái sẹo không bao giờ phai mờ. Phụ vương cũng tiếp bước, để lại cho hấn một giang sơn quá rộng lớn, làm cho một cậu nhóc mười sáu tuổi như hấn bơ vơ và nao núng. Dù cho ngoài mặt hấn tỏ vẻ bình thản, nhưng trong tim hấn có một nỗi sợ rất lớn, hấn sợ không được tôn kính như phụ vương, hấn sợ mình không được người dân thừa nhận, hấn sợ mình không cai quản được Ai Cập, hấn sợ mình chẳng chăm lo được cho đời sống của nhà nhà. Hấn muốn chứng minh cho tất cả mọi người thấy, hấn cũng là một vị vua anh minh thần dũng như tiên đế. Hấn ra sức tỏ rõ uy quyền cùng bản lĩnh, dần dần hấn trở nên kiêu ngạo, hấn ghét những lời lẽ của chị khuyên răn hấn, hấn ghét cái cách mà Imphotep và các quan lại ý kiến phản bác hấn, hấn không muốn bị so sánh với phụ vương, chỉ tưởng tượng trong đầu cái cảnh ngày nào cũng có kẻ đàm tiếu nói hấn không bằng tiên đế, hấn cũng sợ đến phát sốt. Hấn tự vực bản thân mình trở nên mạnh mẽ hơn để trấn áp tất cả. Carol đến đem lại cho hấn kho kiến thức vô tận, góp thêm vào niềm tin bản thân và sự vững chắc cho Ai Cập của hấn.

Menfuisu nhận ra hấn đã sai, tình cảm dành cho Carol không hề lớn lao như hấn vẫn hằng ảo tưởng. Khi mà hấn ý thức được mình cần chị biết đường nào ... thì ... đã trễ mất rồi !

Menfuisu trách móc Asisu, sao chị không giết cô ta ngay lập tức cho rồi, mà lại kéo cô ta đến đây, để hấn bước chân nhầm con đường như thế này. Hấn chìm đắm trong tối tăm. Ngày xưa, chị muốn giữ hấn lại, đem đến cho hấn ánh sáng rực rỡ thì hấn lại xua tay. Hiện tại, hấn níu kéo chị, níu kéo chút ánh sáng le lói thì chị lại gạt tay hấn mà bước đi.

Hấn lên ngôi đã hai năm, cũng dần dần hiểu ra mọi chuyện. Hấn cảm thấy bơ vơ và lạc lõng, khi không còn nghe được những tiếng trách hờn bảo ban của những người mà hấn yêu thương. Dù cho Imphotep hay quần thần khuyên can hấn thật lòng đi nữa, vẫn không làm hấn thấy ấm lòng bằng sự quan tâm của người thân. Sao đến bây giờ hấn mới nhận ra? Hấn đã đẩy người thân của mình đi bao xa rồi?

Menfuisu đã hiểu hận một người là như thế nào. Chỉ là hấn hận một cô gái không dành nhiều tình cảm, mà đã như treo quả tạ trong tim, rất mệt mỏi, quả tim cũng rỉ máu vì sức nặng của quả tạ đó thôi. Vậy chị thì sao? Chị chắc chắn đã hận hấn rất lâu, lại là hận người mình yêu thương, vậy chị làm cách nào mà chịu đựng được điều khủng khiếp như vậy? Chị vì hấn, nên mới hận hấn, hấn lại tiếp tục trách mình.

Hấn nên bám víu vào cái gì để đi tiếp con đường hấn đã chọn đây? Hấn muốn sửa sai, nhưng bằng cách nào đây? Nếu phụ vương là hấn, phụ vương sẽ làm sao...

Bên phía Ruka thấy hoàng tử Izumin chỉ đi vào mà không đi ra, hấn liền biết hoàng tử có chuyện, chắc chắn chỉ bị bắt rồi bị giam cầm đâu đó nội trong hoàng cung. Hấn cũng các thủ hạ khác theo hoàng tử mật báo về Hitaito. Hoàng đế Hitaito rất giận dữ, ra mặt đòi người, nhưng Ragashu chỉ trả lời không biết, và tất cả mọi người đều đứng ra chứng minh đã tận mắt thấy hoàng tử Izumin ra khỏi hoàng cung và nghỉ ngơi trong điện sứ thần, không hề bước ra khỏi đó. Dĩ nhiên Ruka không thể đứng lên chỉ điểm, vậy chẳng khác nào tự tố cáo mình đã đi đột nhập nhà người ta. Hoàng đế Hitaito bèn lấy lí do nghi ngờ điện sứ thần có cơ quan mật để có người lên vào được bắt hoàng tử, thế nhưng Ragashu cho chính các quan bên Hitaito đi kiểm tra, thật không có mật đạo, cũng không có dấu tích đánh nhau. Vậy nên họ đuổi lí, và nằm im chờ đợi thời cơ có thể xuất binh tấn công Babylon.

Hoàng hậu sốt ruột cùng lo lắng hành đến phát bệnh nằm trên giường, nhân có dịp thuận lợi hiếm xảy ra

như vậy, mẹ con Jidan lại bàn nhau tính kế chiếm quyền cai quản hậu cung trước, như vậy có thêm thế lực giúp Jidan giành ngôi. Hai người bèn thưa với hoàng đế xin giúp đỡ hoàng hậu sắp xếp hậu cung trong lúc này, và họ được chấp thuận.

Hai bên Ai Cập và Babylon đã trao đổi thương lượng qua thư từ, trước khi họ quyết định gặp nhau trực tiếp tại một nơi nào đó để kí vào hiệp định trên đất nung đã được đôi bên đồng thuận. Nebanon yêu cầu phải nhìn thấy người, để chắc rằng hắn không bị gạt như lần Menfuisu bị ở Assyria. Vậy là Ragashu bí mật, chuyển chỉ một mình Menfuisu ra khỏi chỗ nhốt, đem hắn đến trói cứng vào một cây cột trên tường thành, cho Nebanon và quan thần Ai Cập nhìn vào, vừa để họ tin, vừa làm họ nhụt chí, lại như nhạo báng chúng.

Tất nhiên, Ragashu cho người canh giữ rất cẩn mật, đích thân Ormi giám sát. Nhưng thực ra hắn không sợ bên Ai Cập cho người đến cướp đi, vì tên Nebanon kia chắc chắn muốn Menfuisu chết đi, không lí gì lại liều mạng cứu, mà cho dù một vài tướng Ai Cập tự mình đi cứu, Nebanon sẽ ngầm phá hoại. Các tướng tài như Minuê đều đi theo Menfuisu lúc trước để giải cứu cô gái sông Nile, và họ cũng đang bị bắt tại Babylon tương tự như hoàng đế của họ, phía Ai Cập chỉ còn lại vài ba vị khá kém cỏi. Trường hợp xấu nhất là Nebanon cho giả cứu, sau đó trên đường tháo chạy vờ bị Babylon giết. Ragashu chỉ cho người canh vì trường hợp trên và cũng do những nước khác đang nhăm nhe nữa.

Asisu có thoả hiệp với Ragashu vài điều về thứ chuộc hoàng đế cùng hoàng phi Ai Cập, hắn cũng rất đồng ý. Hắn và Nebanon trao đổi thư riêng với nhau, hắn đề nghị đổi lấy Hạ Ai Cập để đưa hoàng đế Menfuisu cùng lệnh bà Carol về lại đất nước của mình, sau đó Babylon rút khỏi cuộc chiến, đảm bảo không liên kết với các nước khác tấn công Ai Cập, còn giảm thuế cho thương nhân ở Thượng xuống Hạ buôn bán. Dù gì ở Hạ Ai Cập có Nakuto, sẽ không dễ mà quy phục Nebanon, mà kẻ địch đánh vào, Hạ Ai Cập đảm bảo sẽ thất thủ đầu tiên, không chỉ thế, điều này còn đem lại tiếng xấu cho Menfuisu. Không lí gì mà Nebanon lại không đồng ý. Có chút trục trặc khi Imphotep phản đối, đòi thương lượng lại, nhưng việc Carol là con gái thần linh tác động đến người dân vô cùng mạnh mẽ, khiến họ bất chấp ủng hộ Nebanon. Rốt cuộc Imphotep bị các quan lại cô lập.

Thoả thuận đã xong, buổi kí kết được diễn ra nhanh chóng tại một nơi bên ngoài lãnh thổ Babylon và Ai Cập. Cả Ragashu và Nebanon đều chẳng muốn dây dưa mãi việc này. Cả đôi bên đều mang theo cả ngàn binh lính, luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, rất cẩn trọng và dè chừng, sợ có một bên sẽ trở mặt.

__Chào hoàng đế Ragashu. Tôi là hoàng thân Nebanon, đại diện cho Ai Cập

__Rất hân hạnh được gặp. Chúng ta nhanh lên đi thôi, vì đâu ai muốn ở đây, phải không?

Lần này, Asisu không ra mặt, nàng vẫn đi theo, nhưng nắp sau tấm che, chỉ để Ragashu ứng phó. Nàng biết, chắc chắn mọi người đều ghét nàng lắm, vì nàng đã phản bội lại Ai Cập, bán đứng cả hoàng đế. Nhưng nàng đã tự hứa sẽ cho họ thấy nàng ác độc như thế nào, họ đang dần cảm nhận được sự báo thù của nàng, nàng chẳng còn quan tâm bọn họ nghĩ gì nữa. Đúng vậy, nàng là rắn độc...

Trước khi đặt ấn tín, một lượng quân Babylon được sắp xếp từ trước, đã ngầm đến Ai Cập, kết hợp với Nakuto phân bố khắp nơi, phòng trường hợp bên Ai Cập nuốt lời. Khi kí kết hoàn tất, quyền cai trị của Babylon được thừa nhận trên Hạ Ai Cập, Menfuisu và Carol còn đang ngất thuốc mê, cũng được trả về ngay tức khắc. Imphotep nhào đến mà ôm lấy và sai người chăm sóc họ, trong sự hồ hững thấy rõ của Nebanon và gương mặt trào phúng vui nhộn của Ragashu.

Sự việc kí kết trên xong xuôi chỉ trong vòng có buổi sáng, sau đó lập tức về nước bất kể cái nắng giữa trưa nóng bức đến rợn người.

Buổi chiều buồn bã...Không hiểu sao hôm nay bầu trời lại âm u đến vậy, gió thổi khá lớn quện theo những cánh hoa tươi đầy màu sắc, cũng như đất cát mù mịt. Asisu lặng lẽ nhìn, lòng nàng cũng buồn man mác y chang như cảnh tượng này. Mỗi khi gió đến và đi, đều mang đi theo một ít nỗi nhớ của nàng về phụ vương và mẫu hậu, nỗi nhớ về quê hương. Ari thấy bên ngoài khá lạnh, mang áo khoác đến cho nàng, buột miệng hỏi :

_Nữ hoàng, người có điều phiền muộn sao? Là chuyện sáng nay, hay người lại đang nghĩ về hoàng đế Menfuisu?

_Ari, người nhìn xem. Ta nói tình yêu cũng giống như gió, chúng ta không thể nhìn thấy chỉ có thể cảm nhận. Nếu đứng ở vị trí chúng ta đây, rõ ràng không có gió, nhưng tại sao chúng ta lại biết được ở đằng kia có nó. Chẳng phải do bụi cát và cánh hoa cuộn theo từng đợt lưu chuyển của gió, nên chúng ta biết nó tồn tại, còn thấy rõ được hình thái của nó. Nếu cánh hoa bị xô mạnh, cát thổi càng nhiều, chứng tỏ gió càng lớn. Tình yêu cũng vậy, chỉ được biểu lộ và diễn tả bằng hành động, nếu yêu nhiều thì hy sinh nhiều. Người nói đi Ari, những hành động trước đây của ta, có chứng minh được tình cảm của ta không? Ta đã yêu Menfuisu nhiều hay ít...

_Lệnh bà, người đã yêu rất thật lòng, người đã yêu rất nhiều, nên hận cũng rất sâu...Thần chỉ muốn nói với lệnh bà...

_Người cứ nói. ta không trách

_Có đôi khi tình yêu khiến ta hạnh phúc, có đôi khi nó khiến ta đau khổ. Nhưng không một ai có thể tồn tại nếu không có tình yêu. Cũng giống như sông Nile, mang lại sự trù phú cho Ai Cập, có đôi lúc nước dâng cao gây ngập, hay nước rút gây khó khăn cho việc chăm sóc hoa màu. Nhưng người dân Ai Cập không thể sống thiếu sông Nile. Hay như một chén thuốc, có lúc trong thuốc có thảo dược ngọt, rất dễ uống, nhưng có khi lại đắng thấu trời, nhưng con người vẫn cần đến nó. Thần tin rằng, lệnh bà sẽ sớm được hạnh phúc, vì Người đã nếm trải rất nhiều đau khổ.

Asisu nghe trọn vẹn từng câu chữ, nhưng không đáp trả, khiến Ari có chút lo lắng, bất giác rụt vai, cúi thấp người, lùi lại sau vài bước.

Mưa ! Mưa rồi ... Asisu di chuyển mắt theo từng giọt mưa rớt xuống. Nàng di chuyển ra ngoài một ít để cơ thể được chúng chạm vào. Từng hạt, từng hạt trượt trên tim nàng, như từng cây dao đâm vào, mạnh mẽ và xót xa. Nàng ước gì chúng cứ thế rửa sạch mọi thứ, cuốn trôi đi tình yêu cùng sự thù hận của nàng. Mưa là ơn của thần linh trên cao rớt xuống, nàng muốn hưởng chúng trọn vẹn, để thần linh ban cho nàng thật nhiều, thật nhiều sức mạnh. Nàng muốn nắm lấy chúng, nàng bóp chặt bàn tay, nhưng chúng lại lẩn đi mất. Số phận tưởng nằm trong tay, vậy mà cũng vụt đi rồi. Nàng đến Babylon đã lâu, cũng đã từng thấy mưa rất nhiều lần, và lần nào nàng cũng chào đón nó nhiệt tình.

_Nữ hoàng, xin người cẩn thận, người mau vào trong kéo bị bệnh.

Asisu quay đầu nói với Ari :

_Dù vậy, ta vẫn thích mưa.

Asisu tuy nói vậy nhưng lại đi vào trong theo Ari, lau khô người, thay bộ váy khô, rồi lại tiếp tục nhìn bầu trời bên ngoài đang ngập tràn nước. Nàng đã nói chuyện với Ragashu, nàng sẽ về Hạ Ai Cập một chuyến, bây giờ nơi đó không thể vô chủ, mà Ragashu hiện không tiện rời đi. Xem như nàng đến sắp xếp và chuẩn bị trước. Lại được về thăm nhà, nhưng lòng nàng sao lại nặng trĩu đến vậy.

Bên phía Assyria, Algon đã xuất phát đến Ai Cập dưới dạng thường dân, hắn muốn thăm dò tình hình một chút trước khi hợp lực cùng Hitaito tiến đánh. Hắn mỗi lần nhìn cánh tay của mình, thì máu huyết sôi sục mạnh mẽ, hắn thực muốn giết tên hoàng đế nhóc con đó ngay tức thì. Hiện hắn nghe nói Hạ Ai Cập đã vào tay Babylon, và Babylon cũng không tham chiến, vì vậy Thượng Ai Cập chắc chắn yếu hơn hắn. Tuy nhiên hắn không để tâm đến một Hạ Ai Cập cần cỗi, không giàu có như ở Thượng. Nếu mà Babylon đã rút, thì hắn muốn chiếm trọn Thượng Ai Cập và hất cẳng Hitaito.

Ragashu ngay tối hôm đó, đã xuống thả Izumin, hắn không muốn chuốc thêm sự bất hoà phá hỏng liên minh, dù hắn rất muốn làm khó Hitaito để kiếm thêm phần lợi. Tuy nhiên, hắn mới nhận Hạ Ai Cập, ăn nhiều quá ắt sẽ ngộp thở mà chết. Vừa khi mở cửa, Ragashu đang ho húng hắng vì bụi, còn chưa kịp nói gì, Izumin từ trên ghế lao đến đã hét vào mặt hắn, mắt trừng trừng nhìn :

_Các người đem Carol đi đâu. Người làm gì nàng ấy rồi, Ragashu.

Ragashu bắt đắc dĩ cho người chụp thuốc mê liều mạnh, rồi dìu Izumin ra khỏi hầm, đem đến điện chính chăm sóc cẩn thận. Ngay khi Izumin tỉnh lại, đã mờ mờ trước mắt thấy Ragashu đang đứng nhìn mình. Ragashu miệng cười nhạt rồi cất tiếng :

__Đã để cho hoàng tử chịu thiệt. Mong hoàng tử thông cảm. Cô gái sông Nile đã về Ai Cập an toàn, với lại tôi tin chắc, Ngài cũng không muốn cùng một lúc Hitaito đối mặt với hai cuộc chiến lớn đâu nhỉ.

__Ta biết rõ, xin được phép nghỉ ngơi.

Đợi Ragashu đi ra ngoài. Izumin mới thả nhẹ người xuống giường, bên ngoài có lính canh Babylon bố ráp rất nhiều. Hắn biết rõ, muốn đánh Ai Cập, không thể tham thêm Babylon. Vì vậy, hắn vội tìm cách liên hệ với Ruka để xem xét tình hình.

Lượt vote và sự phản hồi của độc giả luôn là nguồn động lực cho Fia.

19. Hạ Ai Cập

Đôi khi tưởng chừng đã bước đến kết quả cuối cùng mỹ mãn, nhưng rồi lại vụt mất khỏi tầm tay. Cũng lắm lúc biết không thể cứu vãn, vậy mà rút cuộc mọi thứ lại theo ý mình. Cuộc sống đầy rẫy những triết lí mà bản thân con người chẳng thể hiểu thấu nếu không tự mình trải nghiệm qua.

Asisu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bây giờ đã rạng sáng, nàng nhắm trong đầu vậy là Menfuisu đã được đoàn quân Ai Cập đón về một ngày rồi, và chúng cũng cuốn theo con trộm mộ đó về quê cha đất tổ của nàng. Đôi mắt Asisu khẽ chớp nhẹ rồi nhắm mắt lại, để mặc gió đùa nghịch với làn mi. Ở Babylon, nàng không hề cho Menfuisu và Carol gặp mặt, nàng muốn đưa em trai nóng nảy đó có khoảng thời gian bình lặng để tiếp nhận sự việc và suy nghĩ cho thấu đáo. Giờ đây khi mà bọn họ về đến hoàng cung Ai Cập rồi, nàng tin rằng Menfuisu có đủ can đảm để giải quyết mọi chuyện ổn thỏa. Nàng không hy vọng cũng như ảo tưởng về Thượng Ai Cập hay quyền lực tối cao gì đó, nàng chỉ muốn giành lại Hạ Ai Cập, thứ vốn dĩ phải thuộc về nàng. Thần dân ở Thượng có thể tôn thờ một cô gái đã đi đào mộ các bậc tiên đế, nhưng mọi người ở Hạ, nàng không cho phép chuyện đó xảy ra, họ không thể tán thưởng và phủ phục trước kẻ đã xúc phạm đến lăng tẩm người trị vì từng đem lại ấm no cho họ. Hạ Ai Cập trước đây thuộc sở hữu của mẫu hậu nàng, Thượng - Hạ hợp nhất khiến dân chúng siết bao vui mừng, nhưng sau nhiều năm trời, lại một lần nữa, chúng bị chia đôi.

Điều nàng lo lắng, thực ra cho dù danh chính ngôn thuận có được Hạ Ai Cập, nhưng nó vẫn đang chịu sự đô hộ của Babylon, nàng không biết Ragashu sẽ đề ra những chính sách gì để áp đặt lên con dân đây? Và cả thần dân cũ có vì nỗi sợ nô lệ của Babylon mà nguyện rửa nàng hay không? Vì vậy, nàng muốn tự mình chủ động, có thể khắc phục mọi thứ trước khi nàng không còn cái quyền can thiệp nữa.

Ari bưng một ly rượu vào cho Asisu, cô thực sự không thích nữ hoàng uống rượu ngay vào sáng sớm thế này, nhưng hình như Người có chuyện gì đó cần lấy bình tĩnh, nhẹ nhàng đặt ly xuống, mực nước dao động sóng sánh cho biết nó chỉ cao có một phần ba trong ly. Ari cúi thấp đầu thưa chuyện :

__Thưa lệnh bà, nô tỳ đem rượu đến đây.

__Được rồi.

Asisu quay người nhìn Ari, rồi lặng lẽ nhấp môi cảm nhận thứ rượu mang theo hương thơm từ Ai Cập. Chỉ hai lần nuốt ngụm nhỏ, Asisu lại đặt ly xuống, rồi đi ra bên ngoài, cũng gọi Ari đi theo cùng. Vị nữ quan không hiểu chủ nhân mình mới sáng sớm muốn đi đâu và nghĩ gì, tuy nhiên cô vẫn hốt hải chạy theo sau.

Câu hỏi của Ari không phải đợi lâu mới có câu trả lời. Chỉ sau một thời gian ngắn, cô đã biết việc nữ hoàng muốn làm. Hôm qua đã đạt được thỏa thuận, trao trả hoàng thượng và hoàng phi Ai Cập, nhưng ngay sau đó, tướng quân cùng một số binh lính Ai Cập bị bắt, phải qua xem xét rồi mới dần dần trả về. Ari biết

tướng quân Minuê và một vài thân cận của hoàng thượng như Unasu vẫn còn bị giữ lại tại Babylon. Hình thức tha cho lính về, cũng là một trong những phương kế tỏ rõ lòng nhân đạo mà Ragashu đề ra để lấy danh tiếng cho mình.

Bọn họ đang đứng trước một nhà giam cao lớn, với không khí u ám uồn ẻo bao quanh, dù thực sự không có khói đen xuất hiện, nhưng người ta cứ có cảm giác chúng bu bám trên mình. Cổng có hai cánh màu đồng, cao lớn và đồ sộ, chỉ ước lượng bằng mắt cũng có thể thấy rõ được nó nặng đến dường nào. Bên trên có khắc hình thần linh đang trừng trị những kẻ bất tuân. hai cánh có quân xếp dọc theo từng hàng canh gác. Một tên có vẻ là người điều động ở đây, vừa khi nhìn thấy Asisu, vội chạy lại hành lễ và khuyên ngăn :

__Hoàng phi xin người suy nghĩ kĩ, bên trong không phù hợp cho Người vào. Nếu người cần nói chuyện với tên tù nhân nào đó, thần ngay lập tức sẽ giải hẩn đến chỗ Người để Người thẩm tra.

__Không cần. Ta tự vào, cho người dẫn đường.

__Thần...

__Chẳng lẽ ta không được vào? Ta là hoàng phi, và ta có lệnh của hoàng đế để được vào đây.

__Thần...thần xin tuân mệnh.

Hắn phải một tên đi trước để dẫn đường. Ngay khi cánh cửa được mở ra, một mùi hôi tanh nồng nặc xộc thẳng vào mũi Asisu khiến nàng khó chịu, những tiếng kêu oán than từ đâu cứ dính lấy hai bên tai nàng. Lấy hết can đảm, Asisu cùng Ari bước vào trong. Tên lính dẫn hai người họ đi dọc theo một lối, hai bên nhà tù thiết kế không khác Ai Cập là bao, nhưng bọn tù nhân nhận ra có người vào, những bàn tay tróc lở chuyển động, kẻ thì bắt đầu kêu gào xin tha, kẻ thì la ó chửi rủa. Không khí ẩm thấp và nhớp nháp khiến nàng rung mình, sự mù tối nơi đây có thể dọa chết người, vô vàn ánh mắt căm phẫn như những mũi dùi sắc sàng lao vào mình. Trông mọi thứ đeo theo sự chết chóc và rợn người, đặc biệt ở những cái gông.

Gần đến phía cuối con đường, bọn họ quẹo sang một lối đi bên phải, trước khi thấy được chỗ giam Minuê, một toán lính Ai Cập không biết từ đâu ở hai phía lao tới, âm ỹ câu từ van xin hòa lẫn phỉ báng, nàng giật mình suýt chút thì khóc thét lên, chúng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. May mắn thay có chấn song chắc chắn cản lại, nàng hoảng hốt bật tai chạy thật nhanh qua bọn chúng. Ở cách đó không xa, là chỗ biệt giam, ở đó các tướng quân Ai Cập được nhốt chung một gian. Asisu phẩy tay cho tên đó lui ra phía sau, còn nàng lặng lẽ quan sát mọi người từ phía xa, để không ai nhìn thấy sự hiện diện của nàng.

Quả thật khí phách những quan quyền cấp cao rất khác, bọn họ chỉ ngồi thình lặng một góc, khá bình thản, không biết bàn mưu tính kế gì hay chỉ đang chờ đợi mọi phán quyết cho số phận của mình. Asisu đã nhìn thấy Minuê, ngồi chính giữa một đám chúng ba bốn người, có cả tên cận vệ Unasu ngồi bên phải. Trước đây, không hiểu vì lý do gì, Asisu đã không quý mến gì Minuê, nay sau khi biết sự thật kia, lại càng thêm căm ghét. Nàng thực sự không muốn vậy, nhưng giờ đây khi thấy hắn, nàng lại liên tưởng đến hình ảnh người đàn bà xấu xa mà nàng vẫn hằng tự vẽ lên trong đầu mình. Có đôi lần nàng ép mình nhớ đến hắn là một người thân ruột thịt của mình để chấp nhận hắn, nhưng nàng không thể, nàng không chịu đựng được việc có một đứa con rơi của phụ vương. Nàng thực sự muốn một dao đâm hắn, để hắn và bóng dáng người phụ nữ kia biến khỏi cõi đất này.

Có nên để Minuê về Ai Cập lần này? Hay bắt hắn ở lại Babylon như một hình thức để trừng phạt hắn?

Asisu lại cứ đứng phỗng người và tiếp tục quan sát. Nàng tự đặt ra rất nhiều câu hỏi cho mình. Liệu hắn có hận nàng vì những việc nàng đang làm bây giờ không? Hắn có biết chút gì về thân phận thật của mình không? Giả như điều Nakuto cho là đúng, rằng hắn thích nàng bấy lâu nay, vậy hắn có thể một lần đứng lên bảo vệ nàng, như Menfuisu đã từng làm cho Carol không? Sao hắn không lên tiếng để ngăn cản hôn sự giữa nàng và Ragashu? Hắn có nghi ngờ và sợ hãi nàng giống như mọi người không? Phải chăng nếu ngay từ đầu, nhị phi tần không đánh tráo, và hắn được chính thức thừa nhận làm hoàng tử Ai Cập, thì sự tình có khác đi không?

Bất chợt, Asisu ngẫm ra một chuyện, tên này thực sự được nữ quan Nafutera giáo dục rất kỹ, cực kì trung thành với Menfuisu. Nếu đã vậy, nàng sẽ ép hắn vào tình thế buộc phải phản bội người anh em của hắn.

Nàng sẽ đưa hắn về Hạ Ai Cập theo cùng, tài năng của hắn hơn hẳn Nakuto, sẽ có ích cho Hạ Ai Cập của nàng.

Asisu lại trừng mắt nhìn hắn một lần nữa, khóe miệng cười nhếch thâm thúy vô cùng. Sau đó, nàng quay lưng đi, dặn dò tên thủ hạ một câu :

__Lát nữa mang tên tù nhân Ai Cập, Minuê đến chỗ ta, ta cần hỏi hắn vài câu.

__Hạ Thần tuân lệnh.

Một lát sau.

Trong một điện phía Nam, căn phòng rộng lớn nhưng chỉ tồn tại năm bóng người. Asisu ngồi tại trường kỷ ở phía trên cao, bên trái có Ari đứng hầu, phía dưới có hai tên đang kìm giữ một tù nhân bị trói chặt, bắt hắn quỳ xuống hành lễ.

__Được rồi, các người lui ra đi.

Mặc cho hai tên lính đang lui ra, tên phạm nhân vẫn giữ nguyên tư thế quỳ và câm lặng. Không gian nặng trĩu hồi lâu, Asisu mới lên tiếng để xua tan sự ngột ngạt :

__Hãy nói gì đi chứ. Không muốn nguyên rửa ta điều gì sao.

Vẫn là sự im lặng tiếp diễn. Asisu cũng không hồi thúc hay có vẻ gì đợi chờ câu trả lời từ người kia. Nàng cứ chậm chậm đảo mắt qua lại. Khá lâu sau, Minuê mới chịu ngẩng mặt lên và khó khăn bật thành tiếng :

__Nữ...Nữ hoàng, vì sao...vì sao Người làm vậy với Ai Cập và..và hoàng đế.

__Vì sao? Câu trả lời có lẽ tự ngươi cũng biết rồi. Hôm nay ta kêu ngươi đến đây, chỉ để thương lượng với ngươi một chuyện.

Minuê tiếp tục giữ nguyên tư thế quỳ, trên mặt không giấu được vẻ thắc mắc.

__Ta sẽ đồng ý tha mạng cho tất cả binh lính và tướng quân Ai Cập ở đây. Nếu như ngươi chịu chấp nhận điều kiện theo về Hạ Ai Cập.

__Không thể nào, như vậy là phản bội hoàng đế, thần chắc chắn tất cả bọn họ thà chết chứ không đồng ý. Hay là Người cứ lấy mạng thần rồi tha cho bọn họ. Thần nguyện chịu chết.

__Haha, thật là một câu chuyện hài hước. Ta nói cho ngươi hay, bọn lính quèn kia có lẽ Ai Cập không cần, nhưng Ai Cập đang rất cần tướng lãnh đạo. Babylon không gây chiến, không có nghĩa các nước khác không tấn công. Quan trọng là hiện tại, Ai Cập không có hậu thuẫn. Hoàng phi Carol không xuất thân từ bất kì quốc gia nào ở đây, cũng không phải quý tộc, vậy nên sẽ không có binh lính viện trợ đâu. À, còn nữa, sẽ không có bất kì hy vọng gì từ Hạ Ai Cập.

__Thần...Thần cũng không thể phản bội, như vậy thần thà chết còn hơn.

__Quyết định nhanh đi.

__Thần...

__Ari, lệnh của ta xuống, lôi Unasu và các tướng quân ra chém trước.

__Thần...Đừng, thần đồng ý, thần đồng ý với lệnh bà.

__Được, ta sẽ tha cho bọn họ, tuyệt không nuốt lời. Khoan đã, nếu như ngươi không chịu nghe lời về sau, ta vẫn sẽ có cách làm cho Ai Cập khốn đốn, đặc biệt mẫu thân Nafutera của ngươi sẽ không được yên.

__Xin đừng dừng đến bà ấy, bà ấy đâu có hại gì đến lệnh bà.

__Rất hiếu thảo và trung thành. Nhưng tin ta đi, ta đang nắm giữ một điều ảnh hưởng lớn đến mạng sống bà ta.

__Thần xin nguyện nghe theo nữ hoàng.

—Tốt lắm, cho người lui, từ giờ người là hộ vệ của ta.

Khi bọn quân lính cưỡi trời cho Minuê và đưa hắn đi thay quân phục của Babylon, Asisu khẽ nói nhỏ với Ari :“Hãy truyền tin đi, tướng quân Minuê đã phản bội lại Ai Cập và đi theo Babylon, cho nó lan càng xa càng tốt, nhất là Thượng Ai Cập.”

“Nhưng thưa lệnh bà, phía bên hoàng đế Ragashu thì như thế nào?”

“Ta sẽ nói chuyện với hoàng đế, người đừng lo”

Hai ngày sau. Asisu lên đường đến Hạ Ai Cập như đã định.

Phải mất đến gần năm sáu ngày đường mới sắp đến Hạ Ai Cập. Trong những ngày họ di chuyển, Asisu hầu như không ra khỏi kiệu bao giờ, lại rất kiệm lời nói, chỉ có vài lần cần nàng ra ngoài để thảo luận hay ra lệnh mới thấy chân rời khỏi kiệu, trên tay luôn phát quạt che nửa khuôn mặt. Ai ai cũng bàn tán công nhận rằng, hoàng phi của bọn họ quả thật rất thần bí, dù cho trước đây đã nghe danh từ lúc nàng còn là nữ hoàng Ai Cập, nhưng đến bây giờ bọn họ mới được chứng kiến.

Đêm nay, họ trú tại một dịch quán ngay gần biên giới Hạ Ai Cập, chỉ cần rạng sáng ngày mai, có thể thuận lợi nhập cung.

Trời trăng thanh mát, giữa khuya rồi và Asisu lại mất ngủ. Chuyện nàng không thể nghỉ ngơi thế này đã kéo dài rất lâu, những mối lo ngại và suy nghĩ cứ như sợi dây thắt chặt tim nàng không chịu buông, không biết nút thắt ở đâu, và chắc cũng chẳng có để mà gỡ. Asisu cũng bắt đầu hình thành thói quen đi dạo ban đêm, hay đứng ngắm trăng bên hiên cửa. Vậy nên nàng chỉ lẳng lặng ghé mình bên cửa sổ, lưng và đầu tựa vào khung, , nhìn hướng lên ánh trăng êm dịu đang ru ngủ cả nhân loại này.

Mẫu hậu, người có đang từ trên cao nhìn xuống con không? Con làm vậy là đúng hay sai? Vận mệnh của con đúng là nghiệt ngã, con chịu đựng, rồi lại chịu đựng. Con cứ luôn đặt câu hỏi tại sao, nhưng lần nào con cũng không tìm thấy được câu trả lời. Con bây giờ đã lấy lại được Hạ Ai Cập, vậy mà, con không hề biết tiếp theo con nên làm gì cho phải. Con từ bé đến lớn toàn là cầu nguyện, hậu cung, bài học tranh đấu chính trị, nhưng tất cả chỉ quy về một câu phải ủng hộ hoàng đế, con chưa từng một lần bước chân ra khỏi thế giới chật hẹp đó, con không biết thế nào để xây dựng đội quân hùng mạnh, con không biết thế nào là rèn luyện vũ khí, con chỉ biết cày cấy gieo trồng qua sách vở, con chưa từng làm, con chẳng có kinh nghiệm, chính sách canh tác là gì? Cải thiện là làm cái chi? Còn kia nữa, vấn đề thương buôn rắc rối. Có rất nhiều, rất nhiều....Nhưng nếu...nếu mà con không can thiệp, chắc chắn Babylon sẽ lại nhúng tay vào, Hạ Ai Cập bây giờ tuy vẫn do con cai quản, nhưng lại lệ thuộc vào trong tay hoàng đế Babylon. Con thật bất tài, phải không mẫu hậu? Con sẽ không bỏ cuộc, con sẽ học dần dần, con sẽ cố gắng gấp đôi, không, là gấp ba lần, nếu còn không được, con sẽ cố gắng gấp mười hay gấp vạn lần, kể cả khi vượt quá giới hạn của con.

Con không có trốn chạy đâu, mẫu hậu !

Mẫu hậu, ngày xưa, mẫu hậu lấy ở đâu ra sức mạnh để chịu đựng, Người có thể nói cho con biết được không? Con cũng muốn có sức mạnh giống người, để chấp nhận mọi thứ ! Đôi khi con ước gì năm đó mẫu hậu sinh ra con là một nam nhi mạnh mẽ, thì có lẽ con cũng sẽ không yếu đuối hay rơi lệ như bây giờ, hay cũng không bị tình cảm siết đến nghẹt thở như bây giờ.

Mẫu hậu, nếu người được chọn lại, người có chọn phụ vương nữa không....

Những cơn gió thổi miên man không ngừng nghỉ, hút mình lướt qua trên mái tóc đen tuyền và gương mặt buồn bã của Asisu, giống như bàn tay người mẹ đang vuốt ve con gái mình. Nàng nhắm mắt lại để hưởng thụ nó cách trọn vẹn, ánh sáng hiền hoà rọi tỏ xuống người Asisu khiến nàng trở nên vô cùng thuần khiết như giọt sương. Nàng khẽ mỉm cười.

Mẫu hậu, Người đây rồi ! Người vẫn luôn ở đây !

Từ đằng xa, tại một góc bên ngoài dịch quán, dưới một gốc cây lớn, một chàng trai say đắm nhìn nàng. nhìn rồi ghi khắc trong tim.

Trong khi đó, tại Thượng Ai Cập đang tiềm tàng một hiểm hoạ lớn lao cùng những hứa hẹn về trận chiến khốc liệt nhất từ trước đến nay.

20. Minuê

Những vì sao trên cao lấp lánh trang trí cho bầu trời về đêm thêm xinh đẹp, như một cô gái được khoác lên mình nhiều vàng bạc quý giá. Phía dưới một tầng cây lớn với những chiếc lá vươn mình lên mong được ánh trăng chiếu cố. Chàng trai trẻ tuổi cứ nhìn mãi về một bóng hình mà hắn biết mãi mãi không chạm tới được.

Minuê đã dõi theo Asisu từ khi họ còn bé, bây giờ hắn vẫn đang lặng lẽ nhìn về nàng như cái cách mà hắn vẫn hay làm trước đây. Khi cả hai chỉ là những đứa trẻ, hắn vốn để ý cô công chúa nhỏ từ lâu, cái cách mà cô ấy cười ganh đua với ban mai, những lần cô ấy khê để mái tóc mình tung bay trong ngọn gió, hay vô vờ cử chỉ hồn nhiên nhưng không kém phần dịu dàng, hiền hoà của một bé gái. Hắn chắc rằng Asisu cũng chẳng thể nhận ra thói quen thích ngắm trăng của mình, nhất là từ sau khi tiên hậu mất, cô ấy càng để mình cô đơn lạc lõng giữa bầu trời rộng lớn, có vẻ như chỉ những lúc như thế này cô ấy mới trải hết được những bi thương trong lòng.

Hắn biết Asisu là một cô gái rất tốt, một con người luôn sống vì gia đình, bằng chứng là cô ấy hy sinh rất nhiều vì tiên đế, tiên hậu và hoàng đế Menfuisu. Hắn khát khao có được cô ấy.

Ban đầu, hắn vô cùng tự tin vào bản thân sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng, nhưng cách biệt quá lớn về thân phận dần trở thành rào cản vô hình làm lung lay ý chí vững mạnh của hắn. Trước khi làm tướng quân như bây giờ, hắn chỉ là cậu bé bần hàn, con trai một bà nữ quan nhỏ bé trong cung, thử hỏi trên đời có cậu bé thường dân có mẹ là nô tỳ, nào dám đòi trèo cao với tới công chúa, và người này rất có thể trong tương lai trở thành hoàng phi Ai Cập. Hắn còn nhớ rất rõ, hình ảnh cậu bé lem luốc với cái áo thô kệch núp sau cây cột lớn để ngắm nhìn một bé gái rạng ngời, đang vui đùa bên hồ nước trong vườn thượng uyển. Sau khi nhị hoàng phi mất, địa vị mẹ hắn mới được nâng cao lên, bởi lẽ Menfuisu cần có nhũ mẫu chăm sóc nhiều hơn, hắn chỉ có chút may mắn được xem thấy hoàng tử tập võ mỗi ngày, và được hoàng tử yêu thích cho phép cùng học chung bầu bạn, nhờ vậy hắn mới có cơ hội mong được nhìn thấy nàng ở một nơi gần hơn. Nhưng hắn hầu như không còn thấy nàng, hắn nghe nói nàng phải lộn với những bài học công chúa và giam mình trong phòng để cầu nguyện, mọi việc hậu cung đều do một tay nàng sắp xếp. Hắn điên cuồng muốn bản thân trở nên thật vĩ đại, có thể đủ năng lực dắt nàng đi khắp mọi nơi, khắp mọi chân trời góc bể, thoát khỏi cái cảnh tù túng ấy, vì hắn biết, nàng rất thích được tự do, nàng giống cánh hoa thơm để cho gió cuốn đi muôn nơi, chứ không phải bị bẻ về trưng trong phòng. Vậy nên, hắn bắt đầu dần thân vào con đường tìm kiếm quyền lực, hắn luyện tập đến rách cả da, hắn cố gắng đến mức quên cả bản thân, hắn bức mình phải có một ý chí lớn mạnh, hắn có nhiều lúc tưởng chừng như chết đi giữa chiến trận, rồi cuối cùng được sống lại trong những hơi thở quyết liệt, bất chấp mẹ Nafutera cản hắn hết lời, dù bà không muốn hắn dính líu đến Pharaoh, nhưng bà chẳng ngăn được hắn. Bây giờ, hắn đã trở thành tướng quân, nắm giữ chức vụ cực kì quan trọng đối với triều đình. Hắn hy vọng mình đã đủ để mang lại hạnh phúc cho Asisu.

Nhưng hắn lầm rồi !

Asisu vô cùng yêu hoàng tử? Lại đã có hôn ước với Ngài ấy, hắn làm gì được đây...Hắn không đủ uy thế hay quyền lực để ra lệnh hay cướp nàng từ trong tay người đã coi hắn là anh em, đã cho hắn có cơ hội leo lên cao như hôm nay. Rốt cuộc, hắn vẫn chỉ có thể tiếp tục đứng từ phía xa ngắm nhìn nàng, nhìn thấy nàng đã yêu thương hoàng tử như thế nào, nhìn người mình yêu hạnh phúc bên người khác, sao mà tim hắn đau đến thế ! Và khi...Menfuisu từ bỏ nàng, hắn thấy nàng bị tổn thương, hắn muốn đem nàng đi thật xa khỏi đây, khỏi những kẻ đã làm tổn thương nàng. Nhưng nàng như một con nhím đang xù lông, tự tách mình và ngăn cản không cho ai lại gần, hắn muốn nắm lấy nàng, nhưng người lại quay đi giật vạt áo xa lánh hắn, hắn thấy nàng bỗng trở nên thật xa lạ, nàng âm mưu hiểm độc, người ta đồn nàng như thế. Hắn không tin, hắn biết nàng muốn làm mọi điều tốt đẹp cho Ai Cập, cô gái hiền lương thực đức mà hắn hằng yêu thương đâu rồi, cô gái nhẹn nhục hy sinh vì hoàng đế đâu rồi? Hắn biết chắc chắn nàng có lí do riêng, hắn

tiếp tục hận bản thân không đủ năng lực quyền hạn để can thiệp giúp đỡ nàng, hắn không bằng cấp bậc với Imphotep hay các vị quan đáng ghét kia, hắn điên cuồng tiếp tục muốn bản thân lập thêm nhiều chiến công, hắn tự đẩy mình đi vào chỗ chết với những trận chiến rong ruổi đường xa. Hắn cuối cùng được thăng lên hàng nhất phẩm, đại tướng quân. Hắn nghĩ, có lẽ đã đủ để lên tiếng với Asisu.

Không kịp rồi !

Vậy mà, một lần nữa, rào cản thân phận đã đánh gục hắn, hắn căm giận bản thân mình, hắn hận tại sao mình không phải là hoàng đế, tại sao không phải là hoàng thân quốc thích, để hắn có thể phá bỏ hôn sự của nàng và tên hoàng đế Babylon khốn kiếp đó. Hắn tự huỷ bản thân, rằng hắn không thể phản bội lại hoàng đế Menfuisu, người anh em chí cốt của hắn, và tên Ragashu đó, có đủ quyền lực tối thượng để đáp ứng một cuộc sống hạnh phúc cho Asisu. Hắn lên tiếng thì được gì, khi mà giờ đây hắn chẳng là gì so với lợi ích cuộc hôn nhân chính trị này mang lại, mọi người sẽ ủng hộ hắn sao? Dĩ nhiên là không...Hắn dắt theo nàng chạy trốn? Nhưng nàng có chịu đi theo hắn không? Chuyện xưa tích cũ...hình ảnh một người lặng im nhìn một người từ khoảng cách xa với vợ vẫn không thể xoá nhoà.

Qua một thời gian, hắn gần như chán nản và muốn buông xuôi mọi thứ, thì lại có tin nàng phản bội Ai Cập ! Đùa với hắn sao, đây là vở kịch hài hước nhất mà hắn từng nghe...Nhưng rồi mọi thứ càng lúc càng rõ nét hơn, hắn quyết tâm xông pha ra chiến trường với Babylon một lần nữa, chỉ để mong gặp và hỏi nàng tại sao...Khi nàng quay trở về Ai Cập, rồi mang thai, hắn vừa mừng vừa xót xa, vui cho nàng và đau cho hắn. Lúc nàng bị ám sát, xảy thai, hắn giận dữ muốn phá tan cái hoàng cung này, nhưng hắn không thể. Lại là hai chữ không thể ! Hắn thấy nàng cõi lòng nát tan, hắn hoảng sợ muốn ngăn cản nàng đừng đi con đường sai lệch.

Nhưng...làm cách nào mới được đây ?

Và rồi...nàng muốn hắn theo nàng về Hạ Ai Cập. Cuối cùng, nàng chịu thừa nhận sự tồn tại của hắn rồi sao? Nàng cần gì ở hắn, tại sao là hắn mà không phải một ai khác? Tài năng của hắn ư hay nàng đang muốn nhắm vào hắn, bắt hắn phải đau khổ trong tâm can, hắn đã làm điều gì không đúng với nàng? Tuy nhiên, thực sự hắn...chưa bao giờ được gần nàng thế này. Nàng, từ tận sâu trong trái tim rốt cuộc là người như thế nào....

Minuê lại thoát ra khỏi móng lung khi thỉnh linh một cái bóng ập đến trước mặt hắn. Vội vàng chỉnh trang y phục và hành lễ, hắn nhanh miệng :

_Lệnh bà, trời đã khuya, sao lại ra đây.

Asisu tự nhiên muốn đi dạo, đứng mãi một chỗ cũng chẳng suy nghĩ được gì, ngày mai là đến Hạ Ai Cập rồi, nàng nên làm gì trước tiên đây. Đi mãi, những ưu tư khiến bước chân nàng lạc lối về phía tán cây có Minuê đang ngồi.

_Ta tưởng ngươi mong ta chết cho khoẻ chứ.

_Thần không dám.

_Tại sao người ngồi đây?

_Thần đang nhìn ngắm bầu trời rộng lớn này.

_Vậy ngươi nói xem, phải làm thế nào mới giữ được bầu trời xinh đẹp này cho Hạ Ai Cập đây.

_Người rõ ràng vẫn luôn quan tâm đến Ai Cập, người đang cố gắng hạn chế Babylon.

_Tốt nhất đừng có nhiều lời, suy đoán bậy bạ.

_Nếu người đã muốn, vậy nữ hoàng có thể cải trang tìm hiểu dân chúng, xem họ đang gặp tình trạng cấp bách nào, rồi giải quyết chúng trước tiên.

_Vậy được, ngày mai, ngươi đi với ta.

_Thần tuân mệnh.

Asisu quay đầu bước đi, quả nhiên Minuê vẫn có kinh nghiệm hơn nàng.

Minuê nhìn theo bóng lưng xa dần, ngẫm nghĩ hình ảnh này sao quá quen thuộc đến vậy. Hắn tin rằng đầu đó trong thâm tâm của Asisu, vẫn còn chiếu rọi một nơi đầy ấp yêu thương.

Sáng hôm sau, Asisu lệnh cho đoàn quân lên đường trước, nàng cùng Ari và hai vị tướng quân cận vệ ở lại lo một số thứ, sẽ lập tức đến sau. Đợi khi đoàn người xa dần, chỉ còn lại bụi mờ, bọn họ mới xếp xe ngựa lên đường. Bọn họ không cần cải trang, vì Minuê trước giờ ít đến Hạ Ai Cập, hầu như không ai biết, còn Asisu và Ari khỏi cần bàn đến, họ ở Thượng Ai Cập lâu đến vậy, mà người dân còn không rõ mặt, thì đừng nhắc chi đến Hạ.

Bọn họ đánh xe men theo một con đường, gần đến trưa thì tới một khu chợ phiên dã văn của Hạ Ai Cập. Tuy vậy đầu đó vẫn còn vài sạp buôn mở, trông có vẻ sáng giờ chẳng thu được gì. Quang cảnh điêu tàn đến phát sợ, đầu đó vọng lại tiếng binh lính ca hò hú hét cùng các kỹ nữ, và tiếng khóc nỉ non của những đứa trẻ. Thi thoảng một vài tên đi ngang qua và kiêu căng đá đổ mọi thứ cản đường đi của hắn. Trên mặt đất rải rác rau bị dập nát và vô số món đồ vỡ nát tung toé, mùi hôi thối của thịt cá ươn rải rác khắp nơi mời gọi lũ quạ kéo đến. Ari nói rằng, đây từng là khu chợ sầm uất náo nhiệt nhất ở Hạ Ai Cập, nhưng sao mọi thứ lại thành ra thế này...

Asisu bước xuống xe và đi quan sát tình hình, nàng chân chưa chạm đã muốn buồn nôn, cố gắng trấn giữ bản thân mình, để đi được vài bước xem xét. Nàng nhón chân như thể sợ thứ độc được nào đó bám vào. Trong đầu Asisu, mọi thứ của Ai Cập đều rất huy hoàng, môi trường cung cấm làm nàng ảo tưởng rằng ở bất kì đâu cũng được sung sướng như vậy. Mấy lần đứng trên chính điện nhìn xuống, chỉ thấy toàn cảnh Ai Cập bao la rực rỡ, nhưng lại không thể tỏ tường được từng chi tiết khổ cực của người dân. Thật là đánh lừa người khác !

Đi được thêm chục bước, Asisu gặp một cậu bé nhỏ xíu, đang nằm úp sấp trên mặt đất, hai tay với lấy ổ bánh mì đã dính bùn nhơ, phải phải đi rồi cắn một miếng ngon lành, cắn vội vàng như thể nó ngon lành lắm, vừa ăn vừa cố nén khóc, đôi bàn tay đen nhem siết chặt bánh như sợ có ai lấy mất.

— Ari, đưa một ổ bánh cho ta.

Ari khó hiểu nhưng vâng lệnh đưa cho nàng. Asisu cầm lấy ổ bánh, đi đến trước mặt thằng bé, ngồi thụp xuống, mặt đối mặt với nó, mỉm cười nhẹ nhàng rồi một tay đỡ nó đứng lên, tay còn lại đưa ổ bánh ngon lành cho nó. Mắt nó sáng lên, miệng cười thật lớn rồi rưng rưng cầm lấy. Những vết bẩn trên mặt vẫn không xóa đi sự thuần khiết của nó, nó quý lạy Asisu, rồi bất ngờ ôm lấy nàng. Asisu bất chợt nghĩ đến, nó thật giống Menfuisu lúc nhỏ. Dù cô đưa trẻ đó có đang vậy bẩn áo nàng, nhưng mà sao....sao lại ấm áp đến thế này.

Đợi khi đứa bé đi rồi, Asisu vẫn trong tư thế ngồi thụp, quay đầu lại mỉm cười nói với Ari cùng Minuê :

—Thì ra, giúp người khác thì trong lòng lại vui đến vậy !

Thượng Ai Cập.

Từ khi được thả ra, Menfuisu gần như bị kiệt sức, hắn và Carol được phân chia chăm sóc tại hai lều khác nhau. Thực ra hắn đã tỉnh từ lâu, nhưng không biết phải đối diện thế nào, nên đành giả vờ như vẫn còn hôn mê. Những lần hắn nghe Carol đến chăm sóc và nói chuyện bên tai hắn, hắn lại càng không có dũng khí để tỉnh dậy. Nhưng rốt cuộc, hắn cũng phải vờ như vừa thoát khỏi hôn mê khi gần về tới hoàng cung Ai Cập. Mỗi lần Carol đến, hắn giả như đang ngủ say, rồi lại ra lệnh hạn chế Carol đến vì muôn cô nghỉ ngơi dưỡng sức, để che mắt tất cả mọi người, rằng hắn không muốn gặp Carol.

Họ về đến Ai Cập trước Asisu hai ngày. Sau khi hồi cung, sức khỏe hắn hoàn toàn bình phục, Menfuisu quyết tâm chỉnh đốn lại mọi thứ, cố gắng nắm tình hình hiện tại. Hắn thực sự rất bức mình khi biết Nebanon đã can thiệp vào vương quyền của hắn, cũng như thay đổi một số thứ khi chưa thông qua hắn khiến hắn muốn tức điên lên, hắn bị lừa lắm bởi chúng. Và phe cánh của Nebanon ngày càng hùng hậu thấy rõ, Menfuisu biết mình cần phải tập trung cho vấn đề vương quyền cùng triều chính lúc này, hơn là để tâm lo nghĩ những chuyện khác.

Cuộc đối đầu giữa những hoàng thân đã ngấm ngấm từ lâu, nhưng nay đã chính thức bùng nổ. Menfuisu lần này thật sự sẽ rất vất vả, vì trước đây Asisu không hề tranh giành cái gì của hắn, còn là trợ thủ phía sau đỡ cho hắn, còn giờ đây, hắn phải chiến đấu...chỉ một mình...khốc liệt ... đau đớn...

21. Điệu Múa Của Bò Cạp

Men theo một con đường chợ cũ kĩ là đến những khu nhà lớn san sát nhau, báo hiệu Asisu đã đến chỗ dành cho những người quý tộc giàu sang hay quan quyền hùng bá. Ở chốn này khá yên bình, mang đậm sự xa hoa và phô trương thân thế, những cây dây leo bám trên tường mang theo những bông hoa thơm ngát càng tô điểm cho sự tao nhã của giới thượng lưu, mọi chuyện không có gì đáng nói nếu như ngay kế bên nó không phải là khu mấy kẻ ăn xin hay tụ tập để nương thân tạm bợ.

Khu cảnh vừa đập vào mắt, nàng đã không khỏi rung mình muốn nôn ọe, thứ nhà cửa chỉ được dựng bằng hai cái mảnh vải nhàu nát, một cái lót dưới đất, một cái phủ trên bốn cọc tre làm mái che phủ, ngoài ra không có gì bao quanh bốn phương. Họ như những sinh vật lúc nhúc, hôi tanh và bẩn thỉu lao vào tranh giành cái chén chứa miếng xương mỏng. Bên phía góc tường có kẻ gập người lại ngủ, mặc kệ gió sương tấn công mình, rồi có hai mẹ con ôm nhau ngồi co ro chịu trận, thậm chí bàn chân người mẹ đã nứt toạc chỗ gót, đứa trẻ cứ lâu lâu nức nở mà dụi đầu vào lòng bà ấy, bụi bẩn đeo dai dẳng đến phát sợ trên người. Thật ghê tởm, đó là con người sao?

Nhìn hai hình ảnh sát nhau, một ăn chơi xa đọa, một giành giật lấy mọi thứ để được tồn tại, đột nhiên Asisu thấy chạnh lòng. Nàng đang trong vị thế một hoàng tộc, nên có thể hiểu được tâm tư đám quý tộc kia, nhưng nếu đặt nàng vào tình thế như những kẻ thấp kém này, nàng không khỏi sợ hãi một phen. Thảo nào mà nhiều người sống chết để giành giật những thứ vô vị mà nàng có trong tay hơn hai mươi năm qua. Nhưng có ích gì chứ, nàng có tất cả, chỉ trừ tình yêu...Có quyền hiệu triệu trên vạn người, nhưng không nắm nổi trong tay hai chữ hạnh phúc. Vậy, có đáng không?

Asisu chỉ đứng im lặng một hồi lâu, sau đó không rõ ý tứ thế nào, chỉ muốn đi ra khỏi đây, dường như không chịu đựng được nữa. Khi nàng rảo bước, mọi người không hiểu vì sao ngoái lại nhìn nàng. Chắc chắn bọn họ không nhận ra đây là nữ hoàng, bọn họ chỉ bị thu hút bởi vẻ đẹp của nàng, cái đẹp lạnh lùng buốt giá. Họ cứ thắc mắc hoài không thôi, một người chỉ đi mà đã tỏa ra khi chất cao quý, lại mang mùi hương làm mát lòng người, vì sao lại đi qua đây? Có phải cô ta sẽ bắt bọn họ về làm nô lệ hay không? Hay có ai đó đã vô tình làm cô ta chướng mắt mà muốn trừng trị...Có vô vàn cách thức mà kẻ nắm quyền thế áp bức người hạ lưu.

Chính vì suy nghĩ như vậy, nàng vừa đặt bước đến đâu, bọn họ tự động dạt ra và thu mình run rẩy đến đó, trong như bọn chó con biết chủ sắp đến đánh mình. Ari chỉ chăm chăm kẻ cạnh Asisu mà không hề liếc mắt đến, so với họ, cuộc sống trong cung của cô vẫn còn tốt hơn rất nhiều, có lẽ do được nữ hoàng ưu ái vậy. Trong lúc đó, Minuê bỗng nhiên dừng chân, rồi ném một ổ bánh mì về phía mấy kẻ đang giành ăn, khiến những ai còn sức đều lao đến ra sức mà cướp lấy. Riêng hắn ngay sau đó chạy nhanh về phía hai mẹ con nọ, dúi vào bàn tay bà ta một đồng tiền bạc và ra thủ hiệu dừng la lên cho người khác biết, kéo bọn chúng đến lấy mất. Hắn từ chối cái cúi đầu cảm ơn, điềm nhiên trở lại phía có Asisu đang chờ. Ari lấy làm khó hiểu, cho rằng hắn lộng quyền, định chờ nữ hoàng chửi mắng vài câu, nhưng trước khi kịp thấy Asisu lên tiếng, hắn đã nói trước cùng với vẻ mặt cương nghị :

__Cái đó xem như bữa trưa và bữa tối của thần, còn việc thần tự ý, thần nguyện chịu tội.

Asisu chỉ gật đầu, không nói gì mà cứ vậy quay mặt tiếp tục bước đi, để lại sự ngỡ ngàng trên mặt Ari. Ngay sau đó, cô và Minuê cũng nhanh chóng đi theo sau.

Asisu nhìn thoáng qua là đã hiểu, nàng từ lúc này đã có để ý đến một tia bi thương trong mắt Minuê khi hắn quét ánh nhìn qua hai mẹ con kia. Năm đó, nàng còn bé, nhưng trong trí nhớ nàng vẫn còn hiển hiện mang máng vài kí ức, nhị phi tần bị bệnh một tháng rồi qua đời, nhưng trước ngày nhị phi tần mất một ngày, không hiểu vì sao Nafutera biến mất, nhị phi tần chỉ lấp liếm với hoàng thượng là bà ta phạm lỗi nên bị đuổi, nghe nói bà ta phải ôm Minuê trốn chui trốn nhui. Bây giờ thì nàng lơ mơ nghĩ ra nguyên nhân, rất có khả năng nhị phi tần phát hiện vụ việc đứa con trai kẻ thù còn sống, nên Nafutera mới phải hành động trước, mà biết đâu vì vậy, nhị phi tần mới bị bệnh phát tác đột ngột ra đi. Sau khi tang lễ kết thúc, may có

nàng bên cạnh Menfuisu, nhưng qua ba tháng, Menfuisu tuy đã tâm thức đã hồi lại như bình thường, nhưng vẫn cần có người kề bên chăm sóc, mà nàng thì phải gấp gáp chấn chỉnh hậu cung, không thể như trước kia bên hoàng tử suốt ngày đêm. Do vậy, hoàng đế hạ chỉ kiềm Nafutera trở lại, bởi lẽ ngoài nàng và bà ta, Menfuisu không để ai lại gần. Nàng phỏng chừng có lẽ trong khoảng thời gian xa hoàng cung đó, Minuê và bà ta cũng...cũng...giống như hai mẹ con lúc nãy. Cùng lúc đó, tình yêu của nàng dành cho Menfuisu hình thành và phát triển mạnh mẽ.

Những gì Asisu nghĩ cũng là những cảm xúc hỗn độn trong lòng vị tướng quân kia. Sự kiện kinh hoàng ngày xưa, mãi mãi là một vết cắt sâu trong tim hần, một ám ảnh suốt cuộc đời hần. Bỗng nhiên vào một buổi tối, hần không hiểu tại sao phải chạy hồng hộc ra khỏi hoàng cung cùng mẹ, phải ẩn nấp khỏi quan binh, lại luôn phải cảnh giác có người đuổi theo muốn giết mình. Tiếp đó là những tháng ngày kham khổ của hần và mẹ, những lần sợ hãi mỗi khi có quan binh đi tuần, không nhà cửa để về, không chỗ che mưa che nắng, có bữa mẹ không ăn gì, còn hần chỉ uống mấy ngụm nước cầm hơi, thậm chí nhiều hôm trời trút nước bão bùng, hần cùng mẹ nép một góc bên đường ướt sũng, đói và rét, chỉ cần nửa cái bánh bao bọn quý tộc ăn thừa vớt ra đường, bị thấm nước vữa ra, hần vẫn nhắm mắt cầm lấy mà ăn cho ngon lành. Đôi khi mẹ hần bị nắng xói trên đầu ngất đi, không có tiền để mua thuốc, hần phải lén cướp chút nước giếng vẩy lên cho mẹ tỉnh lại. Đây cũng là khoảng thời gian mẹ hy sinh vì hần nhiều nhất, cực kì bảo vệ cho hần, vậy nên công ơn trời biển của bà, hần khắc cốt ghi tâm. Vừa nãy khi nhìn hình ảnh đứa bé đó sợ sệt trong lòng mẹ, kí ức cũ bị khơi lại, như xát muối vào trái tim thương tật của hần.

Đó ... cũng là một trong những thứ khiến lòng can đảm và tự tin của hần giảm sút, hần từ lúc ấy đã biết, nếu không có gì trong tay, thì đừng mong mang lại hạnh phúc hay bảo vệ công chúa mà hần yêu cũng như người mẹ tội nghiệp. Hần cảm giác bất lực, vết đen năm xưa cứ dai dẳng theo hần qua năm tháng dưng nên tẩm chần vô hình làm hần mặc cảm chỉ biết đứng từ xa nhìn người hần yêu. Hần cảm giận cái thân phận đáng chết của mình. May mà hoàng đế Menfuisu luôn tin tưởng che chở cho mẹ, cũng như ưu ái hần.

Đi xa thêm một chút, ba người lại thuê một xe ngựa khác để lên đường, họ nhằm thẳng hướng cung cấm mà đến. Suốt chặng đường còn lại, không khí trầm tịch bao mặc lấy, Asisu ngồi trong xe nhắm mắt như tịnh tâm, không vén màn che nhìn ra ngoài lấy một lần. Ari cứ len lén nhìn chủ nhân, rồi gục đầu không dám hỏi. Bên ngoài chỉ vang lên tiếng vó ngựa lộp cộp hoà lẫn tiếng gió tạt.

Trời về đêm, tại cung điện Thượng Ai Cập.

Một bóng dáng nằm gật gù bên cạnh đồng văn kiện chất cao như núi tại thư phòng. Nét mặt mệt mỏi và xanh xao lộ rõ trên gương mặt trẻ trung, đôi mắt thâm cho biết hần đã mất ngủ nhiều ngày. Tay trái chống lên thái dương làm điểm tựa, tay còn lại đang cầm viết thả lỏng trên bàn. Mỗi khi hần vừa gục xuống lại giật mình ngồi thẳng dậy, tự trấn tĩnh bản thân, cố gương mi mắt để tiếp tục công việc.

Menfuisu đã không tiết lộ chuyện Carol là ai. Vì chuyện này rất hệ trọng, liên quan đến nhiều vấn đề, ví như danh dự của hoàng tộc, hay bí mật này mà còn nhiều người biết, lỡ ảnh hưởng đến việc hồi sinh của phụ hoàng và mẫu hậu, hần mất quyền đó đã đành, tuy nhiên hần vẫn là đứa con hiếu kính, hoặc có thể kể đến các nước khác vin vào cớ này mà hạ thấp nhục báng, lòng quân lính mà lung lay, thì Ai Cập nguy to, còn phải kể đến tên Nebanon kia...Menfuisu chỉ có thể cắn răng chịu trong lòng, đè nén vì quốc gia. Hần chỉ còn một Ai Cập này, mà khoan, chỉ là Thượng thôi, nếu hần mất đi nó...không...hần không muốn nghĩ. Mỗi khi gặp mặt hoàng phi trộm mộ này, hần dù tức giận đến cách mấy cũng phải kìm hãm cảm xúc bản thân, cố tỏ ra vui vẻ. Những lời cô ta nói, những nụ cười của cô ta, bây giờ hết như từng liều thuốc độc chườm vào người hần, khiến hần nhìn thấy bóng dáng người thân đầu đầy đang quở trách hần. Hần trong hoàn cảnh bị động, là con rối không dây nhưng vẫn bị điều khiển.

Là hần sai rồi, đáng lí hần phải xử lí cô ta ngay, nhưng hần đang trong tình trạng không còn đưa ra quyết định thoải mái như trước kia và thực ra cô ta có chút tình nghĩa với hần, đã vì hần liều mạng mấy lần, đôi phần không nỡ. Hằng đêm vẫn vang vọng lại tiếng ai oán của các bậc tiên đế bên tai hần, rằng tại sao vẫn để kẻ thù nhờn nhợt.

Mà bản thân Carol cũng không biết Menfuisu nghe được hết toàn bộ sự thật rồi, nên vô tư chạy đến thăm Menfuisu như trước. Còn hoàng đế kia thì lấy lí do sử lí sự vụ trong những ngày tháng đi vắng để tránh

gặp mặt, lúc đầu cô cũng thắc mắc sao Menfuisu trước kia còn muốn cô ở bên, thậm chí còn để cô can thiệp đôi chút vào lúc thảo luận trong triều. May thay bà Nafutera kinh nghiệm bao nhiêu năm, lại đâm ra hiểu lắm đến vấn đề hoàng thân Nebanon đang ngày càng can thiệp quá sâu và trở thành mối đe dọa, nên bỏ nhỏ với hoàng phi Ai Cập, rằng bệ hạ đang muốn xử lý việc riêng, vả lại trước đó cô cũng có dính dáng với Nebanon bởi cái đêm nữ hoàng bị ám sát, nên nếu kéo cô vào sẽ rất bất tiện. Carol nghe rồi cũng thấy hợp lý, lại bản tính đơn thuần nên tin ngay, không hề để tâm đến thái độ và sắc mặt của Menfuisu, tiếp tục vui chơi chạy đông chạy tây, càng thích hơn khi chồng mình bận việc và không còn ai ra lệnh quản thúc. Bởi cái tuổi của cô, là tuổi thích khám phá, chứ không chịu bó buộc một nơi một chỗ.

Đúng vậy, Nebanon hiện tại là tảng đá nặng đè lên tim Menfuisu, hắn cần tìm lại phe cánh cho mình, rào trước đón sau từng bước đi tiếp theo của đứa em trai thất lạc này, mỗi phút mỗi giây đều không được lơ là, bộ não của hắn căng ra từng thớ, lúc nào cũng suy tính, liệu chừng, rồi lại suy tính...Hắn mệt mỏi nhưng không biết nói cùng ai, chỉ có thể ôm mọi thứ vào trong sâu thẳm tâm hồn, tự mình chịu đựng. Chia sẻ với Imphotep, không thể, “trí tuệ Ai Cập” chẳng phải đã góp phần đưa hắn vào thế bí này sao, từ vụ huỷ hôn, đến chuyện thả Nebanon...

Không chỉ có thế, vấn đề hậu cung, cùng những chính sự nội bộ quan trọng xưa nay đều do một tay chị Asisu xử lý, rất chu đáo, gọn ghẽ, thoả đáng lại vô cùng hoàn hảo. Giờ Carol không nhúng tay đến một cái, mà bà Nafutera dù cho có là nữ quan đứng đầu hầu hạ hai điện hoàng đế và hoàng phi cũng chẳng có quyền hạn gì để can thiệp. Mấy nghi lễ tế thần linh chỉ có vương thất mới được đứng lên chủ trì, nay nội cung chẳng có ai đá động, cũng xem như một sự xúc phạm thần linh. Nhưng cô gái không được học các lễ nghi như Carol từ nhỏ, làm sao có thể đảm đương mà lo hết. Kết luận lại, tất cả đều quy về cho Menfuisu giải quyết.

Trong một lần hắn đi qua điện thờ thần Sobek để kiểm công văn ghi chép sự vụ nội cung, nhằm giải quyết chuyện vốn dĩ hoàng phi phải là người thực hiện. Hắn hoảng hốt khi thấy mọi chuyện không hề ít như hắn nghĩ, hàng vạn thứ đang bị đóng bụi cả năm nay chất cao phải đến đầy phòng. Đó mới chỉ là một thần điện. Có một vấn đề lớn, chính là hắn chưa từng nhúng tay vào mất việc hậu cung, vì cho rằng nó quá vất vả, đến giờ mới bất ngờ, khi nó...nó khác xa nhiều quá, hắn căn bản rất khó khăn để làm ổn thoả. Hắn không biết chị từ đâu lại có sức mạnh giải quyết chúng trong hàng ấy năm, từ khi còn bé.

Đâu đâu cũng như đang chia mũi dao vào hắn. Asisu, nàng đâu rồi, chỉ khi ở bên nàng, hắn mới thấy lòng ấm áp, hạnh phúc và bình yên.

Hấp bị áp lực ôm chầm lấy, hắn dạo gần đây bắt đầu có những triệu chứng xấu về tâm lý cách kì lạ, nhưng lại một lần nữa không dám kêu thái y, vì một khi hắn có bề gì, thì hậu quả sau đó sẽ ghê gớm lắm. Hắn đôi khi tự nhiên có ý nghĩ muốn tự vẫn, hắn còn cao muốn cắt đứt mạch máu trên tay mình, hay đập đầu vào đâu đó chết quách đi cho xong, như vậy hắn sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Hắn chốc chốc hồi tưởng lại cảm giác mất mẫu thân khi xưa, hắn vô thức rạch dao từng vệt dài lên bắp chân mình như để trút nỗi đau thương. Hắn biết mình bị điên rồi ! Dù vậy mỗi lần như thế, hắn nhớ đến câu nói của Asisu “hãy sửa sai” để mà vực bản thân thoát khỏi vũng lầy đó.

Đã là nửa đêm, Menfuisu hiện tại đang nhìn chăm chăm vào cuộn giấy papyrut trên bàn, vì là văn kiện hoàng thất vô cùng quan trọng, nên được ưu ái ghi trên đó. Hắn đột ngột tưởng tượng cảnh máu chảy, hắn vội vàng kiếm thanh đao để cắt cổ tay mình, từng giọt đỏ rơi xuống, thú vị lắm ! Tuy nhiên bên tai hắn hình như có tiếng chị kêu : “Menfuisu, Menfuisu à .”

Hắn rùng mình, chớp mắt thoát khỏi cơn mê, vội vàng lệnh đem rượu đến rồi đi ra ngoài, hắn muốn dạo hành lang chút ít cho xua tan cái ảo giác đáng sợ vừa rồi. Cứ đặt hết bước chân nặng nhọc này, đến bước chân nặng nhọc khác, hắn quan sát và nhủ thầm : “Từ lúc nào mà bầu trời Ai Cập trở nên u ám thế này”.

Miễn man ưu tư, Menfuisu đi đến gần vườn thượng uyển mà không hay biết, trên tay vẫn cầm bình rượu mà nốc lấy nốc để. Bất ngờ giữa đêm khuya, đâu đó trôi vào tai hắn giọng hát trong trẻo đến lạ thường, tiếng chuông vang lên từ lục lạc như tiếng đàn của ma quỷ câu dẫn hắn. Menfuisu hướng mình đi theo nơi chúng phát ra giống hệt bị thôi miên.

Khi cảnh vật rõ ràng hơn, hắn thấy một cô gái, không là tiên nữ chứ, thân trên chỉ dùng vải lụa trắng quấn ngang, mềm mại e ấp như sương mai, thân dưới là chiếc váy màu tím nhạt nhẹ nhàng, hài hoà với những

cánh hoa đang nở rộ. Cô ấy đang nhảy múa, vài chiếc chuông trên vòng tay nảy lên theo reo lên làm nền cho giọng ca thu hút. Từng động tác uyển chuyển, cái vươn tay từ trên cao, lướt ngang qua gió rồi thu lại vào tim, mấy ngón tay thon dài uốn éo ma mị, vòng hôn uốn ẹo chao mình. Cô tay quay lại, và dĩ nhiên nhìn thấy Menfuisu. Dù vậy cô ta vẫn không tỏ vẻ kiêng nể vị hoàng đế lấy lòng này, bàn tay mềm mại vươn tới chạm nhẹ vào tay Menfuisu, rồi cô ta hất mình xoay một vòng quanh hắn, mùi hương quả nhiên dễ chịu, mái tóc đen lướt qua làm cho hắn trở dậy vài xúc cảm không tên. Cô ta còn bạo gan hơn khi khoác một miếng lụa tím lên vai hoàng đế, ngả mình vào lòng hắn, vậy mà hắn như bản năng đỡ lấy cô ta, cô ta nhận ra hoàng đế có ý, vuốt lên má Menfuisu, thì thầm vài câu :“Hoàng đế, đừng lo lắng, không sao rồi.”

Menfuisu đang độ tuổi thể lực sung mãn, lại không có tình dục đã lâu, kể từ lần Asisu bị ám sát, hắn đã không ngủ cùng Carol, và các sự việc khác liên tiếp xảy ra đến nay, hắn chưa từng “qua lại” với cô vợ duy nhất đó nữa. Hắn đang mệt mỏi, nhận được sự an ủi, có rượu dộc vào, lửa dục khó nhịn, lại người con gái mây liễu xinh đẹp dịu dàng giúp hắn đỡ căng thẳng. Quả nhiên, Menfuisu đã bế cô ta về chính điện, và ân ái với cô ta. Nhưng trước khi kiệt sức mà gục xuống ngủ, hắn có thì thầm một từ :“Asisu”

Meku thoáng nghe được (người bên điện tư tế, được Kaputa tuyển vào, có xuất hiện trong bộ gốc NHAC), biết trong tâm hoàng đế có người khác, ngay cả khi “hành sự” lúc này, trong ánh mắt cũng thấy được hình bóng người đó, nữ hoàng đã gả đi phương xa, Asisu. Nhưng chuyện đó chẳng hệ trọng với cô, trước đây dù có khoảng thời gian ái mộ vị hoàng đế anh tuấn này thật, bây giờ thì khác, quyền lực quan trọng hơn. Thực ra Meku đã có gian tình với Nebanon từ trước, nên tình nguyện đến bên Menfuisu giúp hắn, việc ngày hôm nay cũng là do có mật thám bên Nebanon báo cho cô biết hoàng đế đi dạo. Tuy nhiên, cô không đơn thuần như thế, dù ở địa vị này có hơi mạo hiểm, được ăn cả, ngã về không, giả như bên Menfuisu chiếm ưu thế, làm một cái chức phi trong hậu cung là được rồi, còn con Carol kia, thoáng nhìn là biết đã thất sủng, biết đâu chừng...Mà ngược lại, bên Nebanon chiếm ưu, cô ta cũng có công, coi như vẹn đôi đường.

Meku lẫn lộn bên ngoài nhiều hơn Carol và Asisu, nên hiểu tâm tư đàn ông nhiều hơn cũng là lẽ thường tình. Cô ta hiểu rõ, cái Menfuisu cần bây giờ là an ủi và động viên. Vả lại cô ta còn tự tin ở chỗ, cô ta có tìm hiểu qua quá khứ và ý thức rõ chuyện vị trí nữ hoàng trong lòng bề hạ, cô ta tuy không đẹp bằng, nhưng có vài nét giống Asisu, chắc chắn hoàng đế vì nhung nhớ chị mà thường xuyên tìm đến cô ta.

Ai Cập có rất nhiều động vật rắn, rết, cá sấu và bò cạp. Nếu ai cũng chửi bới nói Asisu là rắn độc, thì Meku còn ghê gớm hơn nhiều, cô ta tựa như bò cạp, nọc độc luôn để ở đuôi, phóng ra giết người lúc nào không hay biết.

22. Khách Viếng Thăm

Một ngày mới bình yên lại bắt đầu với mỗi người dân Ai Cập, nhưng đối với thành viên trong hoàng cung thì không phải như vậy. Tiếng chim gọi nhau ríu rít bên hiên cửa làm chàng trai đang ngủ ngon trong vòng tay cô gái khê tựa mình thức giấc.

Menfuisu nhắc người dậy, một tay chống lên đầu nhướn mắt định hình mọi thứ trước mắt. Bỗng hiện lên trước mặt hắn hình ảnh lờ mờ ai đó mỉm cười ảm áp, hắn chớp chớp vài cái, mọi thứ đã rõ nét hơn, hắn đột ngột muốn bật người ra, hốt hoảng khi biết người trước mắt mình hoàn toàn xa lạ. Nhưng Meku đã nhanh tay, ôm lấy mặt Menfuisu để hắn nằm xuống, mà bản chất do rượu tác động, lại thêm mầm bệnh tích tụ lâu ngày, cơ thể vị hoàng đế trẻ tuổi vốn suy nhược trầm trọng, không động tay động chân cứ vậy thuận thế ngã xuống, không có lực vùng ra. Meku một tay vuốt nhẹ cho mắt Menfuisu nhắm xuống, một tay xoa xoa trán hắn, miệng thở thở như rót mật vào tai :

__Xin bề hạ đừng chấn động, xin hãy nghe thần thiếp nói, chỉ một chút thôi, sau đó, sẽ như làn sương khói bay đi, tuyệt không phiền đến Ngài.

Menfuisu thân thể nặng nề, đầu đau như treo quả tạ, không muốn nhúc nhích, nghĩ rằng nghe một chút cũng không mất mát gì. Từ sau lần rời Babylon, hắn đã trầm lặng đi thấy rõ, bản tính nóng nảy đã vơi đi gần hết, mặc dù chẳng có ai nhận ra điều này. Thấy Menfuisu không phản đối gì, cô ta tiếp tục nói, ngón tay lướt qua mặt hắn như có ma thuật :

__Bệ hạ, đêm qua sau khi bên cạnh người, thiếp đã nhận ra...thần thiếp chỉ thấy người ngồi trên ngai cao, nhưng lòng tràn đầy nỗi buồn, thần thiếp chỉ muốn bệ hạ được thư thả. Con người ai cũng cần được cảm thông và nghỉ ngơi, bệ hạ trên ngai cao trăm công nghìn việc, nhưng chẳng có ai thấu hiểu. Người ta chỉ nhìn vào thành quả bệ hạ làm, mà không thêm quan tâm đến công sức Ngài bỏ ra. Nếu như đem lại lợi ích cho họ, họ liền tung hô, nếu như Ngài phạm sai lầm, dù cho trước đó Ngài đã đem đến bao nhiêu thứ quý giá cho họ, họ cũng vẫn sẽ quay lưng, chê bai, chỉ trích Ngài, không ai quan tâm xem Ngài nghĩ gì, cảm nhận ra sao, uất ức thế nào. Thần thiếp chỉ muốn làm một chỗ để mỗi khi bệ hạ đến, đều được trở về làm chính mình, sau một ngày vất vả gồng mình với cả giang sơn. Hoàng phi vốn dĩ tài trí hơn người, không thể chôn mình một chỗ để bên cạnh Người, mà hoàng phi luôn muốn tung bay khắp nơi, không như thần thiếp thích ở yên một nơi chờ đợi. Thần thiếp đã nói, không cần danh phận, không mong Ngài thừa nhận, không cầu được như hoàng phi chung vai sát cánh cai trị với Ngài, chỉ xin được trong khoảnh khắc nhỏ nhoi, giúp bệ hạ quên đi những ưu tư phiền muộn, không có áp lực, thì Ngài mới an tâm làm việc đại sự.

Menfuisu mở mắt nhìn Meku, hân duy trì tư thế nằm yên trên người cô ta như cũ, vốn vẹn hỡi một câu cụt lủn :

__Tại sao?

__Thần thiếp tuy bên thần điện, nhưng xem vẫn thuộc người hậu cung, mà nhiệm vụ của hậu cung là gì? Chính là sưởi ấm trái tim Pharaoh. Ngài là bậc cao quý, cai trị một đất nước không thể không biến cõi lòng mình thành sắt đá, nhưng một người không có trái tim nóng, thì làm sao mà tồn tại được, đúng không bệ hạ. Cho dù có sống đi chẳng nữa, cũng là cái xác không hồn.

Menfuisu nghe xong bật dậy ngay tức khắc, để một tay ấn xuống giường làm điểm tựa đỡ thân, quay mặt nhìn sâu vào trong đôi mắt của cô gái đang đổ dành hân. Người con gái này đây, không chỉ ngoại hình có nét hao hao giống Asisu, mà ngay cả những lời nói cử chỉ cũng không khác gì, rất hiểu tâm tư người khác, lại biết cho đối phương thấy bản thân được an tâm và được cảm thông. Mấy ngày nay, quả thật một bên sự vụ triều chính xử lý không xuể, một bên liên tiếp nghe Imphotep và các quan trách mắng, lại chuyện riêng của Carol...Lần đầu tiên từ khi trở về Ai Cập, hân ngủ ngon như tối hôm qua, và lại trí nhớ hân cho biết, chính hân đã chủ động, có lẽ do hân nhớ chị quá, sinh ra ảo giác. Trừ chị Asisu và mẫu thân quá cố ra, thì cô gái này là người đầu tiên để ý đến cảm xúc của hân, ngay cả phụ vương vì muốn rèn luyện hân, bắt chấp mọi tổn thương đến với đứa con trai độc nhất này, còn đề cập đến Carol, cô ta chỉ biết có hân phải quan tâm mình, nhưng ngược lại chẳng bao giờ chịu hiểu cho hân, từ chuyện công chúa Lybia hay việc nhiều lần mất mặt hân trước mọi người có thể thấy rõ điều này, chưa từng nói ngọt ngào làm yên lòng hân như vậy, lại còn...Một lúc lâu sau, Meku vẫn giữ nguyên tư thế, mỉm cười hiền hoà với chàng trai đang chăm chú quan sát mình, Menfuisu chậm rãi cất tiếng :

__ Tên nàng là gì? Vì sao lại ở vườn thượng uyển nhảy múa đêm khuya.

__Thần thiếp là Meku, đã từng được quan tư tế Kaputa giới thiệu trước mặt Ngài, thần thiếp vào cung đã lâu, xa quên nhớ nhà, hay có thói quen ngắm trăng, nên đi dạo ít cho nhẹ người. Trong điện thần ít tri kỷ, không thể tâm sự cùng ai, liền chuyển hết mọi tâm sự vào những điệu múa.

__Nàng rất giống chị ta, nữ hoàng Asisu...

__Thần thiếp làm sao dám đi so sánh với nữ hoàng. Thần thiếp cũng xuất phát từ thần điện, là tư tế, nên có lẽ phong thái phần nào giống nữ hoàng chăng?

Menfuisu lặng im không nói, đầu óc đã tỉnh táo hơn một ít, trở mình đi xuống giường, lại gần sát cửa sổ hướng ra bên ngoài, tay hồ hững đặt lên mép, ánh nhìn đầu đó xa xăm, tựa như thân xác ở đây, nhưng tâm hồn đã phiêu du nơi nào. Meku rất kiên nhẫn, chờ đợi ít lâu, mặc cho Menfuisu thả mình tới bập bênh giữ dòng kí ức, sau đó lướt mình như hương thoảng trong gió đến bên cạnh hân, ghé mình kề cửa sổ. Cô bao gan một tay vịn vai vỗ về nhẹ nhàng để, rồi hướng sâu vào mắt hân, tiếp tục ngọt ngào lấy lòng :

__Bệ hạ có nhớ lần đầu thần thiếp gặp mặt Người, Người chỉ ậm ừ lạnh lùng cho xong, thậm chí còn không cần nhìn mặt thần thiếp, nhưng từ lúc đó, thiếp biết mình đã phải lòng bệ hạ, đến bây giờ vẫn không thay đổi. Nhưng thiếp biết, mình không có tư cách, cũng không dám trèo cao.

__Là thật?

_Nếu không vì hoàng đế thật, thần thiếp việc gì chấp nhận không danh không phận, không của cải chỉ để được ở bên Ngài.

Menfuisu khẽ vuốt nhẹ lên má Meku, rồi đáp lời :

_Ta rất nhớ nàng ấy, nhưng ta đã phạm một sai lầm lớn, ta không có đủ can đảm để đối mặt với nàng ấy lần nữa, nhưng ta không thể quên. Ta muốn giữ thì không được, muốn xa cũng chẳng thể. Hôm qua, thực sự, ta có cảm giác được gặp nàng ấy. Ta chỉ ước được nói câu xin lỗi, và được nàng ấy thứ tha.

Meku vốn nhanh nhạy, liền biết người Menfuisu nói đến là nữ hoàng Asisu, nhưng nếu nói liền ra thì có vẻ không hay lắm, nên đành vờ vịt ngây thơ một lúc, cũng coi như thử phản ứng thái độ của hoàng đế :

_Bệ hạ, khi yêu ai đó, người ta rất dễ tha thứ, chỉ cần bệ hạ thành tâm, thiếp tin hoàng phi sẽ mau chóng mềm mỏng mà trở lại vui vẻ bên bệ hạ. Huống hồ hoàng phi là vợ Ngài, còn yêu...

_ĐỪNG NHẮC ĐẾN CÔ TA.

_Thần thiếp sai rồi...

_Được rồi, Ta chuẩn bị lên triều nghị chính, nàng mau chuẩn bị cho ta, còn nữa, từ giờ ngoài đi đến thần điện cầu nguyện ra, cứ ở đây cho ta.

_Thần thiếp tuân mệnh.

Meku hiểu rất rõ, cái gì là dục tốc bất đạt, trước mắt như thế này đã tiến được một bước lớn. Nếu tự mình đòi hỏi, tất sẽ bị nghi ngờ, còn nếu buộc hoàng đế Ai Cập trong thế phải đưa nó đến cho mình, thì lại là chuyện khác. Cô lúc này đã rất sợ, vì từ ngày có cô gái sông Nile kia, hoàng đế chưa từng cho ai lại gần, ngay cả người được hân yêu nhất trước giờ là nữ hoàng Asisu cũng bị loại bỏ đuổi gả đi phương xa không thương tiếc, hoàng đế yêu chiều hoàng phi hết mực, công chúa Lybia quý tộc xem còn không địch nổi, vậy mà giờ cô đang được bên cạnh hân, bình an vô sự, đã trải qua một đêm ý mặn tình nồng. Mâu thuẫn giữa hoàng đế và hoàng phi không nhỏ, tuy cô không biết là gì, nhưng cơ hội này chen chân vào khoảng trống là vô cùng dễ dàng.

Meku không biết rằng, đối với hồ sâu quyền lực hay chơi đùa với Pharaoh giống hệt người đang lún vào vũng bùn, có muốn dứt cũng dứt không được, nó sẽ kéo cô ta xuống cách thê thảm nhất.

Bánh xe ngựa lăn đều, lăn đều chở ba người quyền quý tiến về phía cung điện tại Hạ Ai Cập. Tướng Nakuto và bên Babylon đã chờ đón sẵn bên ngoài, Asisu đi vào mà không nói gì, vẻ mặt vô cùng trầm tư. Mới sáng đã đi vào trong phòng nhốt mình, Minuê cũng lặng lẽ đứng một góc phòng bảo vệ, hỏi Ari thì cô cũng chẳng biết gì để trả lời, nên họ đành lui về, chờ đợi tình hình của nữ hoàng.

Asisu thả mình trên giường, lại đầu nhớ lại những chuyện nàng đã thấy. Quả thật vinh hoa phú quý như tấm màn che lấp đi tầm nhìn của con người. Nàng cuối cùng cũng đã hiểu, tại sao Carol trước đây lại quyến rũ được Menfuisu nhiều đến thế. Bản thân không tự trải nghiệm, thì làm sao biết được, chẳng qua ngồi một chỗ với mở kiến thức hạn hẹp, trị vì đất nước nổi sao? Có quá nhiều thứ mà nàng không biết đến...

Gần đến chập tối, Asisu mới ra khỏi phòng, thảo một bức thư gửi về Babylon cho Ragashu. Trước hết phải chấn chỉnh lại mọi thứ, không làm được, thì cố gắng từng chút một để mà làm. Nàng cần trấn áp việc quân lính Babylon khi sang đây sẽ ức hiếp người dân Hạ Ai Cập vì lẽ kẻ thua cuộc trong lần xâm lăng, lại yêu cầu Ragashu gửi thêm tiền bạc bổ sung vào ngân khố. Hạ Ai Cập bây giờ có thể không cần chi tiêu vào quân đội, bởi đã có lính trợ giúp từ Babylon, nhưng vẫn cần một số tiền bù vào vì sắp tới nàng đang định hạ mức thuế muối, các thứ khác tất nhiên không cần ra lệnh, thuế tự động giảm theo, lại thêm tạo điều kiện cho thương buôn các nước đổ vào, nhất là Babylon, cũng như từ Hạ Ai Cập sang các quốc gia bên ngoài, vậy thì tình hình Hạ Ai Cập sẽ cải tiến bước đầu tiên, mà phía Ragashu cũng có lợi thu vào. Bước đầu tiên nàng chỉ nghĩ được có thế, đợi hiệu quả xem thế nào rồi mới tính tiếp. Phải nghĩ ra nhiều kế hoạch có lợi cho đôi bên, phần nhỉnh có thể để cho bên Babylon, thì Ragashu mới không có cơ chèn ép Hạ Ai Cập như các nơi khác hành hạ thuộc địa của mình. Asisu chỉ thầm mong, khi ra những lệnh trên không có bất cứ quan viên nào gây trở ngại cho mình.

Khi vừa thảo thư xong, nàng khẽ thở dài, nàng đã vận dụng hết trí óc, cẩn thận từng câu từng chữ trong thư, hy vọng Ragashu vừa ý mà ủng hộ cho nàng. Tuy nhiên, nàng biết điều này khá khó khăn, dù cho hẳn có nói yêu nàng, nhưng những việc trên quả thật đã làm khó Ragashu, lại có vẻ ẩn giấu mong muốn bảo vệ Hạ Ai Cập của nàng. Không một vị vua nào khùng điên mà có một vùng đất khai thác triệt để mà lại không đụng đến. Nàng viết đi viết lại cả chục lần, đây là bản ổn nhất. Đành thầm cầu nguyện thần linh và tiên đế phù hộ cho mọi chuyện được diễn ra như đã định. Đang khi chấp tay cầu nguyện, đột nhiên báo có thư gửi đến khiến Asisu giật mình, lo sợ không biết có phải Ragashu gửi, muốn yêu cầu gì đó không.

Thật may mắn ! Nó không từ Babylon, mà những hai lá thư, từ Hitaito và Assyria gửi đến...Chung quy bọn họ đều lấy cớ liên minh, muốn thăm hoàng phi cùng hoàng đế Babylon một chuyến. Được biết Hạ Ai Cập đã thuộc về tay hoàng đế Ragashu, thêm đó, một thời gian ngắn nữa Ragashu cũng tới Hạ để xem xét tình hình, nên bọn họ đến thẳng đây trước, mong được nàng tiếp đón.

__Chết tiệt, các người muốn đến đây, hòng thuận lợi thăm do hai phía Thượng Ai Cập cũng như Babylon ta. Được lắm, ta cũng đang tìm kiếm cơ hội bắt mối quan hệ giao thương giữa các nước, đang đau đầu thì các người dẫn nhau tới đây. Là chuyện tốt. Còn việc muốn lôi kéo Babylon tham chiến trở lại? Không cần phải nhọc công, ta sẽ cho các người biết, thế nào là ngư ông đắc lợi, bên ta nhất quyết không dây vào cuộc đui bắt này, nhưng phía ta chỉ có nói sẽ không tấn công, chứ không nói không viện trợ cho các nước liên minh khác, để khi nào các người thành công, bọn ta cũng được hưởng chút lợi lộc chứ nhĩ và nỗi hận của ta với Ai Cập, còn chưa nguôi ngoai.

__Ari, mang rượu vào đây cho ta.

__Nô tỳ lập tức làm ngay.

Bên phía Hitaito và Assyria, cả hai bậc đế vương đều đã xuất phát được hai ngày đường. Đối với họ, có lẽ đây sẽ là một chuyến đi dài ngày. Mỗi người đều có dã tâm và ý nghĩ riêng, nhưng đều có điểm chung là hoàng đế ngông cuồng Menfuisu. Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, chiến tranh đã được định trước sẽ diễn ra, vậy mà bọn họ không lo chuẩn bị quân đội, lại chạy đông chạy tây, chứng tỏ đôi bên còn chứa một âm mưu lớn hơn vậy.

Trên bầu trời bắt đầu kéo mây đen, báo hiệu những chuỗi ngày khó khăn sắp tới.

23. Sự Thay Đổi

Độ lan truyền tin tức nhanh đến chóng mặt, hệt như cơn bão lướt qua rất mau lẹ và nhẹ nhàng, nhưng hậu quả nó để lại thì thật vô cùng tồi tệ. Toàn bộ hoàng cung Thượng Ai Cập đều đã biết Minuê theo phe Babylon. Ban đầu Menfuisu cương quyết không tin, dù trong lòng có hoài nghi lớn. Buổi nghị triều sáng sớm nay, vị hoàng đế Ai Cập tâm tình vừa mới vui lên được một chút sau chuyện của Meku, nay lại có lính hồng hộc chạy vào báo, người anh em thân thiết nhất của hắn, đã được chứng thực phản bội hắn, rất nhiều binh sĩ tận mắt thấy hắn ung dung theo chân người Babylon đi vào Hạ Ai Cập. Như có sét đánh ngang tai, Menfuisu giận sôi gan tức ruột, bao nhiêu bực nhọc mệt mỏi trong người vội trút lên hết nữ quan Nafutera, mẹ của Minuê. Hắn ra lệnh giam bà ta vào ngục tối, điều tra ý đồ, chờ ngày xét xử. Nhìn thái độ của Pharaoh, các quan thần không ai dám can ngăn, chỉ có Imphotep đứng lên nói được hai câu, bị Menfuisu hỏi vặn, nghi ngờ bao che gì đó, nên lập tức ngậm miệng. Mà Nebanon đứng lên cầu xin, thì hắn lập tức càng nổi giận hơn với vụ việc Minuê. Tất cả bọn họ đều có chung một suy nghĩ, nên đến nhờ cậy hoàng phi, dù sao trước giờ, hoàng thượng vẫn là nghe lời Carol nhất. Cô gái sông Nile lại nhân hậu, hướng chỉ Nafutera là nữ quan hầu hạ từ khi hoàng phi đặt chân tới Ai Cập.

Ngay sau khi buổi thương nghị kết thúc, Menfuisu liền lập tức quay về chính điện của mình để tiếp tục giải quyết nốt các công việc quan trọng khác, và nhất là chuyện nội cung. Một phần vì xông pha bên ngoài, một phần không bao giờ quan tâm đến, nên các vấn đề nội cung hắn xử lí sai sót rất nhiều, không thoả đáng, hao hụt vô số. Hắn không muốn đụng đến chúng, nhưng nếu không phải hắn, thì còn có ai làm? Carol thì thôi hy vọng, bà Nafutera vốn không đủ quyền hạn, giờ còn là tội nhân. Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, thoáng

chốc đã về đến trong cung. Menfuisu thả mình trên ghế, thở một hơi thật sâu và dài, rồi tự mình đánh động bản thân tiếp tục làm việc. Những công văn sự vụ chất trên bàn khiến hần trở nên chán nản.

Khi hần đang đọc sơ qua một vài bản, thì mùi hương thanh dịu từ đâu kéo đến làm hần quyết định bỏ dở công việc mà ngẩng đầu lên xem. Meku từ bên ngoài bưng một chén trà, dịu dàng tiến lại gần hoàng thượng mà hành lễ. Menfuisu có chút bất ngờ, sau nhớ lại câu chuyện tối qua đến sáng nay, nên không có thái độ gì, nhàn nhạt hỏi một câu :

__Có chuyện gì?

Đối với thái độ lạnh lùng của vị hoàng đế nông nổi này, Meku vẫn bình tĩnh nhẹ nhàng đáp trả :

__Tâu bệ hạ, thần thiếp vừa cầu nguyện bên thần điện xong, liền muốn nấu chút trà thảo dược cho bệ hạ, mong bệ hạ được thư thả sau buổi yết triều mệt mỏi.

Menfuisu trầm ngâm một lát, rồi nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm, liền cảm nhận được cổ họng thanh mát, đầu lưỡi còn có vị ngọt, đầu óc sáng khoái bớt nặng nề, lập tức mỉm cười với Meku, tỏ ý rất hài lòng. Meku cười đáp, rồi nhìn qua các bản sơ khảo vấn đề hậu cung, nói mấy câu lộ vẻ khá hiểu biết về việc xử lý chúng, nên Menfuisu nhanh chóng truyền lệnh cho cô ta ngồi cùng phụ hần. Thực ra, hần muốn đẩy hết mấy vụ nội cung lằng nhằng này cho người khác, nhưng đang kiếm người tin tưởng, giờ thì hay rồi, mặc dù cô ta không có quyền lực hay thân phận, nhưng ít ra cứ bí mật bên cạnh hần làm thế này cũng tốt.

Meku trước nay sống trong cả hai phía, điện thờ và hậu cung, mấy chuyện này am hiểu cũng khá sâu, giải quyết từng chút từng chút, rất kĩ lưỡng mà tốc độ không hề chậm. Menfuisu lấy làm vui lắm, hai người kể bên nhau như thế này, làm hần nhớ đến những tháng ngày trước đây với chị Asisu, không khỏi xuất hiện một tia đau xót trong lòng.

Không gian thoảng mùi hương, làm cho khung cảnh đậm đà, tình chàng ý thiếp, ăn ý lại hoà hợp. Cứ như thế, vị trí Meku ngầm được xem như nâng cao hơn một bậc, so với cô ngày hôm qua. Khoảnh khắc yên tĩnh ấm áp này không kéo dài được bao lâu, vì tiếng mở cửa rất mạnh cùng với sự xuất hiện của hoàng phi Ai Cập.

Carol rất sợ hãi, khi cô chỉ mới đi ra hồ sen sáng nay, quay về thì nghe tin bà Nafutera, nữ quan của cô đã bị bắt giam, chờ thẩm vấn và xét xử. Ban đầu cô cứ đinh ninh do mình ham chơi, nên đã làm gì đó liên lụy đến người cô hằng yêu quý, vội vã đến cung gặp Menfuisu cầu xin, nghĩ chuyện cũng không khó khăn gì. Sau khi đi trên đường, đám quần thần kéo đến xin trợ giúp, mới biết việc động trời kia. Carol giận Menfuisu tại sao không tin vào tình bạn, lòng trung thành cùng công lao bao nhiêu năm của Minuê, mà nữ quan Nafutera lại chăm sóc hần từ bé, sao lại bạc tình vô ơn như thế. Khí thế càng hùng hực đến can ngăn.

Và giờ đây, mọi ngọn lửa mạnh mẽ đến cản chông mình đã bị hàng chục gáo nước lạnh tạt vào dập tắt, chỉ vì cảnh tượng kia ... Carol ngỡ ngàng đến bị thương. Bàn tay run rẩy đưa ra phía sau, quờ quạng kiếm chỗ bám víu. Nước mắt ngập tràn trên gương mặt nhỏ bé trắng hồng, đôi môi màu hồng phớt như trái đào vừa chín tới đã bị cắn đến sưng lên, do chủ nhân đang kìm nén tâm tư dữ dội. Menfuisu nhìn thấy, trong phút chốc muốn đến giải thích, nhưng sợ nhớ Carol là ai, lại dường như nhìn thấy bóng dáng Asisu ẩn ẩn hiện hiện đằng sau cô ấy, nên lại thôi.

Sau một khoảng chần chừ, Carol dùng hết sự bình tĩnh cuối cùng của mình, để hỏi Menfuisu :

__Là...là...như vậy sao?

Menfuisu cũng không ngại vờ vịt gì, vẻ cương nghị cùng tàn nhẫn lộ ra trên gương mặt, đáp trả :

__Nếu nàng hỏi đến chuyện của Nafutera, thì chính ta đã ra lệnh.

__Chàng không còn cần thiếp nữa sao? Cả Ai Cập này không còn cần thiếp nữa rồi ... Thứ lỗi cho thần thiếp, thần thiếp yêu chàng, nhưng không thể san sẻ tình cảm của mình. Thần thiếp không thể tha thứ cho kẻ phản bội. Một mình thiếp vẫn chưa đủ hay sao, thần thiếp đã giúp bệ hạ trong việc triều chính rồi còn gì, sao phải nhờ đến cô ta. Còn chuyện của nữ quan Nafutera, bà ấy đã làm gì sai, chăm sóc chàng từ bé đến lớn là sai sao, người anh em vào sinh ra tử với chàng bấy lâu nay, chàng vẫn không tin mà cho rằng tướng quân Minuê đã phản bội hay sao? Chàng bị ngu ngốc thật hay là bị điên vậy.

Menfuisu lúc này đã không còn giữ được bình tĩnh, sau khi nghe nốt câu chữ cuối cùng kia. Carol vừa la hét vừa khóc nức nở, bao nhiêu người chứng kiến sự mất ảm t của hắn, khiến hắn càng lúc càng chán ghét.

_Nàng nói nàng giúp ta, vậy bao nhiêu chuyện hậu cung nghi tế sao nàng chưa bao giờ nhúng tay vào? Meku là cô gái tốt, lại giỏi giang, ta cần cô ấy trợ giúp. Còn nữa, ta cảnh cáo nàng, đừng bao giờ hoài nghi quyết định của ta. Có bằng chứng thì ta kết tội, nàng là thần linh lại bị u mê vậy sao? Phỉ báng hoàng đế, ta sẽ kết tội nàng.

_Chàng dám...đồ bạc tình ! Đồ phản bội ! Trời ơi !

_Sao lại không dám, ta còn chưa đụng đến lần trước nàng với Nebanon, tội còn đó, mà giờ lại đi xin cho người khác, nàng thật biết điều, nàng đã có gian tình với tên đó, sao ta lại không thể có người khác. Vả lại theo luật pháp Ai Cập, ta thì đúng, nhưng nàng có gian phu thì sai. Nghe rõ đi Carol !

Chát !

Carol chạy đến gần, vung tay tát thẳng thừng lên mặt Menfuisu, khiến má hắn đỏ au, nhưng cô không chú ý, sức chịu đựng của Menfuisu đã cạn, đôi mắt hắn giờ chẳng khác nào con sư tử bị chọc điên. Meku thấy tình hình không ổn, bèn giậu đổ bìm leo, thêm dầu vào lửa, chạy đến trước mặt Carol, lấy can đảm đối đáp với vị hoàng phi này.

_Hoàng phi làm thế là có ý gì, việc hoàng phi ăn ở với kẻ khác, chứng cứ rành rành, mọi người chứng kiến, thế mà hoàng đế vẫn nhân từ tha thứ, sao hoàng phi lại tức giận với Ngài ấy, còn ra thể thống gì. Hoàng phi nói yêu hoàng thượng, vậy thì hãy nhìn lại mình xem đã làm gì cho Ngài ấy, đã giấu hoàng thượng có một đám cưới linh đình khác với hoàng tử Hitaito thì thôi đi, giờ còn kể lể, ngay cả những chuyện lẽ tế, hậu cung, nội các, đã bao giờ nhúng tay vào chưa hay chỉ để mặc cho Ngài ấy, trong khi đó là bốn phận của một hoàng phi. Lệnh bà không thể khống chế nội cung, bây giờ có người giúp, lệnh bà ngang nhiên chạy đến chửi bới, vậy ý lệnh bà là thế nào? Hoàng phi muốn chứng minh địa vị của mình, nên bắt hoàng thượng chạy ngược chạy xuôi, mạng sống bao phen như chuông gió chỉ để cứu sao? Đó là cách yêu của hoàng phi? Còn nữa, thứ cho nô tỳ nói thẳng, lần trước chỉ vì hiểu lầm Ngài ấy với công chúa Lybia, mà lệnh bà tự tử. Vậy nô tỳ xin hỏi, lệnh bà có để ý đến hậu quả của nó trước khi làm chưa? Hoàng đế mất danh dự, triều thần lênh đênh, mẫu nghi thiên hạ tự tử vì hoàng đế muốn nạp phi, vậy những người phụ nữ khác trong Ai cập này sẽ noi gương theo hoàng phi đi tìm cái chết mỗi khi chồng mình nạp thiếp, kể cả khi người chồng ấy không phải vì tình yêu, chỉ vì sinh con nối dõi. Hoàng phi rất ích kỷ, chỉ biết nghĩ cho mình, chỉ biết thoả mãn sự đau khổ của mình, không quan tâm đến người khác sẽ thế nào vì mình. Hoàng...

_THÔI ĐI ! ĐỪNG NÓI NỮA

Carol hét lên, lùi lại sau vài bước, chân không thể đứng vững, tưởng chừng như sắp té đến nơi. Mặt khác, Meku quay sang bên phía Menfuisu, quỳ xuống nhận tội :

_Bẩm hoàng thượng, xin trừng phạt thần thiếp, lúc này vì quá bất bình cho hoàng thượng, nên mới mạo phạm ngông cuồng với hoàng phi. Vả lại hoàng phi nói đúng, thần thiếp quả thật rất to gan khi dám đụng vào thứ quá thân phận của mình.

_Nàng không có gì sai, ta sẽ ban lệnh, nạp nàng làm phi tần, bậc tam phẩm, hậu cung chỉ đứng sau hoàng phi, mọi chuyện hậu cung, đều đến tay nàng xử lí. Còn Carol, nếu không đồng ý chấp nhận, ta lập tức xử tử Nafutera, và tất cả những kẻ đã chứng kiến từ nãy đến giờ.

Menfuisu tuy bề ngoài tỏ ý không vui, nhưng trong lòng vô cùng thích thú. Những đường gân xanh xanh tím tím trên mặt hắn cũng đã giảm bớt. Hắn cao ngạo nhìn dửng dề thất thiếu, miệng cười như hên, chân tay bủn rủn lê ra ngoài cửa Carol. Hắn rất muốn Carol đi chết đi, nhưng danh tiếng cô ta vẫn còn chỗ dùng được, vậy nên hắn quyết định ra điều kiện để cô ta biết giữ mạng mình. Meku thì đặc ý là chuyện tất nhiên, cô ta thiết nghĩ mình sẽ không được thành tựu sớm như thế, nhưng sự đời ai biết được, thói quen chọc giận hoàng đế của Carol quả nhiên có lợi cho cô. Ngay khi Carol khuất bóng, Menfuisu liền trách cứ Meku vài câu cho phải phép, nhưng chỉ phạt đến thần điện cầu nguyện một hai hôm.

Ba ngày sau

Từ cung điện Hạ Ai Cập nhìn ra xung quanh, đều thấy những đường chân trời xa tít tắp đã phủ màu khói xám, biểu trưng cho những điềm xấu không ngừng kéo đến.

Asisu nghĩ đông nghĩ tây cả chục cách thức bảo vệ Hạ Ai Cập, bằng mọi cách không để Babylon ức hiếp. Trước mắt cần nhẫn nhịn, đợi khi thuyết phục thành công Ragashu, nàng sẽ lệnh kiếm bọn nông nhênh kia thật chặt. Đúng là lợi dụng Babylon để lấy lại Ai Cập, nhưng làm sao để Hạ Ai Cập không phải thuộc địa Babylon, quả thật vô cùng khó khăn. Thời gian gấp gáp khiến nàng như nghẹt thở, nàng cảm nhận được người dân đang nguyện rửa nàng đang dẫn sói vào nhà, đang rút máu của bọn họ dâng cho người ngoại quốc, họ không hề biết sự thật về thân thể con trộm mộ, cũng như vòng luẩn quẩn ba người nàng - Menfuisu - Carol. Nàng buộc phải kiên nhẫn, chỉ có hành động đạt kết quả tốt mới cho họ thay đổi suy nghĩ cũng như bảo vệ những gì của mẫu hậu.

Vì Hạ Ai Cập cần cải cách, nên nàng cũng không thể hoang phí cho những kiện lụa đen tốn tiền, một kiện lụa đen giá cả gấp bốn lần vải thượng hạng bình thường. Trong khi đó những bộ váy đen trước giờ nàng vẫn hay mặc, hai phần ba để lại bên Babylon, một phần còn lại đã cũ, mà bán chúng cũng có thể kiếm thêm mớ tiền kha khá. Cầm một sấp lụa đen trên tay, Asisu chần chừ hồi lâu, cân đo đong đếm trong lòng, hình ảnh mấy kẻ ăn mày hôm nọ ... đứa bé cầm miếng bánh mì đã lấm bùn dạo ấy, lại hiện rõ một một trong đầu nàng, những tiếng oán than khắp nơi dội vào trong tai, trách móc nàng. Nàng rùng mình khi nghĩ đến chuyện mình là một trong những kẻ đó. Đôi tay nàng lại run run bỏ chúng xuống. Thà không thấy, chứ thấy rồi thì không thể làm ngơ, mà chúng cứ ám ảnh nàng, buộc nàng không thể quên. Asisu vẫn đang chờ thư hồi âm từ Babylon, giả dụ nếu Ragashu không đồng ý, nàng vẫn phải tính thêm một kế hoạch khác dự trù, bởi vậy nên cần phải tiết kiệm triệt để, từng sợi dây thần kinh dường như được kéo giãn hết mức. Asisu không đành lòng, nhưng vẫn phải mặc thứ váy áo màu mè không phải nhung đen thuần túy như trước. Ari đã rất vất vả, nhanh chóng gom hết những bộ váy đen, cùng một số vật quý Asisu đưa để trao đổi với các thương buôn nước khác.

Giống với sự xáo trộn trong lòng chủ nhân, cung điện cũng rộn ràng tất bật chuẩn bị cho yến tiệc, khắp nơi bàn tán sôi nổi, nhưng chủ đề chỉ có một, chính là về hai vị đế vương sắp đến đây. Buổi chiều, có tiệc tiếp hai phái đoàn mới đến từ hai quốc gia hùng mạnh, Assyria và Hitaito

Rất đúng với sự trù tính của Asisu, trời vừa nhá nhem tối, bọn họ đã đến. Izumin đến trước Algon chừng một canh giờ. Nàng ra tận thềm đón tiếp. Hôm nay, Asisu mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, đuôi váy có thêu hình hoa sen xanh đậm, rất hài hoà với tổng thể, từng phiến lá vươn ra như để toả bừng sức sống, nó ôm lấy chủ nhân tựa như sự chúc phúc của sông Nile. một vài vòng vàng mỏng được đeo khít trên bắp tay. vì khí hậu Ai cập nóng hơn Babylon rất nhiều nên tóc được cắt lên ngang vai, Asisu mặc cũng mỏng manh hơn, áo khoác bằng voan mềm màu trắng, càng làm nổi bật lên vẻ thanh thoát như mây trôi hương thoảng. Trên đầu đội mũ miện khá lớn, lấy vàng làm nền tôn lên con hổ mang đang ngậm ngọc bích, vòng cổ cũng không nhiều nhưng điều tất yếu là vàng luôn được ưu tiên, để chứng tỏ bề thế của mình. Lối ăn mặc thay đổi nên phong cách trang điểm cũng phải hướng theo cho thuận mắt, nên tông màu trời trong êm dịu được thay thế, chỉ mắt không kẻ đậm như trước. mọi thứ nhỏ gọn nhưng đều làm cho chủ nhân của chúng toát lên vẻ quyền uy. Trông nàng bây giờ như một nữ thần thoát tục, bên cạnh đó cũng tràn ngập sự cao ngạo đế vương. Một thần thái có thể trấn áp mọi người, nhưng cũng đủ để làm tan chảy trái tim họ.

Nếu trước đây, nét đẹp của nàng được mô tả theo kiểu lạnh lùng huyền bí, vẻ đẹp sắc sảo, thâm sâu khó lường của rắn. Chung quanh u ám màu đen, khoé mắt kẻ sâu màu đậm làm nàng trở nên vài phần hung dữ. Thì giờ đây, nàng như thay một lớp da, trông hiền hoà như nước sông Nile mùa thu chảy êm đềm, mặt hồ lặng lẽ không gợn nước, cái vẻ đẹp khiến người ta liên tưởng ngay đến một nữ thần bao dung. Thực ra chỉ có người ta nhìn vậy, nhưng chủ nhân chúng lại khó chịu vô cùng, nói nàng bảo thủ cũng được, thay đổi thói quen và sở thích là luôn à điều cố kỵ với bất kì ai, tuy nhiên tình thế bắt buộc dĩ, sau này Hạ Ai Cập khá lên một chút, nàng sẽ lập lại những điều cũ.

Ngay cả hai vị khách xa lạ kia cũng không tránh khỏi một thoáng ngạc nhiên. Izumin chắc chắn nếu không phải nhiều lần thấy hoàng phi Babylon, hẳn chắc chắn lần này sẽ nghi ngờ mình nhận lầm người, hoặc người kia là giả mạo. Hẳn vốn cho rằng vẻ đẹp được toát ra bên ngoài đều bị ảnh hưởng bởi tâm hồn của chủ nhân, nếu tấm lòng tốt như Carol, thì bên ngoài tự nhiên lộ ra vẻ thánh thiện, còn mà bụng dạ độc ác, bề ngoài dù có sắc nước hương trời cách mấy, cũng có nét gian xảo. Vậy mà hôm nay, nhìn Asisu như một con người khác, lại nghe nói những động thái và chính sách cô ta đang đưa ra thương thảo chắc chắn có ý bảo

vệ người dân, như thể trước giờ cô ta có hai bộ mặt. Hoặc là cô ta đã thay đổi, hai là cô ta diễn kịch quá đạt. Izumin cảm thấy có chút lo lắng, nhưng hắn chỉ thoáng qua rồi khôi phục lại trái tim sắt đá như trước. Mục đích đến lần này, dĩ nhiên bằng mọi giá phải đạt được, mặc kệ là ai thay đổi, hắn cũng không quan tâm.

Trái ngược với những suy tính hiện tại trong lòng Izumin, Algon trước giờ luôn là kẻ háo sắc, hắn nhìn Asisu đến chảy nước miếng, nhưng cẩn thận tỏ vẻ đứng đắn để giữ thể diện. Không phải trước đây hoàng đế Assyria chưa gặp qua nữ hoàng Ai Cập, nhưng một lần thì lên quan sát từ phía xa, do phải giả dạng trong cung Ai Cập, một lần đến Babylon, cũng thoáng thấy nàng trong ngự hoa viên, do lần thảo luận liên minh nàng cáo bệnh không ra gặp, vậy nên hắn chưa bao giờ tiếp xúc trực diện gần gũi với nàng như vậy. Với bản tính của mình, trước đây hắn đã thấy nàng đẹp, đẹp đến mức hắn muốn đá tất cả ngàn vạn cung nữ, kể cả Jamari đi để đổi lấy vị nữ hoàng này. Tiếc là lúc đầu hắn thấy hứng thú với cô gái sông Nile nổi danh hơn, sau khi bị một vỏ cánh tay, hắn đâm ra căm hận. Mặc dù vậy, tuy nhiên hắn biết Asisu cũng có kẻ thù chung với hắn, nên không có ý định hại gì nàng. Giờ đây, nàng hình như còn đẹp hơn lúc trước, không gay gắt như mặt trời ban trưa, nhưng rạng ngời tươi mới như ánh nắng rạng đông. Hắn còn dám cướp Carol, thì Asisu không gì là không thể. Tuy nhiên, trước mắt, hắn cần hãm mình lại, vì một lợi ích quyền lực to lớn hơn. Sau khi đánh chiếm thành công Thượng Ai Cập và hất cẳng Hitaito, hắn sẽ tính đến chuyện đổi đầu với Babylon, hắn chỉ đang không dám chắc, mình ở bên mỹ nhân này, có thể chịu đựng được bao lâu.

Asisu dĩ nhiên cũng đang đánh giá những vị khách quý này. Một người tóc màu bạc của trắng, dây buộc màu lam nổi bật, y phục mang đậm truyền thống hoàng gia Hitaito, không có đem theo vũ khí, phong thái nho nhã, lại quanh quẩn bên mình luồng khí lạnh tựa băng tuyết. Đôi mắt màu nâu đất, hiện rõ con người trầm tính và si tình. Miệng cười nhưng ánh nhìn không có ý cười. Áo choàng màu xám chồn phủ trùm lên một bên. Người còn lại trông như mây tên hay mua vui ở kỹ viện, nhìn nàng này giờ không chớp mắt, mái tóc xoắn được ép trên mũ triều hình tròn, trang phục khắt định vương tôn Assyria, bên hông thắt lưng tết như sợi thừng bạc có gắn một thanh kiếm, bảo vật nào đó chẳng, hai cổ tay đầy áp vòng vàng trân quý, ngón tay thấy có nhẫn mang hồng ngọc. Bị nàng nhìn qua, đôi mắt lại liếc ngang dọc hết mấy tên gian xảo lơ lửng. Chỉ có một điểm chung ở cả hai tên này, là thân hình của chúng khá cao, ổn định, mạnh mẽ. Nhưng Asisu còn thấy một điều giống nhau nữa, là nàng đều ghét họ.

Izumin cười hoà nhã, rồi lên tiếng trước :

_Cám ơn hoàng phi đã ra nghênh tiếp, tôi đại diện cho Hitaito đến thăm hỏi hoàng đế Babylon cùng hoàng phi.

_Ngài khách sáo quá rồi, nhờ ơn mưa móc Ngài ban, mà giờ đây ta vẫn sống khoẻ sau ần thừa sống thiếu chết đó. Vì ta không nỡ chết trước khi nhìn thấy người gây ra cho ta bị thảm bại.

Trong câu nói của vị hoàng phi này, người ta nhìn ra ngay ý giễu cợt và mỉa mai. Tuy nhiên, Izumin vẫn rất bình tĩnh đáp trả trong sự khó hiểu của Algon :

_Chỉ là hiểu lầm, mong hoàng phi lượng thứ, mọi chuyện quá khứ xin đừng tính toán. Tin là hoàng phi đây cũng là người rộng lượng.

Nghe qua đã thấy Izumin cài mình vào thế, nhưng nàng không phải là người chịu thua dễ dàng, vừa muốn nói ẩn ý, vừa muốn giữ hoà nên Asisu đành phun ra một câu nửa đùa nửa thật :

_Hoảng tử, ta là người rất nhỏ mọn, ai có thù, ta tất sẽ tính, nhưng đây chỉ là hiểu lầm, xin hoàng tử đừng lo.

Asisu mỉm cười, nụ cười trong như nước suối tinh khiết, nhưng không ai biết, ẩn bên trong là đợt sóng ngầm mà nàng chuẩn bị khơi dậy lên.

24. Tin Tức Từ Thượng Ai Cập

Asisu ngồi trên toà cao, mỉm cười với hai vị khách quan trọng bên dưới. Đã nửa tháng trôi qua từ khi bọn họ tới đây, cũng không có gì đặc biệt xảy ra, ngoài những lần bàn luận liên minh với họ, thì mỗi người tự lo công việc riêng, hầu như chẳng chạm mặt nhau bên ngoài gian điện này. Nàng mặc kệ họ muốn thăm dò

cái gì, chỉ cần biết thư hồi âm chấp thuận của Ragashu đã gửi đến tay nàng như trong mơ, vậy nên nàng nhanh chóng thực hiện theo kế hoạch đã định từ trước, vì không phải con người của chính trị, nàng còn cần tham khảo ý kiến rất nhiều người, đặc biệt từ phía người chồng Babylon của mình. Asisu không biết nên vui hay nên lo, vì Ragashu quả thực không làm khó dễ gì nàng.

Khi đã kí kết, đồng thuận giúp đỡ cho Hitaito và Assyria, hai nguồn tiêu thụ vũ khí lớn sắp tới cho chiến tranh. Nàng chắc chắn rằng nhân lực trong nước họ không đủ để tạo ra một lượng lớn vũ khí và quân lương trong thời gian gấp rút, vậy nên đã đề xuất ý kiến bán vũ khí và lương khô cho họ, chiến trường lại gần Hạ Ai Cập hơn Hitaito và Assyria nhiều, vận chuyển tiện lợi, giá thành cũng đỡ hơn kha khá. Nàng phát lệnh tập hợp những kẻ ăn mày, vô công rồi nghề lại một nơi, bỏ chút ít tiền dựng thành lò rèn vũ khí, vậy là vừa tạo công việc cho người dân, khiến họ không còn cảnh bữa đói bữa no, đầu đường xó chợ, vừa đem lại nguồn lợi lớn cho kinh tế chung Ai Cập. Một số khác vụng tay vụng chân hơn, thì đi làm thuê trồng trọt, quý tộc nhìn thấy món hời từ việc bán lương thực, nên đã mạnh mẽ động thái đẩy mạnh các vụ canh tác, linh hoạt đan xen các loại cây sinh trưởng ngắn hạn, cũng vì vậy cần thuê thêm nhiều người làm nông. Còn về đàn bà và trẻ em, nàng tạm thời chưa nghĩ được cách nào hay hơn cho họ, đành chỉ ra một điều lệnh không được ức hiếp hay làm khó họ khi họ đến xin làm, rồi mặc cho khả năng mỗi người, ai yếu thì đi mót lúa, bám ngoài cảng Giza để rao bán, hoặc phụ chồng con... Cảng Giza bây giờ vô cùng tấp nập, nàng đã cho chỉnh sửa cảnh quan đôi chút, vì đẩy mạnh thương buôn, nên giờ đây kẻ ra người vào chuyển hàng trên đó ngày càng nhiều, đến đủ từ khắp nơi, dĩ nhiên trừ Thượng Ai Cập. Nàng còn mạo hiểm tăng thuế cho tàu cập cảng, nhưng số tăng rất ít, khiến cho ngoại thương không phản nản gì, họ không biết rằng nếu hàng chục người cùng góp vào như họ, sẽ tạo thành số tiền lớn đến với Hạ Ai Cập.

Điều nàng lo lắng bây giờ, chỉ là bọn quan quyền quý tộc. Nàng sợ rằng bọn chúng vì lợi ích của mình mà không màng đến người dân. Asisu có cho giảm thuế muối, đồng nghĩa với việc thu vào của bọn chúng giảm sút rất nhiều, không có tiền thuế, thư sgi sẽ chi trả cho lương bổng của họ đây, không ai mà không đấu tranh khi mình bị mất đi quyền lợi. Tuy nhiên, nàng phải vỗ tay khen ngợi ý kiến của Minuê, rằng cố tình cho bọn họ nhìn thấy cảnh Nakuto bị quân Babylon trấn tài sản, bọn họ liền nghĩ rằng, nếu không giúp tụi dân đen, chúng nó không còn gì để bóc lột, thì đến phiên mình chắc còn thê thảm hơn, mà một khi giọt nước tràn ly, có bạo loạn, không chừng bọn họ là những người bị nắm đầu đi dẹp trước tiên, vậy khác nào lao vào chỗ hiểm. Mặc dù phải để Nakuto chịu thiệt, nhưng hiệu quả đúng là bất ngờ, cũng may ở đây quý tộc không nhiều như ở Thượng. Hạ Ai Cập hiện tại trên dưới một lòng, thay vì phải hồi hộp bị lôi đi vào quân ngũ cho chiến tranh, thì họ lại cật lực làm việc cải thiện cho đời sống của mình, có thể nhìn thấy một tương lai tốt đẹp hơn ở trước mắt, tất nhiên, nếu không kể đến nỗi nhục bị đô hộ.

Mọi người có thể không nhìn ra, nhưng Izumin chắc chắn có thể hiểu được từng ý đồ của Asisu, hấn khẳng định người có biệt danh rắn độc này đang tìm mọi cách bảo vệ Hạ Ai Cập. Hấn đôi khi cảm thấy những hành động của Asisu thật rất mâu thuẫn. Izumin xoay xoay ly rượu trong tay, rồi đưa lên môi nhấp một ngụm. Asisu xoay mình khiến tà áo khẽ động, thướt tha như cánh sen lướt nhẹ trên mặt hồ, mặc dù không còn vận y phục đen như trước, nhưng chung quy vẫn là áo váy màu lạnh. Từng lớp vải tím nhạt mềm mỏng dao động, đai lưng quần nhẹ buông rũ, tôn lên dáng vẻ yêu kiều thướt tha, làm cho Algon đang ngồi không khỏi ao ước muốn xông đến ngay lập tức.

Bọn họ vừa tranh luận ổn thoả vấn đề tàu bè, ngay khi vừa mới kết thúc, Asisu đang định nói mấy câu cảm ơn rồi nhanh chóng đến thư phòng tiếp tục những việc quan trọng khác, vì nàng rất ghét hai kẻ đang cùng đàm đạo này. Tuy nhiên, sự tình khá bất ngờ xảy ra, một tên lính chạy vào báo tin khẩn về Thượng Ai Cập, dù tiếng nhỏ, nhưng cũng đủ để hai người đang ngồi gần nàng nghe thấy được. Phản ứng đầu tiên của Algon và Izumin là ngạc nhiên, sau đó Algon chuyển sang thái độ khinh bỉ và đắc ý, còn Izumin đã tức giận đến tím tái mặt mày từ bao giờ. Chỉ duy có Asisu cười như không, nói một câu vô cùng nhẹ nhàng, nhưng nội dung lại nặng tựa ngàn cân :

__Ngay cả tình cảm mười mấy năm, mà hoàng đế Ai Cập còn rũ bỏ được kia mà. Nếu đã làm được chuyện gì đó lần đầu, chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

Nói xong, không đợi phản ứng của bất kì ai, nàng lệnh tiễn khách rồi quay về phòng, giống như chuyện vừa rồi chỉ là gió thoảng qua tai. Ngay khi vừa đặt mình ngồi xuống ghế, Ari đã lập tức chạy đến kế bên, mặt hớn hờ đưa cho Asisu một miếng đất nung, chính là mặt hàm do người của Ari ở Thượng Ai Cập báo về. Nàng đọc xong rồi, thanh nhiên đưa lại cho Ari, xúc cảm không có vẻ gì là thay đổi. Dù gì đường xá xa xôi,

thông báo tin gì cũng phải mất mấy ngày đường, nên mấy chuyện xảy ra trong đó chắc cũng đã xong hết rồi. Nàng tiện thể nói Ari vài câu :

_Cung nữ đó quả nhiên trung thành nhỉ, bao nhiêu lâu vậy rồi...

_Bẩm lệnh bà, cung nữ này trước đây làm trong điện thờ chính, luôn trung thành với Người, lúc sau Carol có lên làm hoàng phi thật, nhưng từ trước đến giờ không đụng đến cung nữ bên thần điện. Con Meku mới lên chưa lâu này, đã vội giương uy, làm những việc của lệnh bà trước kia, không ý thức thân phận của mình. Lại cả gan dám mắng hoàng...con Carol đó thẳng thừng trước mặt bệ hạ. Thật quá đáng.

_ Ari, ta không còn là người Ai Cập, tại sao mà phải tức tối với người cai quản nội cung của Ai Cập.

_Lệnh bà....

_Ta nhìn người hình như có điều gì thắc mắc? Nói đi, ta không trách.

_Bẩm, bẩm nữ hoàng, nô tỳ thật sự rất khó hiểu, từ trước đến giờ, chẳng phải hoàng thượng chỉ chú ý mình con Carol đó sao, sao bây giờ lại...

Asisu nhìn Ari, vì Ari không biết chuyện lời nguyện, mà cũng không thể để cô ta biết, nên nàng đành lựa những hình ảnh và câu từ kỹ lưỡng để giải thích :

_Ari à, sống trước đổ đầu, sống sau đổ đó. Menfuisu đã phụ ta được, thì làm sao lại không phụ Carol được. Cũng nên để cho con trộm mộ đó hiểu, thế nào là đau đớn tột cùng. Phải nhìn thấy người mình yêu phản bội mình, tay trong tay với người khác ngay trước mắt mình, thậm chí còn phải đứng lên chúc phúc cho họ. Người có thấy cô ta bây giờ giống y hệt ta lúc trước hay không? Ngày xưa ta từng phải làm chủ hôn cho Menfuisu với nó, hiện tại thì sao? Nó phải chủ trì buổi lễ phong phi cho ả đàn bà đó. Muốn trốn tránh, cũng không thể.

_Nhưng sao Ngài ấy lại quá tuyệt tình như vậy, lại còn con Meku đó nữa, giả dụ nếu nó vờ hiền lành cầu xin cho Carol chẳng phải sẽ được lòng hoàng đế hơn sao?

_Người lầm rồi Ari. Ta nói cho người nghe, khi một con sư tử bị thương, nếu có ai đó đứng phía sau lên chọc vào vết thương đang rỉ máu của nó, nó không cần biết ai đang đứng trước mặt mình, liền cho rằng đó là người đã đâm mình mà lao vào tấn công. Menfuisu chính là con sư tử đó. Ta biết rõ, việc nghe tin Minuê phản bội, hấn rất đau lòng, vì từ trước đến giờ hấn vốn quý hai mẹ con họ như ruột thịt, có ai bị người thân quay lưng mà không đau lòng. Hấn chỉ ra lệnh giam Nafutera rồi chờ xét xử, chứng tỏ hấn đã có ý muốn tha, với tính tình của hấn mà nói, nếu là người khác thì bị một kiếm chết ngay tại chỗ rồi. Nhưng người biết đấy, con Carol chẳng bao giờ hiểu hết vấn đề này, ta chắc chắn nó đã chạy đến chỗ Menfuisu la lối trách móc, cho rằng hấn bạc nghĩa, đụng vào nỗi bi thương khó xử của hấn đã đành, góp phần huỷ hoại danh dự, làm hấn nổi giận, mà vốn dĩ hấn đã bắt đầu căm ghét từ vụ Nebanon lần trước rồi, cộng thêm, à, ừ...vài chuyện riêng sau đó, có lẽ tình cảm ngay một cạn dần. đang lúc dầu sôi lửa bỏng, Meku đã chen vào, càng kích động Menfuisu hơn. Ta nói thật, Menfuisu chưa bị mất khống chế xông đến bóp cổ nó đến chết là may rồi. Ít ra vẫn còn hơn ta, lúc trước ta còn chưa kịp nói gì, chỉ mới nghi ngờ mà Menfuisu đã chĩa đao vào mặt ta rồi đòi giết ta, chắc người còn nhớ.

_Lệnh bà....Nhưng nếu Meku làm vậy, có phải quá mạo hiểm không? Lỡ sau này Carol có chuyện, cô ta sẽ là người đầu tiên bị nghi ngờ.

_Haha, không đâu Ari. Thứ nhất, cô ta rất khôn ngoan, làm như vậy để khơi dậy sự thù địch mạnh mẽ của Carol. Nếu như Carol cứ nhân từ hoài, muốn vu oan giá hoạ cho Carol chắc chẳng ai tin, phải làm cho Carol tức giận ra mặt, thì mọi việc sau này sẽ suôn sẻ. Cô ta mà năn nỉ cho Carol, chắc chắn con trộm mộ đơn thuần đó sẽ không bùng nổ, mà còn nghĩ cô ta là người tốt không chừng. Cần phải có một bên châm ngòi. Trước đây, tuy ta luôn nói xấu Carol, ghét nó ra mặt, nhưng Menfuisu lúc nào cũng bình nó, mà nó luôn mặc cảm có lỗi với ta, nên mọi chuyện mới như vậy. Lần này lại rất khác, Meku là người trong vị thế cướp Menfuisu từ tay Carol, lại chia rẽ nó và Menfuisu thẳng thừng, đồng thời đã xen vào việc hậu cung, địa vị cũng rất khác ta, ngay cả công chúa Lybia thất bại lần đó, cũng là danh gia vọng tộc, không thấp hèn như Meku, nếu là người hiểu chuyện có thể nhìn ra ngay ý đồ. Carol không thể hoà nhã với Meku giống như ta, lại càng phải cảnh giác Meku. Nhưng theo như mặt hàm đưa, thì toàn bộ hậu cung đã vào tay Meku, Nafutera lại bị giam, chắc chắn bên cạnh Carol sẽ không có ai phù trợ, Meku đương nhiên không lo Carol

muờn hại ngắnnghằm. Chỉ cần kích cho Carol tỏ thái độ trước mặt mọi người, rồi vờ mình bị hại. Lúc đó, người nghĩ đi, ai mới là kẻ thất thế hoàn toàn?

__Thật...thật đáng sợ...Nhưng cô ta không sợ gây ấn tượng xấu với hoàng thượng?

__Ta cảm thấy bất ngờ, khi cô ta lại hiểu Menfuisu đến vậy. Cho dù trước đây Carol phạm lỗi gì, người dân luôn cho rằng là do hoàng thượng không đúng, chứ không phải cô gái sông Nile. Vậy nên Menfuisu bây giờ cần sự ủng hộ từ người dân, có tức giận cách mấy, cũng đâu thể kể vanh vách tội con trộm mộ ra như Meku được. Chắc chắn Meku đã nhìn ra uất ức của Menfuisu, nên làm thế hấn công việc này. Mà tư tế Kaputa làm việc rất tốt, tin đồn có thêm một hiện thân của nữ thần Isis xuất hiện bên cạnh hoàng thượng, Meku là nữ tư tế uy quyền, có thể nghe được chỉ dụ thần linh...Như vậy cô ta vừa trút giận dùm Menfuisu, lại vừa làm người dân tin rằng là do thần linh nói ra, không liên quan đến Menfuisu. Người nghĩ hoàng thượng sẽ xa lánh cô ta, hay càng yêu cô ta hơn. Lần này cũng không trách được con trộm mộ, đang đau lòng vì Nafutera, lại tận mắt chứng kiến cảnh thân mật, không phát điên lên chửi Menfuisu mới là lạ. Chỉ tiếc, lọt bẫy Meku rồi...Tự mình gài mình vào thế bí, Nafutera vẫn là người của hậu cung, nếu do Carol xét, sẽ gây nên dị nghị hoàng phi thiên vị người của mình, càng tạo cơ hội cho Meku có danh phận. Lần này, Meku sẽ lấy thân phận phi tần tam phẩm, quản lý nội cung, điều tra Nafutera, khéo léo lựa ý hoàng đế định tội nhẹ, lại ghi công trong mắt hần. Chính Carol là người đẩy chồng mình và Meku xích lại gần nhau hơn rồi.

__Thần...thần đã hiểu rồi.

Nếu như một con người nhìn thấy kẻ thù của mình trước mắt, mà không làm gì được, còn phải chịu lép vế trước kẻ đó, mọi dồn nén thương đau trong lòng một khi quá sức chịu đựng, sẽ dẫn đến mong muốn giải thoát khỏi tù giam vô hình này. Chính vì vậy một số người đủ mạnh mẽ quyết định đổi mặt để giải quyết chúng theo cách tốt đẹp, nhưng một số người quá mệt mỏi, môi trường xung quanh tác động, dẫn đến những chấn thương tâm lý, suy nghĩ khao khát muốn giết đối phương chết đi ngay lập tức, để ít ra mình sẽ được thanh thản. Nàng nghĩ, Menfuisu có lẽ sẽ đi theo hướng phía sau. Không, nàng muốn Menfuisu phải bị như vậy. Càng bị nhiều người lừa dối, sẽ càng đánh mất đi lòng tin và trái tim ấm áp. Asisu cho rằng, Menfuisu bây giờ, đã trở thành kẻ máu lạnh vô tình, cũng giống như nàng...

Menfuisu đã thay đổi, và cả nàng cũng vậy.

Nàng nhận ra đứa em trai này đang dùng Meku như một thể thân của nàng, không yêu cô ta, nhưng giữ cô ta lại để có cảm giác nàng đang ở bên mình. Nàng cũng từng có một thời cố gắng tưởng tượng gương mặt Menfuisu trên người Ragashu, để chịu đựng nỗi cô độc ở Babylon, vì vậy nên bây giờ, nàng hoàn toàn hiểu được Menfuisu đang nghĩ gì. Cung nữ này cũng quan sát kỹ lắm, từ lúc Menfuisu ra khỏi Babylon đến nay, chắc hơn một tháng rồi, mà số lần gặp Carol chỉ có ba lần, kể cả lần chửi bới gì đó mới đây nhất, có hiềm khích mà không chịu nói chuyện thì sẽ thành mối hận tàn sát trong lòng, lại thêm Menfuisu nhện dục quá lâu, kể từ lần vụ xảy thai giả vờ của nàng, hần đã không ngủ chung với Carol rồi, với sức trai trẻ thể này, không nhện nỗi cũng là chuyện đương nhiên. Đời sống vợ chồng với Ragashu, làm cho nàng ngộ được nhiều thứ. Đàn ông, không có năng lực chịu đựng tốt như phụ nữ...

Asisu đập vỡ miếng đất nung, không khỏi cảm thán thở dài, Thượng Ai Cập quả thật có quá nhiều biến động, quá nhanh và chóng vánh đến không ngờ. Nàng kêu Ari thay thường phục, rồi khoác một áo choàng mỏng để ra ngoài cung, vì nàng thích tận mắt quan sát tình hình cảnh Giza cũng như những nơi phát chẩn cho người nghèo. Do không ai biết rõ mặt nàng, trừ những quan thần và cung nữ thân cận, vậy nên khi đi ra bên ngoài, chỉ cần trang phục thường dân, không đeo mạng che, cũng chẳng ai biết nàng là ai.

Buổi chiều tà thật đẹp, nhưng cũng buồn mệnh mang vô hạn. Mặt trời không còn rực rỡ, chỉ là cái bóng tàn khuất sau lưng chừng núi.

Asisu cùng Ari đã đi qua những nơi cần đến, dù gì cũng mới ban đầu, cần có thời gian mới ổn định được cục diện, không thể gấp gáp quá được. Nàng khá hài lòng với sự thay đổi chậm chạp nhưng chắc chắn này. Không vội về cung, vì nàng cảm thấy nơi đó quá bó buộc con người, hề mỗi lần quyết định xuất cung, nàng đều về rất muộn.

Len lỏi qua những hàng lau đang nghiêng mình trong gió, vị nữ hoàng trẻ tuổi đứng lặng nhìn hạ nguồn

sông Nile. Không rõ trong đầu cô gái này đang suy nghĩ gì, chỉ biết cô ta trông thật cô đơn và buồn bã. Chốc chốc lại thấy nói lầm bầm gì đó trong miệng, rồi lại ngược lên trời, quay xuống dòng sông mẹ hiền hậu, hết như đang cầu xin bậc tiên đế ban thêm sức mạnh cho mình.

Asisu khẽ di chuyển đến mép sông, thả nửa bàn tay xuống, cảm nhận dòng chảy mát lạnh. Nàng nhắm mắt, mỉm cười như hưởng thụ điều gì đó hạnh phúc lắm. Không lâu sau, nàng đứng lên, muốn quay về cung, nhưng bị một khu chợ phiên ban đêm giữ chân lại. Thực ra quy mô khu chợ này...không thể xem là chợ, vì chỉ có bốn năm sạp hàng tụ lại bán buôn, trao đổi hàng hoá, tuy nhiên nàng cho rằng, so với khung cảnh hoang tàn đìu hiu khi lần đầu tiên nàng đặt chân đến, thì tình trạng như thế này đã khá lắm rồi.

Nàng quyết định ngồi bên một quán trà sập xệ nhỏ để ngắm nhìn mọi người. Bất ngờ rằng, càng lúc lại càng đông, hai ba gian hàng nữa đã gia nhập. Nhìn dòng người ngược xuôi qua lại, lời mời chào, tiếng thở than, nàng cảm thấy thật bất lực. Nàng bồn chồn trong lòng, tự hỏi làm cách nào có thể lo sung túc được cho từng ấy người đây, căn bản nàng yếu đuối, không có chút tự tin làm được điều đó.

Mẫu hậu, sao người không chịu giúp con đi !

Mặc cho ồn ào bủa vây xung quanh, Asisu vẫn chìm trong bể trầm luân của mình. Đến khi một tiếng nói nam nhân ấm áp quen thuộc vang lên bên cạnh :

__Nàng đang buồn chuyện gì sao, hoàng phi của ta.

__Hoàng thượng, sao...sao Ngài đến được đây.

__Ta đến tìm nàng, người ta yêu.

Chuyên mục giải đáp của Fia

__Cho bạn BubuPhan : có mấy lí do sau đây (chỉ là chia sẻ quan niệm và sự phân tích của Fia nhé)

Một là, Fia cho cả hai người Asisu và Menfuisu cùng bị phản bội, chuyển sang hận. Cái khác ở đây, mình muốn chỉ ra sự khác nhau trong cách nhìn nhận vấn đề ở Asisu và Men. Vì Asisu là con gái, mà con gái thường có lòng bao dung lớn hơn và dễ dàng tha thứ hơn con trai rất nhiều (theo nghiên cứu sinh học). Tình cảm con gái thường ít khi nồng cháy mãnh liệt, nhưng thấm rất sâu và đậm. Mình không biết bạn có như vậy không, nhưng chính mình và những cô bạn, người phụ nữ xung quanh mình đều như thế. Chính vì vậy mình mới phân tích cho Asisu luôn đều nường tay, rất khó khăn mới hạ được quyết tâm, còn Menfuisu muốn phủ thì lại cái rụp. Bạn có thể đọc các số liệu thống kê, những vụ ngoại tình, nếu như là ông chồng ngoại tình, quay lại ăn năn hối cải, thì người vợ dễ dung thứ, 10 vụ thì 9 vụ đều có thể giảng hoà, nhưng khi là vợ ngoại tình, hầu như chắc chắn li dị, vì đàn ông khó chấp nhận phản bội cũng như tha thứ. Hơn nữa, Asisu với Men còn có máu mủ, trong khi Carol có quan hệ họ hàng, còn có một mối thù.

Hai là, tình cảm giữa Asisu và Men tồn tại mười mấy năm, đó là chưa kể tình thân, trong khi Men với Carol chỉ mới hơn hai năm. Ngày xưa, Men cũng yêu Carol trong khoảng thời gian rất nhanh (1-2 tập truyện NHAC), trở mặt với Asisu như trở bàn tay. Bây giờ, Carol thì có là gì? Menfuisu chỉ mới 18-19, yêu càng cuồng nhiệt, thì khi quay lưng càng nhanh chóng và vô tình đến đáng sợ.

Ba là trong cơn tức giận và oán hận, người ta thường không thêm dành thời gian suy nghĩ hay nhớ đến mấy cái kỷ niệm gì gì đó. Và đàn ông, không nhẫn nhịn hay chịu đựng tốt như con gái chúng ta. Lúc đầu, Menfuisu cũng đâu có nhớ đến những việc Asisu làm cho mình, còn đẩy đi Babylon làm công cụ chính trị kia mà, mãi đến sau này khi bất hoà với Carol, áp lực chồng chất, mới hồi nhớ lại chút ít về Asisu, dịp ba ngày ba đêm với Asisu trong hang là điểm nhấn chính, Men mới bắt đầu có khoảng lặng ngẫm nghĩ lại mọi chuyện, cảm nhận trái tim cách đúng đắn hơn. Ngay lúc này, Men không có nhớ đến mình và Carol từng mặn nồng thế nào, công việc chồng chất, không rảnh để nghĩ, chỉ kịp thấy một kẻ thù trước mặt đang la lối, lại mỗi lần gặp kẻ thù là y như rằng tưởng tượng ra xung quanh mọi người thầm trách hấn vì tội lỗi. Sau này nếu có thời gian, Men cũng sẽ suy nghĩ lại về hành động của mình. Thực ra đúng như bạn nói, dù hận thù gia tộc gì đó cũng có phần...này nọ, vấn đề Carol không chỉ hại ba mẹ Men, mà còn xúc phạm đến niềm tin tôn giáo, mà cái này là nguyên nhân gây nên nhiều hệ lụy quan trọng (mình cũng đã trải qua, niềm tin

bị xúc phạm, nên khá hiểu sự nghiêm trọng chỗ này). Chúng ta là con gái, có lẽ bạn cũng là người sống tình cảm, nên mới dễ xót xa. Còn con trai, đừng tới chuyện đó, thì thôi...xong rồi.

Phần vì sao tiến triển nhanh, mời bạn coi phần mình hồi đáp cho các bạn khác nhé.

Fia rất cảm ơn bn đã theo dõi và góp ý chân thành.

_Cho bạn Ramie0807 và bạn Zera99 : Có sử dụng từ ngữ hơi người lớn xịu, mong hai bạn không phiền Fia nhé

Lí do đầu thì hai bạn coi trên chap chính nhé.

Thứ hai, thực ra tình cảm của Men và Meku vốn dĩ không có, thì làm sao phát triển nhanh được. Chỉ là Men cần giải quyết tâm sinh lý, và cần sự an ủi động viên. Meku có nét tương đương cả về ngoại hình, và cổ tình bất chước tính cách Asisu, nên Men cảm thấy dễ dàng tiếp nhận. Một người đang khát nước, khi thấy nước vội vàng chụp lấy uống ừng ực, cho dù không phải nước đun sôi để nguội, cũng là chuyện thường :)

Thứ ba, Fia có ghi đoạn Men không hề tỏ ý muốn lập Meku làm phi, cho tới khi thấy cô ta giải quyết được gọn ghẽ chuyện hậu cung, Men vẫn chưa vội muốn lập kia mà. Chỉ do Meku giả hoạt, nên tìm mọi cách buộc Men vào tình thế phải tấn phong. Giờ đây Carol bị người dân xung quanh bàn tán về chuyện với Nebanon, cho rằng Nebanon mới là người xứng đáng, vậy khi Meku loan tin đồn thân thể mình, cũng là cách thúc Men thừa nhận cô ta, để là một bệ đỡ tinh thần mới.

Bạn có thể tưởng tượng là hợp đồng hôn nhân ngầm vậy á.

Fia cảm ơn hai bạn đã theo dõi và phản hồi nhé.

25. Cứu Người

Từ ngày Ragashu đến Hạ Ai Cập, mọi thứ tốt dần hẳn lên. Asisu công nhận rằng người chồng này thật rất thông minh, thiên tài quân sự. Nếu loại trừ việc đầu óc gian xảo, thâm tâm khó lường và những mưu mô quỷ quyệt, thì hẳn ta ắt đã là người hoàn hảo. Mặc dù những biện pháp nòng đề ra thực sự có hiệu quả không ít, nhưng những kinh nghiệm của Ragashu còn hơn thế, quả thật vừa thần tốc mà kết quả chẳng hề kém cạnh. Dĩ nhiên, vì nàng từ bé đến lớn không can thiệp triều chính, lại vừa mới bắt đầu nên Asisu chuyên tâm theo sát Ragashu học tập, âm thầm ghi nhớ mọi việc.

Hậu cung ở Hạ Ai Cập thì không cần phải nói, vốn dĩ không có gì phức tạp, không, chính xác hơn là đơn giản quá đỗi, chỉ một mình Ari cũng có thể quản tốt mọi chuyện. Minuê không hiểu sao giờ đây trở thành hộ vệ thân cận của Asisu, bí mật sâu hơn thì hẳn không biết, nhưng mấy chuyện quan trọng Asisu lệnh hẳn làm, hẳn đều hoàn thành đầy đủ trước thời hạn. Không biết vì nàng quá tự tin vào tình cảm hẳn dành cho nàng bấy lâu hay vì huyết thống trong người, mà nàng dần dần tin tưởng hẳn.

Phía bên Izumin và Algon cũng chẳng có động tĩnh gì lớn lao, ngoài việc móc méo Asisu vài câu trên điện, còn lại ai nấy chuyên tâm vào mục đích chính của mình, mặt dày mà lưu lại ở Hạ Ai Cập khá lâu. Do sự hiện diện của hoàng đế Babylon, bọn họ cũng chẳng ho he gì được với cái con người kín bưng kia, ngay cả việc lộng quyền ở cấp dưới cũng bị dẹp vô số, tuy không gọi là triệt để, nhưng hầu hết đã được xử lí. Cứ như thế cả bảy tuần trời trôi qua trong yên bình. Tuy nhiên, mặt nước yên tĩnh sắp không che nổi sóng ngầm. Các quốc gia thù địch Ai Cập đã rục rịch, khoảng thời gian qua đã quá đủ để chuẩn bị tươm tất cho cuộc chiến đẫm máu lớn nhất từ trước đến nay. Đây không phải là xâm lăng bình thường, trước mắt là liên minh, nhưng một khi thành công, bọn chúng sẽ tự quay lại cắn xé nhau hồng chiếm phần hơn, vậy nên mới cần một nguồn lực mạnh mẽ, duy trì trước và sau chiến tranh.

Ngày mai, Ragashu sẽ về Babylon, một vị vua không thể ở quá lâu trên thuộc địa mà bỏ quên đất nước của mình, hẳn đành lòng phải để Asisu ở lại, do những công việc vẫn cần có người đốc thúc, và cũng bởi nguyên nhân khác nữa, là nàng ở đây trông vui hơn hẳn. Dù sao khi chiến tranh thực sự bùng nổ, hẳn sẽ quay lại đón nàng.

Đêm khuya thanh vắng bị phá vỡ bởi tiếng chim quạ kêu xa xa, nghe rất rợn người. Asisu tâm thế không yên, mãi không ngủ được, quay sang thấy Ragashu đã say giấc nên quyết định đi dạo bên ngoài. Từ ngày mai, Ragashu đi rồi, mọi chuyện chắc chắn sẽ vất vả hơn rất nhiều. Nàng vừa đi vừa bất giác cười mỉm, thú thật là lần đầu tiên nàng thấy một ông vua phải đến tận thuộc địa để xem xét tình hình, có phải vì nàng không? Hay chỉ do e dè hai tên ngoại bang kia?

Bây giờ không phải nàng sợ yêu, mà là sợ bị tổn thương một lần nữa vì người mình yêu. Dạo gần đây nàng khiến mình bận rộn hơn hẳn, để không còn tâm trí suy nghĩ đến mấy chuyện đau buồn quá khứ. Tiếng bước chân nhẹ nhàng là thế, nhưng còn có âm thanh bước đều đặn vang lên, hướng ngược lại với nàng. Asisu ngược mắt lên nhìn bóng người chắn trước mặt mình, hẳn ta cũng nhìn ngược lại nàng, Đây là lần đầu tiên, bọn họ chạm mặt nhau đơn độc thế này kể từ lúc đến Hạ Ai Cập. Ánh mắt nâu trà đang muốn nhìn xuyên thấu cặp mắt đen tuyền hoà vào màn đêm kia. Không hiểu vì sao, bọn họ cứ giữ nguyên tư thế như vậy cả một lúc lâu, giống như nói với nhau qua ánh mắt mà không cần thốt ra câu từ nào. Thoáng chốc Izumin thấy tận sâu người phụ nữ này có sự đau khổ tột cùng, còn Asisu như thấu được vị hoàng tử này mệt mỏi chạy theo thứ tình yêu xót xa kia, chẳng kém nàng là bao. Lại một lần nữa, tiếng đập cánh của bọn điều hâu gần đó làm họ quay lại với thực tại. Asisu bằng một chuyển động thanh thoát, tiếp tục tiến lên, bước ngang qua Izumin như chưa từng thấy hắn đêm nay. Khi nàng lướt qua hắn hai bước, Izumin bất ngờ lên tiếng :

_Hoàng phi thật có nhã hứng.

_Hoàng cung này quả là chật hẹp.

_Ngủ không được vì tiếng chửi bới của người khác dành cho mình sao?

_Tôi không quan tâm. Chẳng ai bị được hết miệng lưỡi thiên hạ.

_Họ đâu có nói gì sai về hoàng phi.

Asisu lùi lại mấy bước, nhướng người lên một chút, mặt ở tư thế rất gần Izumin, mắt trào phúng nhìn hắn, mái tóc đen bị gió đùa nghịch bay tán loạn, lấn át màu tóc bạc nổi bật kia, giọng thì thào âm trầm thấp, từng câu chữ rót vào tai chàng trai này :

_Hoàng tử, ngài không biết sao, tôi là con rắn hổ mang rất độc, Ngài cẩn thận kẻo có ngày tôi cắn trúng Ngài đấy.

Nói xong, Asisu thu mình lại như cũ, muốn bước tiếp, Izumin ngay lập tức phản công, vắn về mặt lạnh như sương đêm, khuôn mặt không có cảm xúc, và câu nói cũng không mấy dễ chịu :

_Nhưng hoàng phi quên rồi sao? Carol có thuốc giải độc. Hoàng phi chẳng bao giờ thắng nổi nàng ấy đâu.

_Đáng tiếc là, lúc ta cắn Ngài, chưa chắc cô ta có bên cạnh để cứu. Ngài đâu là gì của cô ta.

_Vậy nên để đảm bảo mai này chắc chắn có được cô gái sống Nile , ta muốn đề ra một thoả thuận mật với hoàng phi. Thế nào?

_Ta thật sự rất tò mò, nhưng ta không muốn có bất kì liên quan gì đến hoàng tử đây cả.

_Ta biết hoàng phi đây thật lòng còn yêu Ai Cập rất nhiều, và muốn bảo vệ Ai Cập. Ta muốn mình thuận lợi đạt được Ai Cập, giành được Carol, vậy nên ta mong hoàng phi hãy ngầm can thiệp, làm giả vũ khí kém và lương khô cho các nước khác, đồng thời lôi kéo Ragashu ủng hộ ta, hoặc ta tin hoàng phi vẫn còn người ở Thượng Ai Cập, chắc là can thiệp chút ít, làm nội gián sẽ không có vấn đề gì chứ. Ta hứa với hoàng phi, sau khi thành công, ta tuyệt đối không giết Menfuisu, không ra những điều lệ hà khắc hay tàn nhẫn bóc lột Thượng Ai Cập.

_Dựa vào đâu mà hoàng tử đây lại ra điều lệ kì lạ như vậy. Ngài nghĩ tôi sẽ làm thế với Thượng Ai Cập sao? Nó không là gì đối với tôi, và dòng máu chảy trong tôi và trong người Menfuisu vẫn cho tôi biết, chúng tôi là người thân, không lí gì tôi lại hãm hại em trai mình. Còn nữa, tôi không tin Ngài, tôi chỉ tin vào năng lực cai trị của Menfuisu.

_Tình thế bây giờ, Thượng Ai Cập chống đỡ nổi sao, cho dù tên hoàng đế đó thật sự giỏi, nhưng không chỉ riêng Hitaito và Assyria, cả Minoa và Lybia cũng có dấu hiệu rồi, không cần nhìn cũng biết chống không

lại. Mà dù cho có chuyện hận thù gì xảy ra, Thượng Ai Cập đối với hoàng phi vẫn là máu thịt, hoàng phi đã lớn lên từ đó cơ mà. Nơi đó có chối bỏ hoàng phi, thì hoàng phi cũng chẳng thể từ bỏ nó. Còn nữa, nếu như để Assyria chiếm thượng phong, Menfuisu sẽ toàn mạng sao? Ta cũng không muốn Carol rơi vào tay một ai khác. Nên suy nghĩ kỹ thì hơn.

_Được thôi, ta thoả thuận với Ngài. Xem ra tối nay, là Ngài cố tình đón đầu ta để nói chuyện này nhỉ.

_Hoàng phi suy nghĩ nhiều quá rồi, ta chỉ chợt nghĩ ra, khi ta vô tình gặp hoàng phi thôi...

Asisu không nói tiếp, lặng lẽ quay lưng lui về phòng. Màn đêm trở lại yên tĩnh, khép lại cuộc trò chuyện bí mật giữa hai con người si tình thống thiết.

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời còn đang uể oải, đoàn người của Ragashu đã xuất phát lên đường. Sau khi hoàn tất việc tiễn chồng, Asisu quay trở lại với hàng đồng thứ đang chờ nàng giải quyết. Nàng ghét những nụ cười giả tạo của bọn người xu nịnh, nên thường kiếm cớ ở riêng một mình tự làm việc. Không có gì bất ngờ xảy ra, cho đến buổi chập tối hôm đó, Minuê hồng hộc xông vào phòng Asisu không chút phép tắc, quỳ rạp trên đất không chịu ngẩng đầu dậy. Asisu vô cùng khó chịu khi bị làm phiền, đành mắng chửi vài câu, rồi đứng lên đi sang phòng khác. Ngay tức thì Minuê cúi đầu bám theo, nàng đành lệnh cho lính canh lối hắt đi, nhưng hắt vừa đi vừa gào thét om sòm, nàng đành để hắt ở lại một mình trong phòng với nàng, định bụng gặng hỏi chuyện gì, hắt đã thổn thức van xin, giọng nói bị đứt quãng vì tiếng nấc :

_Xin...xin nữ hoàng cứu...cứu mẹ thần, thần nguyện chịu chết để tạ ơn. Nữ hoàng muốn làm gì thần cũng được. Cứu...cứu mẹ...mẹ thần với.

_Có chuyện gì sao?

_Bà ấy vừa bị kết án, phạm tội đồng lõa với con trai phản quốc, niệm tình chăm sóc hoàng đế bao nhiêu năm, được ban độc tự sát. Nhưng may mắn trốn thoát được, mong nữ hoàng bao dung, cho thần đi tìm bà ấy, bây giờ bà ấy không chỗ nương thân, đâu đâu cũng nguy hiểm, chỉ xin Người che chở cho bà ấy. Chỉ có Người...

_Đúng là Hạ Ai Cập gần Thượng nhất, ta lại không bên phe Menfuisu, nên chỗ ta là an toàn. Nhưng tại sao ta phải cứu bà ta?

_Nữ hoàng cũng biết, bà ấy không liên quan đến chuyện này. Bà ấy vô tội, xin Người cứu bà ấy. Bà ấy là vì...vì...thần mà bị liên lụy

_Ta nói không là không. Ta sẽ không cứu hai loại người, một là kẻ đã từng căm ghét mình, hai là kẻ vô dụng. Nafutera hội đủ hai điều ấy.

Asisu giận dữ đi thẳng vào trong, đuổi Minuê ra ngoài. Nhưng hắt lì lợm quỳ trước cửa, chấp nhận cái giá lạnh ban đêm. Asisu từng trong lặng nhìn hắt, lần đầu tiên, nàng thấy hắt khóc và chịu cầu xin ai đó. Hắt quả thật có chút trầm tính, hoà nhã, chịu đựng, nhưng luôn mang ý chí kiên cường, vậy mà hôm nay bất chấp cầu xin cho mẹ mình. Nàng tự hỏi nếu hắt biết hết sự thật rồi, có còn thái độ vì Nafutera như vậy không? Hắt nhìn bề ngoài trông già hơn vài tuổi, có lẽ nhưng phong ba và sương gió cuộc đời làm hắt trưởng thành hơn tuổi thật của mình, khác hắt Menfuisu. Và nàng cũng thắc mắc, ra tay độc ác với nữ quan nhỏ bé? Nếu nhẹ tay thì đứa em trai nàng sẽ vừa ý hơn chút, dù gì hắt vốn có tình cảm sâu với người đàn bà này, nhân tâm như vậy, không phải là Menfuisu nữa rồi. Có khi nào, do Nafutera biết được sự thật gì đó, nên mới bị giết người diệt khẩu không? Vậy, có cần cứu bà ta...

Tuy nhiên, Asisu quyết định bỏ mặc, đi vào trong và chuẩn bị an giấc.

Sáng sớm, Asisu đi ra ngoài, vẫn thấy Minuê quỳ ở đấy. Buổi trưa nắng gắt, nàng quay về hắt không hề dịch chuyển tư thế. Trên gương mặt mồ hôi bịn rịn, sắc mặt trắng xanh vì quỳ quá lâu, lại lạnh nóng liên tiếp đánh vào người. Rốt cuộc, Asisu cũng đứng trước mặt hắt đồng ý cứu nữ quan Nafutera, Minuê mặt mày rạng ngời lên hắt, dập đầu liên hồi tạ ơn nàng. Sau đó nhanh chóng hoàn thành việc được giao, thời gian nhanh gấp đôi bình thường, rất tích cực trong các kế hoạch giải pháp cứu người. Bên cạnh đó, Asisu lệnh cho Ari lập tức liên hệ với cung nữ tại hoàng cung Thượng Ai Cập, xem ở đó đã xảy ra biến cố gì, những ngày tháng Ragashu sống chung vừa qua, nàng đã không có bất kì liên lạc nào, nên mù tịt thông tin.

Qua mấy ngày tìm kiếm, Minuê lòng thấp thỏm, lo âu, thêm phần sốt ruột. Thật kỳ lạ, nữ quan Nafutera như mây khói, biến mất không một dấu vết.

26. Biên Giới Thượng - Hạ

Asisu hiện đang đứng trên bậc thềm, khuôn mặt trở nên nhăn nhó vì những tin tức trong mật thư vừa mới nhận được. Sau khi chấp nhận cho việc tìm kiếm nữ quan Nafutera, thì mãi đến gần bốn năm ngày sau, tình hình trong cung mới được nội gián của nàng ở Thượng gửi đến. Nội dung không có gì đặc sắc, chỉ báo rằng Meku quản lý hậu cung vô cùng nghiêm khắc, phải rất khó khăn mới chuyển được thư này, không chỉ vậy, Meku bằng cách nào đó, bỏ bùa mê hay tình được gì làm hoàng đế gần mấy tháng vừa qua chỉ đến chỗ cô ta. Trong cung lan truyền tin đồn, cô ta là nữ hoàng Asisu thứ hai, hành xử và tính cách đều giống đến bảy tám phần. Ban đầu, Meku kết án nhẹ nhàng, đuổi nữ quan Nafutera ra khỏi hoàng cung, không được mang theo bất cứ vật gì, niệm tình bà ta cầu xin, cho phép lưu lại ba ngày cuối cùng để tạm biệt hoàng phi Carol, nhưng đến ngày thứ ba, liền có nhân chứng nói trước đây từng tận mắt tận tai nghe thấy bà ta nói chuyện với Minuê, bảo rằng sẽ giúp hắn gây hại cho hoàng đế. Bà ta ngay lập tức bị bắt lại thẩm vấn, cuối cùng có vật chứng đầy đủ, hình phạt là ban thuốc độc, hoàng phi Carol nghe tin nóng vội đến giải quyết, bị hoàng đế lệnh giam lỏng, đồng thời hai thị vệ thân cận là Unasu và Ruka cũng bị đưa vào ngục tối. Sau đó đột ngột có tin phạm nhân trốn thoát, hoàng đế cho người vây bắt, đến nay chưa có manh mối nào. Bên cạnh đó, Hoàng thân Nebanon tuy không được phép lên triều, nhưng vây cánh càng ngày càng mạnh, đa phần các quan tấu lên đều nhằm ý tốt cho hắn, ngay cả tư tế Kaputa đã chính thức theo phe hắn.

Mấy ngày nay, không cần tin tức kia, nàng cũng thật sự nghĩ không thông, Nafutera làm sao lại biến mất cách kì bí như thế, giả như bà ta còn ở Thượng Ai Cập, không ra nổi vì quân binh vây bắt quá chặt, theo lý sẽ bị gông cổ về từ lâu rồi, mà trường hợp chạy thoát, không lí gì lại không kiếm Minuê. Quái lạ ! Vậy chỉ có hai khả năng, một là bà ta đã chết, hai là đang trốn ở một nơi nào đó quan binh không thể ngang nhiên lục soát. Ở trong cung sao? Meku chắc chắn sẽ phát hiện ra chứ...Chỉ còn cách nghĩ cuối cùng...bà ta trốn ở thần điện, nơi mà ngay cả hoàng đế cũng không được phép mạo phạm, cũng không thể ngụ bên thần điện lâu, đợi bên cung hoàng phi yên ổn, bà ta tìm cách chạy qua đây. Dù gì Meku thấp hơn Carol một bậc, không ngang nhiên mà xông vào được.

Rốt cuộc, ở chỗ Nafutera đang nắm giữ cái gì? Cái gì có thể đe dọa được bọn chúng...

Asisu chép miệng thở dài, thả mình trên trường kỷ, rồi lệnh Ari phá huỷ bức thư, sau đó mang rượu nho vào. Ari nhìn chủ nhân mình ưu tư, không khỏi thắc mắc, nhưng lời nói cẩn thận, bị ém lại ngay đầu môi, nhanh chóng làm theo lời chủ nhân căn dặn.

Vua chúa vốn dĩ là thế, trải qua bao nhiêu gian khổ, khi đã đạt được mục đích lên ngai rồi, liền cảm thấy hạnh phúc đến trống rỗng, cảm thấy mọi thứ quả thật hư ảo. Càng giữ được vật báu trong tay, càng muốn giữ chặt nó cho riêng mình. Chính vì vậy, có một số vị vua ban đầu vốn là minh quân, nhưng càng về sau lại trở thành bất tài vô đạo, nghi ngờ ác tâm. Asisu chỉ mong, Menfuisu vạn lần đừng biến thành người như vậy. Sự thật đang bày ra đây, hoàn toàn cho nàng một dấu hiệu, Menfuisu đã đạp bước chân đầu tiên trên con đường xấu xa đó. Nàng rung mình một cái, tay với cầm ly rượu nhắm nháp, rồi lặng lẽ chớp mắt.

Khi nàng tỉnh dậy, vừa lúc Minuê dẫn tốp người tìm kiếm trở về, vẫn báo không có tung tích gì như cũ, mặc dù đã cải trang liễu lĩnh xâm nhập Thượng Ai cập, nàng lại đi xử lí sự vụ như cũ, không hề có động thái biến chuyển gì. Nhìn vị nữ hoàng trên toà cao, váy áo xanh lơ nhẹ dịu bảy phấp phới cuộn tròn lấy thân thể mỏng manh, mào miện hổ mang ngậm ngọc hoàn hảo đặt trên mái tóc đen nhung, không gian tĩnh mịch như ban đêm tại hoang mạc, Ari không tìm được mà hỏi :

_Nữ hoàng...

_Có chuyện gì sao?

_Người không định can thiệp vào chuyện của hoàng đế sao? Dù gì, Thượng Ai Cập cũng...

Asisu ngược mặt lên nhìn Ari, nở nụ cười trong veo như hoa thoảng mùa xuân, thế mà câu trả lời lại như tuyết đông lạnh lẽo.

__Ta, giờ không còn là người Ai Cập nữa rồi...Menfuisu tự có cách giải quyết của mình, không liên quan đến ta.

Ari nhìn chủ nhân mình hồi lâu, lui ra sau không hỏi han gì nữa. Lần này, có lẽ nữ hoàng đã thật sự dứt khoát buông bỏ rồi, sao lại nghe thấy đầu đó có chút mùi vị tàn nhẫn và thô lương.

Những ngày tháng sau đó, đúng như dự đoán, Asisu vô cùng tất bật lo toan, hình ảnh cô gái mặc váy áo thướt tha màu nho nhã tới lui lo toan quốc sự dần được mọi người tiếp nhận, thậm chí đã dè bẹp hoàn toàn bóng dáng vị nữ hoàng lạnh lùng, bí ẩn, độc ác xưa kia. Người ta bất ngờ khi biết Asisu còn có một bộ mặt khác thế này, bây giờ thì họ có thể thấu hiểu hoàn toàn giáo huấn của tổ tiên về việc cái gì cũng có hai phương diện.

Asisu vẫn còn rất khó chịu khi phải thay đổi thói quen và sở thích thế này, nhưng rõ ràng một khung cảnh đầy màu sắc xung quanh, vẫn ảnh hưởng tốt hơn đến tâm trí, nó khiến nàng cảm thấy cuộc đời này không ảm đạm như mình hằng nghĩ. So với mấy áo áo đen và màn cửa xám tro như cũ, trông thật tẻ nhạt. Tuy nhiên, Hạ Ai Cập một khi khá hơn, nàng nhất quyết dẹp hết mấy bộ đồ màu mè lố lăng này, trở lại với màu đen thân ái. Nhịp sống cũng bị biến đổi hẳn, ăn uống trở nên thất thường, làm cho nàng dạo gần đây có vài lần nhói ngay bụng, gần phía ngực. Bị mất ngủ và thời tiết bức bối cũng làm sức khỏe nàng tụt dốc không phanh.

Những điều đó không hề gì, nàng nhìn lại thành quả của mình, Hạ Ai Cập đã qua thời kì nguy hiểm thảm hại, giờ chỉ còn ổn định và tiến lên. Các cuộc trao đổi bí mật giữa nàng và hoàng tử Izumin vẫn diễn ra rất thuận lợi. Hẳn ban đầu chỉ vì bất đắc dĩ, Ruka đột ngột bị liên lụy từ chuyện Carol, người hẳn cài vào Ai Cập không thiếu, dù thế nào cũng khó mà bì được như người trong hoàng cung, thông tin từ nội cung bên Asisu vẫn là chắc chắn nhất. Từ từ, hẳn khám phá ra giao kèo này thật thú vị. Tuy không nói ra ngoài mặt, nhưng trong lòng Izumin không khỏi nhận xét, Asisu quả thật thông minh, có thiên phú tài năng để cai quản đất nước, con cái của đại bàng, thì phải mang tính cách và dòng máu của đại bàng là lẽ thường. Chỉ tiếc, nếu được đào luyện từ nhỏ, bây giờ Asisu chắc chắn sẽ khác. Hẳn có dịp tiếp xúc lâu với nàng, nhận ra nàng hoàn toàn khác với hẳn nghĩ. Mỗi khi thông tin cho hẳn về số lượng quân sĩ, tướng cầm quân, vũ khí...lúc kết thúc đều bằng một câu dặn dò hẳn phải giữ lời hứa, chứng tỏ nàng không phải kẻ bạc tình, phản quốc. Ai cũng cho rằng nàng là rắn độc, gian tà, Izumin cũng vậy, bây giờ ngẫm nghĩ lại, hẳn thấy đó không phải là tính cách của Asisu. Thực ra, nàng là con người rất thẳng thắn, tỏ ý ghét Carol ra mặt, yêu thích rõ ràng, chứ không cười cười nói nói giả tạo, rồi đâm sau lưng như ả Meku gì đó vang danh hiện nay.

Hôm nay, hai người họ vừa mới hoàn tất xong kế hoạch lương khô, Asisu như mọi lần, kết thúc bằng một câu nói :

__Xin Ngài nhớ giữ giao ước giữa hai chúng ta, khi chuyện này đến hồi văn.

Izumin nhìn bóng dáng Asisu quay lưng đi, khác với những lần thỉnh thoảng trước đây, hẳn bắt giác đáp lời :

__Hoàng phi không tin ta sao? Izumin ta nói được là làm được.

__Vậy thì tốt.

Asisu vẫn giữ nguyên tư thế, không ngoảnh người lại mà cứ tiếp tục bước đi. Izumin thấy nàng dáng người cô độc mà chống chọi, không khỏi cảm khái. Hẳn cứ nghĩ nữ nhân cần chịu đựng đòn roi, xông pha chiến trường hay can đảm ăn hoa độc, vào sa mạc chết để giữ mình như Carol mới gọi là quật cường, không ngờ đến con gái khi tự mình chống chọi với những đau khổ, dằn vặt, tự mình học cách đứng trên đôi chân của mình, bảo vệ mình, học cách buông bỏ và chịu đựng vết thương trái tim lại có thể trở nên kiên cường đến như thế, họ đều là người mạnh mẽ, theo cách của riêng mình. Tính cách và suy nghĩ của nàng hiện nay, khác xa với Asisu mà hẳn gặp ở Hàm Sư Tử trước đây. Không chỉ vì bộ váy áo mà hẳn nhìn nhận nàng trông đẹp mong manh và thuần khiết hơn, hay mất bản chất trước kia. Có lẽ do thời gian biến đổi, hoàn cảnh đẩy đưa và cuộc đời dạy khôn con người. Nếu như thân phận và mọi thứ thay đổi, hẳn nhất định sẽ làm bạn với nàng.

Vì nơi hai người trao đổi đều cách xa chính điện, do vậy nàng phải đi qua một đoạn hành lang dài gần chỗ ở của quốc khách, mọi khi nơi đây hầu như chẳng có ai qua lại, nếu tình cờ bị ai đó bắt gặp, nàng sẽ lấp

liếm là đi dạo, vậy là ổn. Mấy lần trước thuận lợi không gặp ai, nhưng có lẽ tiếng điều hâu vỗ cánh xa xa đã báo hiệu đúng về đêm xấu, nàng trên đường trở về lại vô tình chạm mặt hoàng đế Assyria, Algon.

Dưới ánh đuốc lập lòe treo trên mấy cột trụ lớn hai bên, gương mặt háo sắc của Algon hiện lên cách trắng trợn, trang phục không kém xa hoa là mấy, mái tóc xoăn đen phủ dọc hai gò má đã ửng lên khi nhìn thấy mỹ nhân cách mình thật gần, áo choàng phủ lấp một bên bị cụt. Cánh tay duy nhất còn nguyên vẹn của hắn vương ra trước thật khiếm nhã muốn chạm vào người Asisu.

—Hoàng phi xinh đẹp, trời đã tối, sao nàng lại có nhã hứng đi dạo thế này, trời đang rất lạnh, hoàng phi phải biết chăm sóc bản thân chứ.

Asisu giật bản mình, sợ hãi lui lại vài bước. Khốn khiếp ! Hiện tại Ragashu không có ở đây, Ari lại không đi theo nàng, binh lính xung quanh hầu như không có. Còn nữa, hắn đã phát giác gì chuyện nàng âm thầm cấu kết với Hitaito hay chưa? Phải tìm cách đuổi hắn đi trước.

—Hoàng đế đây cũng thích đi dạo thế sao, ta có vài việc cần giải quyết, nay đã làm xong, xin phép về điện trước.

Trái với vẻ điềm tĩnh bên ngoài của Asisu, Algon nhìn chòng chọc vào nàng bằng một ánh mắt tràn ngập lửa tình. Hôm nay, vì không phải tiệc tùng gì lớn lao, cũng không có sự kiện quan trọng, gặp trong nơi bí mật, đầu cần thiết phải trang điểm lộng lẫy, chỉ đơn giản trang phục tím nhạt dịu, hai bên cổ tay có rằn bằng vàng uốn quanh, càng tôn thêm làn da mịn, đôi mắt phủ tông màu ôn hoà, miệng cũng không đánh son đậm. Càng đơn giản bao nhiêu, trông Asisu càng đơn thuần bấy nhiêu. Algon chính là đang có hứng thú với mẫu người này. Thêm vào đó, bên cạnh hắn không thiếu sự xa hoa màu sắc, đàn bà loè loẹt xu nịnh cũng không ít, người như Carol chống đối khiến hắn thấy rất mới mẻ, nhưng nàng không hề tát hắn hay cự tuyệt hắn, đối đáp trơn tru, thế mà lại tạo ra áp lực ranh giới rõ ràng, khiến trong lòng hắn bất giác dè chừng trước khoảng cách vô hình mà rõ ràng, do nàng tạo nên ấy.

—Ta đưa hoàng phi về có được không?

—Không cần làm phiền đến hoàng đế, ta có thể tự về được.

—Ngày kia là ta phải về nước rồi, đáng tiếc không có nhiều cơ hội trò chuyện cùng hoàng phi đây.

Asisu ngờ ngợ trong người, đúng rồi, sắp tới là chiến tranh, hắn phải về nước để điều động binh lực chuẩn bị hành quân chứ. Vậy là Ragashu chắc cũng sắp tới để đón nàng. Asisu không biết rằng, Algon đã mưu đồ từ trước, ngay lúc chiến tranh với Thượng Ai Cập, cũng là lúc Hạ Ai Cập ít phòng bị nhất, chỉ cần Ragashu không đến được đây, thì hắn luôn nắm chắc phần thắng. Ít ra nếu không thành công ở Thượng Ai Cập, thì cũng chiếm được Hạ. Đến thời điểm đó, mỹ nhân này nhất định là của hắn.

—Hoàng phi thật đẹp...

Algon được thế lấn lướt, vừa nói vừa đi tới áp sát Asisu, khiến nàng cứ vậy mà lui bước ra sau. Khi Algon dùng bàn tay trần của mình nâng tay nâng cằm nàng nhẹ, cả người Asisu nổi da gà, cảm giác như vừa bị thứ bùn nhớp nháp dính vào. Nàng vội vàng rút tay lại, trong khi Algon nhìn không nổi lại sẵn tới thêm bước nữa, gần như áp sát nàng. Để lưng nàng tựa vào cột, một tay hắn chống lên kệ vai nàng, gương mặt hắn cợt nhả đặt thật gần mặt nàng. Điều kỳ lạ là, nàng không hề trốn chạy, hay la lối cầu cứu, hoặc dùng tay chân đánh lên người hắn. Chỉ im lặng dùng ánh mắt đáng sợ, đối mặt với hắn. Ánh nhìn giận dữ, muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, cái nhìn của vị tướng quân giết địch trên sa trường, khuôn mặt đanh lại như sắp tàn sát kẻ thù. Algon bị nàng làm cho hoảng hốt, tưởng chừng nếu hắn không biết điều, sẽ thành thầy ma ngay tức thì. Algon vội vàng chào mấy câu hoà nhã, rồi lui đi mất. Asisu thở phào nhẹ nhõm, phỉu vài cái trên áo, rồi ung dung tiếp tục về chính điện.

Từ phía sau, Izumin đã chứng kiến toàn bộ, hắn mọi lần đợi nàng đi được một lúc, mới đi về để tránh bị phát giác. Hôm nay trùng hợp nhìn thấy được chuyện hay ho kia, ban đầu hắn phân vân có nên ra giúp không, nhưng sau khi thấy cách ứng biến của Asisu, hắn cười mỉm trong vô thức. Xem ra, cách nhìn nhận phụ nữ của hắn còn thiếu sót rất nhiều.

Vài ngày sau, cả hai vị khách hoàng tộc này đều cáo biệt về nước. Điều này làm cho nơi nơi đều xôn xao, chiến tranh đã đến rất gần rồi.

Trái với khí thế hùng hực khắp nơi, Hạ Ai Cập trông có vẻ an bình. Ngoài việc Minuê vẫn chưa tìm ra được bất kì manh mối nào của Nafutera và Ragashu gửi thư không đến được, bảo nàng tự sắp xếp rồi quay về, thì không có bất kì biến cố nào quan trọng. Mọi thứ lại diễn ra chậm chạp và thanh thản.

Sau hai mươi ngày, người ta có thể cảm nhận rõ rệt hơn mùi máu tanh sắp chảy thành sông. Mặc dù Hạ Ai Cập cách khá xa chiến trường, nhưng đứng từ nơi cao nhất vẫn có thể thấy thấp thoáng những doanh trại đóng quân nhỏ li ti như hạt bụi. Quả nhiên, nung nấu ý thù bấy lâu nay, giờ hành quân đến nhanh như dòng nước chảy xiết. Người dân từ Thượng Ai Cập đều kiếm cớ chạy chiến tranh, mấy nhà dân vùng biên giới tràn ồ ạt sang Hạ Ai Cập. Asisu không xuống lệnh cấm, nhưng tự bản thân người dân ở Hạ đuổi họ đi. Bởi lẽ trước đây Hạ Ai Cập không được chăm lo, còn bị trao đổi thành thuộc địa để chuộc hoàng thượng, hiện tại may mắn nữ hoàng còn nhớ tình xưa, giúp đỡ và bảo vệ Hạ Ai Cập, mới khá lên một tít, không lí gì lại để sự thay đổi số lượng dân dẫn đến hỗn loạn.

Asisu cũng gấp rút chuẩn bị về Babylon, Hạ Ai Cập giao lại cho quan tướng cai quản, mặc kệ Minuê vẫn nài được nán lại, nàng vẫn kiên quyết bắt hẩn về theo cùng. Dù cho di chuyển giữ thời cuộc hỗn loạn này là không nên, nhưng không thể ở gần nơi xảy ra chiến tranh. Mọi thứ đã sắp xếp ổn thoả, chỉ chờ ba ngày sau lên đường. Thời gian thật hay, thì ra nó có thể làm liều thuốc công hiệu cho vết thương trái tim nàng.

Sáng sớm ngày cuối cùng ở Hạ Ai Cập, Asisu quyết định đi xem xét một vòng bên ngoài lần cuối cùng, không biết đến khi nào mới có thể quay lại đây, quay lại nơi mà nàng muốn gắn bó suốt đời. Ướm lên mình trang phục mộc mạc dân thường, nàng nhanh chóng cùng Ari và Minuê ra khỏi hoàng cung, đến những phiên chợ đã trở nên nhộn nhịp hơn hẳn, đến những lò rèn hùng hực tiếng thổi lửa lò than, đến cảng Giza hội tụ rôm rả hàng buôn tứ xứ. Tâm tình phức tạp hoài niệm của nàng bỗng chốc bị đẩy lui, thay vào đó là sự thoải mái và an tâm. Không khí từ biển Địa Trung Hải làm cho nàng thấy dễ chịu hơn hẳn, mùi vị mặn đậm đà của quê hương mình. Cuối cùng, nàng quyết định đến một nơi, bấy lâu nàng không quan tâm đến : biên giới Thượng - Hạ.

Tiếng người ta thồn thức, tiếng kêu cứu tràn ngập khắp nơi. Đó là những gì đập vào mắt nàng đầu tiên khi vừa đặt chân đến đường biên giới. Người dân bên Hạ Ai Cập nàng thì không sao, binh lính rào quanh rất chặt chẽ bảo vệ họ và chủ quyền đất Hạ. Nhưng còn bên kia thì sao? Chỉ cách một đường ranh phân chia, mà hoàn cảnh lại chọi nhau đến vậy. Nàng lơ mơ nhìn thấy cảnh cả gia đình tay xách nách mang, xộc xệch, xác bác xang mà chạy nạn, đầu đó mấy câu từ chia li khi nam đình bị bắt gia nhập quân đội. Cái hình ảnh đôi bàn tay nín nhau bị tách ra chia lìa, làm cho nàng thồn thức, mấy đứa bé còm cõi không nơi nương tựa, mặt mày chẳng chịt vết cấu bần nổi sọ hải lan toả, chúng ôm lấy nhau dính chặt tại một góc tường. Người chạy nạn thì làm gì có nhà để ở, họ lê la khắp nơi, y hệt chờ ai đó đến đoạt mạng mình. Thức ăn bần hiện diện khắp nơi, mặc sức cho bọn họ không màng cầm lên ăn vào. Còn thảm hơn Hạ Ai Cập ban đầu khi nàng đến.

Asisu chịu không nổi, liền xoay mình bước vội vào một ngõ hẻm nhỏ gần đó, tay chân run rẩy không ngớt. Thời thế như vậy, phần nàng góp vào không ít, không biết họ nguyện rửa nàng đến mức nào rồi. Nhìn thấy chủ nhân mình thất thần đi trước, Ari và Minuê cũng không dám đánh động gì, một mực đi theo sau, cũng may chỗ này hoang vắng, không ai để ý một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang không khống chế nổi mình. Khi gần đến một ngã rẽ cuối đường, bất ngờ một bóng đen lao ra nằm sòng soài trên đất, một bàn tay nắm lấy gấu áo Asisu, làm cho nàng bắn cả tim gan, Ari theo phản xạ đẩy người này ra ngoài, Minuê xông lên chắn trước mặt nàng, họ cho rằng đây chỉ là bọn chạy nạn kêu cứu. Asisu xuyên qua bả vai Minuê, chăm chú quan sát kỹ kẻ vừa mạo phạm mình.

Đó có vẻ là người đàn bà trung niên, ốm yếu, gầy trơ xương, tóc tai loã xoã bù xù che lấp nửa gương mặt, áo quần thô màu nâu và rách rưới, nhiều chỗ vá hai ba lớp, trên tay còn có mấy vết cắt chồng lên nhau, đôi bàn chân nứt nẻ không có gì che chắn. Nhưng cho dù bà ta có thay đổi đến đâu, qua đôi mắt đó, Minuê vẫn nhận ra.

Người này, là Nafutera.

Minuê còn chưa kịp cảm thán hay thốt lên điều gì, Nafutera đã ngất xỉu, một người nữa đã xuất hiện chạy

đến bên cạnh bà ta. Lần này, đến lượt Asisu là người nhận ra đầu tiên, cho dù đối phương có là cái xác chết, nàng cũng sẽ biết đó là ai. Cô gái có mái tóc vàng bị cắt lỏm chớm gần đến trên cổ, mặt mày nhem nhuốc, xanh xao, bộ váy thuộc loại thượng hạng giờ đây như bị thú dữ cào xé từng mảng, bàn tay trầy trụa vì chà rập trên sỏi đá, đôi mắt xanh như biển bây giờ ngập tràn hoang mang, quầng thâm hiện rõ, gấu áo còn có vết máu lớn, khô bám dính. Tên trộm mộ, kẻ thù số một của nàng. Khi hai cặp mắt chạm nhau, Carol gần như gục xuống, thì thào mấy câu :

__May...may mắn...đúng thật...thật là chị rồi...Xin chị...mau cứu Menfuisu.

Asisu không khỏi thắc mắc, linh cảm không lành, bước thật nhanh đến cạnh Carol, quỳ thấp người, hai tay bám vai nàng, bắt nàng phải ngồi dậy nói hết. Carol dùng chút sức lực cuối cùng trên hai tay vịn chặt ngược lại Asisu mà nói :

__Xin chị, cứu Menfuisu, nhanh lên kéo không...không kịp.

Dứt lời, Carol buông thõng người ngất xỉu.

27. Menfuisu Gục Ngã

Asisu nhìn chăm chăm vào hai người như kẻ ăn mày đang nằm rũ trước mặt

Trước đây mỗi lần vừa nhìn thấy Carol là Asisu đã muốn giết ngay tức thì. Huống chi ngay lúc này tâm tình Asisu hiện đang bất ổn, gặp lại kẻ thù nói chuyện không đầu không đuôi, tựa như trên người nàng, con mắt nàng trở nên đỏ ngầu, trong lòng bức mình, không kịp suy nghĩ xa thêm, quay sang lệnh cho Ari một câu : “Giết chết nó đi, chuyện Menfuisu không cần nó hiện diện ta vẫn truy ra được”. May thay Minuê đứng lên ngăn cản, nói có lẽ sự tình còn có thể sâu xa hơn thế, Ari cũng nói ngọt thêm vào vài câu, đồng thời nhìn thấy Carol thê thảm như vậy, Asisu cũng bớt giận, quyết định thuê thêm một xe ngựa khác chất hai người họ lên đó, bí mật đưa vào cung. Khi đến nơi, trời vừa hay sập tối, Asisu lệnh cho Ari kín đáo, sắp xếp cho họ ở biệt viện, tránh có kẻ nhìn thấy. Trước khi về chính điện, nàng muốn tận mắt xem xét, nên có qua chỗ họ một lát, bằng một ánh mắt khinh thường nàng quay lưng khép cánh cửa để bên trong căn phòng bụi bặm kia chìm sâu trong bóng tối.

Tại sao cô ta lại đến nhờ nàng giúp, là vì quá ngu ngốc, hay vì quá tin vào tình yêu và sự bao dung nàng dành cho Menfuisu? Đúng là hiện tại, nàng là người có khả năng giúp Menfuisu cao nhất, nhưng những gì cô ta, Menfuisu và Ai Cập gây ra cho nàng, dựa vào đâu mà cô ta biết nàng sẽ giúp chứ không quay sang theo phe kẻ thù...Cô ta cho rằng, giới hạn trái tim của nàng là không có sao?

Trên đường đến phòng ngủ, Ari báo cáo tình hình họ cho Asisu nghe, rằng Carol trong cơn hôn mê cứ kêu tên Meku, ngay cả Nafutera cũng vậy. Asisu ngẫm nghĩ rồi cười xoà cho qua, sự thật là vốn họ bị ả ta chèn ép đến nông nỗi này, không bị ám ảnh mới là lạ, tuy nhiên dự cảm của nàng trái ngược với những phân tích của lí trí, cứ canh cánh trong lòng có gì đó không ổn ở đây. Nếu nói Meku hại Menfuisu, thì chẳng có lí do gì cô ta làm thế cả, được Menfuisu yêu chiều đến mức lạnh nhạt với Carol, một tay thao túng cả hậu cung, tương lai nếu sinh được hoàng tử, hoặc Carol có mệnh hệ gì, cô ta hoàn toàn có khả năng trèo lên vị trí cao hơn, mà Meku trong cung lại không có nơi nương tựa, chỉ có thể dựa vào hoàng đế, thì sao mà làm hại Menfuisu được chứ. Khoan đã, chỗ dựa...cô ta xuất thân từ thần điện, tên tư tế Kaputa đã theo phe Nebanon, có khi nào...Ban đầu nàng nghĩ cô ta chỉ vì quyền thế mà quyến rũ Menfuisu, nên cho rằng không đáng nói, giờ tự vấn lại, nếu có liên quan đến tên nô lệ trèo cao kia, thì chuyện này không hề đơn giản là tranh đấu hậu cung. Muốn biết tường tận hơn phải hỏi hai người kia, ngặt nghèo rằng họ đang hôn mê. Không loại trừ trường hợp họ bị bệnh rồi tự tưởng tượng ra một câu chuyện, nếu Menfuisu nguy hiểm, sao Carol không ở bên hẳn, lại còn Imphotep để đâu? Hai người họ tại sao lại phải trốn?

Asisu chỉ đoán già đoán non Meku là gián điệp của Nebanon, nàng không đi được sâu hơn, không hề biết một âm mưu lớn hơn đằng sau đó.

Đêm nay, nàng lại trần trọc mất ngủ, mỗi khi vừa chợp mắt, lại bị sự lo lắng trong lòng chuyển thành ác mộng mà tỉnh dậy. Đến mấy lần đều mơ thấy Menfuisu chìm dần trong dòng sông Nile, không quay về, nàng mở mắt ra, gần như phát sốt đến nơi. Dù sao ngày mai cũng đã lên đường, nàng lại tin tưởng Izumin sẽ

giữ lời hứa, nên tự trấn an mình, chắc chắn Menfuisu sẽ không có chuyện gì nguy hiểm. Sau khi nàng đi, Carol và Nafutera để tự sinh tự diệt.

Asisu chỉ mong tin vào con người Izumin là đúng. Lại một lần nữa, nàng ngước lên trời cao cầu nguyện cùng tiên hậu.

“Mẫu hậu, xin người trên cao hãy bảo vệ con. Đừng để cho quyết định của con trở nên sai lầm. Con chỉ muốn bảo vệ Ai Cập. Con không hề muốn bản thân đi bán đứng quốc gia cho địch thù thế này. Phụ vương, người có muốn trách con, thì cứ trách đi, mọi ngọn nguồn, chẳng phải đều từ phụ vương mà ra sao !”

Mãi gần đến sáng, Asisu mới ngủ được chừng hai canh giờ, thì nàng lại thức giấc vì tiếng huyền não dọn dẹp của bọn nô tỳ bên ngoài. Mặt trời còn chưa kịp treo mình lên cao, bọn họ đã nhao nhao chuẩn bị, cũng phải thôi, hôm nay nàng dời đi sớm, phải tắm tất mọi thứ để nàng an tâm. Vì không ngủ lại được nên Asisu đành ra lệnh cho Ari mang theo áo khoác cùng nàng ra ngoài ngắm bình minh.

Mặt trời thấp thoáng xa tít tắp, đỏ ửng như quả cầu lửa đang bị thêu cháy bập bùng. Dáng vẻ mặt trời khi hừng đông và chiều tà thật giống nhau, chỉ khác ở chỗ, nó vào thời điểm ban mai lại mang theo nguồn sinh lực vô hạn, nó tại hoàng hôn thì đượm buồn tha thiết. Asisu cố gắng ghi nhớ những khoảnh khắc tuyệt diệu này tại Hạ Ai Cập, đâu ai biết rằng chuyện sau đổi dời, nàng có còn được như vậy lần nữa không. Đang chìm đắm trong dòng cảm xúc bình yên cuối cùng của mình, bất chợt trong ánh mắt nàng hiện lên một đám bụi nhỏ phía mặt trời, dù rất nhỏ nhưng lại như hạn sạn đeo trên mắt nàng không buông. Nàng nheo mắt lại, tiến thêm vài bước để nhìn rõ hơn. Dường như là cả một đoàn kỵ binh đông nghịt đang xông pha ngay dưới chân quả cầu lửa, hết như lũ kiến đang di chuyển từng bầy đàn, đầu đó vang vọng vào tai nàng âm thanh nhỏ như sợi chỉ của tiếng trống và tù và báo xuất trận. Asisu không khỏi giật mình.

—Ari, Ari người có nghe thấy gì không?

—Dạ không có thưa nữ hoàng.

Nơi nàng đang đứng ở khá xa chiến trường, mắt thường khó mà trông xa đến vậy, Ari cũng xác nhận là không có, nhưng vì sao nàng lại thấy hình ảnh binh phục giáp ra trận và âm thanh kì lạ kia. Bụng gan nàng bắt đầu sôi trào lo lắng. Có điều gì đó không ổn ở đây, vội vã như vậy, mà đã đánh trận, chiến tranh chưa gì mà đã bùng nổ rồi sao? Chưa kịp điều tiết kế hoạch...Thậm chí, thời gian nàng tính toán lên đường về Babylon cách ngày khai chiến đến cả tuần lễ...

Không...không hay rồi. Có chuyện xảy ra

Nhưng có nên đi hay không? Chuyện của Thượng Ai Cập, đã không còn liên quan đến nàng. Asisu bắt giác nắm chặt bàn tay, di chuyển qua lại liên hồi, hết uống rượu lấy bình tĩnh, rồi tự nhủ cố chấp không được. Cố gắng nhớ lại kí ức kinh hoàng để răn bản thân. Nhưng...

Đi hay không đi...

Đi...

Cuối cùng nàng vẫn không tìm nổi, quyết định chạy đến chiến trường. Tất cả mọi lí trí luôn luôn không đánh bại được linh cảm của nữ nhân.

Asisu bắt chấp sự khuyên can của Ari cùng các quần thần khác, bịa đại vài lí do nghe qua đã thấy không phù hợp chút nào, thay nhanh bộ y phục gọn gẽ, rồi lệnh cho Minuê dẫn theo nhóm binh nhỏ cùng đi. Ban đầu có dùng xe ngựa, nhưng chưa được bao lâu, Asisu quá lo lắng, tâm can không yên, mấy khúc ruột cứ như quặn thắt lại, một linh cảm cực xấu dấy lên, nàng lập tức quyết định chuyển sang cưỡi ngựa chung với Minuê để đẩy nhanh tốc độ đến đó.

Minuê ngồi rất gần nàng, hẳn có thể nhìn thấy sự run rẩy trên cánh tay Asisu, bản thân hẳn cũng hồi hộp vô độ. Với tình hình khai chiến bất ngờ kia, hẳn một mặt muốn đến xem xét, một mặt lo cho an nguy của nữ hoàng, bản thân con gái ở gần chỗ đánh lớn như thế là vô cùng nguy hiểm. Tuy vậy, hẳn tự tin mình sẽ bảo vệ được an toàn cho nàng.

Cho dù tấm lòng con người muốn di chuyển nhanh đến đâu, ngựa có dẻo dai chạy lẹ thế nào, cũng gần đến giữa trưa, bọn họ mới đến nơi. Chỉ là ở xa quan sát, chứ đâu thể cứ thế đâm thẳng vào chiến trường đang

hùng hục chém giết tán loạn. Xem chừng giao chiến từ sáng đến giờ, hai bên gần như thấm mệt, vậy mà bên nào trên mặt cũng viết mấy chữ kiên quyết đến cùng. Chiến trận đang được dàn ra đối ứng vô cùng phù hợp. Vậy mà không tránh khỏi hai bên cánh tử sĩ rải thây vô số, máu nhuộm đỏ thành từng vũng lớn, xác người bị găm chực mũi tên thi nhau làm nền cho những ai còn sống dẫm đạp lên. Chiến xa dĩ nhiên là thứ cốt yếu được dùng, vì ngựa khá nhỏ nên trực tiếp cưỡi đánh sức sẽ không dai. Âm thanh lớn động mạnh ầm ầm vang lên, người còn đang sống, chớp mắt đã thành xác chết bởi lưỡi thương khác đâm xuyên. Họ chiến đấu đến không kịp thở, nhịp tiến lùi rất bất thường. Hàng ngàn người bị thứ nước đỏ có mùi tanh chảy trên đầu cách ma mị, vẫn gượng dậy trợn tròn hai mắt trắng dã mà đánh nhau, tìm một con đường sống, giống một đoàn ma quỷ chen giữa lòng người hỗn loạn. Họ hò hét, họ la lên đau đớn, kẻ bị thương ở hông, người bị địch chặt đứt cánh tay, kẻ lại cụt chân, người thậm hơn bị chém bay đầu. Trước đây nàng có nắm số binh sĩ, Thượng Ai Cập là sáu vạn quân, vậy mà giờ đây, nom chừng còn chưa đến mấy chục ngàn binh lính ít ỏi sống còn.

Bụi cát phủ lấp, chiến sĩ vùi thây không lối về.

Toàn cảnh, như địa ngục trần gian.

Asisu lần đầu tận mắt chứng kiến chiến tranh là như thế nào, hoảng sợ vô độ, ngồi sụp xuống thở dốc, mắt nhắm nghiền không dám nhìn nữa. Nàng lao đảo suýt té xuống. Vừa kịp có Minuê bên cạnh, cố gắng vừa bảo vệ vừa ra sức trấn an nàng, thậm chí gần như ngồi trên ngựa ôm nàng vào lòng. Asisu gần như lạc mất đi tinh thần và sức lực. Nhưng một câu nói của Minuê đã thu hút sự chú ý của nàng, và lôi kéo sự can đảm bùng dậy.

__Nữ hoàng, hình như hoàng đế Ai Cập đang chơi một đối một với hoàng tử Hitaito ngay chính giữa, còn có hoàng đế Algon tham gia nữa thì phải. Nhưng tại sao ngay đội hình tiên phong mà do hoàng đế trực tiếp chỉ huy nhỉ.

__Menfuisu ở đâu? Ở đâu?

Asisu vội vã nhìn theo tay hướng Minuê chỉ, cố gắng dùng ánh mắt xuyên thấu qua đám bụi mờ tìm kiếm bóng dáng Menfuisu. Bên cạnh đó, Minuê âm thầm đánh giá tình hình, với kinh nghiệm chinh chiến và đầu óc nhạy bén như hắc, thì phân tích là điều dễ dàng. Có lẽ đội quân tiên phong bên Hitaito do hoàng tử Izumin chỉ huy quá mạnh, tướng quân bên Ai Cập căn bản không phải đối thủ, mà hoàng đế Menfuisu căm ghét hoàng tử Izumin đã lâu, nay càng kích vào sự kiêu ngạo, nên thân chinh ra lệnh cho đội hình, nhớ vậy thế trận mới cân bằng lại được. Giờ đôi bên chỉ cần sơ xảy một chút, để đối phương nắm bắt là xem như tiêu tùng.

Minuê mãi lo suy nghĩ, quên để ý chiến xa của Menfuisu, khi Asisu vô tình nắm bàn tay, bấu hắc thật đau, hắc mới tỉnh lại. Quay đầu nhìn vị trí của hoàng đế Ai Cập, thế thượng phong đang nghiêng về Izumin, mà Menfuisu lại trông có vẻ đã bị thương ở chân, có mấy chiêu suýt qua vai rồi sườn, để lại vết cắt sâu và máu chảy không ngừng, nhưng chúng chỉ nhằm mục đích hạ bệ chứ không đoạt mạng. Asisu vừa thở dốc vừa tự nói chuyện trong lòng :“Izumin, người nhất định phải giữ lời hứa, nhất định.”

Về mặt anh dũng, gương mặt kiên cường, bất khuất, sự can đảm chịu đựng đau đớn mà chiến đấu làm Menfuisu toát lên một khí thế hào hùng hơn bao giờ hết. Bộ chiến giáp cứng cựa trên người cùng tư thế dứt khoát kiên quyết khiến vị hoàng đế trẻ tuổi trở nên như con sư tử oai dương lẫm liệt có làn da sắt đá rắn chắc. Đôi mắt đen tràn ngập ý chí quyết tâm chống lại kẻ thù, sâu như hố đen không thấy đáy, lại tựa có lửa huyết sôi trào. Menfuisu là kẻ không bao giờ đầu hàng. Asisu đã biết tính tình bất chấp này của Menfuisu từ lúc bé, nàng quên mất rằng đứa em trai này của nàng rất bú đống bình, đến nỗi thà chết chứ không chịu khuất phục. Cứ đà này, không sớm thì muộn, không vì có người giết thì cũng vì những vết thương nhỏ gộp lại mà chết.

Asisu tự vấn bản thân, không cần phải đau lòng, không được quan tâm đến, bản thân tới nơi này chỉ muốn biết chắc không có gì ảnh hưởng đến Hạ Ai Cập. Tuyệt đối không có chút cảm thương gì. Asisu nàng, không còn là nữ hoàng Ai Cập nữa rồi, chính bọn họ đã ruồng bỏ nàng trước, coi nàng là kẻ phản bội, nàng chẳng phải đang đóng vai trò này cho bọn họ vừa ý hay sao, hà cớ gì phải...

Là nàng, người mới có quyền trả thù bọn họ. Đúng, nàng phải hắc hê khi nhìn thấy cảnh này, những kẻ làm tổn thương nàng. Nhưng rốt cuộc, tại sao trái tim nàng...lại đau đến khôn cùng như vậy.

Đã đủ rồi, nếu nhìn thấy nữa thì sẽ không chịu được mắt, ở đây nàng cũng không giúp ích được gì với tiểu đội chục người nhỏ bé của mình. Trước khi nàng kịp hạ lệnh rời đi, thì một biến cố đã níu chân nàng lại.

Từ chỗ cách nàng không xa tại trung tâm trận đánh...

Nụ cười nhếch môi xảo quyệt của Algon.

Thanh kiếm Hitaito hướng mũi chọc thẳng lên cao.

Thân hình của Menfuisu chao đảo lắc lư không đứng vững...

Ánh mắt gian tà và chuyển động khó lường không ai thấy của hoàng đế Assyria.

Đầu đó hình ảnh trong cung Thượng Ai Cập hiện ra, tiếng chạm ly rượu mừng của Nebanon và Meku...

Ánh bạc trên lưỡi kiếm của Izumin nhá lên, phản ánh sáng mặt trời chiếu rọi, làm loé mắt người khác. Tiếng ngựa hí ngút trời vang lên, vật kim loại cứng nhọn sắc bén lao đến, mọi thứ bất lực ngăn cản, nó vô tình lạnh lẽo xuyên thẳng qua trái tim nóng hổi còn đang đập mạnh của vị Pharaoh ngoan cường. Bằng một động tác đơn giản, thanh kiếm được rút ra, mang theo tia máu bắn lên như dòng suối phun trào. Menfuisu vẻ mặt đau đớn, thân hình từ trên chiến xa như bị hất tung, văng lên không trung rồi bắt đầu rơi xuống đất...

28. Cái Chết Của Menfuisu

Tiếng kim loại đâm vào da thịt dội lên xé toạc bầu trời, xé toạc không gian.

Tiếng vũ khí rớt từ trong tay Izumin đang thất thần, chạm xuống đất kêu leng keng như âm thanh tiễn đưa.

Tiếng hốt hoảng của quan binh Ai Cập.

Tiếng cười cợt nhả của Algon.

Tiếng gào thét của nữ nhân đang lao đến.

Những âm thanh hỗn tạp hoà lẫn vào nhau tạo thành trái bom nổ nát tâm can con người.

Asisu đầu óc trở nên trống rỗng, ngay khi mũi kiếm còn chưa đến gần Menfuisu, nàng đã bắt chấp thúc ngựa xông thẳng vào, không bận tâm đã xảy ra bao nhiêu chuyện trước đây, trái tim Asisu chỉ muốn nàng đến thay hấn đỡ nhất chí mạng kia. Sợ không kịp, nàng đã vùng vẫy khỏi Minuê, nhảy xuống ngựa, không màng nguy hiểm đao kiếm bủa vây xung quanh, trong mắt chỉ còn hình ảnh Menfuisu, thân mình mỏng manh xuyên qua lớp bụi mù mờ, bắt chấp cả đao kiếm cung thương vô tình, bước chân nàng học tốc lao đến bên hấn. Một sức mạnh kinh khủng bỗng nhiên hiện hữu trong cơ thể nàng.

Rốt cuộc...Quá muộn...muộn thật rồi...

Khung cảnh này sao quen thuộc đến vậy, hệt như lần đánh nhau tại Babylon lúc trước, cũng là Menfuisu và Izumin, trong giờ phút nguy hiểm nhất, nàng đã cứu Menfuisu rồi cả hai bị rơi vào sơn động. Lần đó, sao lại thành công, còn lần này, nàng không cứu kịp nữa rồi.

Và lúc xưa, mỗi khi Menfuisu làm sai điều gì, nàng đều có thể giải quyết hậu quả thay hấn, nhưng từ lúc hấn thừa nhận Carol và chối bỏ nàng, thì nàng không thể giúp hấn được nữa...Không thể làm gì...

Menfuisu rơi xuống như món đồ vật bị chủ nhân vứt ra ngoài, Asisu chỉ kịp nhảy tới đỡ hấn trong vòng tay của mình. Máu từ trên người bắn văng trên vật áo trắng tinh, lại thấm vào đất thấm màu. Menfuisu bị va đập mạnh, người duỗi ra, đầu nằm gọn trong lòng Asisu.

Ấm áp quá ! Là ai vậy? Lâu rồi hấn chưa cảm nhận được sự ấm áp đến thế.

Trong đôi mắt trở nên yếu dần đi của mình, hấn nhìn được hình ảnh mờ nhạt của Asisu, đường nét nhoà đi không rõ ràng, kì ảo ẩn ẩn hiện hiện trong con người đen láy, nhưng hấn vẫn khẳng định được đây là chị...Ảo ảnh hay là thật, do nàng đã đến đây, hoặc do quá nhớ mà tưởng tượng ra, Menfuisu không quan tâm, chỉ biết được gặp nàng, nhìn thấy nàng thế này, thật tốt biết bao. Người ta nếu như bị đâm vào tim đã chết

ngay tức thì, nhưng hắn không biết vì sao mình lại giữ được chút hơi tàn này, là do hắn luyện võ lâu năm, hay do sức mạnh thần kỳ khi hắn thấy được Asisu, nguyện vọng duy nhất của hắn, chính là tự mình nói câu xin lỗi với nàng, bằng mọi giá, hắn phải làm trước khi chết.

Bàn tay nhuộm màu máu của Menfuisu run rẩy đưa lên không trung, vươn tới chạm vào má Asisu, làn da trắng làm nổi bật cái vết đỏ au. Đường như Asisu thấy hắn đang mỉm cười, hai đôi mắt đen trong suốt nhìn sâu vào nhau.

Khi chưa kịp nói, cánh tay Menfuisu đã trượt xuống, bị bàn tay Asisu nắm chặt lấy. Đôi mắt hồ hững khép chặt lại, nụ cười mỉm còn vương vấn trên môi, đầu vô lực gục vào lòng Asisu, hết như hắn thấy cuộc đời này đã đủ, chết trên chiến trường quả thật không tệ.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ trong vài giây, vài khắc...Vài giây vài khắc đó, đã lấy mất tất cả...

__KHÔNG ! MENFUISU.

Tiếng hét của Asisu làm trái tim mỗi người nơi đây như rách tan ra. Âm lực mạnh mẽ cản trở tất cả mọi hoạt động hỗn loạn đang diễn biến, đánh thẳng vào trong trí óc con người như búa đóng vào đinh.

Binh sĩ cùng các tướng quân Ai Cập sững sờ thả vũ khí. Từ không khí hào hùng, chuyển sang màu bi thương tang tóc. Ai nấy cũng đều chết trân tại chỗ, mỗi người như có sét đánh trúng, bất động tựa tượng sáp. Ai đó đã lấy mất đi niềm tin còn lại của họ, niềm tự hào sót lại của quân nhân...Chỉ một động tác đâm kiếm chém giết bình thường trên chiến trường mà như rút cạn sinh khí của bọn họ.

Izumin từ đầu đến cuối vẫn đứng đấy, vô hồn, không tin rằng chính đôi tay mình đã giết người này. Máu địch thù bắn lên mặt hắn vô số lần, gươm đao hắn cũng chém giết vô số, chưa từng một lần bị kích động thế này.

Algon ở phía sau như bóng ma lướt lờ qua lại ám ảnh con người, hắn chớp mắt một cái ra lệnh cho binh sĩ thừa thắng xông lên. Cánh tay duy nhất còn nguyên vẹn lắc lư phát lệnh ồm ồm giữa không trung. Bởi vì quân Ai Cập còn chưa hoàn hồn sau chuyện kinh thiên vừa rồi, nên không kịp chống trả, ngay khi họ hoàn hồn thì liền tháo chạy vào thành. Asisu vẫn ngồi đấy, vẫn ôm chặt Menfuisu bất động, mặc cho sự chém giết chung quanh tiếp tục diễn ra, cát hoà lẫn máu tươi vung vẩy lên vô số, làm lu mờ tầm nhìn của người ta đến vị nữ hoàng trẻ tuổi. Sau khi thấy bên Ai Cập có động tĩnh lui quân, Algon lại lệnh ba quân thừa thắng truy đuổi, cả chiến trường bỗng chốc đầy ắp kẻ nao người loạn, rồi trở nên yên tĩnh lạ thường.

Trên mảnh đất hoang vu, phủ đầy xác người cùng mùi tanh tươi, ba con người lặng im, không nói, không cử động, họ đang sống, nhưng hết như người đã chết. Asisu bên cạnh Menfuisu không rời, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi, chúng nóng hổi trên má nàng rồi rớt xuống chạm vào thân xác đang dần lạnh đi phía dưới, tiếng thở nặng nề như có ai bóp cổ, bàn tay nắm chặt như muốn níu giữ. Izumin cũng không theo Algon hay chỉ huy quân đội nữa, chỉ đứng yên nhìn cảnh tượng trước mắt, phía sau Asisu là Minuê vừa thực hiện nhiệm vụ bảo vệ vừa đau lòng tưởng niệm vị chủ nhân nằm im trước mắt.

Họ duy trì trạng thái như vậy rất lâu, ngay cả ánh nắng chói chang trên cao và cái nóng thiêu đốt cũng không làm suy chuyển. Một lúc sau, trời đột nhiên đổ cơn mưa, mưa rất to. Từng giọt nước dội xuống, chạm vào làn da, tựa hàng ngàn mũi kim đâm vào tâm hồn con người. Nước tinh khiết trên cao đang dần gội sạch mọi thứ trên chiến trường, máu trên người Menfuisu cũng bị nó rửa trôi không còn dấu vết. Nhưng sao nó không thể cuốn đi hết trái tim nát tan vụn vỡ của nàng, sao nó không tẩy được những đau khổ của nàng ngay lúc này đây...

Ngay giây phút Menfuisu ra đi, Asisu cuối cùng cũng đã hiểu, vì sao ngày xưa mẫu hậu lại có thể khoan dung, chấp nhận, yêu thương phụ vương như vậy. Nhưng thần linh thử thách nàng. mãi đến tận bây giờ, nàng mới hiểu...

Tại đất Ai Cập, nàng tìm thấy được hạnh phúc, tìm được thứ tốt nhất trên đời. Và rồi cũng tại Ai Cập, nàng đánh mất đi điều quý giá đó, Menfuisu...

Nàng, đã luôn yêu cầu Menfuisu nhìn lại những gì nàng đã làm cho hắn, nàng chỉ biết trách mắng hắn phản bội mình, nàng hận hắn, trả thù hắn, bắt hắn phải trả giá. Nàng đang đòi hỏi chuyện gì? Nàng đang muốn hắn yêu nàng nhiều như nàng yêu hắn? Nàng đã quên rồi, thật sự đã quên rồi. Tình yêu đồng nghĩa với cho

đi, không phải là đòi hỏi. Dù là loại tình yêu ích kỷ hay cao thượng, chúng đều chỉ là mong muốn đem lại điều tốt nhất cho người mình yêu, chứ không phải cái khung ràng buộc, ép đối phương phải yêu mình thế này thế kia. Tại sao nàng lại ngu ngốc đến nỗi đem tình yêu thiêng liêng của mình ra mà mặc cả với Carol, với sự hận thù thế kia...

Tình yêu không phải luật pháp, không phải khế ước, lại càng không phải thứ thương buôn cạnh tranh rao bán.

Nàng ngay từ ban đầu đã sai, nàng chỉ biết than vãn rằng mình đau khổ biết bao, chỉ thấy mình là người đáng thương nhất trên đời. Nàng chưa hề nghĩ đến, khi chấp nhận yêu ai đó, cũng phải có can đảm chấp nhận đau khổ. Menfuisu quay lưng với nàng, đồng nghĩa với việc mất đi một người toàn tâm toàn ý vì hắn, đánh mất đi tấm chân tình, hắn mới là người đáng nhận được sự thương cảm. Đến bây giờ, ngoài nàng và Carol, chẳng có ai thật lòng với hắn, nhưng Carol là kẻ thù gia tộc, còn nàng... Bên cạnh Menfuisu lúc này, đã không còn ai nữa rồi...

Menfuisu đã từng dũng mãnh giết sư tử, từng ngồi trên lưng ngựa chiến đấu, đứng trên chiến xa oai nghiêm chỉ huy vạn quân. Nay chỉ còn là cái xác vô hồn trong lòng Asisu. Menfuisu đã yêu Asisu, phản bội nàng, rồi lại muốn trở về bên nàng. Asisu đã yêu Menfuisu, bị phản bội, vẫn yêu, hận thù, đi tới và không quay về.

__Menfuisu, ai cho ngươi chết, ta còn chưa trả thù xong, ngươi tỉnh dậy cho ta.

Không có tiếng hồi đáp...

__Menfuisu, nếu ngươi không tỉnh dậy, ta sẽ đem con Carol đó đi giết, đi phanh thây, ném cho sư tử... Ngươi mau tỉnh dậy đi bảo vệ vợ ngươi đi.

Không có tiếng hồi đáp...

__Menfuisu, ta sẽ cướp ngôi của ngươi đó, ngươi mau dậy cản ta nhanh lên...

Không có tiếng hồi đáp...

__Ta hứa, chỉ cần ngươi tỉnh dậy, ta không ép ngươi, ta sẽ giúp ngươi...

Lặng im...

__A A A A A.....

Ánh dương chiều ta đang nỗ lực hết sức mình dẹp tan cơn mưa dữ dội. Khi đã tạnh, mặt đất lênh láng bùn sinh, vài cơn điều hậu thỉnh mũi đã bay tới, xa xa vọng lại tiếng quân thù địch reo vang toàn thắng. Minuê giết mình, tự kéo bản thân ra khỏi hôn mê trí óc, lên tiếng với giọng khàn đặc nghẹn ngào :

__Nữ hoàng, chúng ta phải rời đi...

Asisu không cử động, Minuê phải hít một hơi thật sâu, chạy đến dìu nàng đứng lên, giống như chủ nhân ôm con búp bê vô tri vô giác của mình. Asisu nhìn cơ thể Menfuisu dần dần bị tách ra khỏi mình, giống như hạnh phúc đang vĩnh viễn rời xa nàng. Cả người nàng mềm nhũn, khiến Minuê bằng một nỗ lực lớn lao đưa đi. Tuy nhiên ngay khi ánh mắt lướt qua Izumin, Asisu giống như thấy được gì đó, ánh mắt long lên, tia máu đỏ nổi trội, thở gấp vung tay đẩy Minuê ra và chạy đến gần Izumin.

Chát !

Một cái tát rõ đau, nhưng Izumin không phải ứng lại.

Chát !

Một lần nữa, Asius trút hết tất cả sự ai oán ngay lúc này lên người Izumin. Nàng không ngừng dùng hai tay đánh lên người hắn, vừa đánh vừa gào thét nhức nhối :

__Ngươi là tên đáng chết, ngươi đã không giữ lời hứa, ngươi là cái thá gì chứ. Hoàng tử đi xâm chiếm nước khác thì hay lắm sao, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi. Ngươi nghĩ ngươi giết người rồi ta sẽ không dám làm gì ngươi, ngươi lắm to rồi, ta chỉ thỏa thuận vì Ai Cập, vì Menfuisu, ngươi đừng nghĩ ta chịu để yên và cũng đừng tự cho mình là giỏi, ta có khả năng xuất quân để đánh lại ngươi....

Ban đầu, Izumin lặng im chịu trận, khi hắn không nhìn được nữa, liền nắm chặt hai cổ tay Asisu, mặt đối mặt với nàng, hét vào tai Asisu :

__Câm miệng lại đi...Ta lúc này vốn chỉ kiểm nhằm suýt qua tay kiếm của hắn, nhưng chính hắn là người lao đảo không vững mà tự mình lao vào kiếm của ta. Còn nữa, có người cố ý làm ta mất đà...

Dù cho là do Algon thúc tay hắn, và tác dụng của thuốc trong người Menfuisu, nhưng không một ai kịp nhìn thấy. Asisu nhìn thật sâu vào đôi mắt nâu một mỗi kia, lẳng lặng thì thầm :“Chỉ là nguy hiểm..”. Sau đó, nàng khẽ chậm chậm gạt tay Izumin ra, quay sang Minuê :

__Chúng ta về thôi. Nhớ...

__Thần đã rõ.

Minuê dìu Asisu đi về phía ngựa chờ sẵn, cứ vài bước nàng lại gần như ngã xuống. Mọi ngày Minuê vốn nhu nhược là thế, đến khi gặp chuyện lại thấy hắn thật mạnh mẽ, có lẽ do những phong ba trước đây con khắc nghiệt hơn thế, khiến cho hắn đã quen đối mặt. Ngay phút giây Menfuisu lìa đời, Minuê cảm giác mất một phần máu thịt, nhưng hắn chỉ cho rằng do lòng trung thành, thực ra đó là cảm giác mất đi người thân...Bề ngoài bình tĩnh, trong lòng lại dậy sóng.

Khi Asisu và Minuê đã lên lưng ngựa, bên phía kia có tiếng người trong tiểu đội Asisu đem theo chạy đến giúp quân Ai Cập, lên bọn thù địch, ôm xác hoàng đế quay về. Đội bọn họ đi khuất thật lâu, Asisu mới thì thào một tiếng :“Về đi.”

29. Sự Mạnh Mẽ Của Nữ Nhân

Bên ngoài trời đã sập tối, Asisu vừa về đến chính điện, đi thẳng vào phòng không nói lời nào, dáng vẻ thất thiếu, đuối sức đến nỗi một tay vịn men theo bức tường, bám víu vào đấy, bên còn lại được Ari nâng đỡ. Khi bước qua cánh cửa phòng ngủ, Asisu lập tức phát tay cho Ari ra ngoài, tự mình đóng cửa phòng, nhưng không khoá, nàng thổi tắt hết nến trong phòng, chỉ để lại một cây cháy lập loè gần ngoài cửa. Sau đó, không cần di chuyển, nàng chỉ thả người tự do rơi xuống trên mặt đất, đầu nghiêng tựa vào thành giường, hai tay ôm bó chặt hai chân, đầu gối ép sát vào người. Asisu đang tự sợ hãi mà thu mình lại...

Đầu óc Asisu trống rỗng, dường như nàng chẳng có ký ức, không nước mắt, không có cảm xúc, không có gì cả...Những tiếng khe xao động ngoài kia cũng không làm nàng thoát khỏi tâm trạng vô thức của mình. Không gian tĩnh mịch và màn đêm che lấp đi nỗi buồn của con người và cả bản thân yếu mềm của họ. Thoang thoảng đâu đó là hương vị của máu còn vương trên áo, quện với luồng khí mờ ảo thiêu đốt trái tim nàng.

Suốt cả một đêm, tình trạng như vậy cứ tiếp tục diễn ra.

Đến tờ mờ sáng hôm sau, Ari trong lòng thắc mắc, tuy nhiên mãi đến hai canh giờ trước mới biết tin tức về hoàng đế Ai Cập, chính cô còn chết lặng cả giờ sau đó mới nhớ đến việc lệnh bà tận mắt chứng kiến chuyện này, hèn gì mà nữ hoàng hôm qua lúc về khuôn mặt xanh xao, tóc ướt dính bết trên gò má, váy áo trắng nay bị nhuộm màu hồng, còn có chút mùi tanh, lại ngay lập tức giam mình trong phòng, còn Minuê thì bỏ đi đâu không thấy. Ari lo quá nên đành mạo phạm xông vào phòng, ánh sáng bên ngoài theo đó rọi vào trong một khoảng hình tam giác sáng choang giữa căn phòng u tối. Vừa thấy cảnh tượng hãi hùng trên, Ari hoảng sợ chạy lại gần, cô chưa bao giờ thấy nữ hoàng mình như vậy, ngay cả lúc hoàng đế huỷ hôn hay bị gả đi, Người đã khóc rất nhiều, nhưng....nhưng không phải giống hiện tại. Ari gấp gấp dùng hai tay lay nữ hoàng thật mạnh :

__Nữ hoàng, nữ hoàng, người...người...nô tỳ biết người đau khổ về cái chế của hoàng đế Menfuisu, nhưng người không thể tự hành hạ mình như vậy...Nô tỳ...

Asisu mở to mắt nhìn lại nữ quan của mình , trong ánh nhìn chứa đựng sự tĩnh lặng đến vô tình, êm ả như mặt hồ cuối thu nhưng lại lạnh lẽo như nước chảy mùa đông. Những cái chớp mắt tựa như chẳng có chuyện gì. Nàng bình thản đáp trả :

__Menfuisu là ai? Ta có quan hệ gì với hắn.

__Lệnh bà, người đừng làm nô tỳ sợ, người làm sao vậy. Người đâu, mau kêu thái y...

__Ta là ai?

__Nữ hoàng, người làm sao vậy, thái y, thái y !

Ngay khi Ari còn chưa nói hết câu, bên ngoài đã có một bóng đen xông vào. Trông người này đã khá hơn khi mới được đưa về, có vẻ như mới tỉnh lại đã gấp rút chạy ngay đến đây, mái tóc vàng bị cắt ngắn nay đã chải chuốt tươm tất, dù thân thể còn ốm yếu nhưng xem chừng sức khỏe đã ổn định. Carol chạy nhanh đến quỳ xuống bên chân Asisu, mặc cho sự ngăn cản của Ari, vừa quỳ lạy vừa thổn thức nói :

__Xin chị cứu Menfuisu, em lúc cứu nữ quan Nafutera đã tình cờ nghe lén được cuộc trò chuyện giữa tên Nebanon và Meku, họ cấu kết với Assyria, vì họ nghĩ Menfuisu quá dũng mãnh, chuốc thuốc cho Menfuisu trước khi ra trận, còn Algon trên chiến trường sẽ tìm cách để Menfuisu chết vì đao kiếm. Em không còn ai tin tưởng được trong cung, hai tên đó thao túng cả cung điện, em và Nafutera tìm cách gặp chàng, nhưng liên tiếp bị từ chối. Sau đó, bọn họ nghi ngờ, đã cho người ám sát, em chạy đến đây xin chị, bây giờ chị là người duy nhất có thể cứu chàng. Xin chị...

__Hoàng phi Carol, xin đừng làm phiền nữ hoàng chúng tôi, hoàng đế Ai Cập đã chết rồi.

__Ari, người nói dối, chị Asisu, xin cứu...

__Hoàng phi Carol nghe cho rõ lời tôi đây, hoàng đế đã chết !

__Không thể nào, Ari, đừng có nói bừa..

Trong khi hai người cãi nhau, Asisu bắt đầu thở dốc, miệng mở lớn để hợp nguồn không khí bên ngoài, bàn tay cấu chặt chỗ lồng ngực run rẩy, tay kia vịn vào thành giường cố chống đỡ.

Đau quá, sao trái tim lại đau đến thế này !

Chưa đầy mấy giây sau, Asisu ngất xỉu.

Ari hoảng hốt phất thêm mấy cung nữ bên ngoài vào ôm nàng lên giường, đắp chăn cẩn thận, gọi thái y. Carol bên cạnh cũng sợ hãi không kém, biểu hiện của chị làm cho cô càng hiểu tin tức kia là thật. Cô chạy ra bên ngoài, gặp người nào liền hỏi cùng một câu duy nhất, và đáp án như lưỡi dao gọt trái tim thành từng lát mỏng. Carol chịu đựng không được, chạy về căn phòng ẩm thấp khu biệt viện, ngồi ôm Nafutera mà khóc, khóc như người sắp chết, hành động âm ỹ trái ngược với Asisu. Carol run rẩy, tay chân loạn xạ cào vào mặt mình, tự trách do bản thân, không đến cầu cứu chị kịp thời, đều là do cô bất lực.

Nafutera cũng chẳng khác hơn bao nhiêu, bà đã nuôi Menfuisu từ khi còn nhỏ, chẳng khác nào đứa con của bà. Cho dù Menfuisu đã từng kết tội bà đi chăng nữa, thì người mẹ không bao giờ có thể ghét bỏ con mình. Bà chính vì quá hiểu cả hai đứa con này, Minuê và Menfuisu, nên mới không muốn nói ra sự thật, bà không muốn Minuê bị cuốn vào vòng xoáy hận thù và tranh quyền, bà sợ anh em ruột thịt sẽ tàn sát lẫn nhau, bằng chứng là từ khi Nebanon xuất hiện, Menfuisu đã dè chừng và nghi kỵ hẳn, muốn triệt hạ đứa em này hòng bảo vệ quyền lực, làm bà càng không có can đảm nói ra ai mới là hoàng thân chân chính. Nào ngờ, bà đã quá sai lầm, sai thật rồi...

Tin dữ về Menfuisu truyền đi nhanh gấp mấy lần các thư khẩn các, chưa đầy một ngày mà đã lan truyền khắp nơi. Bên sâu nội cung Hạ Ai Cập là sự tang tóc buồn bã, thì bên ngoài triều thần vui mừng khôn xiết, đặc biệt là quan thần Babylon...

Đâu đó hình ảnh Algon uống rượu mừng ở nơi gặp gỡ bí mật với Nebanon. Từ hôm tình cờ gặp Asisu trên hành lang điện thần hôm đó, hắn đã sinh nghi, sau đó cho người theo dõi và biết được ước hiệp giữa nàng cùng Izumin. Hắn rắp tâm mưu kế bày ra sự việc chính Izumin giết Menfuisu, để Asisu quay lưng, Hitaito thất thế trong việc tranh lợi ích. Giờ đây còn có tên Nebanon này giúp sức, Thượng Ai Cập xem như là của hắn. Hắn vẫn để Nebanon lên ngôi Pharaoh, nhưng giờ đây Thượng Ai Cập đã là thuộc địa mặc sức hắn bóc lột, hắn muốn bao nhiêu chắc chắn Nebanon cho bấy nhiêu, dù sao cũng là dân đen khổ, chứ mình vẫn sung sướng. Cũng đúng thôi, người như Nebanon vẫn còn kém lắm, tên này sẽ là bù nhìn tốt nhất cho Algon.

Sau khi nghe tin nữ hoàng ngã xỉu, Minuê không biết từ đâu lập tức xuất hiện, khuôn mặt mệt mỏi, những khớp tay có máu như đã đâm vào chỗ nào đó, mùi sương gió cũng còn ẩm trên người, áo choàng rách bươm y hệt vừa mới đánh nhau với người khác, và đầu đó ánh mắt chứa đầy nỗi xót xa. Hắn cương quyết đứng bên ngoài canh chừng bảo vệ phòng Asisu.

“Menfuisu đã về chưa?”

“Menfuisu ra công trường thị sát sao lâu đến thế rồi mà vẫn chưa về?”

“Menfuisu đi đâu rồi, ta muốn gặp Menfuisu”

“Menfuisu sao còn chưa về?”

“Menfuisu đâu rồi?”

Asisu nói sảng trong lúc nằm hôn mê. Nàng liên tục gọi tên Menfuisu làm cho Ari chăm sóc kể bên rất sốt ruột và lo lắng. Người nàng bắt đầu nóng lên nhưng riêng hai bàn tay lạnh toát, và mồ hôi túa ra rất nhiều, lâu lâu lại co giật người. Những cái khăn lau và chậu nước liên tục thay đi thay lại, và vì là tâm bệnh nên thái y cũng chẳng giúp ích được gì.

Mãi đến chập tối, nhờ có khí xông của thảo dược trong phòng, Asisu đã tỉnh lại. Dù vậy nàng cũng không nói gì, đôi môi trắng bệnh không động đậy. Nàng được Ari đỡ ngồi dậy dựa vào đệm gối, từng muỗng cháo Ari đút đến, nàng đều không mở miệng, ăn được một chút lại nôn ra, từ hôm qua đến nay, nàng vẫn chưa có chút gì vào bụng.

Tiếp sau đó, hàng mấy canh giờ Asisu cứ ngồi im như suy nghĩ điều gì, bàn tay nắm chặt chiếc chăn bông trên người.

Nửa đêm, nàng lần đầu tiên mở miệng nói, sau một thời gian im lặng quá lâu. Ari hết sức ngạc nhiên khi nàng yêu cầu dẫn Nafutera đến để nói chuyện riêng, nhưng cô cũng biết được câu chuyện năm đó, nên lơ mờ đoán được nữ hoàng muốn gì, lập tức phái người đưa Nafutera đến và kiểm soát kéo Minuê ra khỏi chỗ canh gác.

Ngay khi Nafutera được đưa vào, tất cả đều lui ra, trả lại không gian kín kẽ ban đầu. Ari đứng bên ngoài canh chừng. Thế nhưng họ nói chuyện rất nhanh, ước chừng chỉ ba bốn câu là đã xong chuyện, cuộc đối thoại xem ra rất êm đẹp. Khi Ari được lệnh kêu vào, cô cùng Nafutera dìu nữ hoàng xuống giường, đi sang chỗ biệt viện hôn hám mà Carol đang ở. Với cơ thể còn đang ốm yếu của mình, nàng vẫn cương quyết đi, chẳng ai có thể ngăn cản.

Bên ngoài ánh trăng tàn trên cao đang trốn chui trốn nhủi trong tầng mây đen dày cộm, Asisu bước mệt nhọc đến chỗ Carol. Trời se lạnh về đêm làm nàng ho khan vài chập. Ari vừa dìu vừa quan sát chủ nhân mình thật kỹ, không biết lệnh bà đang suy tính chuyện gì, chỉ biết dù có ra sao, cô vẫn sẽ một mực tuân lệnh. Phía sau Minuê và Nafutera vẫn đều đặn đi theo.

Cuối cùng, họ cũng đến nơi. Carol mang tâm trạng chẳng khác Asisu là mấy, chỉ khác đôi mắt xanh đỏ au sưng húp với đôi mắt đen lầy vô hồn tĩnh mịch. Đồ đạc ở đây thật lộn xộn, bàn chân Carol còn rướm máu, cung nữ bên ngoài báo cáo có mấy lần Carol muốn tự sát nhưng họ đã ngăn cản được. Asisu nghe rồi chỉ gật đầu, Ari cho họ lui hết ra ngoài, theo ý lệnh bà thì riêng Minuê phải vào trong.

Asisu đứng nhìn Carol, cô gái đang ngồi sững trên giường. Mấy cái mạng nhện bám trên cao làm không khí dơ bẩn lạ thường. Carol lại bắt đầu khóc, cô đã lên tiếng trước :

_Chị, là lỗi của em...em muốn chết theo Menfuisu...

Asisu bắt đầu câu chuyện bằng thái độ bàng quang của mình :

_Chết ư? Theo Menfuisu sao? Nó có cần người không mà đi theo nó

_Em...

_Hãy quay về hoàng cung Thượng Ai Cập.

_Chị bắt em quay về đó với bọn người đã giết chồng mình sao? Em không muốn chết trong tay kẻ thù thù của mình. Thà em tự sát ở đây còn hơn...

_Câm miệng ! Người phải quay về để bảo vệ những gì của Menfuisu. Chẳng phải người có thể rời xa nó khi Meku đến, nhưng người đã không làm vì muốn bên cạnh bảo vệ Menfuisu khỏi những âm mưu của ả ta sao? Menfuisu đi rồi, những thứ còn lại, cũng cần được giữ gìn.

_Ý chị là...

_Menfuisu hay bất kì hoàng thân không phải ta ngồi lên chiếc ngai đó, ta đều có thể chấp nhận, nhưng người khác thì không đời nào.

_Ngai vị?

_Nafutera...

Nafutera quay sang nhìn cả Minuê và Carol, nhanh chóng dạ thưa với Asisu rồi nhanh chóng kể lại sự tình. Dĩ nhiên chỉ nói đến những chi tiết cần thiết như Nebanon giả mạo, lấy chiếu thư và con dao của công chúa đã khuất. Những vấn đề về tráo con hay thân phận Minuê tuyệt nhiên không nhắc đến, đây chỉ là bí mật mà bà, Ari và nữ hoàng biết đến. Vừa kể, bà vừa không dần lòng được, vài tiếng thút thít vang lên.

Câu chuyện kết thúc, Carol và Minuê bàng hoàng. Minuê còn cố gắng chống đỡ được, chỉ quay mặt đi nhói lòng, còn Carol quỵ cả người xuống, thân người trượt trên nền nhà, một tay chống cho người không bị đổ, tay kia ôm lấy đầu mình, ánh mắt trách móc căm ghét nhìn về phía nữ quan Nafutera, có thể nhìn thấy trong cặp mắt xanh như biển cả kia chứa đầy sự rối loạn và hoang mang. Asisu đành phải lên tiếng trước :

_Hãy chuẩn bị, ta lập tức cho người đưa người về hoàng cung Thượng Ai Cập.

Carol từ tốn ngược mắt lên, nhưng thần trí vẫn còn chưa ổn định, khó khăn lắm mới thốt lên một câu :

_Chị, em không thể, không thể...

Nhìn bộ dạng vừa nói vừa lắc đầu của Carol, Asisu nheo mắt, hơi lớn giọng một chút :

_Đã không còn thời gian cho người từ từ tiếp nhận sự việc. Người phải chấp nhận nó ngay. Ở đó ta sẽ cho người giúp đỡ người.

Carol lặng im một lúc, rồi nhìn sâu vào con người đen láy bất định của Asisu.

_Chị, sao chị lại có thể mạnh mẽ đến vậy.

Ánh mắt Asisu trở nên trầm lắng, tâm hồn xao động thể hiện trên đôi môi đang mím chặt lại.

_Vì tôi không còn lựa chọn nào khác, nếu không mạnh mẽ, thì phải thế nào đây?

Nói rồi nàng quay lưng ra ngoài, sau đó hơi dừng chân, ngẫm nghĩ một hồi, hơi ngoái đầu nhìn người đang ngồi dưới đất, buông lại cho Carol một câu :

_Hiện tại, chúng ta ... chẳng phải đều giống nhau...Nếu thực sự có can đảm chống chọi lại nỗi đau này, tôi sẽ tôn trọng hơn với cô, và không xem cô là kẻ thù của gia tộc nữa.

Asisu đi ra, cánh cửa biệt viện dần khép lại...

Ngay đêm đó.

Khi gà còn chưa gáy, có một chiếc xe ngựa cản mặt lén lút di chuyển thật nhanh về phía Thượng Ai Cập.

30. Chính Điện

Giữa bầu trời đầy sương mù, một chiếc xe ngựa ẩn mình trong đó và chạy với tốc độ rất nhanh, bánh xe lăn tròn đều đặn giống như vòng đời cứ thế xoay đi rồi trở về ban đầu. Carol nghiêng mình trong xe, tựa đầu vào cửa sổ nơi màn che bị kín, dù cho có xanh xao vì ốm yếu nhưng điều đó không che khuất được vẻ

đẹp của cô. Hai hàng nước mắt vẫn lăn đều trên má, Carol vẫn chưa ổn định được tâm trạng của mình, cô không phải người từng trải như Asisu, hay mạnh mẽ như nữ hoàng vùng Amazon, cô chỉ là một cô nhóc yếu mềm.

Nhưng chính những biến cố trong cuộc đời đã biến đổi con người, nó thần kì đến nỗi làm thay đổi bản chất của họ.

Carol thốn thức, cô đấu tranh mãnh liệt, trong tim cô vẫn không thể nào chịu đựng nổi, nhưng những lời nói sau cùng của chị Asisu và Minue dần dần làm cô buộc phải ép mình ngón lấy mớ hỗn độn này. Đúng, bọn chúng chắc chắn bước đầu sẽ kiểm mọi cơ phi tang bằng chứng trên thi thể của Menfuisu, giờ đây cô đã biết ý nghĩa và tầm quan trọng của di thể đối với người Ai Cập, nên bằng mọi giá không để chúng làm tổn hại gì đến Menfuisu nữa. Tuy nhiên, không thể lật mặt Nebanon là giả, vì một khi cô chưa tiếp quản lại hoàng cung hoàn toàn, Pharaoh đã mất, hẳn lại thông đồng với Meku, thì xem ra hẳn vẫn là kẻ cao nhất, thêm vào đó bằng chứng không đủ, không thể chỉ qua lời kể của Nafutera và cổ quan tài công chúa bằng vàng kia mà định tội được, khả năng hẳn lật mặt, giả họa ngược lại cho tội vu khống thành công là rất cao. Còn ngại vị và binh quyền, nếu Menfuisu không để lại bất cứ công văn nào người thừa kế chính thống theo luật là cô mặc cho Nebanon là thật hay không, tuy nhiên họ vẫn có thể dựng nên một chiếu chỉ giả, trong cung giờ đây quan lại theo phe hẳn rất nhiều, Meku có lẽ cũng biết chỗ để con ấn của hoàng đế, chuyện này không giải quyết được, nhưng vẫn còn một thứ, là binh quyền. Lên ngôi mà không thể điều khiển ba quân thì cũng sớm muộn bị truất phế, muốn nắm được thứ này thì có ba điều kiện : chiếu chỉ được viết trên giấy papyrut thể hiện tầm quan trọng, cờ hiệu được thêu kí hiệu riêng mà hoàng thượng đặt cho, và binh ấn phù. Hai thứ đầu có thể làm giả, nhưng binh ấn phù thì không.

Binh ấn phù được làm từ nguyên liệu kim loại đặc biệt, vô cùng hiếm thấy, rất khó đúc ra, nên Nebanon buộc phải kiểm thấy đồ thật. Có nó rồi, cộng với sự giúp sức từ phía Hạ Ai Cập, sẽ có thể xoay chuyển tình thế, may mắn hơn còn có cơ hội vạch trần được Nebanon. Trước đây do Minue nắm giữ chức đại tướng quân, nắm binh quyền, từ sau khi Minue bị ép theo Asisu, Menfuisu trực tiếp trông coi, không trao cho một ai. Trận chiến vừa rồi cũng do chính Menfuisu đích thân chỉ huy. Carol chỉ còn hy vọng chồng mình cất nó ở chỗ mà Meku không biết, chị Asisu mong cô có thể nắm được nó trước hai người kia. Không hiểu sao cả cô và chị đều có lòng tin Menfuisu không yêu Meku đến nỗi cho ả ta biết được tất cả mọi thứ. Chị Asisu đã chỉ cho cô một vài nơi bí mật mà lúc trước chị biết Menfuisu hay đi.

Vấn đề lúc này, chính là ở nơi Carol. Để quay về đối đầu không phải là dễ, nhất định có ý chí vững vàng kiên cường ngay lúc này. Nhưng cô sợ, một nỗi sợ hãi không tên và sự mệt mỏi đè nặng, tuy nhiên, cô buộc phải làm.

Xe dừng bánh, ngựa dừng chân. Cổ xe đang núp tại bụi cây phía sau cung điện, bọn Nebanon và Meku đã ém nhem tin tức cô gái sông Nile trốn đi nhằm che mắt thiên hạ và tránh sự nghi ngờ của mọi người, nên Carol phải bí mật đi vào trong, xem như chưa từng rời khỏi, mà Nafutera giờ đây không thể lộ mặt, nên họ chia tay nhau, một mình Carol tự mình đi vào trong đó. Dù bà rất lo lắng cho tâm thế bất ổn của cô gái sông Nile, nhưng không còn cách nào khác.

Len qua những dây leo chằng chịt phủ bên ngoài, ngay góc tường thành có một lỗ chui, bị gai bám dày đặc. Trở trêu thay, chỗ này là nơi Carol và Nafutera trốn ra tìm người cứu giúp, giờ đây lại chui ngược vào để được gặp người đã khuất, trở về để trả thù...

Carol vươn nhẹ đôi tay trắng như ngọc lên cao, hắt nhẹ đám cây cối sang một bên, tự mình cúi người, bò vào trong, những cái gai đâm vào đầu nhói, vài nơi máu đã rỉ ra. Lần trước, cô có sức mạnh chịu đựng vì lòng khao khát muốn cứu chồng, còn hiện tại, bởi vì nỗi đau trong tim còn lớn hơn những thứ ngoài da thịt này rất nhiều, cái đau lớn lấn áp cái đau nhỏ. Ngay khi chui lọt qua xong, Carol chân đứng liêu xiêu, vấp và chạy nấp ở góc hành lang, bởi vì sự thất thần của mình, mà cô mấy lần suýt té. Sau khi nghe ngóng không thấy ai, cô chạy xuôi theo con đường đá trải dài, đến góc rẽ sang trái, rồi lại chạy tiếp. Băng qua ba tấm cung khác, Carol vừa rẽ phải thì nghe có tiếng động, nên đành dừng lại nép sát vào tường.

Đó là vài vị quan đi ngang qua, họ cười nói và bàn tán về vấn đề đăng cơ của Nebanon, như thể chuyện hoàng đế vừa băng hà chỉ như hạt bụi. Carol bất giác nắm chặt bàn tay, hơi thở gấp gáp, hai hàm răng nghiến chặt, tựa như máy nghiền nát bất cứ thứ gì cứng nhất, sự tức giận đang tăng cao và đánh lùi những cảm giác

đau đớn hiện tại của cô. Một ý nghĩ hiện lên trong đầu Carol :” Được lắm, từng người các người...Nebanon còn chưa lên được ngai vị, và không biết chừng...Các người dám tôn kẻ giết hoàng đế lên thay thế...”

Ngay khi bọn quan lại vừa đi khuất, bọn nô tỳ bên cung của Meku lại bưng mấy bình rượu đi ngang qua, vừa cười vừa hy vọng sẽ có bổng lộc cao hơn khi chủ nhân lên ngôi vương hậu. Từng câu từng chữ lọt trọn vẹn vào tai Carol. Bất chợt đầu đó văng bên tai những âm thanh kì lạ.

“Tôi mạnh mẽ, vì tôi không còn lựa chọn nào khác.”

“Đã không còn thời gian nữa rồi...”

Carol ôm đầu lắc mạnh một hồi, đột nhiên thay đổi thần trí như đã ra khỏi giấc mộng, không còn mất hồn hay khóc lóc, đẩy tốc độ đi nhanh hơn hẳn. Khi vừa đến được cung của cô, may mắn cung nữ ở đây vẫn trung thành và có Teti hỗ trợ nên mọi thứ êm xuôi. Sau khi cô trốn, đám người canh giữ tẩm cung Carol được Meku điều đi gần hết, mấy kẻ ở lại cũng bị xử lí gọn ghẽ. Khép lại màn chủ tớ mừng mừng tủi tủi, Teti bắt đầu rửa vết thương do gai đâm, một vài cái còn găm sâu vào da không chịu buông, chặt vật mới bằng bó xong. Carol không chờ mà hỏi ngay :

_Meku đang ở đâu?

_Cô ta đang ở trong chính điện, cùng hoàng thân Nebanon khóc lóc trước di thể hoàng đế. Hoàng phi có muốn đến đó không.

_Người hãy tập hợp cung nữ cũ còn sót lại đến đây, kể cả những người may mắn ẩn mình tốt chưa bị Meku ra tay. Đừng để cho người bên Meku và Nebanon biết.

Teti đến giật cả mình, lệnh bà chưa bao giờ hành xử kỳ lạ đến thế, thái độ lạnh lùng và cứng rắn như vậy, trong khẩu khí còn có phần nộ. Đã có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ hoàng đế mất nên hoàng phi điên rồi? Nhưng khi nhìn vào ánh mắt xanh như biển cả vô tận của Carol, Teti như bị chấn động, lập tức đi thực thi ngay tức thì. Nửa tiếng sau, tất cả bí mật tập hợp tại tẩm cung của Carol, đồng loạt quỳ xuống.

Tất cả họ còn lại gần hai mươi người giữa cả ngàn cung nữ, vốn từ trước đến nay luôn yêu quý và trung thành với cô gái sông Nile, nhưng lệnh hoàng đế để phi tần tam phẩm Meku điều hành nội cung, nên họ không làm gì được. Meku lại rất hống hách và khắc nghiệt với họ. Dù sao Meku cũng xuất thân thấp kém như mọi cung nữ khác, chỉ là may mắn được lão già háo sắc Kaputa chống lưng và lợi dụng chút nhan sắc còn con để quyến rũ hoàng đế, làm hoàng phi của họ đau khổ. Vì vậy nổi uất hận tăng cao. Lần trước Carol có cơ hội thoát, cũng nhờ một vài người trong bọn họ giúp đỡ.

Carol mỉm cười thân thiện với tất cả, nhẹ nhàng nói lời an ủi và hạ mật lệnh tìm kiếm binh ẩn phù, thực ra ngay cả cô cũng chưa từng nhìn qua, chỉ nghe chị Asisu tả lại rồi hình dung trong đầu. Dù vậy, nhiều người tìm kiếm vẫn tốt hơn. Sau đó, Carol bảo Teti mặc váy áo thơm mát, lưng thẳng tắp đi đến chính điện.

Trước cửa chính điện Ai Cập.

Bên ngoài không gian tĩnh mịch, bên trong vọng ra tiếng khóc giả tạo đến cực điểm. Carol y phục trắng muốt, đai eo tím sẫm, mái tóc ngắn vàng được thu gọn bởi vương miện hoàng phi ánh vàng đồng bộ, hít một hơi sâu rồi đi tiếp. Binh lính hai bên vừa nhìn thấy nàng toan chạy đến ngăn cản và chạy vào báo tin, xui xẻo thay kẻ đứng đầu võ công yếu kém lại bị khổng chế đột ngột bởi Unasu, phía sau Ruka chạy lên bảo vệ Carol. Binh lính dẫn lui ra.

_Tại sao các người đến đây được? Các người đang còn bị giam...

_Minuê đã giải quyết dưới khu nhà lao. Nói cần đến gấp để hỗ trợ lệnh bà. Quả nhiên Minuê vẫn trung thành như chúng ta vẫn tin...

_Được rồi, vào giải quyết mọi chuyện rồi nói tiếp.

Hai người họ gạt đầu vâng dạ. Carol bàn tay siết chặt, lấy hết dũng khí đẩy mạnh cánh cửa khắc hình thần mặt trời quen thuộc trước mặt. Cánh cửa nhẹ nhàng mở, đem mọi khung cảnh hỗn độn rác rưởi hiện ra. Trên bệ cao nhất, di thể Menfuisu được đặt nằm im, phục sức tằm thường, xung quanh có hoa rải và vài

vòng vàng, trông bồi bác đáng sợ. Carol chợt rơm rớm nước mắt đau lòng, muốn lao đến ôm chàng mà khóc thét lên. Nhưng khi nhìn đến hai bên cánh là hai kẻ nhơ nhớp Nebanon và Meku, liền trấn tĩnh mình, kể đến có Imphotep và lão già háo sắc Kaputa, cùng các quan thần quỳ theo cấp bậc.

Tất cả sững sờ quay đầu nhìn về phía Carol, nơi vừa phát ra tiếng động. Những con mắt tròn tròn chiếu vào, càng làm Carol không những không run sợ, mà còn có thêm lòng can đảm thể hiện uy nghiêm. Cô chậm rãi bước đi, từng bước nặng ngàn cân được đặt trên nền đất lạnh lẽo, gió thổi bay váy trắng phấp phới, cô ngẩng cao đầu, ánh mắt sắc như dao lướt qua từng viên quan tại đây. Không khí chèn ép con người đến nghẹt thở. Mấy viên quan sợ sệt run rẩy rụt mình vào.

Khi Carol đến gần di thể Menfuisu, Meku lao ra ngăn cản. Carol trừng mắt nhìn rồi lên tiếng :

_Từ bao giờ mà thứ phi thấp cổ bé họng lại có quyền ngăn cản hoàng phi thế?

_Thần thiếp... Là do hoàng thượng đã ban lệnh giam lỏng hoàng phi...

_Ồ, người quên rồi sao, Menfuisu chỉ ra lệnh giam lỏng ta, chứ đâu có truất phế ta. Chồng qua đời mà vợ không được đến, theo người có hợp lý không? Hình như Nebanon, đệ còn chưa hiểu lắm phép tắc đạo đức trên đời thì phải... Với lại giờ đây chiếu theo luật định, ta mới là người có quyền hành cao nhất.

_Nhưng hoàng đế có để lại di chiếu truyền ngôi cho hoàng thân Nebanon...

_Người quên rồi sao, Nebanon hiện tại còn chưa lên ngôi kia mà.

_Thần thiếp...

_Người chỉ chủ quản hậu cung, chứ không tham gia chính sự như ta, thì tốt nhất đừng lên tiếng cho thiên hạ biết mình không được thông minh.

Meku toan lên tiếng thì nhìn thấy Nebanon nháy mắt nên đành lui xuống. Quái lạ ! Con Carol này hôm nay như có ai nhập, bình thường thì đưng tí là khóc, là cầu xin, dễ tin người, hở ra là yếu đuối như con cá bị quăng lên bờ, vậy mà giờ đây ngôn từ sắc sảo, trấn áp cả được khí thế của cô, thần sắc cương nghị như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai. Đây mới là bộ mặt thật của con Carol này sao? Tại sao trước giờ cô ta lại chịu lép vế...

Tiếng Carol vang vọng thấu qua tai tất cả người nghe, trở thành câu từ đánh vào nỗi sợ hãi của họ. Ngoài tiếng gió xào xạc, người trong điện chỉ dám nín thở chờ đợi. Nebanon thấy tình hình không ổn, vội vàng đi đến gần vờ dìu Carol và nói mấy câu an ủi, hấn nghĩ rằng chắc chỉ do cú sốc mà nói mấy câu trút giận vậy thôi, một lát lại khóc lóc dễ dàng cho hấn không chế.

_Hoàng tẩu, đệ đệ thật sự là thiếu sót. Nhưng hoàng tẩu trước đó đã dung túng cầu xin cho Nafutera, bây giờ thì hay rồi, đều do âm mưu của bà ta truyền tin đi, mới khiến hoàng huynh thế này, hoàng tẩu cũng nên chịu trách nhiệm đi. Người như vậy làm sao còn mặt mũi gặp hoàng huynh.

_Đúng vậy, nên ta mới vắng mặt một thời gian để gặp thần linh thỉnh tội và xin ý chỉ. Ta là cô gái sông Nile, con gái nữ thần kia mà. Người nói đó là số phận của Menfuisu, ta cũng tiếp nhận ý chỉ mới của thần Amun về vương quyền mới của Ai Cập. Chuyển di thể của hoàng đế Menfuisu đến thần điện Sobek, lăng mộ và nghi lễ an táng tươm tất như cũ. Còn Nebanon, đệ cần thêm vài tháng học tập mọi thứ về Ai Cập, sau đó mới được đăng cơ. Trong thời gian đó, ta sẽ coi triều chính.

_Cô không có... Nếu như có thật, thần linh cũng đã nói với tôi trong các buổi cầu nguyện. Tôi cũng là sứ giả của thần linh

_Meku, mấy ngày qua người làm gì? Lo khóc lóc Menfuisu kia mà, hay lo xử lý mọi chuyện trong lúc Menfuisu đi vắng, hình như người không có vào thần điện. Vả lại chuyện quan trọng, Người tại sao lại nói cho một sứ giả như người mà không phải nói bí mật cho con gái của Người? Đừng quên những điều kì diệu ta làm trước đây, trong khi người chẳng làm được gì ngoài chuyện xin ý chỉ thần linh.

Cung điện bắt đầu xôn xao, bọn họ giật mình khi nhớ lại những điều trước đây không ai làm được, biến, nhưng hoàng phi của họ lại làm được : biến nước đục thành trong, bị sự tử cấm quay về không dấu vết, giải được độc rắn hổ mang, công phá được thành trì trên núi Hitaito, điều khiển nước phá huỷ cả kinh thành địch thù, chữa bệnh hiểm nghèo cho vua Minoa, dự đoán được tương lai, diệt tháp Babel..., họ vốn dĩ không

sợ chức danh hoàng phi, cái họ tôn trọng và kính sợ Carol là bởi tước hiệu “con gái của thần linh.” Quan viên dù theo phe Nebanon hay không, đều thoái lui trước uy danh của Carol.

__Đúng vậy, lệnh bà là con gái thần linh, ai dám không nghe ! - Imphotep đã lên tiếng trước giữa đám quan thần.

__Coi chừng bị thần linh trừng phạt.

__Đúng vậy, lúc trước chẳng phải nói lệnh bà được phái đến để hướng dẫn hoàng thân Nebanon sao, chuyện ngày hôm đó, ai mà quên được.

__À, chuyện hôm lệnh bà với hoàng thân....

Nghe bọn quần thần lao nhao, Nebanon bắt đầu bực mình, nhưng cố gắng kiềm chế, chẳng phải muốn hấn không được lên sớm nhằm cơ hội diệt trừ sao? Lại còn phần nghị hoà, giao ước cống phẩm cho Algon...Nếu như Carol nắm quyền, hấn sẽ đi ngược với điều đó. Hấn lên tiếng thở một phen.

__Hoàng tẩu, đệ đệ đã có học qua...

Carol lập tức ngắt lời :

__Nhưng trước giờ đệ chưa can thiệp vào chính sự, những thứ đệ học giúp được rất ít. Hãy học thêm đi.

__Đệ đã học những bài học cần thiết rồi.

__Hoàng đệ tự ý học khi hoàng đế còn sống, chẳng lẽ đã có ý định thay thế ngôi vua của hoàng huynh mình từ lâu sao?

__Hoàng đệ không có...

__Được rồi, vậy cứ theo ý ta mà làm.

Nói đến đây, Carol ghé lại gần Nebanon nói thì thầm, đủ cho mình hấn nghe :

__Đệ còn chưa nắm được binh ấn phù, thì đừng làm loạn đến ta.

Sau đó, Carol lại gần Menfuisu, bỏ mặc Nebanon đang ngây người hoang mang không biết binh phù có phải đang trong tay Carol hay không.

Tiếp đến, mọi thứ diễn ra theo lời cô sai bảo. Trước khi thực hiện nghi lễ ướp xác, sẽ để Menfuisu tại thần điện ba ngày. Trong suốt những ngày này, Carol sống trong trạng thái thần kinh căng như dây đàn, luôn luôn cảnh giác cao độ, trước khi ăn thì thử độc, mặc đồ thì kiểm tra kỹ càng, lúc nào cũng túc trực bên cạnh di thể của Menfuisu. Bên ngoài có Unasu và Ruka cùng một vài người trung thành cũ dưới trướng Minuê, được sắp xếp để bảo vệ Carol khỏi toán ám sát từ Nebanon hay Meku. Động tĩnh của Meku được các cung nữ cũ báo cáo với Teti thường xuyên.

Carol hạn chế người vào thăm, đặc biệt những lúc cô ở riêng với Menfuisu, đều cầm tay hấn lên, gục đầu trong lòng hấn và khóc rất nhiều, tưởng chừng như lượng nước mắt có thể hứng được đầy cả mấy bình. Ở trước mặt mọi người thì cứng rắn, nhưng sau khi họ đi rồi, cô như người sống mà đã chết.

Cho đến giữa trưa ngày thứ ba, Carol nhận được tin báo chị Asisu muốn đến thăm Menfuisu lần cuối. Cuối cùng cô đã ngộ ra vì sao chị muốn để Menfuisu ngay thần điện Sobek, vì nơi đây có hồ nước thông với sông Nile, lại xa chính điện, dễ đột nhập, rất khó phát giác.

Và họ sẽ có cuộc trò chuyện cho bước tiếp theo.

31. Vị Khách Không Mời

“Chị, em đi nhé”

“Menfuisu đừng đi, chỗ đó nguy hiểm, không được đi, đừng đi mà...”

Asisu bật mình dậy giữa cơn mơ, sự thay đổi trạng thái đột ngột làm đầu nàng nhức như sắp nổ tung, vài giọt mồ hôi bịn rịn trên trán cùng hơi thở gấp, nàng đặt tay lên cổ mình để cảm giác bản thân còn sống. Nàng hướng qua cửa sổ, từng tia nắng le lói báo hiệu bầu trời đang chuyển mình, hôm nay là ngày thứ ba, ngày mai là nghi lễ ướp xác rồi, nàng muốn đến thăm Menfuisu một lần cuối. Nhưng khi ánh mắt nàng quét qua chỗ cánh cửa đang hé mở, liền giật nảy mình và đôi mắt đen trong suốt trở nên tròn to mang đậm sự ngạc nhiên.

_Nàng tỉnh rồi sao, lại gặp ác mộng nữa à?

Từ chỗ bóng đen dán trên cánh cửa ánh vàng phát ra tiếng nói, cảm nhận được câu từ nhẹ nhàng nhưng trong thanh âm có sự tức giận. Ragashu đã đến từ sáng sớm, sau một chuyến hành trình dài, và phải vất vả xử lý cả đồng thứ do Algon gây ra để làm khó mình, hắn chỉ muốn gặp lại Asisu thật nhanh chóng. Vừa đến hắn đã lo tìm kiếm nàng, vậy mà lại nghe trọn vẹn nàng lo lắng cho cái tên khốn khiếp đã chết rồi. Mặc dù Ragashu hiểu rõ về tình cảm mười mấy năm trời và không nên hận thù người đã khuất, nhưng hắn không tránh khỏi cảm giác bức mình, khi cái kẻ không còn nữa mà sức ảnh hưởng đến hoàng phi của hắn không hề giảm sút. Lúc mới nghe tin báo, hắn định bụng sẽ chịu đựng, rồi an ủi nàng, nào ngờ vừa nghe được nàng gọi Menfuisu trong cơn mơ đã không kiềm chế nổi. Ragashu một tay chống lên thanh cửa, đầu nghiêng nghiêng, mắt nheo lại tiếp tục quan sát cô vợ của mình còn đang bối rối trên giường.

Asisu chăm chú nhìn Ragashu, trông hắn chẳng khác lần chia tay trước chút nào, nhưng riêng hắn đang không vui thì quả thật là phiền phức, mà tại sao lại nhằm ngay lúc này mà đến. Muốn tới Thượng Ai Cập phải đi từ sớm, buổi tối mới vừa kịp vào thăm được, giờ đây có Ragashu ở đây, làm sao đi cho ổn thoả. Còn nữa, không biết hắn đã tìm ra được chuyện gì mà lại bức mình đến thế. Asisu quay mặt sang chỗ khác tránh né cái nhìn chằm chằm của hoàng đế Babylon, đành lòng trả lời một câu chẳng liên quan gì :

_Hoàng thượng đến đây khi nào?

_Ta vừa mới đến thôi.

Asisu vội vã xuống giường, cố gắng phá bỏ bầu không khí căng như sợi tơ mỏng này. Tuy nhiên, Ragashu đã bắt kịp nhanh hơn, phóng lên giường đè lên người, cầm tay ngăn nàng lại, bốn mắt nhìn nhau, cặp mắt hắn xoáy sâu vào Asisu, hắn gần giọng từng chữ :

_Nàng định đi đâu.

_Thiếp không biết chàng đến, nên giờ mới lo chuẩn bị đón tiếp.

_Đón ở đây được rồi.

Hai bên nhìn nhau, thời gian cứ thế tích tắc trôi, không gian trầm xuống quỹ dị lạ thường. Dù họ đã là vợ chồng bấy lâu nay, chuyện cần làm cũng đã làm rồi, nhưng cả hai chưa bao giờ trong trạng thái nhìn nhau lâu và gần như thế này. Qua ánh mắt, con người ta có thể bộc lộ cảm xúc, buồn , vui, yêu, giận trong lòng với đối phương. Hắn đầu đó nhìn thấy, sâu trong con người đen láy của Asisu, mặc dù êm ả như miếng lụa tơ tằm, nhưng lại nhuộm buồn bã của sự mất mát đau khổ. Ragashu thở dài, rốt cuộc, hắn vẫn không thể tiếp tục giận nàng.

Khi cơn giận đã lắng xuống, Ragashu từ tốn lùi ra sau một ít, sau đó lại nhướn người thật nhanh, rồi hôn lên môi mềm của nàng. Mùi trầm hương toả ra từ lư hương đầu giường đang đốt nóng không khí. Nồng nhiệt và say sưa, đó là tất cả từ ngữ để diễn tả khung cảnh lúc này. Asisu ban đầu còn vương mình trong những mối bận tâm khác, lấy sự lạnh nhạt đối lại với Ragashu rõ rệt, nhưng rồi nàng dần dà bị cuốn theo, những rắc rối tạm thời được gác sang một bên. Đã bên cạnh vị hoàng đế này xấp xỉ hai năm trời, nàng công nhận tuy hắn cực kì gian xảo, vậy mà lại có biệt tài nắm bắt tâm lý người khác và điều luyện trong việc lôi kéo. Ừ, nếu không thì hắn đã không thể đánh trúng lúc trái tim nàng yếu đuối nhất, mà lừa nàng chấp thuận lời cầu hôn không chân thật như vậy.

Ragashu bắt đầu ôm Asisu vào lòng, dù không muốn nhưng không thể cãi lại bản năng của mình, nàng cảm thấy an tâm hơn hắn...Ragashu di chuyển nụ hôn của mình, thì thầm bên tai nàng :“Không sao đâu...” Nàng ngoan ngoãn trong lòng hắn như con mèo nhỏ, được bảo vệ và nâng niu.

Ngay khi bầu khí ẩm áp đang lan toả, bên ngoài có tiếng Minuê vọng vào :

__Bẩm bệ hạ, hoàng đế Minoa đến đây cùng với Ngài để làm khách, đã chờ Ngài ở đại điện từ nãy đến giờ, nên rất sốt ruột.

Ragashu bực mình phun ra một câu nhạt nhẽo :

__Ta biết rồi.

Asisu nghe đến đây thì chớp mắt ngạc nhiên hỏi Ragashu :

__Hoàng đế Minoa, sao lại đến đây? Mà lại đến cùng hoàng thượng nữa...

__Minoa đặt liên minh với Babylon, có vẻ Minoa cũng muốn nhúng tay vào Ai Cập. Ta thấy hình như tên hoàng đế ốm yếu kia rất thích Carol, khi nghe Menfuisu chết thì trên mặt mừng thấy rõ, nhưng khi nghe Carol bị Me...Me gì đó làm khó và em trai Nebanon của nàng cản trở thì vô cùng tức giận. Hẳn ta cứ ngỡ nặc đòi ghé thăm Hạ Ai Cập cùng với ta.

Ragashu chỉ chép miệng nói vài câu tưởng chừng là hú hoạ, nhằm thử thái độ nàng một chút, nào ngờ Asisu lại chỉ ghi nhận trong lòng, biểu hiện bên ngoài chỉ thoáng qua vài khắc, rồi trở lại tĩnh lặng như tờ giấy nằm im trên bàn, trước khi Ragashu kịp nhận ra. May mà việc Carol từng ở biệt viện được giữ bí mật, nếu không sẽ lại đem đến một mớ rắc rối cho nàng. Nàng chưa gặp mặt hoàng đế Minoa bao giờ, nhưng qua câu nói của Ragashu cũng đủ hiểu ấn tượng người kia về mình cũng chẳng tốt gì cho cam, thậm chí có thể rất ghét.

Sau khi Ragashu đi ra ngoài, Asisu thở hắt nhẹ người, thả mình nằm xuống trên gối bông mềm. Nói nàng không có cảm xúc với Ragashu tức là nói dối, nhưng tình cảm nàng dành cho Menfuisu là quá lớn, là bất biến, nên nó gạt phăng đi tất cả những thứ vụn vặt lẻ tẻ. Vừa nãy bên cạnh Ragashu, thật kì lạ, nàng đã có khoảnh khắc quên đi hiện tại, quên đi Menfuisu, nàng cảm giác bản thân phản bội thứ tình cảm trong sáng, toàn vẹn và rực rỡ nhất kéo dài suốt cả hơn chục năm qua của mình, Menfuisu phản bội, tuy nhiên với nàng thì không. Cho rằng nàng ích kỷ cũng được, sai lệch cũng được, cố chấp cũng được, chỉ là...

Nàng đang bị làm sao vậy? người nàng yêu thương nhất chỉ mới mất cách đây mấy ngày, nàng phải có nghĩa vụ tưởng nhớ về Menfuisu, nhưng vừa rồi, cứ như nàng đang sống cuộc đời vui vẻ, như chưa hề có chuyện đau lòng vì Menfuisu qua đời xảy ra. Asisu tự trách mình.

Bên ngoài, lại một lần nữa, tiếng thị nữ vang lên :

__Mời hoàng phi đi giá đến chính điện, hoàng thượng muốn giới thiệu người trong buổi tiệc thiết đãi hoàng đế Minoa.

__Báo lại với hoàng thượng, ta sẽ đến ngay.

Asisu trườn mình ra khỏi tâm tư hỗn độn, gọi Ari vào, rồi xuống giường vận y phục và trang điểm, sau đó dời bước chân đến nơi đang tổ chức yến tiệc linh đình. Vừa đi vừa ngẫm nghĩ làm sao thoát ra khỏi đây để đi đến Thượng Ai Cập.

Asisu lướt người khoan thai theo hành lang dẫn đến đại điện. Không gian đau buồn mấy ngày qua tại đây, giờ đã bị sự nhộn nhịp kia đánh gục. Cung nữ bưng rượu di chuyển qua lại, vũ nữ cũng được vờ tới trước cửa điện. Những cánh cửa sổ và lối đi ngang hông tại chính điện cũng không còn đóng như thường lệ, để tràn ngập gió thổi trên sông Nile lùa vào trong.

Cửa điện được mở toang, ánh sáng màu mật ong rực rỡ theo đôi chân Asisu tràn vào trong, y hệt đó vàng hào quang trên người nàng từ lâu. Chiếc váy tím nhạt dịu dàng khẽ động theo từng nhịp di chuyển, mào miện hình con công vàng xoè đuôi mang mấy viên hồng ngọc lấp lánh, cổ tay được trang sức hình rắn uốn quanh, thắt lưng màu rượu chát bám trên eo một vòng rồi theo hông phủ xuống, được đính một nút thắt gọn tinh tế. Khuôn mặt trắng bệch, được điểm xuyến chút màu hồng nhẹ che đi đôi mắt mệt mỏi thiếu sức sống. Và chiếc quạt lông quen thuộc phe phẩy trên tay

Bá quan trầm trồ khen ngợi, Asisu mỉm cười nhẹ tựa như không. Trên cao, Ragashu nô nức với nàng mau chóng lên ngồi cạnh hắn. Khi đã an vị trên ghế đại điện, tựa người vào đệm lưng mềm, nàng mới chú ý nhân vật cũng được ngồi trên khu vực dành cho hoàng tộc, bàn tiệc xếp cho hắn ở bên trái, gần với hoàng đế nhất. Asisu đoán người này có lẽ là hoàng đế Minoa.

Người này trông rất trẻ, có khi còn trẻ hơn cả Menfuisu, thể trạng dường như yếu ớt tựa nữ nhân, da dẻ xanh xao, nhưng không đến nỗi thiếu sức sống, dáng người thấp bé, có lẽ chỉ cao hơn nàng một chút, mái tóc xoăn đen đặc trưng, được cột gọn gàng bởi sợi lụa mỏng ánh xanh phía sau, đầu còn đeo một loại dây bản lớn bằng vàng, trên có đính ba viên ngọc có màu xanh của biển. Quần áo mặc có chút mỏng, nhưng quần kín từ trên xuống, lại rộng thùng thình không giống với Ai Cập. Quây quanh eo còn có miếng vải đen hình tam giác, vải hơi thô và dày, là một trong những dấu hiệu văn hóa nhận biết người Minoa. Đằng sau còn có một vị tướng quân khác đi theo bảo vệ, kiểu tóc vô cùng kì dị.

Hắn đến đây có mục đích gì? Có thật sự muốn hợp tác với Babylon để chiếm giữ Ai Cập? Hay còn muốn kiếm lợi ích gì từ chuyện liên minh này? Từ trước đến nay hai nước không nằm lân cận nhau, lại không buôn bán giao thương rộng, việc gì đã khiến hắn bận tâm đến vậy? Một kẻ bệnh tật như hắn, lại đích thân đến đây, thái hậu đang bệnh liệt giường, vậy mà còn có tâm trạng mượn cơ này đi ngao du sao...

Ngay khi nhìn thấy ánh mắt tò mò của Asisu, Ragashu đã lên tiếng :

_À, ta quên mất, xin giới thiệu với hoàng đế Minosu, đây là hoàng phi Babylon, vợ ta. Nào hai người hãy chào hỏi nhau một câu đi.

Asisu và Minosu đều mỉm cười, gật đầu chào nhau cách miễn cưỡng, xem chừng ẩn trong lòng đều là sự căm ghét vô độ, đặc biệt từ phía Minosu. Cũng là lẽ thường tình, dù cho không biết chuyện nàng hãm hại Carol của hắn biết bao nhiêu lần đi chăng nữa, thì việc nàng phản bội tổ quốc vẫn rành rành ra trước mắt. Nhưng chắc nàng cũng chẳng cần lo tên nhóc con nổi tiếng bám váy mẹ thế này.

Suốt cả buổi tiệc, Asisu và Minosu nói chưa đến ba câu, chỉ do Ragashu hô hoán và bàn bạc. Khi gần đến giữa trưa, nàng nhìn hướng ra cửa sổ lo lắng. Thực sự nếu bây giờ mà không đi, chắc chắn sẽ không kịp, nhưng làm sao để thoát khỏi đây, chính là vấn đề đang làm nàng đau đầu từ nãy đến giờ. Hai bàn tay của nàng bị tác động bởi tâm trạng, vô thức nắm chặt vào nhau, xoa xoa đỏ ửng. Đang suy nghĩ vẩn vơ, bất ngờ một bàn tay lạnh tanh chụp lên bàn tay nàng. Asisu giật mình quay sang Ragashu. Hắn không ngờ nàng đến một cái, vẫn tươi cười với thực khách, và lên tiếng cách thờ thễ với nàng :

_Nàng đang bận tâm điều gì sao?

_Thần thiếp không có, hoàng thượng hiểu lầm thiếp...

_Đừng nói dối ta, nàng muốn đi thăm một người ở Thượng Ai Cập. Ngày mai thực hiện nghi thức rồi sẽ không bao giờ được gặp người này nữa, đúng chứ?

_Thần thiếp...thiếp...

_Đi đi, về trước khi trời sáng.

_Hoàng thượng...

_Đi đi, trước khi ta đổi ý.

Asisu thở dài, nhanh chóng nói với mọi người mình không khỏe, nên về tắm cung trước. Ngay tại điện của nàng, Ari đã chuẩn bị trước y phục để thay và những thứ vặt vãnh cần thiết. Vì lần này đi gấp gáp, nên nàng chỉ cho Minuê đi theo, còn Ari sẽ ở nhà trông coi và theo dõi tình hình.

Từ phía cổng hẹp hướng Tây của cung điện Hạ Ai Cập, hai bóng đen nhỏ oằn mình bò ra bên ngoài. Có chiếc xe ngựa ở đó chờ họ. Họ ra đi rất bí mật, nhưng có một cặp mắt tò mò dính trên người họ. Ngay từ lúc Asisu đi dạo ngoài hành lang, đôi mắt đó đã như cá sấu, ẩn mình dưới nước mà dò đi theo nàng.

Phải đến khi trời tối mịt, họ mới tới nơi.

Chôn sâu phía dưới tường thành bao quanh thần điện Sobek, có một đường hầm lâu ngày, tạo thành cái hang có hai đầu ra, dẫn nước sông Nile trực tiếp đổ vào một cái hồ trong sảnh thần điện. Bên cạnh đó,

cũng có khả năng cá sấu sẽ lọt vào, vậy nên mới tạo một bẫy rào chắn, chia thành hai lối đi, nhằm giam bọn động vật nguy hiểm kia lại một chỗ. Vì cấu trúc thiết kế như vậy, nên đoạn đường này rất nguy hiểm, không có ai qua lại, lâu lâu có vài quan binh đến xem xét tình hình, nên Asisu có thể dễ dàng đột nhập từ đây mà không sợ bị phát hiện.

Cửa hầm chỉ đủ lọt một người, vì vậy Minuê xuống trước, sau đó đỡ Asisu xuống theo sau. Khúc đầu của đoạn đường này nước dâng thấp, ánh chùng chỉ tới eo. Vừa đi, họ vừa chú ý trước sau và lắng nghe thật kỹ những tiếng động lạ ẩn trong tiếng gió rít. Ở dưới đây rất tối, tối đến nỗi đưa bàn tay nắm ngón lên cũng không thấy, vì vậy họ chỉ có thể nương theo dòng chảy mà đi, không có khả năng định hướng hay nhìn được bất kì vật cản nào, luồng khí hàn lạnh lẽo từ nước truyền lên thật đáng sợ. Nàng run rẩy nắm bàn tay Minuê phía trước thật chắc, làm điểm tựa để bước tiếp tục, nhưng rong rêu chảy lướt qua chân như bàn tay ai đó chạm vào mình, làm nàng sợ đến khóc thét. May mà rằng nàng đã cắn chặt trên môi từ lâu, cố gắng không phát ra động tĩnh, dùng hết sự can đảm để tiến tới phía trước.

Khi họ đến một nhánh rẽ, Minuê chỉ biết nó có hai hướng đi, dựa theo cơn gió thổi, ngoài ra không phân định được đi đâu mới đúng. Nước khúc này đã dâng tới lưng chừng cổ, đất phía dưới có dấu hiệu nhão nhão xộp như bùn. Chỉ cần sơ xẩy một chút, họ có thể chưa bị cá sấu ăn là đã bị chìm bởi lớp bùn bị khuấy đảo lên. Minuê quơ toan loạn cây kiếm xung quanh để dò chừng, hơi thở cảnh giác cao độ, thái độ như con báo sẵn mồi trong đêm. Asisu quyết định dựa theo linh tính và tin tưởng độ thính của đôi tai mình, họ rẽ theo lối bên phải.

Thật an tâm khi nhận ra chút ánh sáng le lói như một chấm nhỏ phía cuối con đường. Phỏng chừng là do ánh đuốc hắt xuống. Asisu quá mừng rỡ, nên không để ý gì mà cứ một mực chạy, nào ngờ nước dâng lên quá đầu, và dòng xoáy cuốn mạnh hơn. Nàng bỗng chốc bị ngộp trong nước, bọt bong bóng nổi lên hàng loạt trong nước, chân nàng bị nâng lên, không còn điểm tựa. Nhờ có Minuê nhanh trí, đỡ nàng xuôi theo dòng xiết mà đi, nàng bám chắc tay lên người Minuê làm hằn cả vết móng trên bả vai hắn. Hai người cố gắng bơi thật nhanh, thật nhanh...

Ngay khi Asisu sắp cạn kiệt hơi thở, thì họ bám vào được tay cầm của cửa nắp hầm.

32. Ranh Giới

Phía dưới sâu tại đường nước ngầm, hai bóng người vùng vẫy xuôi theo.

Nắp hầm lạnh lạnh bị chịu lực bởi hai bàn tay lạnh cóng, thực ra nó chỉ là một miếng thép chặn một nửa khoảng trống phía trên, nhằm tiết chế lưu lượng nước sông Nile chảy vào trong hồ. Một nửa cửa hầm không bị chặn kia khá rộng, ba bốn người có thể trèo lên theo lối đó. Minuê một tay ôm eo Asisu thật chắc, rồi trườn người qua chỗ không bị chặn. Bọn họ cố gắng bơi lên phía trên mặt hồ, len qua những đóa sen xanh đang chớm nở, tiếng động của người trồi lên từ dưới nước bật ra, hai người họ thở hổn hển và cảm giác cái giá lạnh, điều đó thu hút sự chú ý từ hai hộ vệ thân cận nhất của Carol.

Unasu và Ruka đã cảm thấy kì lạ từ khi chàng vạng tối, mọi hôm lính lệ được cắt cử khá đông, hôm nay bị rút ra ngoài cửa chính ngoài xa, chỉ để một vài người đặc biệt bên Minuê cung cấp và hai người họ, như vậy không phải là quá nguy hiểm hay sao, nhưng Carol nói có chuyện quan trọng nên cực kì cương quyết. Ngay khi thấy có động tĩnh lạ từ hồ, bọn họ hốt hoảng thủ thế sẵn, nhưng khi thấy Minuê thì họ liền thu thế lại. Tuy nhiên, ánh mắt trở nên căm giận và cảnh giác khi nhìn tới người bên cạnh Minuê, Asisu.

Hoàng phi Asisu, kẻ phản bội, bà còn dám vác mặt đến đây sau tất cả những gì bà làm với lệnh bà Carol và hoàng thượng. Tôi không hiểu tại sao, Ai Cập này đối với bà thế nào, sao bà lại làm thế. Bà...

Ruka trở nên im lặng khi chạm đến ánh mắt dữ tợn của Minuê, trong khi đó Asisu chẳng nói chẳng rằng cứ thế tiến tới về phía trước, ánh mắt uy hiếp đến đáng sợ. Dù Unasu cũng căm hận Asisu như Ruka, nhưng hắn là người Ai Cập, lại từ bé đã sống trong cung, phải sợ hãi trước uy nghiêm của Asisu nên không dám mạnh miệng lên tiếng. Cả hai tiến lên rút vũ khí, tỏ ý ngăn cản khi Asisu khi nàng hướng tới cửa điện, ngăn sau cánh cửa cứng chắc kia là nơi Menfuisu đang nằm yên, chờ đợi một nghi thức an táng. Minuê nhanh chóng phóng lên trước hắt văng cây kiếm trong tay Ruka. Lần này, đến lượt Unasu lên tiếng sau khi không thể chịu đựng thêm nữa :

_Minuê, sao tướng quân lại cho bà ta vào trong, bà ta không xứng đáng gặp mặt hoàng đế, thậm chí chính bà ta còn hại ngài mang tiếng xấu nữa cơ mà?

_Câm miệng, chính tôi tự đi theo nữ hoàng, và đừng có ăn nói kiêu bất kính như vậy.

_Nhưng...

_Các người làm gì vậy, còn không mau tránh đường cho chị vào.

_Lệnh bà, sao lại...

Carol nghe có động tĩnh, biết có chuyện không hay, đã lơ mờ đoán được, liền mở tung cửa rồi chạy đến cùng diu Asisu vào trong, nàng không hất tay ra, mà ngược lại còn lấy đó làm điểm tựa đi vào. Dù nàng rất ghét cô gái này, nhưng cô ta đang làm tất cả những gì có thể để cùng cứu vãn sai lầm của nàng. Mọi người đều rất ngạc nhiên trước thái độ Asisu lúc này, nhưng họ đang cho rằng lệnh bà Carol của họ quá đỗi khoan dung nhân từ, còn sự thảm hại của Asisu là do nàng tự chuốc lấy.

Ngay khi cửa điện khép lại sau lưng, Asisu vội đẩy nhẹ Carol ra, bước đi lững thững từng khoảng nhỏ thẳng tới phía trước, nơi có một người đang nằm im như chờ đợi điều gì đó. Bầu khí ở đây tràn ngập mùi hương liệu được đốt hàng giờ liền và nàng có thể cảm nhận được thoảng trong đó là mùi của nước mắt. Khoảng cách từ lối ra đến chỗ Menfuisu nằm nom không xa lắm, nhưng sao nàng có cảm giác như vạn dặm tít tắp, trên đó rải rác những bông hoa sen chưa kịp nở, và ánh sáng hắt hiu của đèn cầy nhỏ bé. Đằng sau những dấu chân của nàng, là nước sông Nile động lại, dù cho Carol đã cố gắng ngăn cản, lấy khăn đem đến, nhưng nàng vẫn kiên quyết để toàn thân ướt sũng như thế.

Nặng nề nhắc chân bước qua những bậc thang nhỏ, mắt không dám lệ nhưng có sự chua cay. Asisu nhìn sâu vào khuôn mặt anh tuấn, một con người đang vận triều phục hoàng gia, trông hẩn chỉ như đang say ngủ, nàng nhẹ nhàng cầm bàn tay người lạnh to lớn kia lên, rồi áp vào má, mỉm cười êm ái trong vô thức. Mái tóc đen thấm nước dính bết vào má, bàn tay đang run rẩy, không biết vì đã nhiễm lạnh, hay vì không kìm nén nổi cảm xúc bản thân.

Menfuisu, chị đến rồi đây...

Em, có nhớ chị không?

Chị, đã rất nhớ em.

Chị, nhất định sẽ bảo vệ Ai Cập !

Cứ như thế, trải qua cả canh giờ, một người đang sống đứng nhìn người đã khuất. Không gian như ngừng trôi, và mọi thứ yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả những tiếng thở cũng phải giấu mình đi, họ đã thôi tự xót xa và cảm thán, giờ đây họ đang tìm mọi cách để cầm cự với vết thương quá sâu này.

Vĩnh biệt em !

Cho đến khi Asisu ho một hơi dài, nàng mới quay lại nói hú họa một câu với Minuê :” Lên chào hoàng đế đi.” Rồi quay sang Carol nhủ thầm, sau đó không hiểu vì sao Carol đuổi Ruka ra ngoài, chỉ cho Unasu ở lại. Ruka lui ra trong tức tối, hẩn và Unasu đều lo nàng hại hoàng phi của họ, nhưng ngặt nỗi Carol làm quá quyết liệt, Ruka đành chấp nhận, dù sao cũng còn một người được ở lại.

Đợi Minuê viếng di hài Menfuisu xong, nàng mới bắt đầu những công chuyện quan trọng cần bàn bạc. Asisu với lấy khăn choàng Carol đưa, lau sơ mái tóc, choàng lên người giữ ấm, rồi ngồi vào một cái ghế trên bệ cao, trong khi đó ba người còn lại đứng phía dưới một chút, khoảng cách khá gần, đủ để bên ngoài không nghe thấy. Asisu chép miệng :

_Chuyện tìm kiếm binh phù, cô làm đến đâu rồi?

_Em đã liên hệ với một số cung nữ trung thành còn lại, đã tìm kiếm khắp mọi nơi chị đã chỉ và cả tấm cung cũng như thần điện, đều không thấy có.

_Sao lại thế nhỉ.

_Chị, có khi nào bọn người kia đã lấy được nó không?

_Không thể nào, nếu lấy được, cô còn được đứng ở đây nói chuyện với ta sao.

Asisu và Carol bắt đầu rơi vào trạng thái lo lắng mà suy nghĩ, binh phù có thể ở đâu được, ở đâu mà ngay cả họ cũng không biết? Minuê đứng bên cạnh chỉ lắng nghe, khuôn mặt tái đi nhưng không đọc được cảm xúc trên đó. Còn lại, người ngạc nhiên và khó hiểu lúc này, chính là Unasu, kết lại những xâu chuỗi hành động của mọi người, hắn vẫn không tài nào nghĩ ra được họ muốn làm gì, nhưng hắn không dám hỏi, chỉ biết vâng lệnh của cô gái sông Nile, im lặng mà lắng nghe. Bất chợt, Asisu trưng bộ mặt nghiêm nghị hướng thẳng đến Unasu :

_Người theo em trai ta đã nhiều năm, có nghĩ ra chỗ nào Menfuisu hay cất binh phù không?

Unasu giật mình, nghĩ ngợi đôi chút rồi lên tiếng :

_Thần...thần chỉ là phạm nô lệ, không được phép biết chỗ cất giấu.

Tiếng thở dài cất lên, Asisu trầm ngâm, dùng ngón tay xoa xoa thái dương và nhíu mày, còn Carol thì liên tục lẩm bẩm trong miệng :” Nếu không không chế được hoàng cung này trong vòng ba ngày, sau khi hoàng đế được an táng thuận lợi, thì chắc chắn Ai Cập sẽ nguy to.”

Minuê cũng rất tích cực trong việc lục lọi trí nhớ, nhưng tất cả đều vô ích. Một lát sau, Carol đột nhiên nghĩ ra điều gì đấy, vội vàng thốt lên :

_Còn thần điện Iris và hầm cung gần thần điện, chúng ta chưa vào đó lục soát được, vì hiện giờ nó thuộc quyền của Meku. Cô ta đã đòi ở đó khi được phong thứ phi. Ở đó canh giữ rất nghiêm, không thể cài người cũ vào...

_Nhưng Menfuisu chưa bao giờ đến thần điện, lại đó là nơi Meku thường xuyên tới, sao mà cô ta không phát hiện ra, nhưng dù sao cũng phải thử xem sao , ta và Minuê sẽ lập tức đến đó kiểm.

_Nhưng thực sự rất nguy hiểm, chị không nên đi ngay lúc này, chúng ta chưa chuẩn bị...

_Chỉ có ta và Minuê thôi, nên không cần phải lo, thời gian không cho phép nữa rồi, Ragashu đã đến đây, ta ở Hạ Ai Cập sẽ rất khó khăn nếu càng kéo dài lâu chuyện này, và còn nữa, có lẽ Minoa cũng sẽ tham chiến, tên hoàng đế vong ơn đó đã hợp tác với Babylon.

_Không thể nào, chính em đã chữa bệnh và còn...còn Menfuisu rất có giao hảo với Minoa kia mà...

_Tình hình bây giờ càng ngày càng phức tạp. Được rồi, ta cần cô tin ta.

Asisu đứng bật dậy, quay người, đôi mắt nhưng huyền chạm sâu vào đôi mắt biển cả. Giọng điệu Asisu thật mạnh mẽ :

_Ta cần cô tin ta, ngay lúc này.

_Chị, em tin chị.

_Hãy nghe cho rõ lời ta, cô kiếm có kết thân với Nebanon đi, theo dõi để xem hắn tính mưu đồ gì để chiếm được Ai Cập và sau khi lên ngôi, Algon sẽ có lợi ích gì, hắn còn được nước nào khác trợ giúp nữa không. Phải để cho hắn nghĩ ta và cô vẫn rất căm ghét nhau như trước, không có sự liên kết giữa hai chúng ta.

_Em sẽ ghi nhớ.

_Còn nữa, đừng tin Ruka, đừng cho hắn biết quá nhiều thông tin.

_Tại sao vậy chị, chúng ta có thể hoàn toàn tin tưởng, đó là hộ vệ của em.

_Ruka là người của hoàng tử Hitaito thừa lệnh bà Carol, chính mắt Minuê tôi đã nhìn thấy.

_Không thể nào...

_Carol, nhớ kỹ, hắn có thể an toàn với cô, nhưng luôn là mối nguy của Ai Cập. Vả lại những chuyện này, càng ít người biết càng tốt, đó là lí do ta chỉ cho mình Unasu vào đây. Hãy tin ta lần này, nhất định.

_Chị, em...

—Được rồi, ngay khi tìm được binh phù, ta sẽ tạm thời giao ngay cho cô để cô bao toàn tính mạng, hãy để Unasu sử dụng nó dưới danh nghĩa của cô, dù hẳn chỉ là hộ vệ, nhưng quen việc quân binh, Minue lại không thể ngay lập tức hoán binh lực. Sau này sẽ tính bước tiếp.

—Em sẽ làm theo.

Asisu đi thật nhanh ra ngoài, gạt đầu ra hiệu cho Minue đi theo, nhưng còn cách cửa hai bước, nàng chợt quay lại, nói rất nhanh :

—Unasu, hãy bảo vệ cho Carol.

—Sao nữ hoàng lại làm thế, Người chẳng phải...

—Ta cũng là người Ai Cập kia mà, mỗi người đều có con đường riêng và hoàng cảnh riêng. Chỉ là ta đang bảo vệ Ai Cập, theo cách riêng của ta.

—Tại sao Người lại kéo quân Babylon vào Hạ Ai Cập? Đó là cách bảo vệ của Người sao?

—Unasu !

—Được rồi Carol, hẳn không phải là quý tộc hay hoàng thân, hẳn mãi mãi không bao giờ hiểu được. Cô chuẩn bị cho ta bộ đồ nô tỳ đi, và cả đồ binh lính cho Minue nữa, không thể cứ thế này mà đột nhập vào thần điện Irí được.

—Chị...không được, nguy hiểm.

—Nhanh lên, chúng ta phải về Hạ Ai Cập trước khi trời sáng.

Một lát sau, một bóng dáng cung nữ lẫm lũi cuối hàng bưng khay đồ ăn nhẹ. khăn choàng trùm kín người, trông dáng dấp cô ấy cao hơn mấy người phía trước nên luôn khom lưng tránh né, cùng với một toán binh lính cấp thấp cùng nhau đi khê trên một đoạn hành lang dài, gió thổi từng cơn phàn phật lạnh lẽo. Sau đó tại một góc rẽ họ chia làm hai hướng. Bên đám cung nữ đi thẳng đến tấm cung, còn quan binh lại đi lòng vòng tuần tra quanh khu này.

Đi qua mấy dãy nữa mới đến, vì thần điện Iris gần với chính điện, nên cách khá xa thần điện Sobek, tấm cung của thần điện Iris cũng theo lẽ nên cũng cách xa chỗ Carol. Ngay khi đến ngã rẽ cuối cùng, cô cung nữ phía cuối vờ đau bụng xoay người thật nhanh, nép vào góc tường u tối phía bên trái, đặt vội khay bánh xuống, rồi ôm bụng chạy đến gần như không thở được, cứ nhắm thẳng vào chỗ heo hắt mà cắm đầu đến.

Ngay khi thoát khỏi đám người thành công mà khiến họ không nghi ngờ, Asisu đứng lại thở hắt, vượt vượt ngực mấy cái cho bớt sợ, rồi tiếp tục len qua mấy đám cây bụi rậm bao quanh bờ thần điện. Để kính trọng thần linh, người Ai Cập thường đặt móng rất sâu, và xây một bậc cao hơn so với mặt đất, rồi mới xây tiếp điện thờ trên đó. Vậy nên Asisu phải đạp người lên một bụi cây, lấy đà để trèo, phải rất khó khăn đến hai cánh tay nhức mỏi và đổ rần mới lên được.

Xung quanh thần điện là những cột chống đến hai ba người ôm, nàng có thể nấp đằng sau mà không lo lảng, chúng được khắc hình rắn lượn quanh và dát vàng, đến khi ban đêm thì chúng vẫn có thể lấp lánh dù cho ánh sáng từ trăng yếu hơn mặt trời. Hai bên hông thần điện không có cửa, nên không có người canh ở đây. Tuy nhiên nàng là người rõ nơi này hơn ai hết, nàng đã ở đây mười tám năm rồi kia mà, có một lối đi ngay kế bên tượng nữ thần, phía đối ngược với cửa chính. Chỉ có điều, phải đảm bảo không có ai bên trong, vì khi bước vào lối đó, vị trí ngay tầm mắt chủ tế đứng, và rất dễ bị tóm cổ ngay tức thì. Còn nữa, nàng không chắc Meku có phát hiện ra và lấp đi luôn hay chưa.

Asisu đánh cược với linh cảm của mình. Nàng cắn chặt răng trên môi, rồi từng bước vừa đi vừa thở sâu, vòng ra lối sau, chăm chú cảnh giác bọn lính tuần, mỗi khi có tiếng động nhẹ lại giật thót tim. Quá quen thuộc với địa hình, nên chỉ hai phút sau, Asisu đã đứng trước một mảng tường trắng, có vài lần ranh mờ mờ bị che đi, nhưng khe hở vẫn có thể biết được khi chạm đầu ngón tay vào. Nhắm mắt trấn tĩnh, dùng hết sức trên hai cánh tay mình, nàng cố gắng đẩy nó ra, để chừa một khoảng cách vô cùng hẹp, phải nín thở, ép người đôi chút mới chui lọt.

Thật may mắn, bên trong vắng tanh không bóng người, lại còn tối mù đến phát sợ. Asisu vội lần mò bàn tay trên đồ vật, cố gắng ngửi để nhớ lại mùi vị của cái nơi đã ăn sâu vào máu, thứ bị đục trúng kêu cọt két biểu tình, làm nàng mấy lần giật nảy người, cảm giác có ai đó nhìn mình từ sau lưng.

Rất nhanh, một cây đèn cây được thắp lên, dù cho nó không thể giúp nàng quan sát mọi thứ trên ánh sáng diện rộng, nhưng vòng tròn nhỏ xíu nó tỏa ra có thể giúp nàng tìm kiếm dễ dàng hơn.

Thần điện vẫn rất to lớn, bên trong trải dài hết như đại sảnh bên chính điện.

Trước hết, nàng đi một vòng, rọi lên từng chỗ để tìm sơ xem có thứ gì đặc biệt. Mọi văn thư hay đồ đạc trên kệ mặc dù được sắp gọn gàng, nhưng vị trí của chúng không giống như khi nàng còn là người quản lý, có lẽ Meku đã xáo tung tất cả. Cách bài trí bàn tế cũng rất khác, màn chắn màu trắng mỏng cũng được thay thế bằng màu hồng nhạt, trông vô cùng ngứa mắt. Nàng còn nhận thấy một chuyện, chúng hầu như chưa được quét dọn lau chùi cả mấy tuần rồi, dễ dàng đoán ra từ khi Menfuisu rời cung ra trận, thì Meku chắc không thêm màng đến. Trong lòng Asisu dấy lên sự khó chịu lạ thường. Vì ánh sáng quá ít, lại một tay cầm tay kiểm bất tiện, nên thời gian cũng kéo dài. Đến cuối cùng...

Kì lạ, không có dấu hiệu cho biết bình án phù ở đây...

Nếu vậy, không lẽ nó ở bên tấm cung? Menfuisu, không thể, không thể nào si mê con tiện nhân đó đến thế chứ.

Kiên trì tìm thêm lần nữa, không bao lâu, nàng cũng phải bỏ cuộc đi ra. Nàng cúi người chào nữ thần Iris, bất chợt cảm giác ủa về. Lúc này do quá gấp rút tìm kiếm, nên nàng đã không thể có tâm trí nhớ lại kỷ niệm xưa. Nàng cúi buồn, nàng còn nhớ như in, đằng sau tượng nữ thần có một cái hộp dát vàng, nó được dính vào tượng, nên người ta vẫn nghĩ nó là một phần của tượng thần Iris. Asisu đã phát hiện ra điều thú vị này khi nàng thực hiện buổi cầu nguyện thứ ba trong cuộc đời mình, nàng cho rằng một vị tiên đế đã làm ra nó nhằm muốn cầu phúc với nữ thần hay cất giấu bí mật. Và trong chiếc hộp đó, chứa đầy những mảnh giấy papyrut ghi nguyện vọng của nàng, nàng nghĩ chỉ cần để như vậy thì khẩn cầu của mình sẽ được gần với thần linh và dễ dàng được chấp thuận. Những nội dung nàng viết chỉ có một : mong được làm vợ Menfuisu và bảo vệ Ai Cập.

Nhưng có vẻ như nàng không được thần linh nhận lời.

Giờ đây, nàng muốn lấy nó, để nó bên mình như một động lực sống. Asisu chậm rãi đi đến sau bức tượng vàng ròng, tâm trạng phấn khởi lên khi nhìn thấy chiếc hộp vẫn ở đấy. Hồi đó, nàng phải trèo lên ghế hay người Ari để thả giấy vào, nhưng giờ thì chỉ cần nhón chân hết cỡ là có thể lấy được thứ bên trong. Một tay nàng vừa bám lấy tường làm điểm tựa vừa cầm cây nến để rọi, tay còn lại với vào trong lấy vài mảnh giấy.

Khoan đã, có vật gì rất mát, lại cứng, có hình thù rõ ràng !

Còn nữa, khăn lụa sao? Giống như một miếng vải rất mềm...

Hai thứ đó, nàng không có bỏ vào, trừ phi có ai đó cũng biết được chỗ này. Không thể nào...Asisu nhướn người một lần nữa, cố gắng lấy được chúng ra. Bằng một nỗ lực cuối cùng, nàng cũng lấy được chúng ra. Khi nhìn đến, trông mắt nàng mở thật to.

Vật hình con đại bàng, làm từ loại đá thạch đặc biệt, trên có khắc ấn tối cao của hoàng gia, là nó, bình án phù ! Tìm thấy rồi, nàng tìm thấy thật rồi !

Còn thứ kia thì sao, đích thực là một chiếc khăn lụa, được gói bên trong là rất nhiều mảnh giấy papyrut khác, trông còn khá mới. Nàng vội căng con người hết cỡ và dí sát đèn cây vào để đọc.

“Nữ thần, liệu chị có tha thứ cho con không? Con đã phạm một sai lầm lớn với hoàng thất, với tổ tiên, với chị. Nữ thần, nếu con đã không thể hồi sinh, Người có thể cho con đặc ân, để linh hồn con đi lang bạt theo bảo vệ cho chị. Con rất yêu nàng ấy. Xin nữ thần hãy ban ơn cho con, để con có thể cai trị được Ai Cập.”

“Nữ thần, con sắp không bảo vệ được Ai Cập nữa rồi. Phụ vương, giúp con với”.

“Nữ thần, chị đã bỏ con thật rồi. Con chỉ hy vọng, chị ấy đừng bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh này.”

“Chị, em xin lỗi. Và ta yêu nàng.”

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Nó..nó không hề thú vị chút nào đâu, làm sao mà...Asisu chưa kịp tiếp nhận sự việc, thì mấy giây sau, bên ngoài có tiếng hô hoán rất lớn :” Có thích khách, có kẻ đột nhập, nhanh đi lục soát, vào cả thần điện này nữa.”

Nàng không còn biết làm gì hơn là thấy mới giấy và khăn vào lại trong hộp, giấu binh phù vào trong áo, rồi dùng hết sức đẩy cánh cửa nặng trĩu kia. Tiếng mở cửa chính đã rất gần, nàng sắp không kịp nữa rồi, vậy mà cánh cửa vẫn rất ngoan cố.

Chết tiệt !

Tiếng cửa chính đã kêu lên một khắc sau đó, cho biết binh lính đã đi vào thần điện, chúng cầm những ngọn đuốc sáng rực, chiếu vào khắp nơi, thẳng ngay phía tượng nữ thần. Tên đội trưởng nhìn trừng trừng một lát, rồi đảo mắt nhìn quanh, lệnh chia ra đi tìm, xác nhận không có ai, tiếp đến lại cho mọi người ra ngoài tìm tiếp.

Asisu nấp đằng sau tượng nữ thần hồi hộp đến chết trân, may mà họ con biết sợ thần linh, nên không dám hung hăng gần chỗ nàng, cũng chỉ có thể mon men giả vờ kiểm chỗ xa xa. Khi người cuối cùng vừa đi khỏi, nàng lật đặt đẩy cửa, rồi thoát ra ngoài, nhảy xuống phía dưới trốn vào bụi cây ngay lập tức. Không còn kịp nghĩ gì khác ngoài việc làm cách nào chạy về chỗ Carol và giao binh ấn phù. Nàng còn không biết Minuê giờ này sao rồi, có phải bị bắt lại nên mới phát hiện ra nàng không, hay ai đã phản bội đi khai báo.

Vừa nghĩ vừa chạy làm nàng không rút ra được ý tưởng gì hay ho, cho đến khi gặp được Minuê cũng đang chạy trốn, họ thở hổn hển, không ai nói ai câu nào, chỉ tiếp tục ẩn nấp. Họ trèo lên rồi lại nhảy xuống, mấy bụi gai đâm quẹt vào người họ đau điếng. May mắn cuối cùng, nhờ trí thông minh của Minuê, tạo được sự chú ý ở phía thần điện Amun, nên họ chạy về được trước cửa thần điện Sobek. Carol vì quá lo lắng nên đứng cả bên ngoài chờ đợi, mặt khác, cách họ một khoảng những tiếng bước chân đều đặn cứ thế vang lên. Asisu thầm cảm thán may mắn khi không có người nào ngoại trừ Unasu và Carol ở đây, nàng chỉ kịp ẩn vào tay Carol binh phù và dặn dò một câu :” Giữ nó và mau vào trong đừng để Nebanon biết chuyện.”

Sau đó, nàng và Minuê lại tiếp tục chạy, mấy tên phiên nhiều kia đã đuổi tới gần, để không tạo sự nghi ngờ nơi Carol, họ không thể chạy vào thần điện rồi đi ra theo lối cũ. Mặc dù không biết sẽ đi về đâu, nhưng họ cứ chạy. Cách một quãng khá xa, đã hết đường chạy, trước mặt là sông Nile chảy xiết ở thượng nguồn. Nàng nghe văng vẳng tiếng Nebanon hô hào bắn tên. Không còn cách nào khác, Minuê ôm Asisu nhảy xuống sông.

Khi họ vừa rơi, tiếng mũi tên bay vang dội, vì là ban đêm nên nhắm tên cũng trở nên khó chính xác. Nhưng Minuê vẫn rất chặt vật bảo vệ Asisu khỏi tên bắn, vì dòng nước quá xiết. Cầm cự được mấy phút, Minuê mất thăng bằng bởi hàng loạt mũi tên ngập trời bay đến, bị rút tay khỏi Asisu. Cho dầu nàng không trúng tên, nhưng thân thể bị cuốn trôi ra xa.

Ngay khi bị chìm xuống và đã cách rất xa Minuê, Asisu đuối sức, đầu bắt chợt va đập vào đá cứng, ánh mắt trở nên mơ hồ rồi lịm đi. Trước khi mất hết ý thức, nàng vẫn cảm nhận được có một cánh tay to lớn đã đỡ lấy mình.

33. Sự Góp Mặt Của Minoa

Dòng xoáy cuộn cuộn, bóng tối mịt mờ, thân người cao lớn, phồng chùng gấp đôi người bình thường. Mớ áo lụa bị nước thấm bết vào cơ thể tự động trở thành vật cản nhưng người này dường như rất quen với nước, ngược lại là lướt theo dòng chảy êm xuôi. Hắn rất kì lạ, nếu giả như có người nhìn thấy, sẽ liền cho rằng hắn không phải là người, chắc chắn là quái vật. Trên tay hắn ôm gọn một cô gái, hệt như ôm chầm lấy con hổ nhỏ bé.

Khi đến một khúc sông vắng người, chỗ này đã khá gần hạ nguồn bắc qua Hạ Ai Cập, hắn mới trở lên bờ và nhẹ nhàng để cô gái tựa vào một bờ tường bị rong rêu bám đầy. May mắn rằng sức chịu đựng của cô gái thật tuyệt vời, ít ra ngâm trong nước suốt cả chặng đường dài mà vẫn tồn tại hơi thở yếu ớt. Hắn cẩn thận quan sát, trên đầu cô gái có mùi máu, chắc hẳn đã bị tổn thương, không thể xác định nặng hay nhẹ.

Mặc dù không muốn nhưng hắn phải công nhận, người này rất đẹp. Hắn từ bé đến lớn hầu như không bao giờ ra ngoài, thậm chí nữ nhân mà hắn biết ngoài mẫu hậu, vú nuôi và Carol, ừ thì lúc cướp Carol, hắn có gặp qua vài thị nữ, nhưng chẳng ai sánh được với cô gái sông Nile. Đây gần như là nữ nhân đầu tiên mang vẻ đẹp đối lập mà sánh ngang với người trong lòng hắn.

Ngay lúc nghe được kế hoạch đến Ai Cập của đứa em trai vô dụng, Atorat đã lập tức lên đi theo, vì thực chất trong lòng hắn hận Carol, nhưng từ sâu thẳm hắn vẫn muốn gặp nàng, nhất là khi nghe kẻ thù của mình đã vong trận. Vả lại, hắn muốn nhân cơ hội chơi khăm Minos một vỏ chẳng hạn. Biền cả đối với hắn là nhà, và ẩn mình là công việc hắn đã làm hơn hai mươi năm nay, nên đến được Hạ Ai Cập rồi vẫn không bị phát giác, chỉ có mình tướng quân Yukutat là biết chuyện. Atorat đã chọn một cái hang ven sông Nile thay vì gần cảng Địa Trung Hải, dù hắn không quen ở, vì mục đích có thể tiện quan sát hoàng cung. Sáng nay, hắn đang ngâm nửa mình trong dòng sông quý báu của dân Ai Cập thì bất ngờ thấy Asisu dịu dàng đi trên hàng lang đến chính cung. Thực ra ban đầu nhìn nghiêng hắn chỉ cảm khái sự thanh tao của nàng, cho đến khi nàng quay mặt nhìn về phía sông Nile.

Nàng rất đẹp, đẹp hơn cả mỹ nhân được điêu khắc theo chuẩn mực, nhưng đó không phải là tất cả ấn tượng của nàng với hắn. Hắn hình như đang nhìn thấy chính gương mặt của mình ở nơi nàng. Đau khổ vì thứ tình yêu chết tiệt đó, vì một người vốn chẳng bao giờ yêu mình. Do đây không phải Minoa, vậy nên hắn không thể trường mặt ra hỏi tướng quân hay chạy trong một hoàng cung quen thuộc để tìm hiểu nàng là ai, Atorat chỉ có thể nghĩ Asisu là một vương tôn quý tộc nào đó. Sau đó, đến giữa trưa, hắn lại thấy nàng bước ra một lần nữa, nhưng lại gấp gáp điều gì đó, tuy vậy vẫn không quên nhìn phía sông Nile và mỉm cười.

Hắn theo dõi và thấy nàng đi phía cổng sau, lén lút thần thần bí bí. Asisu đã chọn con đường dọc theo sông Nile lên thượng nguồn, nên hắn càng thuận tiện đi theo mà quan sát. Kì thực thì hắn không thể lén vào hoàng cung Ai Cập nên chỉ ở xa xa coi động tĩnh, đến giữa khuya chỉ thấy cô gái bị binh lính vây đuổi, còn trao cho Carol gì đó. Rồi khi nàng bị rơi xuống, trôi dạt về phía hắn, tự nhiên hắn muốn cứu cô ấy.

Atorat giữ cho không gian cực kì thanh tịnh, khẽ đưa tay vuốt vuốt tóc mái Asisu. Hắn cho rằng nàng chắc hẳn theo phe Carol, hoặc là người của Carol, vậy nên chắc chắn là nữ nhân thiện lương. Nếu mà bọn họ đang ở Minoa thì hắn không ngần ngại mà giữ nàng bên cạnh để chữa trị, nhưng mọi chuyện không phải như ý muốn, hắn bắt buộc phải đưa nàng về cung điện Hạ Ai Cập để xem vết thương trên đầu. Atorat thở dài, tiếp tục ôm nàng vào lòng, không nói không rằng tiếp tục xuôi dòng về đến Hạ, rồi sắp xếp yên ổn, để mọi người cho rằng nàng đã gặp cướp giữa đường.

Ngay buổi sáng hôm sau, khi mà mọi thứ vẫn yên ổn ở bề ngoài thì trong căn phòng thơm mùi sen mới của Asisu vang lên tiếng giận dữ của Ragashu, tiếng của đám nô tỳ hoảng loạn bưng chậu nước thuốc thang tới lui, một ông thái y già run rẩy và nữ quan Ari lo lắng đến phát khóc. Ngoài ra chỉ có người nằm trên giường là vô ưu vô lo. Tiếng quát của hoàng đế Babylon khiến thái y trả lời như bị thụt lưỡi.

Kết quả thật không tưởng, vì ngâm trong nước quá lâu và vết thương cũng khá sâu, chỉ suýt chút là mất mạng, nhưng số hoàng phi Asisu còn rất cao, nên đôi mắt tạm thời không nhìn thấy được, nếu dùng thuốc trong hai tuần mà không khỏi, sẽ bị mù vĩnh viễn. Ragashu suýt chút rút gươm giết vị thái y, còn Ari choáng váng khụy tại chỗ. Mặc dù nghe báo lại do cướp, nhưng Ragashu biết tổng nguyên do, chỉ là không thể công khai, đành dùng mọi cơ có thể để lấp liếm che đậy.

Trong phút chốc, Asisu có vẻ như bị kích động, nhưng chỉ mấy phút sau, cái vẻ trấn tĩnh đáng khiếp đó đã quay về, nàng vươn người ngồi lên. Ragashu nhanh chóng chạy lại đỡ, nói mấy câu an ủi nương nhẹ, cũng đan xen những lời trách móc. Thật ngạc nhiên, Asisu chỉ cười nhẹ nhàng như chưa từng có chuyện gì xảy ra, rồi đáp lại Ragashu một câu duy nhất :

__Hoàng thượng đừng quá lo lắng, thần thiếp không sao, hoàng thượng nên lo những chuyện quốc gia đại sự sẽ tốt hơn.

__Ta là chồng nàng, không lo cho nàng sao được. Được rồi, thuốc đã bưng lên, nàng uống rồi nghỉ ngơi.

Asisu gạt đầu ngoan ngoãn uống, rồi vờ nằm xuống ngủ, đợi khi Ragashu ra ngoài và chúng nô tỳ lui hết, nàng mới nương dậy, ngồi tựa trên giường, hai tay đan vào nhau. Chẳng biết nàng đang nghĩ ngợi điều gì, có điều chắc chắn không tránh khỏi nỗi buồn.

Nom nửa canh giờ sau, bên cửa sổ có tiếng động lạ, nàng quay gương mặt có miếng băng trắng quấn trên mắt về phía có điểm lạ. Dĩ nhiên thính giác vốn nhạy khi thị giác không thể hoạt động.

_Ai vậy? Ari? Hoàng thượng? Minuê?

Vẫn không có dấu hiệu đáp trả, đôi mày đẹp của nàng nhíu lại, nàng lại cất tiếng lần nữa, nhưng kết quả không đổi. Tiếng bước chân càng ngày càng gần hơn, và nàng cảm nhận được một luồng khí áp lực gia tăng. Có mùi của sông Nile, còn có mùi của biển mặn hòa vào nhau.

Trong căn phòng rộng xa hoa vương giả, một người cao lớn với cặp sừng trên đầu, bản chất mạnh mẽ, nóng nảy và cứng rắn. Mặt trời bên ngoài rọi vào hần, làm in một cái bóng dài bao trùm lấy cô gái trẻ. Hần chỉ đứng đó quan sát, im lặng để nhìn, sau đó lại lảng lạng rời đi. Asisu lắc đầu, tự cho mình đã tưởng tượng ra mọi chuyện.

Trời còn chưa kịp tối, Ragashu đã xuất hiện trong phòng với nàng, họ cùng nhau dùng bữa tối. Asisu chỉ có thể ăn được cháo, nên Ari đã bưng lên một bát nóng hổi, rồi hầu hạ đút cho chủ nhân ăn. Nhưng khi muốn cháo còn chưa đến, Ragashu đã ra hiệu cho Ari đem bát cháo lại chỗ hắn, hắn bắt ngờ muốn chính tay làm việc này. Lần đầu tiên, gương mặt gian xảo của vị hoàng đế lại tỏ ra biểu cảm đáng yêu khi hắn phòng má thối muốn cháo cho bớt nóng. Asisu còn yếu nên đa phần chỉ nhấp môi từng chút, từng chút.

_Còn nóng không?

Asisu ngại ngần mỉm cười lắc đầu. Còn Ragashu bất chợt đỏ ửng cả hai má. Cảnh tượng như thế diễn ra trong không khí ngập tràn sự ấm cúng.

Tại hoàng cung Thượng Ai Cập.

Sau khi Asisu rời khỏi, Minuê cũng không bị bắt, nhưng không rõ đã trôi dạt về đâu. Còn Carol bị một phen kinh hãi, tuy vậy vẫn đóng một màn kịch vở như không biết rất đạt. Nebanon đành quay về trong sự tức tối.

Carol vào phòng, đóng chặt cửa, gặng hỏi ai đã báo chuyện này, Ruka lập tức đứng lên nhận mình làm, vì sợ rắn độc sẽ làm hại đến cô. Ngay lập tức, Carol nhớ lại lời chị đã nói trước đó, nhìn bình phù trong tay, cô giận dữ và tát vào mặt Ruka một cái, rồi lệnh cấm từ nay chỉ được canh cửa ngoài, sự đề phòng với hắn từ đó cũng tăng lên.

Đến sáng hôm sau, trong buổi lễ an táng hoàng đế Menfuisu quá cố, Carol ghi nhớ lời chị Asisu dặn nên cố tình chỉ đích danh hoàng thân Nebanon lên điện tể lễ cùng, biểu trưng cho sự lựa chọn của thần linh và ám ngầm nâng đỡ quyền lực. Thực tâm Carol hận hắn đến thấu xương, tạm thời chịu nhịn nhục một chút, để người chết chịu thiệt thòi một chút, sau này khi sự việc đã xong, cô nhất định sẽ cử hành lại nghi lễ với sự có mặt của chị và những quan trung thành. Nebanon ngạc nhiên tốt độ, không hiểu nàng mưu tính gì, suy cho cùng có lẽ Carol đã thông suốt không đầu lại hắn chăng? Dù sao, hắn vẫn rất hài lòng với biểu hiện này. Meku bị lệnh áp chế, chỉ cho đứng từ xa để tham dự, ả ta thầm nghĩ, chỉ cần người yêu lên ngôi, việc đầu tiên là phanh thây con Carol trên kia.

Buổi lễ kéo dài đến tận quá trưa, quan tài Menfuisu cuối cùng cũng đến chỗ ướp xác hoàng gia. Đoàn người hoàng thất buộc phải quay về, chớp thời cơ khi mọi người không để ý, Carol ra hiệu ngầm với Nebanon, vậy nên vừa về hoàng cung, hắn đã bí mật sang thăm cung của Carol.

Trong gian điện trải dài năm gian, hoàng phi Ai Cập mang trên mình vẻ đẹp rực rỡ phương Tây, đang đối mặt với tên nô lệ đáng phỉ báng đang ảo tưởng khoác lên áo gấm lụa vàng phía dưới. Nebanon nhếch mép cười, rồi lên tiếng trước :

_Hoàng tẩu muốn gặp đệ có chuyện gì sao?

_Ta sẽ không vòng vo. Đây là cuộc thương lượng.

_Hoàng tẩu cứ nói.

__Ta sẽ ủng hộ người lên ngôi, thậm chí ta mới là người thừa kế chính thống và người biết đó, ta đáng lí sẽ phải lấy người, rồi vương quyền người lại càng vững chắc. Ta sẽ theo phe người nếu như...

__Nếu như thế nào hả hoàng tử?

__Nếu như người loại bỏ Meku thay ta.

__Loại bỏ phi tần?

__Người không cần phải giả vờ. Ta biết nếu như người nạp cô ta làm vợ sẽ rất bất lợi cho người, đúng chứ. Trong khi đó giữa ta và cô ta thì người biết rõ ai đem lại cho người nhiều món hời hơn mà. Không cần giết, chỉ cần đuổi ra khỏi cung là được rồi.

__Được thôi. Cuộc thương lượng này quả thật rất thú vị. Đã không còn chuyện gì, hoàng đệ cáo lui trước nhé.

Nebanon đưa bàn tay ghé tẩm lên đỡ lấy tay cô gái sông Nile rồi hôn nhẹ. Cả người Carol sồn gai ốc. Đợi lúc hắn đã đi thật xa, Unasu từ bên trong đi ra thắc mắc :

__Sao lệnh bà chỉ muốn loại bỏ con bò cạp đó thế? Sao không yêu cầu chuyện gì lớn hơn?

__Ta chủ yếu muốn lấy lại quyền cai quản nội cung, như vậy sẽ giúp ích rất nhiều trong việc thu thập thông tin và đưa người của mình vào trở lại. Còn cô Meku đã biết quá nhiều, nên ta nghĩ Nebanon sẽ không giữ lại đâu, mặc dù...ta vẫn không muốn cô ta bị mất mạng vì sự mù quáng của mình.

__Thần đã hiểu.

__Hãy mau tìm thông tin của chị Asisu và Minuê, ta lo cho họ quá.

__Thần tuân mệnh.

Một ngày sau, Carol nhận được tin tức từ Asisu. Mọi chuyện đang trở nên tồi tệ hơn khi biết tình trạng Asisu hiện tại và sự mất tích của Minuê. Tuy nhiên, đó là khởi đầu của một sự kiện vô cùng lớn sắp diễn ra. Một cú lật úp cả bàn cờ.

34. Nỗi Lửa

Ánh nắng ban trưa ngập tràn hừng hực sức nóng, chúng lan toả một bầu khí cháy rực tại tẩm cung của Carol. Kì thực Nebanon làm việc rất nhanh, chưa đầy ba ngày sau việc hạ bệ Meku đã được thực hiện. Giờ đây Carol đang ngồi trên ghế hoàng phi cao vờ vọi, còn kẻ quỳ dưới chân van xin là phi tần Meku, hiện đã không còn cao quý, đó là chưa kể đến bộ dạng thê thảm. Mới tối qua thôi, ả ta bị bắt quả tang đang cấu kết với quan tư tế Kaputa mưu đồ hãm hại hoàng phi, lại còn hoàng thân Nebanon thêm dầu vào lửa, nói mấy câu ra vào làm các quan đại thần vô cùng tức giận đòi ban chết cho vị phi tần này, nhưng Carol đã ngăn cản. Bản thân Carol không phải thật lòng muốn tha thứ gì cho cô ta sau tất cả tội ác đã gây ra, tuy nhiên cô ta vẫn còn giá trị lớn lao cho kế hoạch tóm gọn Nebanon. Carol lệnh giam cô ta và cho canh phòng chặt chẽ. Dĩ nhiên chẳng người nào thuộc loại người như Meku thấy có cơ hội sống mà không cắn chặt lấy, ả ta không do dự mà đồng ý làm chứng tố giác Nebanon, cũng như đưa ra những chứng cứ chống lại kẻ phản bội này. Thật không may, đến tối cô ta bị ám sát, chết do độc dính ở một góc chén cơm.

Hiện tại, Carol không còn biết làm gì hơn là gửi thư thông báo những tin tức xấu này cho chị Asisu và nhận những phản hồi. Mặc dù vẫn chưa tìm thấy Minuê, không biết hắn còn sống hay đã chết và tình trạng sức khoẻ Asisu đang bị kéo xuống bởi đôi mắt vẫn đang quần dãi lụa màu trắng, thì hoàng cung Hạ Ai Cập xem ra yên bình hơn ở Thượng rất nhiều. Mặt khác, mấy nhà lãnh đạo hoàng tộc khắp nơi cũng đã bắt đầu kéo đến với lý do hết sức phù hợp : thăm bệnh hoàng phi Babylon. Nhưng ai cũng biết ý đồ sâu hơn là gì.

Ragashu vừa tan buổi thảo luận nhỏ với mấy quan tại vị ở Hạ Ai Cập, hắn lập tức quay về tẩm cung của Asisu để thăm hoàng phi của mình. Hắn sốt sắng muốn quay về Babylon, nhưng với tình trạng thể này thì không thể để Asisu đi chuyển đi đâu được. Thực ra mà nói, nếu bông đùa thì trong cái rủi có cái may, nếu không vì đôi mắt của Asisu thì nàng buộc phải quay về Babylon từ bốn, năm ngày trước rồi.

Trong căn phòng được mở tung cửa chính lẫn cửa sổ, Asisu nằm tựa trên trường kỷ, váy xanh lơ nhẹ bay phấp phới như chơi đùa cùng gió, gương mặt đẹp cùng với mái tóc tựa suối giờ đang bị ém nhem bởi dải lụa trắng xấu xa. Nàng đang cố gang cảm nhận mùi vị của sông Nile thoang thoảng từ phía xa, đầu nàng lắc lư theo vài điệu nhạc vọng lại từ đâu đó. Bất chợt có tiếng động báo hiệu ai đó đang đến đây, nàng quay lại và cố gắng dung đôi tai mình hết sức lực.

_Hoàng phi, là thần, Ari đây.

_Người đem rượu nho đến cho ta sao?

Ari từ tốn đem ly rượu lại gần Asisu, dùng ta mình nắm lấy tay vị hoàng phi mềm yếu này, cho nàng làm quen với ly rượu, đợi khi nàng cảm chắc nó rồi, Ari mới dám buông tay ra, nhưng cô không quên trông chừng mỗi giây mỗi phút. Ari cảm thấy lòng mình xót xa hơn bao giờ hết, người mà cô yêu quý hơn cả bản thân mình, giờ đây lại chịu sự bất hạnh như vậy, lần nào Ari nhìn rồi cũng khóc.

_Người sao vậy Ari, ta có làm sao đâu.

_Lệnh bà, lệnh bà...nô tỳ...

_Ta còn nghĩ, phải chi ta bị như vậy sớm hơn, thì sẽ không cần phải nhìn thấy những cảnh tượng khiến ta xé lòng. Vậy chẳng phải tốt hơn sao?

_Lệnh bà, xin người đừng nói vậy.

_Dù có chuyện gì xảy ra với ta, ta vẫn phải đưa mọi thứ trở về với vị trí đầu. Người hiểu chứ?

_Nô tỳ đã rõ.

Cuộc nói chuyện của cả hai bị cắt ngang khi từ bên ngoài tiếng Ragashu vang lên. Hắn vừa đi vào vừa cầm theo một cái bát ngọc cẩm thạch, bên trong chứa thứ gì đó trong như sương, lại tựa chỉ như mấy thứ nước trắng bình thường. Hắn cười tiến lại gần Asisu và ra dấu cho Ari lui ra ngoài.

_Hoàng phi không cần xuống giường đâu, ta đem đến cho nàng một thứ này.

Ragashu dùng hai tay mình áp lấy hai tay Asisu đặt chung quanh chén ngọc, để cho nàng cảm nhận.

_Ô, nó thật đặc biệt.

_Phải, là nước dương mai đó (nước đá ngày nay). Do Ai Cập quá nóng, có rất ít hầm băng tại đây, ta phải rất vất vả mới tìm được đó.

_Làm sao mà nó có mùi thơm của trái cây nữa hoàng thượng.

_Ta để trái cây vào băng rồi chờ chúng tan ra, sau đó ta lấy trái cây ra. Nàng uống thử xem.

Asisu đưa hai tay nâng chén lên, kết hợp với đôi tay bao bọc bên ngoài của Ragashu hướng dẫn nàng nâng chén để uống một ngụm.

_Thế nào, mát lắm phải không?

Asisu mỉm cười gật đầu, giờ đây trông Ragashu như một đứa trẻ vừa được cho kẹo. lát sau, hắn bế Asisu đi ra ngoài hành lang hóng gió, đôi tay nàng ôm cổ hắn như sợ sẽ bị té, người ngoài nhìn vào sẽ cười thầm cho rang đôi tình nhân trẻ này đang yêu say đắm và vô cùng hạnh phúc.

_Hoàng thượng, bên ngoài thế nào rồi hoàng thượng?

_Hạ Ai Cập của nàng rất đẹp, ta kể cho nàng nghe nhé. Phía xa bên trái, kế một căn nhà lớn có một đứa trẻ rất hạnh phúc, nó có một ổ bánh mỳ nướng thơm phức với mật ong, và kế bên đó chúng có một căn lều rách nát, có một đứa trẻ khác đang rất đói, vậy là đứa trẻ giàu có kia quyết định chia một phần bánh cho đứa trẻ nghèo đói, nhưng mà thật bất ngờ, đứa trẻ nghèo đói đã tấn công và muốn giết luôn đối phương nhằm đoạt được tất cả. Đứa trẻ giàu có buộc phải chống trả, không may là ba mẹ của đứa trẻ nghèo đói quay về và họ liền cho rằng đứa trẻ kia cạy quyền cạy thế ức hiếp kẻ yếu hơn. Người dân xung quanh cũng tin vào điều đó và nói xấu đứa trẻ, khiến nó từ hạnh phúc trở nên bất hạnh.

_Hoàng thượng...

__Nàng cũng thấy đứa trẻ quyền quý kia rất giống chúng ta phải không? Đối với người dân chỉ cần có cái ăn cái mặc là sống, còn đối với chúng ta, những đứa con của hoàng tộc phải có quyền lực mới có thể tồn tại, mới được phép thở. Ta và nàng đều bị bọn họ nói khắp nơi, nhưng nếu họ không phải là chúng ta thì sẽ không bao giờ hiểu được những vấn đề này.

__Người dân có cuộc chiến của người dân, hoàng gia có cuộc chiến của hoàng gia. Thần thiếp nghĩ, lòng tham vô đáy của con người thật đáng sợ, chẳng phải chính nó là nguyên nhân của mọi chuyện sao?

__Phải, có một số người chỉ biết chữ, nhưng họ đã quên rằng, bất kì triều đại nào cũng vậy, chỉ cần không anh minh cai trị, thì đều sẽ bị lật đổ ngay tức thì, các cuộc bạo loạn trước sau gì cũng xảy ra. Hoàng thân có hai cuộc chiến lớn trong cuộc đời, cuộc chiến với ngai vị để sống còn, và cuộc chiến với chính trị để yên ổn lòng dân và giữ vững triều đại của mình.

__Chúng ta thật vất vả hoàng thượng nhỉ. Hoàng thượng không thấy chúng ta rất có giá trị ở một điểm nữa sao?

__Là gì thế?

__Công cụ chính trị.

__Asisu...

__Hoàng thượng tha lỗi, thần thiếp chỉ sơ ý nói vậy thôi.

Ragashu lặng lẽ nhìn Asisu cười buồn, rồi cả hai rơi vào trạng thái trầm mặc lạ thường. Asisu nhẹ nhàng đưa tay lên tìm kiếm gương mặt của Ragashu.

__Hoàng thượng dạo này ốm đi nhiều rồi.

__Ta không sao.

__Trận chiến của chúng ta sẽ còn kéo dài lắm, hoàng thượng nên giữ gìn sức khoẻ thì hơn.

Ragashu cười nhẹ, họ nói chuyện thêm một lát rồi vào trong dùng bữa.

Hai ngày sau, tức đã một tuần kể từ khi Asisu trong đợt điều trị, chỉ còn một tuần nữa thôi, nếu như sau đó mà không nhìn thấy được, sẽ bị mù vĩnh viễn. Thấp thoáng bên ngoài cửa có bóng đen lướt vào, một thân người cao lớn đang ngắm nhìn nữ nhân say ngủ. Do đôi mắt Asisu mới được bôi thuốc, nên nàng không cần băng khăn lụa, điều đó làm cho bộ long mi cong vút thoả sức phô bày. Và vì thói quen nên chỉ cần có tiếng động khẽ, nàng cũng giật mình thức giấc, chợt muốn mở mắt ra nhưng sức nhớ bản thân đang bị gì, nên liền chuyển sang tìm kiếm khăn lụa. Nhưng chỉ tích tắc sau, nàng còn chưa kịp gọi Ari, một bàn tay to lớn nhưng vô cùng dịu dàng đã đeo khăn lụa lên cho nàng.

__Là ai vậy?

...

__Là ai vậy? Người không nói ta sẽ gọi quân lính.

__Tôi là người đã cứu Minuê, hộ vệ của nàng.

Asisu nghe ra là giọng của nam nhân, người này có tông trầm và khoẻ khoắn, hình như là người rất lạnh lùng và mạnh mẽ. Atorat nhìn chăm chăm vào Asisu, bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của nàng, hắn quyết định bỏ lửng câu và không nói chính hắn cũng là người cứu nàng. Hắn sẽ nói chuyện với nàng sau bao ngày chịu đựng.

__Thật sao? Minuê sao rồi?

__Hắn vẫn ổn.

__Thật cảm ơn người đã giúp đỡ, khi nào thì Minuê về được.

__Sẽ sớm thôi.

_Ta sẽ nói với hoàng thượng hậu tạ ngươi thật lớn. Ta thành thật xin lỗi, ta rất muốn thấy mặt để cảm ơn ngươi, nhưng hiện tại đang không tiện cho lắm.

_Nàng thật đẹp, không nên nhìn thấy mặt ta. Ta rất...xấu xí, vì vậy mà người đó mới...mới...từ chối ta.

Nghe đến đây, nàng bỗng nhiên bật cười và nói, giọng điệu pha chút bông đùa :

_Haha, ta xinh đẹp như vậy, cũng vẫn bị phản bội đó thôi. Thậm chí người đó còn đòi giết ta, đuổi ta đi, làm rất nhiều thứ chỉ để ta biến mất cho khuất mắt. Nếu vậy ta xinh đẹp để làm gì, chẳng phải xấu xí sẽ còn có cái lý làm lí do cho đỡ buồn sao.

_Nàng vẫn còn muốn bảo vệ người đó và gia tộc người đó kể cả khi như thế?

Asisu có chút ngập ngừng, khi người lạ này lại hỏi quá nhiều như vậy, nhưng biết đâu được hẳn biết hết chuyện từ chỗ Minue, chính hẳn là người đã cứu Minue còn gì, có lẽ tin tưởng được.

_Quê hương của ta, máu thịt của ta, làm sao mà không bảo vệ. Nếu như người yêu người nào đó rồi thì người sẽ hiểu, cho dù có ra sao, người vẫn muốn bảo vệ người đó. Đâu phải chỉ vì người đó ghét bỏ người, mà người có thể hết yêu người đó, không quan tâm người đó nữa. Đúng chứ? Cũng giống như người và phụ mẫu người, mặc kệ họ có tệ bạc người thế nào, bản thân người cũng không ngăn được cảm xúc yêu thương họ, dù người vẫn nói mình hận họ.

_Người sao vậy? Người đi đâu rồi? Sao không nói gì hết.

Không khí lại bắt đầu chùng xuống. Atorat chăm chú nhìn Asisu, nàng và Carol đều đẹp, rất đẹp, nhưng lí trí và suy nghĩ của cả hai lại hoàn toàn khác nhau, người mang tâm tử của kẻ trưởng thành, người mang tấm lòng của một đứa trẻ mới lớn. Khoảng mấy phút sau, Atorat rời khỏi, Asisu bị tác động của trầm hương nên cũng nhanh chóng chìm sâu lại vào giấc ngủ.

Đến chập tối, quả nhiên được tin Minue đã quay về. Asisu mừng rỡ chào đón hẳn.

Vừa nhìn thấy và nghe được tận tai về tình trạng sức khỏe của Asisu, tay hẳn bỗng chốc nắm lại thành quyền rồi dấm vào tường, hận mình vô dụng đã không bảo vệ được người mình yêu. Những tia máu hiện lên trong mắt hẳn, lớn vồn trước mặt là bóng Nebanon chạy qua lại, hẳn muốn vùng kiếm chém chết tên giả mạo ghê tởm đó. Tuy nhiên, Minue đã giữ bình tĩnh trở lại, hẳn vẫn không quên mình phải báo cáo một vài phát hiện mới trong quá trình hẳn trị thương phát hiện ra được cho Asisu nghe và tính bước tiếp theo cần phải làm.

Kết hợp thông tin của Minue và thư báo của Carol, Asisu quyết định sẽ có cuộc gặp mặt với Carol, bắt chấp mọi người ngăn cản, nhưng nàng vẫn quyết tâm mặc kệ đôi mắt có gây cản trở gì đi nữa. Địa điểm họ gặp nhau tại biên giới Thượng - Hạ, không còn cách nào khác, nàng không thể đi đoạn đường xa, nên Carol buộc trốn đến đó.

35. Kế Hoạch Của Asisu Và Sự Lựa Chọn Của Carol

Bờ sông Nile trải dài như con rắn vùng vẫy giữa dải đất rộng lớn, cho dù chiến tranh có đang xảy ra thì người dân vẫn phải tích cực chăm lo cho bọn lúa yêu quý để tiếp tục có cái mà ăn. Chính vì vậy sự nhộn nhịp và tấp nập xem chừng không hề thuyên giảm, một vài chợ buôn buổi sáng còn tấp nập hơn bao giờ hết, mọi người cố gang trao đổi, mua bán những thứ cần thiết nhất trước khi biết chiều tối xảy ra chuyện động trời gì. Chiến tranh mà, ai mà nắm chắc được chiến thắng đâu.

Buổi sáng hôm nay thời tiết thật đẹp, trời trong như tấm gương phản chiếu tấm lòng con người. Asisu nhân cơ hội vàng, xin phép được Ragashu cho ra ngoài thư giãn trong lúc hẳn bận việc chính sự, hay đi thăm dò các nước đại loại như vậy. Tuy nhiên, thật khó khăn khi trong tình trạng đôi mắt hạn chế sự đi lại thế này, mà vẫn phải trốn đám lính được phái theo bảo vệ nàng. Nhưng cuối cùng mọi chuyện đều tốt đẹp. Chỉ còn Minue và Ari đi theo, xe ngựa thô thuê sẵn từ trước lăn bánh rất nhanh chỗ vị nữ hoàng đến gần với biên giới. Bởi vì hiện tại đang là sớm mai, nên khi họ đến nơi, chợ vô cùng đông đúc, tiếng rao có ở khắp nơi. Asisu trùm một chiếc áo khoác rộng che kín nửa mặt, người khác nhìn vào sẽ không biết đôi mắt nàng đang

được quán lựa trắng. Họ hẹn nhau tại một quán trà xập xệ, gần một bụi cây xanh ven bờ sông Nile. Dĩ nhiên, chủ quán cũng là người của tướng quân Nakuto nên không cần lo lắng gì.

Bên Carol đã đến từ rất sớm, chỉ có hai người, Ruka ắt hẳn đã bị tách ra, Carol cũng lấy cái cơ thể thần linh rồi trốn ra ngoài từ nửa đêm, do đường đi từ Thượng đến chỗ này xa gấp đôi đoạn đường bên Asisu. Đôi bên đều ăn mặc cực kì đơn giản, vừa khi chạm mặt nhau liền di chuyển ra mé sau, người chủ cho quây một tấm vải che hồ xung quanh họ, Minuê ở bên trong còn Unasu ra ngoài để canh gác. Cuộc trò chuyện bắt đầu mà không cần đợi trà bưng ra, chủ đề chính của buổi gặp mặt quan trọng này là cuộc nổi dậy lật đổ Nebanon. Carol không ngần ngại mà lên tiếng trước :

_Chị, mất chị sao rồi, em có đem vài loại thảo dược quý...

_Được rồi, chuyện của ta để sau đi, nghe Minuê nói trước đã.

Minuê vội vã lên tiếng, hẳn di chuyển lên phía trước và quỳ trước mặt hai người phụ nữ cao quý :

_Thần đã có cuộc chạm mặt với một nhân vật đặc biệt, người này có tầm ảnh hưởng rất lớn lên triều chính cũng như thủy binh của Minoa. Lệnh bà Carol còn nhớ tên quái nhân chúng ta đụng độ lần trước tại Minoa...

_Là Atorat sao?

_Phải, hẳn xuôi theo đoàn người của quốc vương Minoa đến Hạ Ai Cập, tình cờ cứu thần tại cái hôm bị tấn công ở thần điện Sobek hôm đó. Hẳn ra một thoả thuận : hẳn có cách làm cho Minoa không can thiệp được vào Ai Cập, cho dù Ai Cập có biến cố gì xảy ra hay các nước tấn công thì Minoa chắc chắn không nhúng tay vào. Đổi lại, chúng ta phải cung cấp cho họ những bí quyết về luyện kiếm, lọc nước, và các cổ chiến xa trên cạn, họ có tuyến phòng ngự trên biển tuyệt vời, nhưng những trận đánh trên cạn thì vô cùng thảm hại.

_Không hề gì, nếu như là phải chia sẻ những thứ đó cũng không sao, miễn sao hẳn đừng bắt chúng ta đưa cho hẳn chính sách kinh tế và chiến lược quân sự là được. Carol tôi còn biết một vài bí quyết về sắt khác có thể phục vụ cho Ai Cập sau này. Cứ cho hẳn, việc trước mắt là cản bớt quân thù cho Ai Cập, ít đi được chừng nào hay chừng ấy.

Asisu sau một hồi trầm ngâm bắt ngờ về cái người mà Carol và Minuê đang nói tới, bởi lẽ nàng đã gặp hẳn, không, chính xác chỉ nói chuyện với hẳn rồi, nhưng sao nàng vẫn thấy có gì đó không đúng ở đây. Sau khi im lặng một lúc lâu rồi cuộc Asisu cũng lên tiếng :

_Không phải ta không tin người Minuê, nhưng quân đội Minoa đang trên đường tới đây, làm sao người tin chắc tên quái nhân gì đó mà người nói?

_Chị Asisu, chúng ta bắt buộc, phải tin, không còn lựa chọn nào khác, chúng ta không thể cùng lúc vừa lật đổ Nebanon vừa chống lại hai cường quốc lớn, đó là chưa kể Hitaito, hưởng hồ lực lượng bên Nebanon cũng không thua kém gì chúng ta. Em tin là Atorat có khả năng làm được chuyện đó. Bên em cũng đã phát hiện ra được một số thông tin bên phe phái của Nebanon.

_Nói đi.

_Tên Nebanon này cấu kết với Assyria, sẽ để Ai Cập làm thuộc địa của bọn chúng, bọn chúng có thể xử lí tùy ý, miễn là hẳn vẫn ngồi trên ngai vàng Paraoh và hưởng lạc thú. Quân đội bên em đã được Unasu chuẩn bị tươm tất, binh ấn phù được bảo vệ kỹ lưỡng đợi đến ngày chúng ta nổi dậy, chỉ cần lệnh từ chị và quân đội hỗ trợ của tướng quân Minuê đến nơi, là có thể tiến hành ngay. Còn một việc khác nữa, từ sau chuyện của Meku, hẳn ta còn đang ý thức đi lùng sục những kẻ có giao tình với hẳn khi hẳn còn là nô lệ, nhằm giết người diệt khẩu. Có mấy lần em phái binh đến cứu họ, nhưng tiếc là đã quá muộn. Nebanon làm việc rất nhanh và bí mật, mà hẳn vẫn chưa tin tưởng em hoàn toàn. Hẳn đang vận động các quan lại gây sức ép bắt em phải sớm ngày cho hẳn đăng quang. Bây giờ em sắp không thoái thác nổi nữa rồi.

_Ý lệnh bà là, người không chỉ muốn đơn thuần lật đổ Nebanon, còn muốn vạch trần sự thật. Nhưng như vậy thì rất khó khăn, thân phận của hẳn bây giờ là do chính cố hoàng thượng công nhận, bang chứng vô cùng rõ ràng.

_Tôi chỉ là không muốn hoàng thất bị ô uế. Hẳn phải trả giá cho những gì hẳn gây ra với Menfuisu, còn phải nhận tội với tổ tiên hoàng gia Ai Cập. Tôi muốn chị Asisu đích thân lật mặt hẳn, để người dân không

còn hiểu lầm chị và chị cũng gỡ bỏ được cảm giác tội lỗi với tổ tiên. Nhưng tướng quân Minuê biết đó, hoàng đế Ragashu đã tới Hạ Ai Cập, và quan trọng chị vẫn đang làm hoàng phi Babylon. Không thể để chị có liên quan đến vụ nổi dậy này, sẽ rất nguy hiểm.

_Lệnh bà nghĩ phải lắm. Chúng ta hãy mau bàn thảo kế sách và ấn định ngày sẽ nổi dậy.

_Được.

_Đây là tấm bản đồ về sự bố trí quân đội của Thượng Ai Cập, bên phía Assyria đóng quân tại dải phía đông bắc sông Nile, nơi đó địa thế rất phù hợp đánh tãi, lệnh bà xem, lau sậy rất nhiều và có những chỗ bùn lầy sâu hàng trăm mét. Đây, khu vực trên cá sấu cũng rất nhiều, bọn lính Assyria không hề thông thạo địa hình như chúng ta, nên chỉ cần dụ chúng vào bẫy là được. Như vậy chúng ta có thể giảm bớt lực lượng bên đông bắc, thay vào đó nên dồn toàn lực vào phía hoàng cung. Thần sẽ bố trí phía đông nam một đội, phía tây...

_Còn nữa, tôi sẽ sắp xếp thế này...thế này...tướng quân thấy thế nào.

_Kế hoạch tuyệt vời lắm thưa lệnh bà.

Ánh mắt Carol trở nên rực lửa, chưa bao giờ vị hoàng phi Ai Cập trẻ tuổi này lại tỏ ra kiên quyết và nung nấu sôi sục lửa thù đến vậy. Còn Asisu lại tiếp tục rơi vào trạng thái im lặng, chỉ nghe mà không đáp, mấy ngón tay gõ gõ thành nhịp trên bàn như đang suy tính. Chẳng ai đoán được nàng đang nghĩ gì bởi đôi mắt đen biết nói kia đã bị che khuất. Càng lúc không khí càng trở nên cao trào hung hực. Đột ngột, bằng một sự chuyển động nhẹ, Asisu đã thu hút sự chú ý của hai người kia. Nàng lên tiếng, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng mà lại ẩn đầy ý tứ sâu xa :

_Ta còn muốn được nhiều thứ hơn là việc đánh đổ Nebanon và vạch trần tên nô lệ đó.

_Chị, ý chị là...

Asisu chậm chậm đứng lên, dùng bốn giác quan còn lại định hướng phía sông Nile, nàng quay người về bên phải, cho phép những ngọn gió thổi là là trên mặt sông lướt đến mái tóc đen mượt của mình, khiến chúng tung bay tự do. Carol và Minuê cũng đứng lên, chạy đến muốn đỡ nàng, nhưng Asisu hất tay ra. Nàng hít nhẹ hơi sâu, rồi cất lời mạnh mẽ :

_Ta muốn nhân cơ hội này, tiến hành thống nhất Ai Cập.

Carol và Minuê giật mình nhìn nhau, không phải vì điều Asisu nói là sai trái, chỉ là điều này tuyệt đối không được phép phát ra từ miệng hoàng phi Babylon. Ai cũng biết nàng tuy là nữ hoàng Ai Cập, chảy trong mình dòng máu hoàng gia Ai Cập, nhưng hiện tại nàng đã gả sang Babylon và là hoàng phi cao quý. Hạ Ai Cập hiện tại là thuộc địa của Babylon, muốn thống nhất Ai Cập, muốn Thượng Hạ hợp nhất thì chống lại Babylon là điều không thể tránh khỏi. Có hai trường hợp sẽ xảy ra, một là nếu trận chiến này thành công, Babylon dĩ nhiên không tha cho Asisu, nhưng muốn về Ai Cập với cương vị hoàng thân hay nữ hoàng sau tất cả những chuyện xảy ra trước đây cũng chẳng thể nào được, hai là nếu trận chiến thất bại, cả hai phía chắc chắn kết tội cho Asisu. Dù là ở trong tình thế nào, Asisu cũng không thể tránh khỏi bị tổn thương, nguy hiểm tính mạng. Carol vội vã lên tiếng sau khi hoàn tỉnh trở lại :

_Chị, nhưng như vậy chị sẽ...

_Không cần lo cho ta, ta đã suy nghĩ rất kỹ và ra quyết định như vậy. Ta cũng đã lường trước hậu quả nên không cần chú tâm về phía ta, ta nghĩ cô nên lo cho mình sau khi nghe những lời ta sắp nói tiếp theo đây.

_Chị, xin chị cứ nói.

_Muốn thống nhất Ai Cập, chỉ dựa vào quân số của chúng ta thì không đủ, quân đội của chúng ta chỉ đủ để lật đổ Nebanon và Algon. Nếu muốn đánh cả Babylon ra khỏi Hạ Ai Cập, phải cần một đội binh hùng mạnh. Chúng ta cần viện trợ.

_Nhưng hiện tại các nước đều đang quay lưng với chúng ta, chị à, em...

_Chính vì vậy lần này, cô là người đóng vai trò cực kì quan trọng.

_Là em? Em nên làm gì? Tại sao lại là em?

_Vì vai trò của cô. Cô thử nghĩ xem, nếu chúng ta liên minh, xin quân viện trợ, phải có cống vật, cô nghĩ hiện tại với hoàn cảnh khó khăn lấy đâu ra những cống phẩm vô giá cho chúng, hơn nữa chắc chắn sau này khi mọi việc hoàn tất sẽ phải chia nhượng lợi ích cho chúng, nhưng khi thống nhất Ai Cập, ta không muốn bất kì quốc gia nào khác được phép can thiệp vào Ai Cập. Ta cam đoan bọn chúng vin vào cố phụ giúp mà làm khó và nhúng tay vào Ai Cập. Sau chiến tranh, Ai Cập cần một lượng tiền khổng lồ và thời gian để phục hồi, ta không muốn lợi ích đó bị phân chia. Ngặt nổi, quả thật chúng ta buộc cần có quân viện trợ. Vậy nên chỉ còn một cách duy nhất, mà bao đời Pharaoh đã làm để giữ giao hảo hai nước. Không phải có một số nước tham dự vào chiến trường này, không phải vì muốn chiếm Ai Cập, mà còn có mục đích gì khác sao. Cô hiểu chứ Carol?

Carol ngồi thẩn người suy nghĩ, gương mặt trắng xanh lộ rõ vẻ bất ngờ, khá lâu sau mới đáp lời :

_Chị muốn em đi hoà thân.

_Phải, chẳng phải có rất nhiều trận chiến diễn ra chỉ vì cô thôi sao?

_Chị, đó là phản bội Menfuisu, em không thể làm vậy. Em là vợ chàng và là hoàng phi của Ai Cập, em không thể phản bội ra đi như vậy.

_Làm ơn hãy dùng cái đầu mình mà suy nghĩ, nếu như lật đổ được tên nô lệ bản tiện đó rồi thì ai sẽ lên ngôi, Menfuisu không có con trai mà ta thì không thể quay về. Cô nghĩ mình sẽ lên ngôi trị vì Ai Cập máu thịt của ta sao? Cô là người đã lật mộ tổ tiên hoàng gia Ai Cập này rồi giờ còn đủ gan ngồi lên ngôi vị đó. Cô nói cô không muốn phản bội Menfuisu, vậy cô cứ thế ở trên ngai vị rồi cai trị đến khi chết già một mình sao, lúc đó Pharaoh sẽ thuộc về một người ngoài, vậy cô đang bảo vệ điều gì? Ta quên mất, cô sẽ không chết một mình, các quan thần sẽ thúc ép cô kết hôn lại lần nữa, rồi đưa đứa con của cô và người đàn ông kia lên ngôi. Con của kẻ trộm mộ lại nối ngôi, thật nhục cười. Mà cô yên tâm, Babylon sẽ không từ bỏ cơ hội lợi dụng ta là huyết mạch còn song sót duy nhất để chiếm luôn Thượng Ai Cập đâu. Ta nói sẽ tôn trọng cô hơn không có nghĩa là ta chấp nhận cô

_Chị...

_Đó mà là vì Ai Cập sao?

_Chị, em không muốn rời xa Ai Cập. Chắc chắn phải còn cách khác. Nếu em làm vậy, Menfuisu chắc chắn sẽ trách em...Xin đừng ép em xa Ai Cập.

_Vậy ngày xưa, ai là người ép ta xa Ai Cập, ủng hộ cho quyết định hoà thân đó.

_Em...em không cố ý, em cứ nghĩ...

_Suy nghĩ thật hay.

_Nếu chị là em chị sẽ làm gì, chị cũng đâu muốn xa Ai Cập. Chị sẽ đưa ngôi vị cho ai đây?

_Ta tự có chủ ý của ta. Nhưng nếu ta là cô, ta cam đoan sẽ không mặt dày như vậy. Đừng so sánh ta với cô, ta thậm chí còn dám đặt cược mạng sống mình kia mà. Được rồi, nói đến đây thôi, còn lại do cô tự lựa chọn.

_Chị...

Asisu lập tức đứng lên ra lệnh cho Minue điu mình ra bên ngoài, vì đôi mắt không nhìn thấy, nên có sơ ý quệt tay ngang chén trà nóng, tiếng tách vỡ kêu loảng xoảng giận dữ. Ngay gần xe ngựa, Ari chờ sẵn điu nằng lên, rồi con ngựa đen hí lên quay người đi thẳng. Carol sợ hãi chạy theo phía sau, miệng í ới gọi nhưng chiếc xe cứ thế xa dần. Unasu cũng chạy theo phía sau Carol, liên tục hỏi có chuyện gì xảy ra nhưng chỉ nhận được tiếng khóc nức nở của Carol.

Khi Carol về đến hoàng cung Thượng Ai Cập cũng đã là chiều tối. Mặt trời đỏ như quả cà chua bị ửng u ám lạ thường. Cô đi vào phòng mà không nói lời nào làm Ruka, Unasu và cả nữ quan Nafutera được phục vị mới đây đều rất lo lắng. Bữa tối cũng không dung nốt, cô cáo bệnh với bên Nebanon rồi liên tục nằm trên giường, mắt xanh như ngọc mở to suy ngẫm.

Đến canh ba đêm khuya, Carol mới khoác nhẹ cái áo mỏng đi ra chỗ hồ sen trong thần điện. Carol đứng đấy, không làm việc gì ngoài ngắm mấy bông sen còn chưa nở. Không gian im ắng và lạnh lẽo làm cho cảm xúc con người lắng đọng, tâm tình cũng ổn định hơn nhiều. Tiếng động phát ra khi nữ quan Nafutera đi tới làm Carol thoát khỏi mơ suy nghĩ hỗn độn, cô quay lại nhìn nữ quan mỉm cười.

_Hoàng phi đêm đã khuya, sao người không đi nghỉ ngơi.

_Nữ quan, bà thấy hoa sen Ai Cập rất đẹp phải không?

_Dạ phải, chúng đẹp như lệnh bà. Tương truyền linh hồn người đã khuất rất thích đi đến những nơi có hoa sen. Họ nghĩ rằng loài hoa này cũng giống họ, tuy hiện tại đã mất, nhưng có một ngày họ sẽ hồi sinh và trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết.

_Hoa sen làm cho Ai Cập thêm đẹp, còn tôi được ví như hoa sen, vậy mà chẳng làm được gì cho Ai Cập.

_Lệnh bà, người đã làm rất nhiều điều vì Ai Cập, người đừng suy nghĩ lung tung.

_Chị nói rất đúng, tôi không nghĩ đến tương lai, tôi chỉ nghĩ cho bản thân. Chị còn dám hy sinh tất cả, còn tôi chỉ có chuyện nhỏ nhặt cũng không thể làm. Tôi chính là kẻ gián tiếp gây ra cái chết cho Menfuisu, kẻ trộm mộ, vậy mà vẫn còn muốn ở đây.

_Hoàng phi, người không được nói vậy, nữ hoàng Asisu mới...

_Nữ quan, bà không được phép nói về chị như vậy. Tôi đã suy nghĩ rất kỹ, tôi nhớ lại mọi thứ, tôi nhớ đến lí do vì sao ta ở đây. Tôi ở đây vì Menfuisu, tôi được ở đây cũng vì Menfuisu, vì tôi vô cùng yêu chàng, nên bất chấp tất cả. Giờ điều quan trọng nhất đã không còn, tôi lưu lại để làm gì? Tôi phải đi để bảo vệ điều duy nhất còn thuộc về chàng, Ai Cập. Phải, phải đi chứ.

_Người nói gì kì lạ vậy lệnh bà, nô tỳ không hiểu.

_Không có gì, chúng ta về phòng thôi.

Carol quay người rảo bước đi khỏi đó, cô hướng người nhìn ánh trăng dịu dàng trên cao mà lạnh lùng đến vô tình, rồi chớp mắt thở dài. Phải, nếu không được ở cạnh Menfuisu, thì ở đâu cũng vậy thôi, nếu không thể bên cạnh người mình yêu, thì bên cạnh ai cũng như nhau thôi. Có lẽ ngày đó chị Asisu cũng đã nghĩ như vậy.

Vừa về đến phòng, Carol đã thảo ngay một bức thư đất nung cho Asisu, rồi lệnh Unasu gửi đi ngay lập tức cùng với lọ thảo dược trị mắt mà cô chưa kịp đưa sáng nay. Không ai biết trong thư ghi gì và hoàng phi đang nghĩ gì. Cho đến ngày hôm sau, thì thư hồi đáp được gửi đến, cũng như liên tiếp mấy ngày sau đó thư đi về rất đều đặn. Mỗi lần xem xong, gương mặt Carol đều trầm tư nghĩ ngợi. Quan trọng hơn, chính Carol đã lệnh xuống một việc rất quan trọng, khiến bá quan văn võ vô cùng phấn khởi, đặc biệt là Nebanon : Lễ đăng quang sẽ diễn ra trong hai tuần nữa, trong thời gian này hoàng thân Nebanon sẽ tuần tự thực hiện các nghi thức nhất định.

Năm ngày sau.

Hôm nay là ngày Asisu sẽ tháo băng trên mắt, Ragashu bỏ cả buổi sáng chỉ để bên cạnh Asisu và hồi thẩm nàng cảm thấy thế nào, mặc cho cách đó năm bữa, hần vô cùng tức giận với đám thuộc hạ khi biết chuyện lạc nàng và thấy vết phỏng trên tay nàng, hần bắt đầu tỏ ra nghi ngờ. Trong căn phòng ngập tràn mùi trầm hương, Asisu ngồi trên giường tựa lưng vào gối bông tơ mềm mại, xung quanh là vài thuộc hạ thân tín, Ragashu và vài vị thái y đang chẩn mạch. lát sau, Ari dưới sự hướng dẫn của thái y bắt đầu gỡ dải lụa trắng trên mắt Asisu. Khi chúng được cởi ra, nàng bắt đầu chớp chớp mi mắt, đôi mắt đen bắt đầu lộ ra sau nhiều ngày trời bị bịt kín, Ragashu kể bên liên tục nắm tay nàng rồi hỏi xem có thấy gì chưa, nàng có nhận ra hần hay không...

Asisu cảm thấy trước mắt mình giờ đây mờ mờ ảo ảo, đường nét lúc nhòa lúc rõ, hình ảnh ần ần hiện hiện, mấy tia nắng chói xồng vào mắt làm nàng nhất thời chưa thích ứng được nên liền nhắm chặt lại. Sau vài phút, nàng lại cố gang nhượng mi mở mắt, hình ảnh đã rõ dần, người đầu tiên nàng nhìn thấy là Ragashu, giống như con gà con mới chui ra từ trong trứng, thấy người đầu tiên liền nhận làm mẹ, Asisu mừng rỡ ôm

chằm lầy chồng mình. Thái y đều nói, nhờ một phần tâm trạng của Asisu rất tốt và thảo dược mà nàng đắp nên mắt giảm thiểu tổn hại đến ít nhất.

Cả cung điện chúc mừng sự kiện này, mở yến tiệc chúc mừng rình rang, và đúng ngày hôm đó, hoàng tử Hitaito cũng đã tới thăm Hạ Ai Cập, đồng thời từ xa cũng ngắm ngàng điều quân đến từng đợt, mỗi đợt chỉ chừng nom vài trăm người, giờ tập hợp cả vạn quân, đội quân đã được chỉnh ngũ hàng hoàng sau trận chiến cuối cùng lúc trước. Cả hoàng đế Minoa và người thừa kế Hitaito xem ra có vẻ đều rất hứng thú với lần khai chiến sắp tới đây.

Đạo gần đây Ai Cập bỗng nhiên có rất nhiều cơn mưa, dường như ông trời cũng muốn dung nước để xoa dịu nỗi đau mà người Ai Cập đang phải chịu. Hôm nay, cũng là một ngày trời ươn ướt, mặc kệ mây đen bao phủ, chiếc xe chở hoàng phi Babylon vẫn chạy đều đặn đến nơi đã hẹn. Đối phương cũng đã có mặt từ rất sớm. Thay vì chỗ quán trà như lần trước, họ lại đổi địa điểm tại một phòng trọ gần đó.

Asisu vận váy áo vải thô màu tím sậm như người dân thường mặc, còn Carol cũng vận bộ áo màu nâu vải gai, trét bùn lên da và trùm kín tóc, nhằm tránh những con mắt tò mò theo dõi. Cả hai đang ngồi đối diện với nhau qua cái bàn gỗ mỏng, có hai góc bàn đã mục. Bình trà nghi ngút khói và hai chén bị bể ngay miệng uống được đặt ngay ngắn, bọn họ im lặng khá lâu và để cả hai tay đan chéo trên bàn. Rốt cuộc, Carol vẫn là người lên tiếng trước :

_Chị, đó là quyết định của em.

_Vậy cô định chọn ai?

_Em sẽ đến Hitaito.

_Tại sao lại chọn nơi ấy? Chính tên đó là người đã...Vẫn còn rất nhiều quốc gia khác cho cô chọn, Minoa, Ur...thậm chí là Lybia.

_Chị, Hitaito là quốc gia duy nhất hiện nay ngoại trừ Babylon có thể đe dọa Ai Cập. Nhưng Babylon đã có chị, lại cách khá xa Ai Cập, nếu nói Assyria thì sau trận đánh này, cộng với thành trì bị phá đổ lần trước sẽ không phục hồi nhanh được, chờ đến khi chúng sẵn sàng thì Ai Cập cũng đã phục hồi, còn Hitaito thì rất gần, bao năm nay luôn xảy ra chiến sự thường xuyên giữa hai nước, kinh tế cũng ảnh hưởng qua lại với Ai Cập. Ngoài ra, còn một điều nữa, hoàng phi bên Hitaito có một quyền lợi đặc biệt rất riêng, có thể can thiệp chính sự, không bị coi thường như quốc gia khác, từ vị trí này, em có thể giúp được và giữ mối giao hảo dễ dàng hơn.

Asisu nhìn sâu vào Carol, lần đầu tiên họ nhìn nhau mà không mang ý căm thù. Đôi mắt đen huyền bí chạm đến đôi ngọc xanh của biển cả, chúng như muốn nói với nhau điều gì đó.

_Cô đã lựa chọn không suy nghĩ, những gì cô kể trên chỉ là cái cớ.

_Chị, nếu không phải là Menfuisu, thì ai cũng như nhau thôi.

_Ta xin lỗi cô. Ta buộc phải làm như vậy.

Cả Carol và Minuê đều sốc đến tột độ, thái độ này, người này có phải là nữ hoàng Asisu kiêu ngạo của họ hay không? Lưỡi Carol như bị cuốn ngược vào trong không nói được gì. Mãi một lúc sau, nước mắt cô bắt đầu lăn dài trên má, cô nắm lấy tay Asisu và nói :

_Chị, chúng ta đều phải bảo vệ điều duy nhất chúng ta yêu thương còn sót lại.

Asisu đột ngột thay đổi thái độ, rút tay ra khỏi đôi tay của Carol, đứng lên quay về phía cửa sổ :

_Điều đó không có nghĩa ta tha thứ cho tội lỗi của kẻ trộm mộ như cô, nhưng điều ta đặt trên hết là trận chiến này phải thành công. Nhất định, chúng ta sẽ chiến thắng, vì đó là cuộc chiến mà tất cả chúng ta đã bất chấp tất cả.

36. Người Kế Vị Pharaoh

Ai Cập và những cuộc chiến kéo dài - luôn là chủ đề mà Carol cùng bạn bè của cô vẫn hay bàn tán trước đây khi còn ở thế kỷ 21, vậy mà sắp tới đây cô sắp phải đối diện với một trận chiến lớn nhất trong cuộc đời mình. Trước đây Carol đã từng nhiều lần tận mắt nhìn thấy Menfuisu dẫn quân đến ứng chiến cứu mình, nhưng điều đó làm sao sánh được với một cuộc chiến tranh quy mô lớn thật sự và do chính cô hành động thì đây là lần đầu tiên. Dĩ nhiên ai mà không cảm thấy run sợ.

Chia tay chị Asisu tại quán trọ, đây có lẽ là lần cuối bọn họ gặp mặt nhau thế này cho đến khi cuộc nổi dậy diễn ra. Carol cẩn thận trùm áo rồi trét lại bùn, sau đó đi bộ qua một đoạn đường hẹp vắng người để lên một xe ngựa khác, ở đó có nữ quan Nafutera chờ sẵn. Khi đến gần hoàng cung Thượng Ai Cập, bọn họ xuống xe ngựa và đổi sang đi bộ trở lại, họ vẫn sẽ theo lối sau vào cung như mọi lần. Tuy nhiên, hôm nay cần phải mua thêm một số hương liệu khác vào cung, bởi lẽ Carol không tin tưởng vào bất kì dược phẩm nào phòng ngự y đưa đến, Nebanon có thể để vài thứ không tốt lành gì vào trong đó, nhưng ngoài mặt nhận mà không sử dụng thì sẽ có nghi ngờ, nên đành mua tạm ngoài cung trong những chuyến xuất du thế này thay vào. Chính vì vậy họ tranh thủ qua một phiên chợ văn chiêu, may mà đã Carol theo kế hoạch đã ra lệnh chọn ngày lành tiến hành lễ đăng quang cũng như trao quyền vị cho Nebanon (chap trước), nên giờ này hẳn đang bận thực hiện mấy nghi lễ tắm rửa tẩy trần và cầu nguyện, hẳn có lẽ cũng tin rằng Carol đang phải thực hiện lễ tế theo đúng trình tự quốc gia nên không nghi ngờ gì.

Phiên chợ này gần ven sông Nile, nơi có dòng chảy tiến vào thần điện Sobek, rất gần cửa sau vào cung. Khi họ đã mua xong mọi thứ, họ men theo bãi lau sậy để quay về, khá khó khăn khi đi vào ban đêm thế này, chung quy tầm quan sát của người dẫn đường Unasu đang bị hạn chế, mọi chuyện xem chừng vẫn diễn ra tốt đẹp cho đến khi Carol giật mình xem hét toáng lên, vì cô đâm phải thứ gì đó mềm mềm lại mang mùi tanh. Unasu và Nafutera nhanh chóng cúi người quan sát, Carol cũng tự trấn tĩnh lại và theo bản năng tò mò cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Trời khá tối nên lại một lần nữa bọn họ gặp khó khăn, Carol nhận ra đây là một xác người, cô sợ đến phát khóc, cho đến khi thấy ngón tay người đó cử động nhẹ, cô vội ghé tai gần mặt người này và nhận ra hơi thở yếu ớt còn lại. Vậy là lòng thương người trời dậy, cô lệnh cho Unasu thuê ngay một chiếc xe ngựa và chở người này đến đại phu gần nhất. Ngay lúc có ánh sáng chiếu vào, ai cũng nhận ra người này bị đối xử rất tàn nhẫn, hình như trúng độc nặng, mấy đầu móng tay tím sẫm, còn bị vô số vết thương trên người, cuối cùng lại bị thả trôi sông, máu me và vết thương có thể làm người này trở nên khác thường, duy chỉ có khuôn mặt vẫn giữ được nét thân quen. Là tên đã theo Nebanon từ khi hắn mới vào cung, Berto - người bạn thân của hoàng thân thất lạc. Carol còn nhớ rất rõ, hắn khác xa với Nebanon, anh ta rất nhút nhát và hay sợ sệt, chưa bao giờ dám ngẩng mặt cao nhìn cô, nếu giữ được mạng sống cho anh ta thì sẽ có một nhân chứng hữu hiệu. Ngay tức thì, cô lệnh cho đại phu giữ bí mật, chữa trị cho Berto, an bài xong xuôi, cô lặng lẽ trở về cung và hành xử như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cùng lúc đó, bên cung Hạ Ai Cập, Asisu vừa về đã phải đối diện với bữa tiệc chào đón mấy vương tôn công tử không mời mà tới. Asisu đang có một dự cảm không lành, nàng cứ ngỡ hình như Ragashu đã biết chuyện, mặc dù nhận được lời mời đến dự lễ đăng quang Pharaoh của Nebanon, và không còn bao lâu là tới hôm đó, nhưng hắn không có ý tham dự, kiên quyết mang nàng trở về Babylon, lại còn vào đúng ngày diễn ra buổi lễ quan trọng đó. Hắn đang bất mãn điều gì hay hắn đang sợ điều gì. Bất quá, nàng sẽ bỏ trốn là được.

Hôm nay, Asisu ăn vận có lộng lẫy hơn mọi hôm một chút, đầu đội mào triều hoàng phi Babylon đính ngọc, trang phục màu dịu nhẹ thanh thoát mà tôn lên dáng vẻ yêu kiều, phục sức trên tay đơn giản nhưng tinh tế, cùng chiếc quạt lông vũ không thể thiếu. Suốt cả buổi tiệc, nàng cùng Ragashu cười cợt nói nói rất vui vẻ, nàng nhận thấy hoàng đế Minoa và hoàng tử Izumin ngoài mặt nói mấy câu chúc mừng cho phải phép, còn lại toàn dùng ánh mắt khó chịu nhìn nàng, đặc biệt là Izumin. Asisu mấy lần chạm mắt với Izumin, nụ cười của nàng gần như hiểu được hắn đang nghĩ gì, vì đã sinh trưởng với tư cách hoàng thân thì đều như nhau thôi.

Tiệc tàn, nhưng cuộc thảo luận vẫn chưa tàn, Asisu đành cáo lui trước về tắm cung. Izumin dõi mắt nhìn theo và vô cùng thắc mắc về người phụ nữ này. Menfuisu mới mất cách đây không lâu, vậy mà cô ta lại có thể cười cợt nói nói thế kia, cô ta thật sự không có trái tim? Hay cô ta đang tìm cách lèo lái những người

có mặt nơi đây tấn công làm khó Carol của hắn, rồi cô ta thật sự không quan tâm ai là người kế vị Ai Cập hay đang manh nha chiếm lấy, bản chất cô ta vốn rất ham mê quyền lực kia mà...

Hai ngày sau...

Asisu đứng trên tường thành cao nhìn đoàn người cười ngựa do Izumin dẫn đầu chạy hết tốc lực, hướng thẳng khu dân cư phía đông mà đi. Nàng cười nhếch mép, thầm nghĩ chắc chắn cuộc gặp gỡ này sẽ rất thú vị, Carol đã có động thái nhất định rồi. Nàng vẫy tay và thì thầm :“Chúc có chuyến đi vui vẻ, người sẽ vui đến không tin vào tai mình đấy.” Minuê đứng kê bên đợi cho Asisu bỏ tay xuống, mới tiến lại gần cúi chào.

_Nữ hoàng, đêm đã khuya, người nên vào nghỉ ngơi.

_Ta không cần nghỉ ngơi, chính người mới là người cần hơn ta, sắp tới sẽ rất bận rộn, à không cả trong tương lai của người, người cũng sẽ rất bận rộn.

_Lệnh bà, người nói vậy là có ý gì. Mấy ngày nữa là trận chiến sẽ diễn ra...

_Ta muốn người làm thống soái, lật đổ Nebanon, lên ngôi Pharaoh trị vì Ai Cập.

Minuê hốt hoảng quỳ xuống, thưa lại với Asisu :

_Lệnh bà, người đang nói gì vậy, thần không thể và thần cũng không hề có ý định phản nghịch như vậy.

_Ta không có ý nào khác, không có ý kết tội người. Tất cả những lời ta nói là thật, ngoài ta và người ra, không một ai, phải, không một ai được phép ngồi lên chiếc ghế đó.

_Nhưng thưa nữ hoàng, tại sao người lại nói như vậy? Lệnh bà Carol hay tể tướng Imphotep hoặc...

Asisu rất từ tốn, lại trả lời Minuê một lần nữa, cùng một đáp án :

_Chỉ có người hoặc ta. Nhưng ta thì không thể, người nhất định phải là người ngồi lên đó. Không được cho ai khác đoạt lấy.

_Thần, thần không hiểu thưa lệnh bà, thần...lí do là gì thưa lệnh bà...

Asisu bình thần quay người, không nhìn về phía dưới tường thành nữa mà nhìn Minuê, người đang quỳ dưới chân nàng. Nàng cúi người nâng hắn đứng dậy, mỉm cười nhẹ, nụ cười dường như rất thuần khiết. Gió thổi lồng lộng trên cao làm tà áo và mái tóc của cả hai bay phấp phới, tạt vào khuôn mặt hoàn hảo của Asisu, Minuê như bị hút hồn bởi dáng vẻ đó của nàng.

_Minuê, chuyện này quả thật là có lí do, nhưng có một số chuyện chúng ta chỉ được phép giữ cho bản thân mình. Ta không thể nói ra. Bất kì ai, cũng có một bí mật giữ cho riêng mình.

_Nữ hoàng...

_Người hãy nghĩ, Menfuisu giống như người anh em với mình mà cố gắng bảo vệ và xây dựng Ai Cập. Sau này, nếu người muốn biết lí do, hãy đợi tới khi mọi chuyện kết thúc, hãy tự mình đi tìm hiểu. Nhưng trước mắt, hãy hứa với ta.

_Thần...

_Hãy hứa với ta.

Minuê nhìn sâu vào đôi mắt kiên định của Asisu, hai cặp mắt vô cùng giống nhau, vậy mà từ trước đến nay chưa từng có ai chú ý đến. Minuê lần đầu tiên biết rung động, là khi nhìn vào đôi mắt biết cười này. Đó là thứ đã thôi miên trái tim hắn biết bao lâu nay. Hắn gật đầu cụt lủn.

_Hãy nhớ, đừng dao động.

Nói xong, Asisu bước đi từng bước nặng nề, bỏ lại Minuê một mình đứng chết trân ở đó. Minuê, người em trai cùng cha khác mẹ của nàng, một đứa em không giống với Menfuisu, một đứa em phải chịu cảnh khổ cực và bị nàng căm hận. Cho dù nàng có muốn ghét hắn bao nhiêu thì huyết quản trong người vẫn làm cho nàng thấy xót xa cho hắn. Nếu như ngay từ ban đầu, cô phi tần không hãm hại mẹ con hắn, và hắn có được cuộc sống như một hoàng tử thực thụ, thì mọi chuyện có thể thay đổi không? Tất cả sẽ tốt đẹp hơn bây giờ chứ? Nàng sẽ không phải gả đi phương xa, hắn không cần trải qua cuộc sống cơ cực mà còn có khả

năng rất lớn lên ngôi hoàng đế, Menfuisu có lẽ sẽ không chết...Có thật sẽ thay đổi được không? Hoàng tộc, quyền lực, địa vị, sống còn chúng đều cướp đi của nàng rất nhiều thứ. Nếu như nàng nói tất cả Minuê biết, hẳn có hận nàng không? Có trả thù tất cả hay không? Nàng sợ hãi...sợ hãi...

Bầu trời liên tục trút mưa như thác mấy ngày nay, có vài đại thần đề nghị dời ngày đăng quang lại, nhưng Nebanon vì quá gấp rút nên kiên quyết tổ chức, hẳn quả quyết ngày lành cho chính con gái nữ thần chọn, nên sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra. Dù gì thì đảm bảo mình ngồi trên ngai vàng rồi sẽ an tâm hơn rất nhiều.

Hôm nay hoàng cung Thượng Ai Cập nhộn nhịp từ sáng sớm tinh mơ, người người chạy qua lại như thoi đưa, các thợ vẽ và thợ điêu khắc đang gia cố, chỉnh sửa lại một vài nơi trong hoàng cung, cung nữ tới lui tấp nập trang trí, bên phòng bếp cũng chuẩn bị sẵn mớ nguyên vật liệu hảo hạng bậc nhất, rượu xếp thành ba gian ba cấp từ loại ngon nhất đến bình dân, phòng thêu thùa đã gửi đến những mẫu áo lụa đắt giá rực rỡ cho vị vua sắp lên ngôi. Bên thần điện, đám quan tư tế đang gấp rút chuẩn bị dụng cụ, nước tế, khói hương...mọi thứ cần thiết cho buổi lễ đăng quang. Còn người đang chuẩn bị chính thức nhận ấn tín vào ngày mai đang thực hiện nghi thức tế lễ ngày cuối cùng bên thần điện Amen. Binh lính được điều động sẵn sàng và khu vực cho quý tộc hay người dân cũng đã được an trí xong.

Đúng, ngày mai, ngày lễ đăng quang của Pharaoh.

Ngày mai - ngày tên nô lệ kia cử hành nghi lễ lên ngôi - ngày ấn định Asisu cùng Ragashu khởi hành về Babylon - ngày mà nàng đưa mọi thứ về đúng vị trí của nó. Ừ, nó cũng là ngày, nàng sẽ mất tất cả.

Những cơn mưa rào đổ bộ, đồng nghĩa với lễ hội sông Nile (còn gọi là Leylet en Nuktah) đã đến, đó là ngày đầu tiên mực nước trên sông Nile dâng lên trước khi lũ tràn. Hàng năm người dân lại tổ chức ngày lễ chào mừng ngày sông Nile dâng nước với lòng biết ơn và sự trân trọng, thành kính nhất. Ngoài ra, lễ hội này còn liên quan đến nữ thần Isis, truyền thuyết kể lại rằng, nữ thần đã khóc trong ngày này, khi biết chồng mình (Pharaoh đầu tiên- Osiris) bị giết và qua đời, bà đã trốn trong dòng sông Nile 70 ngày, nước mắt của bà khiến nước sông ngày một dâng cao, mầm non sự sống được phát triển từ đây. Chính vì vậy, đây luôn là lễ hội Asisu vừa thích cũng vừa ghét. Vì tầm quan trọng của nó, nên bất kể có chiến tranh, mọi thứ vẫn được tổ chức hoành tráng như nhiều năm trước.

Đột nhiên Asisu muốn sống thật vui vẻ và trọn vẹn mọi thứ, dù chỉ được sống cuộc sống mình mơ ước trong một ngày, nàng cũng muốn thử một lần.

Mặt trời mới gửi lời chào đến người dân, đôi vợ chồng trẻ còn đang nằm yên trên giường, Asisu vẫn ngấm nhìn gương mặt Ragashu lúc ngủ, và từ trong thâm tâm nàng công nhận điều này đã trở thành một thói quen khó bỏ. Từ lúc nàng được gả đi đến nay, một là cả hai cùng ngủ chung, hai là hẳn nghỉ ngơi bên điện riêng, chưa từng có bất kì cung nữ nào được hẳn ân ái, nói cách khác nàng là người độc sủng, là duy nhất. Nàng biết rất rõ hẳn cưới nàng về Babylon vì mục đích gì, nhưng sự tôn trọng và việc làm trên không thể không làm nàng có chút cảm động.

Ngay khi Ragashu vươn người thức giấc, Asisu liền mỉm cười dịu dàng, nắm lấy tay hắn.

__Hoàng thượng, hôm nay đừng đi với các quan đại thần nữa, ở bên cạnh thần thiếp đi.

Ragashu bật dậy, nhìn thẳng vào mắt Asisu, một tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng, rồi bật cười lớn.

__Hôm nay nàng sao vậy, thật không giống nàng mọi khi.

__Hôm nay có một lễ hội lớn tại Ai Cập, thần thiếp đã đến Babylon được hai năm, đây là lần đầu tiên tham dự lại, thiếp cũng muốn bệ hạ tham dự chung.

__Nếu vậy sao nàng không báo sớm, chúng ta có thể tổ chức nghi lễ...

__Bệ hạ, thần thiếp đã đứng trong vai trò hoàng tộc đứng đầu thực hiện các nghi lễ rất nhiều năm, hiện tại thiếp đã gả đi, nên thiếp muốn đổi khác một chút. Với lại Ai Cập và Babylon có phần khác biệt, đâu thể làm khó bệ hạ.

__Vậy nàng muốn ta làm gì?

—Đi chơi lễ hội với thần thiếp, nhưng chúng ta trốn khỏi hoàng cung một bữa, không chịu bất kì quy tắc ràng buộc nào.

Ragashu mỉm cười, hôn lên trán Asisu rồi gật đầu đồng ý.

Lễ hội dĩ nhiên vô cùng nhộn nhịp, người người tập trung quanh sông Nile, ăn mặc sắc sỡ nhảy múa và ca hát. Quán rượu và hàng xá hôm nay trở nên tấp nập hơn bao giờ hết, thậm chí mấy chòi rượu nhỏ được dựng lên ven đường bằng cách che tấm bạt tạm bợ, tất cả người dân không ai nề hà ngồi bệt xuống đất cười đùa và khấn cầu thần Isis ban ơn. Từ trong đám đông, có hai người mặc áo lụa màu sắc đơn giản, đặc biệt cô gái vận váy lam nhạt trang điểm nhẹ nhàng trông vô cùng hào hứng nhìn khắp xung quanh.

—Bệ hạ, người thấy lễ hội này rất vui....

—Nàng nên đổi cách xưng hô nếu không muốn bị phát hiện. Gọi tên ta là được, hay gọi tên ta.

—Thần thiếp không dám.

—Được rồi cứ gọi đi, dù sao cũng không phải trong hoàng cung. Ta cũng không gọi nàng là hoàng phi hay nữ hoàng yêu dấu gì đó nữa, ta gọi tên thật của nàng. Asisu. Rất dễ thôi mà. Rồi giờ đến lượt nàng.

—Bệ hạ...Bệ..dạ...Ra...Ragashu.

Ragashu mỉm cười khoái trá trong lúc Asisu đỏ mặt và cảm giác ngượng miệng không ngừng. Sau đó, họ cùng nhau đi tham quan mấy gian hàng thực phẩm, rồi len vào một đám đông để nghe hát, họ bắt đầu lăm lăm theo mấy bài đồng dao con nít tíu tít xung quanh, họ chăm chú quan sát mấy quả tú cầu làm bằng giấy và kết từ bông lúa được treo trên hiên nhà. Mấy món nướng thơm phức còn nguyên trên giá thu hút cái bụng đói của họ cực độ, nguyên liệu để làm món bánh không men bày tại chỗ, mọi người không bán mà làm rồi tặng nhau. Chàng trai nở nụ cười trêu chọc, rồi họ cùng nhau ăn thử những thứ mà trong suốt cuộc họ đây là lần đầu tiên.

Một lát sau, cả hai di chuyển đến ven bờ, chỗ cạn nước sông, ở đây là khu vực đặc biệt, quan lại cho bày bàn để hoa quả cúng tế, bất kể kẻ giàu sang hay nô lệ bần hàn, đều có thể đến để quỳ bái xin thần linh ban ơn. Cô gái cùng đi vào hang rồi quỳ xuống chắp tay cầu nguyện với nữ thần Isis, người mà cô được ví như hiện thân của bà ấy. Chỉ hai phút sau, cô gái ngoái nhìn đã thấy chàng trai đến quỳ kế bên với một vẻ mặt gian xảo và khó coi hết sức, với lí do nếu tất cả mọi người đều quỳ mà mình chỉ đứng im nhìn thì thật kì quặc. Cô gái phút chốc cố gắng nén cười đến mặt đỏ bừng. Vì Hạ Ai Cập không có Pharaoh như ở Thượng, nên các nghi lễ thế này không được tổ chức theo kiểu có hoàng tộc điều hành và thực hiện trên đại điện lớn, vậy là sau nghi thức đơn giản trên, mọi người bắt đầu nhúng chân mình xuống dòng nước mát, thậm chí còn tưới nước lên đầu để thể hiện sự tôn trọng tội bậc.

Cô gái ban đầu không muốn thực hiện nhưng sau khi bị tát nước trúng người, thì đành lao vào cùng vui chung với mọi người. Rốt cuộc, cả hai đều mải chơi, đến nỗi người ướt sũng và phải thay y phục ngay lập tức nếu không muốn mang bệnh. Nhưng trời chỉ vừa về xế chiều, còn họ quyết tâm vui đùa trọn vẹn ngày hôm nay, quan trọng những lễ hội điều vui nhất lúc nào cũng đến vào cuối ngày. Vậy là Chàng trai đành bung tiền để sắm sửa mấy bộ trang phục tạm bợ cho cả hai, họ khá khó khăn vì ngược lại với thức ăn, gian hàng bán y phục trong đêm lễ hội rất hiếm, nhưng cuối cùng họ cũng may mắn tìm được, ông chủ bà chủ nhận được một số đồng bạc hào phóng, liền tận tình chọn mấy bộ trang phục thượng hạng. Cả hai tạm thời ở hai phòng riêng để thay y phục. Bà chủ đáng người mập mạp, nhưng lại vô cùng đôn hậu, rất vui vẻ giúp đỡ cho cô gái.

—Bà chủ, đổi giúp tôi mấy bộ váy màu tối hơn một chút.

—Phu nhân hình như rất thích màu tối.

—Đúng vậy, đặc biệt là màu đen.

—Tôi thấy phu nhân xuất thân từ tầng lớp đại quý tộc, vải màu đen là loại vải nhập, rất đắt tiền, gần như chỉ có hoàng tộc mới mua được. Phu nhân rất khác những vị nữ quý tộc tôi gặp trước đây, họ rất thích ăn mặc nổi bật, trang điểm lòe loẹt cầu kỳ, không thích phong thái nhẹ nhàng như phu nhân. Nhưng xin phu

nhân đứng trách miệng tôi, tôi nói thật với phu nhân, trong những ngày lễ hội thế này, phu nhân phải làm cho mình thật lộng lẫy và xinh đẹp nhất, mới khiến tướng công phu nhân chỉ để ý mình phu nhân.

_Lộng lẫy?

_Phải, phu nhân. Đàn ông ấy mà, họ rất khó để chung thủy, nay hứa hẹn mai lại quên, hôm nay yêu cuồng nhiệt, ngày mai lại có người khác, phu nhân phải luôn canh chừng giữ cho trái tim của họ bên cạnh mình. Phu nhân phải khiến mình thật đẹp để luôn lôi kéo họ. Phu nhân dịu dàng quá sẽ làm mình mờ nhạt, lạnh lùng quá sẽ làm họ xa cách. Phu nhân xem, bà trang điểm cũng như vận y phục đều toát lên sự thần bí và lạnh lùng, thậm chí có nét dữ dằn kiêu kỳ, như vậy không thể thu hút họ mà còn làm cho họ thấy có khoảng cách không muốn lại gần.

_Ý bà là thế nào?

_Vừa nóng vừa lạnh. Phu nhân rất đẹp, ngay từ ngoài cửa lúc nhìn thấy nụ cười phu nhân, tôi còn ngẩn người ra, vào đến đây liền không cười nữa, sao phu nhân không cười nhiều lên một chút. Phu nhân phải tự làm cho cuộc sống của mình đầy màu sắc, thì mọi thứ chung quanh sẽ trở nên vui vẻ ngay thôi, đàn ông thích nhất là người làm cho cuộc đời của họ không còn buồn tẻ, ban đầu họ yêu say đắm một người, nhưng nếu người đó không đem lại thú vị cho họ, thì họ sẽ nhanh chóng quên thôi. Tôi thấy tướng công phu nhân hiện tại thực sự rất thương phu nhân, quan trọng phu nhân có kéo dài được hay không.

“Cũng phải, có lẽ vì vậy nên Menfuisu mới quay lưng với ta. Nếu như ở lâu dài với hoàng thượng, không chừng...”

_Phu nhân có dặn dò gì sao? Tôi thành thật xin lỗi đã nhiều lời.

_Không có gì, ta không dặn gì hết. Không sao đâu, vậy theo ý bà, ta nên làm sao?

_Được rồi phu nhân, hôm nay lễ hội, ngoài việc phải lấy tiền bộ váy này, còn lại tôi đều giúp phu nhân không cần lấy công. Phu nhân nên nhớ, hãy cười nhiều lên.

Cuối cùng, cả hai cùng đã thay xong, họ cùng lúc bước ra phòng ngoài. Ngay khi chạm mặt nhau, họ đều ngẩn người đến lạ. Cô gái mặc bộ váy hồng phấn, vài lọn tóc nâu thẳng dài quá vai ôm lấy khuôn mặt, một dải màu xanh đen được quấn quanh trên trán đúng kiểu quý tộc Ai Cập, bộ đồ phức tạp được cởi ra, thay vào đó là bộ ngực trần rắn chắc cùng bờ vai rộng hiện ra và vài quần quanh thân dưới, thắt lưng vàng vòng quanh trang nhã. Cô gái suýt thì cười phá lên, mặc dù trong thâm tâm công nhận chàng trai vô cùng anh tuấn, khác hẳn về gian xảo với bộ trang phục Babylon cũ. Thực ra hằng đêm cô đều nhìn thấy chàng trai cởi trần khi họ ngủ cùng nhau, nhưng chàng trai vận trang phục người Ai Cập thế này, vẫn thấy rất then thừng. Chàng trai có vẻ không quen với bộ trang phục mới này, nên tự nhìn lên nhìn xuống mãi không thôi. Trông không khác mấy vị hoàng thất trẻ tuổi tại Ai cập là bao. Nó làm cô gái nhớ đến một người, mà cô ấy đã gần như quên được hoàn toàn trong suốt ngày hôm nay.

Còn chàng trai, đây cũng là lần đầu tiên, cô gái nhìn thấy chồng mình vận trang phục Ai Cập. Cái mũ trùm mà bấy lâu nay luôn đội đã được gỡ xuống, lộ ra mái tóc nâu thẳng dài quá vai ôm lấy khuôn mặt, một dải màu xanh đen được quấn quanh trên trán đúng kiểu quý tộc Ai Cập, bộ đồ phức tạp được cởi ra, thay vào đó là bộ ngực trần rắn chắc cùng bờ vai rộng hiện ra và vài quần quanh thân dưới, thắt lưng vàng vòng quanh trang nhã. Cô gái suýt thì cười phá lên, mặc dù trong thâm tâm công nhận chàng trai vô cùng anh tuấn, khác hẳn về gian xảo với bộ trang phục Babylon cũ. Thực ra hằng đêm cô đều nhìn thấy chàng trai cởi trần khi họ ngủ cùng nhau, nhưng chàng trai vận trang phục người Ai Cập thế này, vẫn thấy rất then thừng. Chàng trai có vẻ không quen với bộ trang phục mới này, nên tự nhìn lên nhìn xuống mãi không thôi. Trông không khác mấy vị hoàng thất trẻ tuổi tại Ai cập là bao. Nó làm cô gái nhớ đến một người, mà cô ấy đã gần như quên được hoàn toàn trong suốt ngày hôm nay.

_Trông lạ lắm sao.

_Không có, trông người rất ..rất anh tuấn.

Cả hai nói chuyện mà không dám nhìn thẳng vào nhau. Họ cứ nhìn nhau như thế cho đến khi ông bà chủ thúc dục đóng cửa để đi ra ngoài vui chơi. Dù sao trời cũng đã tối, cả hai không thể cứ đứng đây mãi, họ ngại ngừng đi ra, hướng về phía lễ hội náo nhiệt, vừa đi vừa len lén nhìn nhau. Mọi người đang cùng nhau nhảy múa, có mấy nhóm nam nhân quây lại một chỗ nốc rượu. Cả hai cùng hoà mình vào dòng người và nhảy múa, đột nhiên cả hai bị xô đẩy xích lại gần nhau, ngón tay họ chạm vào nhau và chúng dần dần đan

xen lại. Nắm lấy tay nhau, họ nhận ra tim mình đập rộn ràng. Họ chỉ nhảy mấy điệu đơn giản và cười những nụ cười thật lòng nhất từ trước đến nay.

Nụ cười xuất phát trong tim là nụ cười rực rỡ nhất.

Lát sau, người ta chen lấn quá đông để chụp lấy mấy hũ rượu, vì vậy họ bị trượt tay khỏi nhau, chàng trai hoảng sợ níu lấy, nhưng bàn tay cô gái cứ như bị lôi đi xa dần. Ngay lập tức những binh lính cải trang đi theo hộ vệ từ xa được điều động đi tìm kiếm, Minuê đặc biệt lo lắng và gần như nổi điên lên khi cả canh giờ mà họ vẫn chưa tìm thấy, tất cả gần như muốn lục tung các ngõ ngách nơi đây, nếu Asisu mà có chuyện, hắn sẽ không ngần ngại chia kiếm vào người Ragashu dù cho là vua hay là thần. Ragashu cũng chạy hộc tốc khắp nơi và liên tục gọi tên người vợ yêu quý của mình.

Asisu đã bị lạc trong một con hẻm nhỏ tối rất xa, nàng cũng chạy khắp mọi hướng để tìm lối ra, nhưng chỗ này như mê cung và nàng hoàn toàn mù tịt đường xá. Rốt cuộc, dựa theo tiếng người hô vang, nàng lần tay men theo tường nhà và cũng chạy ra được một chỗ có nhiều người, nàng thở gấp và hoang mang, đôi mắt ngập ngừng nhìn tứ phía toàn người mà muốn tuôn trào nước mắt, rốt cuộc lại bất cẩn bị xô xuống đường. Đúng lúc nàng chuẩn bị sẵn sàng chịu đau, thì một cánh tay đã ôm lấy nàng.

Ragashu đã tìm được nàng.

Họ nhìn nhau như thể đây là lần cuối họ bên nhau thật gần như thế này. Ánh mắt họ trao đổi với nhau tất cả những gì họ không nói thành lời, khuôn mặt họ chỉ cách nhau chừng vài đốt ngón tay. Cả hai càng lúc càng gần nhau, đến khi họ nghe được hơi thở của đối phương, rồi họ chạm môi nhau say đắm như mới yêu lần đầu.

Trước nửa đêm, họ quay về lại hoàng cung Hạ Ai Cập.

Đêm hôm nay, có lẽ là đêm cuối cùng nàng ở bên cạnh Ragashu, dường như ông trời cũng hiểu nên không vội thức giấc. Mà Ragashu hôm nay lại rất cuồng nhiệt, họ làm những việc mà các cặp vợ chồng thường hay làm, nhưng hôm nay có vẻ Ragashu làm mọi thứ trở nên nóng bỏng hơn những lần mà cả hai ở cùng nhau trước đây. Bởi vì, hắn cũng biết, đêm nay là đêm cuối cùng. Khi kết thúc, Ragashu ngủ ngay như mọi lần, vẫn tư thế úp sấp phơi lưng trần và một cánh tay vòng qua ôm lấy Asisu. Nhưng Asisu thì không ngủ được, vì lo lắng hay vì lưu luyến muốn nói điều gì. Không gian trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của hai người, bất ngờ Ragashu đã lên tiếng :

__Chuyện ngày mai, nàng đừng rời bỏ ta, ta nhất định sẽ bảo vệ cho nàng.

__Đừng rời bỏ ta, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, nàng sẽ không gặp nguy hiểm, ta sẽ bảo vệ nàng.

Asisu nhắm mắt vờ như đã ngủ nên không nghe thấy, nhưng nước mắt vẫn trực trào rơi xuống. Ragashu dĩ nhiên là biết chuyện, nàng làm nhiều điều đáng ngờ như vậy, hắn không phát hiện thì không còn là hoàng đế Babylon nữa rồi. Nhưng cuối cùng hắn vẫn im lặng, và con nít giữ nàng. Chính nàng dặn người khác không được lay động, nhưng rồi giờ đây chính nàng là người đang bị dao động. Ngày mai, nàng nhất định phải đưa ra một quyết định đúng đắn, phải đúng đắn nhất trong suốt cuộc đời nàng.

Tâm trạng Asisu đã bớt bồn chồn và lo lắng. Nàng an tâm hơn khi biết chắc buổi gặp mặt hôm đó giữa Izumin và Carol đã rất thuận lợi, từ khi trở về, mỗi lần chạm mặt mọi người là vẻ mặt hắn lại vênh váo lên hệt như muốn cảnh báo, cho dù ai có muốn thì cũng sẽ không can thiệp được vào hay đụng chạm gì tới Ai Cập và Carol của hắn. Izumin hôm nay cũng tự nhốt mình trong phòng để chuẩn bị mọi thứ.

Hôm nay là ngày lễ lớn, tuy nhiên Pharaoh đã mất, người kế vị vẫn chưa đăng cơ chính thức, nên chủ trì buổi lễ ngoài đại diện do hoàng phi Ai Cập Carol, hoàng thân Nebanon và quan tư tế cùng thực hiện. Ngay khi hoàn tất, Nebanon đi dự tiệc còn Carol cáo mệt về tẩm cung nghỉ sớm.

Carol ngồi ngắm nhìn bộ trang phục vừa được đưa đến và đang treo trước mặt, cô chạm tay vào chúng. Tất cả đều rất đẹp, đẹp lắm, thắt lưng vàng, trang sức đính ngọc, mũ miện phượng hoàng ngậm châu, chúng làm cô nhớ tới lần đầu cô mặc phục sức hoàng gia, cùng nắm tay Menfuisu thực hiện nghi lễ kết hôn rồi đăng quang hoàng phi, còn bây giờ, mặc chúng như một bộ giáp chiến đấu với tên phản bội. Quân đội phe cô cũng đã được sắp xếp ổn thỏa. Chỉ cần ngày mai nữa thôi, mọi chuyện chẵn chẵn phải kết thúc.

_Nữ quan cắt chúng vào đi, chúng ta nghỉ ngơi thôi.

_Nhưng thưa lệnh bà, vẫn còn khá sớm.

_Chúng ta nên nghỉ ngơi thôi, ngày mai sẽ là một ngày rất dài, một ngày mà chúng ta phải vắt kiệt tất cả sức lực của mình. Nghỉ ngơi sớm sẽ tốt hơn.

37. Trận Chiến Cuối Cùng

Canh ba thanh vắng, lúc mà trăng vẫn còn tiếc nuối màn đêm chưa chịu nhường vị trí lại cho mặt trời, cũng giống như bầu trời Ai Cập hiện tại, còn một tên nô lệ đang bám chặt ngai vàng không chịu buông. Asisu trở mình ngồi dậy trên chiếc giường lớn ấm áp, nàng quay sang nhìn người bạn đời trông có vẻ vẫn say giấc nồng, rồi lia mắt đến chiếc bình hương đang tỏa ngào ngạt được chiếu sáng bởi ánh trăng. Asisu hết thở dài, rồi lại hít một hơi thật sâu toan bước xuống giường. Bất chợt một bàn tay lạnh núp giữa cổ tay nàng lại.

Asisu không cần quay đầu, cũng biết được đó là ai, nàng ngừng lại động tác của mình, không nói bất cứ điều gì, chỉ ngồi yên một chỗ, cánh tay kia cứ thế vẫn giữ lấy. Thời gian và không gian như ngừng trôi. Họ duy trì được một lúc lâu, đến khi một vài tia hồng của mặt trời đã xuất hiện phía xa xa, Asisu mới chủ động kéo bàn tay kia ra và xuống giường.

Một canh giờ sau, cung điện Hạ Ai Cập trở nên tấp nập, vì hôm nay phải tiễn hoàng đế cùng hoàng phi Babylon trở về đất nước. Đoàn người cũng đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ lệnh xuất phát là lập tức lên đường. Quan lại tập hợp đầy đủ trên bậc thềm, xe ngựa đã chờ sẵn. Rốt cuộc, hai người quan trọng đã chịu lộ mặt, Ragashu đi ra tươi cười, vòng xung quanh chào các tướng quan, còn Asisu chỉ đứng yên một chỗ mỉm cười nhả nhận. Tuy nhìn thế thôi, nhưng suốt từ lúc thức giấc để chuẩn bị cho đến giờ, cả hai đã không trò chuyện với nhau một lời nào, chỉ im lặng quan sát lẫn nhau, không khí chẳng ai hiểu vì sao trở nên căng thẳng pha chút bi thương lạ thường.

Cuối cùng, sau vài câu ca thán và vài ba ly rượu, họ cũng đã lên đường. Theo lẽ thường thì hoàng thượng và hoàng phi đều được sử dụng xe ngựa riêng, nhưng hôm nay Ragashu đã xuống lệnh cả hai ngồi chung một chiếc. Lệnh xuất phát được ban ra, đoàn người hò reo lên đường. Suốt quãng đường đi Asisu và Ragashu mỗi người nhìn về hai bên cửa sổ ngược hướng, chốc chốc lại lén nhìn thái độ của đối phương, trong khi đó điều duy nhất cho người khác nhìn vào mà nhận ra họ không phải người xa lạ, chính là bàn tay họ vẫn luôn nắm chặt lấy nhau. Chúng dính liền không tách cho đến lúc họ phải dừng lại, để đối phương tiện di chuyển.

Ở Thượng Ai Cập có biển Địa Trung Hải trải dài, lan xuống một phần Hạ Ai Cập, ở Hạ Ai Cập có biển Đỏ trấn giữ một vùng ranh giới rộng lớn. Vì vậy, họ phải di chuyển lên thuyền và đây cũng là lúc Asisu phải chia tay Ragashu. Ngay khi họ xuống xe, Minuê từ xa đã chuẩn bị sẵn cho nàng một con ngựa trong khi Ragashu và mọi người đợi thuyền lớn cập hẳn vào bến. Nhân lúc mọi người bận rộn lên thuyền, Asisu đã lén đi về phía Minuê, nàng định bụng lặng lẽ bỏ đi, cho đến lúc Ragashu từ phía sau gọi tên nàng :

_Nàng định âm thầm rời bỏ ta như thế sao?

Asisu không đáp trả, không quay người nhưng cũng không bước tiếp. Ragashu lệnh cho đoàn người lên trước, còn mình và Asisu tiến đến một chỗ khuất trên bến tàu.

Rốt cuộc, họ cũng chỉ tiếp tục nhìn nhau mà nghẹn lời, không ai nói gì với đối phương. Cuối cùng, Ragashu chịu không nổi nên đã lên tiếng trước :

_Nàng, từ khi nào nàng biết cười ngựa.

_Thần thiếp đã lên học khi vừa đến Hạ Ai Cập, trong thời gian bệ hạ không có ở đây.

_Hãy gọi tên ta.

_Bệ hạ, xin Người...

Ragashu nhìn thẳng vào Asisu, trong khi nàng liên tục tránh né ánh mắt của hắn.

_Ta đã nói ta sẽ bảo vệ nàng.

_Bệ hạ, thần thiếp không muốn liên lụy đến bệ hạ.

_Vậy thì nàng đừng làm, cứ im lặng quay về với ta.

_Thần thiếp không thể không làm.

Ragashu đột nhiên ôm Asisu vào trong lòng, vòng tay siết chặt không muốn buông. Rồi hắn thì thaàm một câu trong tai nàng :“Sau khi hoàn tất mọi chuyện, hay quay về, ta nhất định sẽ bảo vệ cho nàng.”

Khi Ragashu buông Asisu, nàng liền nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng cười tươi như thể nhìn người mình yêu lần cuối. Sau đó, một tay nàng nâng bàn tay rộng của hắn lên, tay còn lại đặt vào lòng bàn tay hắn một vật gì đó, rồi dùng cả hai bàn tay ôm chặt lấy bàn tay hắn, khép các ngón tay hắn lại khiến vật kia nằm gọn trong tay hắn.

Là chiếc vòng hồng ngọc, món quà khi nữ hoàng Ai Cập và hoàng đế Babylon gặp nhau lần đầu tiên. Bây giờ, nàng đang trả nó lại, trả lại cuộc sống bình yên trước đây cho Ragashu, trả lại tất cả những kí ức, trả lại vương vị hoàng phi, trả lại thiên chức làm vợ, trả lại một tình yêu chưa trọn vẹn. Để rồi sẽ có người xứng đáng hơn đi vào cuộc đời và cho hắn những điều tốt đẹp nhất mà nàng đã không thể làm.

_Bệ hạ, đừng bao giờ nhớ đến thần thiếp, đừng để thần thiếp làm phiền tâm trí bệ hạ. Nhưng bệ hạ yên tâm, thần thiếp sẽ luôn nhớ về Người, nhớ về Người như một điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời.

_Hãy quay về Asisu, nàng hãy nhớ phải quay về...

Nói xong, Asisu quay lưng chạy thẳng, không dám dừng, cũng không dám ngoái nhìn lại, nàng muốn ra khỏi tình cảnh này ngay lập tức. Vị nữ hoàng trẻ nhanh chóng leo lên con ngựa được chuẩn bị sẵn, phóng đi cùng Minuê và tốp lính bảo vệ, nàng quất ngựa rời khỏi như không hề bận tâm điều gì khác. Cho đến khi chắc chắn không ai còn trông theo được, nàng đột ngột rẽ hướng thúc ngựa hướng lên một ngọn đồi gần đó. Từ trên đây nàng có thể nhìn thấy bóng dáng của một người cầm chuỗi ngọc đặt vào tim, người đó buồn bã chậm chậm lên thuyền, rồi dần dần mờ ảo và biến mất hun hút trong biển cả, được bầu trời xanh trong nuốt chửng vào lòng.

_Ragashu, cảm ơn chàng.

Ragashu, người duy nhất nàng nghĩ mình có thể trao trọn tình yêu một lần nữa sau tất cả những mất mát trước đây, người nàng buộc phải rời xa nhưng cũng là người nàng không thể buông, người dung túng cho nàng làm rất nhiều chuyện phi lý, người đã bảo vệ nàng rất nhiều lần. Nàng đã nghĩ mình có thể chào tạm biệt tất cả, nhưng rốt cuộc vẫn có một người khiến nàng gặp khó khăn, khó khăn đến nỗi không đành lòng chào được một câu từ biệt. Trong suốt thời gian chuẩn bị cho cuộc chiến, nàng đã phải ẩn mình để tránh bị nghi ngờ, nàng nghĩ một khi đến lúc kết sẽ rũ bỏ mọi thứ cách dễ dàng, như không phải thế...

Asisu chớp mi để ngăn cản nước mắt chảy xuống, hít hơi sâu rồi lên tiếng với Minuê :

_Mọi chuyện thế nào rồi.

_Đã chuẩn bị xong rồi thưa nữ hoàng, hoàng thượng cũng đã ra khỏi lãnh thổ Ai Cập, chỉ cần người phát lệnh, sẽ hành động ngay.

_Phía bên Minoa thế nào rồi, bọn họ đã đến Thượng Ai Cập cách đây hai ngày.

_Quân lính họ đem theo đã giảm hai phần ba, đều đang để tại vị trí hiểm ở Thượng, chắc chắn không còn quân viện trợ. Nếu điều động từ Minoa đến, sẽ mất hai tuần lễ. Còn quân đội từ Hitaito do hoàng tử Izumin dẫn đầu cũng đang phân bố tiến dần đến vị trí định liệu.

_Được, đưa lệnh xuống, khởi động chiến tranh.

_Tuân mệnh.

Asisu và Minuê phóng xuống chân đồi, ở đó có một nhóm binh lính chờ họ, sau đó họ tách ra hai hướng, Asisu đi cùng một tốp hướng đến Thượng Ai Cập. Minuê đứng đầu một tốp quay trở lại hoàng cung Hạ Ai Cập. Cả hai đều thúc ngựa đi nhanh nhất có thể.

Và vì Asisu xuất phát từ sáng sớm, cũng như nơi diễn ra lễ đăng quang không ở hoàng cung, mà là thần điện Amen, nơi được thiết kế dành riêng cho những buổi tấn phong long trọng nhất, nghi thức sẽ được cử hành bên ngoài, có một mảnh đất dài và rộng ngay trước thần điện, có thể chứa hàng trăm người, chỗ được người dân từ khắp muôn phương đổ về đứng xem. Do đó nàng đã đến kịp lúc buổi lễ chỉ mới xong phần đầu, nghi thức tẩy trần của hoàng đế tương lai.

Asisu chọn một địa điểm trên đồi cao bên gần thần điện, chỗ này có một ngôi đền nhỏ hơn, cực kì thuận tiện trong việc quan sát. Theo thông lệ ngàn đời của Ai Cập, trước khi tiến hành nghi lễ và trao vương miện, ấn tín, tân Pharaoh sẽ đi một vòng quanh mảnh đất rộng trước thần điện chào dân chúng rồi mới tiến đến trước tượng thần Amen. Giờ đây, Nebanon đang mặc hoàng phục của bậc đế vương chuẩn bị đi chào. Asisu ngồi nguyên trên lưng ngựa và nhìn xuống đám đông nhón nhào như đàn kiến xúm quanh bên dưới, họ cố gắng nhón người để thấy được khuôn mặt vị vua mới, tất cả đều vận lên người những bộ y phục lộng lẫy xanh xanh đỏ đỏ, những binh lính mặc giáp sáng choang đang bảo vệ và dọn đường cho Nebanon tiến bước, dây vải trang trí và hoa được tung lên, trông tất cả như một bức tranh vẽ trên nền đất đỏ Ai Cập. Asisu bỗng chốc nhớ về cái ngày đó, ngày mà nàng cùng Menfuisu sánh bước tiến đến ngôi vị cao quý, nhận lãnh trách nhiệm thống trị cả quốc gia rộng lớn, thời khắc đó, người dân còn đông hơn bây giờ gấp bội, họ hò reo và tung rất, rất nhiều bông hoa với tất cả sự kính trọng, lúc đó Ai Cập còn đẹp lắm, vẫn còn đẹp lắm... Nàng quan sát về mặt tươi cười rạng rỡ của Nebanon, môi nhếch lên và răng cắn chặt, rồi thì thầm một câu :

__Chúc người sẽ có một ngày lễ đăng quang tốt lành sau khi món quà của ta được bưng đến, tên nô lệ bần tiện. Người chắc chắn sẽ rất thích nó, người sẽ cười thét lên và cảm ơn ta.

Phía trên chỗ bàn thánh, Carol là người chủ trì buổi lễ đứng đấy. Cô mặc bộ váy vàng ươm như cánh hoa mặt trời, đầu đội chim phượng hoàng đuôi dính châu ngọc, vòng tay rắn hổ mang lượn quanh, trang sức đeo rừng rềng trên người, Carol lấp lánh vẻ đẹp tuyệt trần giữa muôn người. Nhưng khuôn mặt đối lập với vẻ rạng ngời bên ngoài, lạnh lùng và căm hận là tất cả những gì người ta thấy được trên khuôn mặt cô gái sông Nile, nó làm cho họ nhớ lại dáng vẻ trước đây của nữ hoàng Asisu trong buổi hôn lễ Carol và Menfuisu. Không nở lấy một nụ cười, không nói câu nào,

Khi Nebanon chỉ còn cách một khoảng ngắn là đến bậc thềm, Carol đột nhiên tiến đến phía trước, trừng mắt nhìn vào chỗ Nebanon đang đứng, như thể con rắn sắp ăn tươi nuốt sống con mồi, vẻ mặt đanh lại như sắc thép, khí thế hung hực, cho đến khi mọi người nhận ra sự khác thường đó, thì bỗng nhiên tất cả đều im bật. Nebanon đột ngột linh cảm có chuyện chẳng lành xảy ra, rất nhanh cau mày lên tiếng :

__Hoàng tẩu, có chuyện gì xảy ra sao.

Carol giữ nguyên trạng thái của kẻ săn mồi, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Nebanon, đôi tay trắng ngọc hiện lên những đường gân xanh vì giận dữ, trong ánh mắt toé lửa sôi sục tâm can. Rất đông đặc, Carol nói mà gần từng chữ một :

__Tên giả mạo khốn khiếp, đến nước này vẫn còn mặt dày để ngồi lên cái ngai vốn không thuộc về mình, người đã giả mạo hoàng thân, hại chết Pharaoh, lập chiếu chỉ giả lên ngôi, cấu kết với Assyria gây nên chiến tranh cho Ai Cập.

Nebanon có hơi giật mình hoảng hốt, nhưng hấn trấn tĩnh cực mau lẹ, rồi bắt đầu đối đáp với Carol :

__Hoàng tẩu chớ có ăn nói xằng bậy, đừng cho rằng đặt điều vu khống như vậy thì dễ dàng lật đổ được ta.

__Đến giờ phút này còn giả biện, người hãy tự thú nhận, trước khi hậu quả khôn lường xảy đến với người.

__Hoàng tẩu, người đừng loạn ngôn như thế, nói mà không có bằng chứng, đừng vu khống cho vị vua tương lai của Ai Cập này, hoàng tẩu thêm muốn vương vị của ta đến phát điên rồi, hoàng tẩu trở thành người điên rồi.

Dân chúng phía dưới bắt đầu hỗn loạn, họ vẫn hằng tôn kính cô gái sông Nile, họ không tin vào vị vua còn chưa tấn phong này cho bằng hoàng phi đã đem lại ảm nọ cho họ bấy lâu nay. Nebanon đảo mắt nhìn xung quanh, hấn cảm thấy nếu cứ để thế này thì dân chúng sẽ bị kích động sớm và với vị trí đứng hiện tại hấn sẽ không xong với họ. Nebanon bèn cố gắng đi tiếp, cố gắng di chuyển thoát khỏi đám đông, có lẽ hấn phải đuổi Carol ra khỏi đây và đưa ngay một tư tể khác lên làm chủ trì buổi lễ.

_Các người còn chờ gì nữa, mau dìu hoàng phi Carol đi nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, lính lệ còn chưa kịp động thủ thì Carol đã đưa lên một vật khiến họ ngập ngừng và dừng chân run sợ. Binh ấn phù được giơ lên cao, vật liệu làm nên nó phản ứng với ánh sáng mặt trời choé lên những tia màu đỏ rực rỡ.

_Ai dám làm càn, nên nhớ hoàng thân Nebanon vẫn chưa chính thức lên ngôi, và ta vẫn còn là hoàng phi, người đứng đầu đất nước này và ta, người được cố hoàng để trao lại binh ấn phù ra lệnh cho các người không được tiến lên nửa bước.

_Hoàng tẩu, đừng có ép ta.

_Vậy thì người cứ thử xem.

Trong thế trận giằng co căng thẳng, người dân phía dưới khiếp sợ không biết chuyện gì sắp diễn ra tiếp theo, bọn quan thần ở trên lại vô cùng thắc mắc, đa phần bọn họ bị vẻ đạo đức giả bề ngoài của Nebanon đánh lừa và với lòng yêu nước của mình, họ muốn có một vị vua anh minh hơn Menfuisu, chứ bản thân họ không phải là phản bội quốc gia, họ đã tin rằng Nebanon chính là một vị hoàng thân xứng đáng hơn theo như lời tiên tri trước đây. Ngoại trừ tư tế Kaputa và một vài kẻ tâm phúc bên phe Nebanon bị kích động, tất cả quan thần còn lại đều muốn bình tĩnh nghe tiếp câu chuyện. Không khí như một sợi dây đàn sắp bị kéo đứt, bằng một phẩy tay của Carol, có một kẻ ăn mặc khá tươm tất, vết thương trên người đã khép miệng và trên cánh tay sọc rải chằng chịt, hắn ta hùng dũng đứng ra trước mặt Nebanon và chỉ thẳng vào mặt :

_Người quen cũ gặp lại, may mắn vẫn còn rất nhớ tao phải không Nebanon.

_Berto, tên phản bội, tại sao người còn...

_Tại sao tao còn sống sau tất cả những gì mày gây ra cho tao sao, tao vẫn còn sống để quay về trả thù mày, kẻ vô ơn.

_Người...

_Tất cả mọi người, hay nghe tôi nói, tên này chỉ là nô lệ, từng là bạn rất thân với tôi, hắn ta tìm thấy một quan tài vàng của công chúa Ai Cập trong sa mạc, rồi dám mạo phạm đến quan tài cao quý đó, đánh cắp vàng bạc và lấy hai món bảo vật, giả làm hoàng thân đi vào triều đình. Trên cánh tay hắn ta cũng có dấu đóng nô lệ như tôi, hắn ta đã tự làm bỏng một bên vai để xóa nó đi. Hắn ta đã cho người ám hại tất cả những ai biết chuyện, vì hắn sợ hắn sẽ bị phát giác trước khi ngồi lên ngai vàng. Còn đây là tất cả bằng chứng hắn cấu kết với Assyria, phản bội cố hoàng để nhằm chiếm ngai vàng.

Berto giơ lên hàng loạt bản đất nung ghi thỏa thuận hay những trao đổi bí mật của hai bên, có ấn tín của Nebanon và của hoàng đế Assyria trên đó, cũng có những vàng bạc trang sức của người Assyria. Dân chúng vốn bắt đầu hoang mang, mấy kẻ được Asisu cài vào bắt đầu la hét lớn kích động mọi người, ai ai cũng xông xáo chỉ trỏ vào mặt vị hoàng đế còn chưa tuyên thệ này. Nebanon đỏ mặt hộc hột trong người, tức giận đến đỏ mặt tía tai, quay sang quát nạt lớn :

_Hoàng phi Carol, người đưa một tên nô lệ vào rồi tạo ra mớ hỗn độn vô căn cứ này chỉ để hạ bệ ta hay sao? Quân lính, không cần nỗ lực gì nữa, xông đến cho ta. Không được để cho mấy kẻ rác rưởi này phá hỏng sự linh thiêng trong buổi lễ của ta.

Bọn lính thuộc quyền Nebanon hồng hộc xông đến, không quan tâm đến binh ấn phù đang trong tay ai, nhưng quân bên phe Carol cũng nhanh chóng tiến lên đối mặt áp chế. Khi binh khí vừa chạm nhau kêu leng keng mấy tiếng, thì đằng sau lưng có tiếng người hô hoán truyền tới, lại là một giọng nói của người phụ nữ đã vào tuổi ngũ tuần.

_Tránh ra.

Đám đông bị lính tách ra làm hai phía như dòng nước bị rẽ đôi, Nafutera dẫn đầu hộ tống một quan tài hoàng gia bằng vàng tiến vào thần điện, người dân vừa cúi người vừa kháo nhìn nhau, đội hình quan viên phía trên trở nên lộn xộn hơn bao giờ hết. Nafutera vừa đi vừa đồng dục nói to những gì mình cần nói, với câu chuyện gần hai mươi năm về trước :

__Tên nô lệ đáng chết, năm đó tiên đế xuất cung, gặp được một nữ tử ngoài cung, sau đó người sủng hạnh bà ta và hai người có một cô công chúa, tuy nhiên khi chưa kịp tấn phong thì cả hai đã bị bệnh và qua đời ngoài cung. Vì điều lệ hoàng gia, tiên đế không thể đưa họ về khu lăng mộ hoàng tộc, nên đã bí mật mai táng họ trong những quan tài hoàng gia phía tây sa mạc, nào ngờ các người dám lật mộ, lấy cắp di vật tiên đế để lại, mạo nhận hoàng thân. May mà ngoài để lại di vật, tiên đế còn bí mật cho ghi chép trong văn kiện mật thất của hoàng gia, mong muốn hoàng đế Menfuisu sau này tìm cách truy phong họ, vì chuyện đã xưa cũ, lại không có ai trong triều đình biết chuyện này, nên cố hoàng đế Menfuisu cũng không xem xét kỹ lưỡng trong văn kiện mật của hoàng gia.

__Không thể nào, nếu đã là bí mật, vậy vì sao bà lại biết...

__Là ta đã tìm được văn kiện bí mật ấy. Phòng văn kiện đó chỉ có người có quyền lực cao nhất được bước vào, người chưa phải hoàng đế, lại không nghĩ trong đó có thứ phản lại người, nên dĩ nhiên người không thể lấy được nó.

__Hoàng phi Carol, cô dám chống đối lại ta.

__Còn đây, Meku trước khi chết vì bị đầu độc trong phòng giam, đã cố gắng ghi lại bằng máu ở vạt áo trong của mình, chỉ đích danh thủ phạm là người.

Nebanon nhìn vật chứng mà thở hổn hển, mặt bắt đầu tái xanh, mấy viên quan ủng hộ hắn bắt đầu gặng hỏi hắn đủ điều, họ liên tục đưa ra những thắc mắc làm hắn hoang mang và không biết trả lời thế nào để không bị nghi ngờ hay quay lưng. Asisu đứng trên đỉnh cao theo dõi màn kịch hay được dàn dựng công phu, tình tiết diễn biến làm nàng không khỏi hồi hộp nhưng vô cùng ưng ý. Mấy tên hộ vệ người Ai Cập phía sau nàng cũng bồn chồn mà theo dõi mọi động tĩnh đang xảy ra.

Trời bắt đầu có mưa, mưa lất phất nhẹ nhàng, nhưng mọi thứ bên dưới hay phía trên đều không có dấu hiệu di chuyển, quân đội thành hang rào bao vây, áp chế người dân, Nebanon đang huy động một nửa phiên quân tấn công các quan thần và quý tộc không theo mình, hắn bắt ép tất cả để hắn được tuyên thệ và cướp lấy ấn tín quyền lực của Pharaoh. Quân lính trung thành nghe theo binh ẩn phù Carol đang cầm, xông đến bảo vệ mọi người, nhưng lực lượng khá chênh lệch, nên tình hình trong thế giằng co mà cán cân dần nghiêng về phía Nebanon. Asisu quan sát, thấy tình hình căng thẳng tột độ, đã có sự đổ máu và xô xát nặng xảy ra, tiếng kêu khóc bắt đầu vang dội, mưa lại càng lúc càng nặng, mây đen phủ cả một bầu trời u ám. Asisu siết dây cương kìm ngựa trong tay, vừa lo lắng muốn xông lên nhưng lại không được.

Mưa bây giờ như thác đổ, ào ạt hoà lẫn với âm thanh chống chọi phía dưới, mùi máu trộn vào mùi đất xông lên, Nebanon đang cầm gươm xông đến ranh giới bàn thánh, quan lại chạy tán loạn, có kẻ bị đâm ngay tay, Carol đang chật vật chạy sau bàn thánh. Ngay lúc này, Asisu thốn thức, khi mà nàng sắp không chịu đựng được nữa thì Minuê kịp lúc chạy đến chỗ nàng, gạt đầu xác nhận mọi chuyện đã ổn.

Trong cơn mưa đường như có bão tố, trên bầu trời xuất hiện một tia sét, đánh thẳng một đường chói loà và vang dội vào ngay điện thần Amen, tiếng kêu vang như sự tức giận của thần linh, sự loé sáng như một cơn thịnh nộ. Asisu giật bắn mình, bất ngờ giật lùi ngựa mấy bước, nhìn về phía sét đánh, nó như một tín hiệu từ thần linh đưa xuống, cho thấy Người vẫn hang dõi theo thần dân của Người. Người dân nằm rạp xuống né tránh hoảng sợ, rồi ngay khi họ ngược nhìn lên, họ thấy từ trên cao, một nữ nhân xa xa không rõ mặt, kêu hùng cưỡi ngựa ô xa, đứng ở một nơi gần như giao hoà giữ trời và đất.

Một tiếng hí vang của con ngựa ô đen, nữ nhân cười trên lưng phất cao một lá cờ, hiệu triệu cả một đội quân hiền ngang tựa kiếm sắt tiến vào. Carol hét lớn chỉ về phía Nebanon, kẻ cũng đang ngỡ ngàng và chết trân trước hình ảnh oai hùng vừa rồi :

__Thần linh đang cho sứ giả xuống trừng phạt người.

Vừa khi nghe được điều đó, người dân và mấy tên quan thần cũng hò reo vui mừng, họ được sự kích thích của người Minuê cài vào, bắt đầu cầm những viên đá xung quanh và chọi vào mấy tên lính của Nebanon, quân đội mang giáp sáng choang của Asisu tràn vào, họ tránh tổn thương người dân và tấn công kịch liệt, đánh nhau với đội ngũ phe Nebanon. Tiếng vũ khí hùng hục kêu lên, sôi sục nóng bỏng như long người giữa cơn mưa lạnh lẽo. Từng hạt mưa như kim chích quân thù, nhưng lại như nguồn lực dâng trào thúc đẩy trong tim người Ai Cập.

Đó, là một trận huyết chiến, máu đã đỏ, người đã đi...

38. Tiêu Diệt Kẻ Thù

Asisu ngồi trên lưng ngựa, ngẩng cao đầu dưới làn mưa như xối. Trận chiến nàng ngày một căng thẳng hơn, cục diện trong thế cân cân bằng nhau, chỉ cần một bên sơ hở liền tự tạo cho mình cơ hội đi vào chỗ chết. Bụi đất hòa tan vào từng giọt nước thuần khiết, máu người vung vẩy như tóe nước. Phụ nữ và trẻ em tên mặt bê bết bùn đang cố bám vào tất cả những thứ có thể bám mà gào la, cố gắng nấp mình sau lưng mấy binh lính triều đình và trốn ở mọi chỗ, cuộc chiến hôm nay cam đoan sẽ thể trở thành nỗi ám ảnh nhất trong suốt cuộc đời của họ. Một bộ phận người dân và quý tộc không có khả năng chống đỡ đã quỳ hướng về phía Asisu và kêu gào mong được sứ giả của thần giúp đỡ.

Đôi bên giữ vững thế trận đến tận nhiều canh giờ liền, cho đến khi chỗ Carol vì chạy loạn đã tạo ra sơ hở, ngay chỗ tế tướng Imphotep có một khoảng trống, vừa chỗ để Nebanon phóng mình nhảy vào, hấn thuận thế xô ngã vị tế tướng già, khiến Carol lo lắng chạy đến, hấn ném dao ngay trước mũi chân để cô giết mình mất đà, lơ lửng ngọc tỷ và vương miện quyền lực của Pharaoh, hấn thừa cơ cướp lấy rồi đu mình lên một con ngựa nâu gần đó, mặc dù Unasu và Carol đã lao mình ra ngăn cản đủ đường, nhưng rốt cuộc vẫn là Nebanon nhanh hơn. Ngay lập tức, hấn lệnh toàn quân rút lui, quay về hoàng cung thật nhanh trong sự chết lặng và sợ hãi tột độ của những người còn lại.

Trở về hoàng cung, ở đó sẽ có một đội quân tiếp viện giúp đỡ cho hấn, dù cho bên Assyria không phải đến ngay tức khắc thì binh lực trong cung của hấn vẫn đủ khả năng khống chế tình hình trong một thời gian kịp cho viện quân. Chính vì vậy nên tất cả mọi kế hoạch xếp đặt tiêu diệt hấn là đều vào ngày hấn tạm xa hoàng cung, hấn buộc phải chia quân làm hai, một trấn giữ hoàng cung và một theo hấn đến thần điện đăng quang, cho nên gần như mất đi một nửa binh lực. Asisu theo dõi tình hình thấy có biến liền nghiêng rắng tức giận. Mọi thứ được sắp xếp để giết Nebanon tại đây, nếu hấn trốn khỏi, muốn giết hấn sẽ rất khó, lại tổn thương thêm mạng người.

Lúc này trời đã ngớt mưa, rồi tạnh hẳn. Nhưng đã là đến buổi chiều. Họ đã chiến đấu rất lâu, để rồi cuối cùng chiến thắng lại vượt mất vào phút cuối cùng.

Asisu lập tức phát lệnh chia quân rượt theo, đích thân cũng thúc ngựa về phía hoàng cung Thượng Ai Cập. Minuê nhượng mắt nhìn về bóng dáng nữ hoàng đang tự chui đầu vào chỗ nguy hiểm, liền xoay mình giết vài ba tên lính rồi hạ lệnh dời quân tấn công vào hoàng cung. Binh lính đang có tinh thần dâng cao theo đà chiến thắng, người dân mang trong mình sự phẫn nộ, liền hùng hực khí thế đánh đuổi tên phạm nhân trèo cao.

Trong thoáng chốc đã thấy tràn khắp ngõ ngách là người dân nổi dậy, bước đi rầm rập mạnh mẽ, những đường lớn phủ đầy binh giáp vũ khí giáo mác keng keng sáng choang chọc trời. Nhìn từ trên cao, Thượng Ai Cập như một người đã chết, nay mạch máu chẳng chít lâu nay nguội lạnh bỗng chốc bắt đầu phập phồng thức giấc, máu dần được bơm về tim, một sự mong chờ cho việc hồi sinh, cũng giống như những người đang túa tràn mọi nơi, tấn công hoàng cung, chống lại kẻ thù mong muốn mang lại một sự sống mới cho Ai Cập. Phía bên ngoài cổng thành, cửa thành được người dân và phe Asisu mở thuận lợi, không cần một mũi giáo, viện quân từ Hitaito vẫn có thể ung dung tiến vào.

Tốc độ của Asisu lệ thuộc vào kỹ thuật cưỡi ngựa và né những đợt tấn công, nên dĩ nhiên khoảng cách với Nebanon ngày một xa. Vì vậy khi hoàng cung đóng cửa chính, Asisu đã không kịp lao theo Nebanon vào, đành chờ Minuê đến nơi rồi cùng thương thảo, viện quân Hitaito mặc dù đã vào thành, nhưng không phải nói tới là tới chỗ nàng liền. Trận chiến lần này đang đứng trước bờ vực thất bại, không phải Thượng Ai Cập nguy hiểm, mà là Hạ. Vì nếu để thời gian khống chế được Thượng càng lâu, thì kế hoạch ở Hạ càng lỏng lẻo. Cuối cùng, Asisu đã ra một nước đi không ngờ tới.

Toàn bộ đội quân, kể cả viện quân, chia ra làm hai nhánh, một nhánh tấn công trực tiếp hoàng cung, một nhánh rẽ về hướng quân Algon đang đến, phần còn lại trong thành, kích động người dân để họ xử lý nốt đám lính cò riêng của mấy vị vương gia, hầu gia gì đấy. Còn riêng Asisu, nàng sẽ tự mình đột nhập vào theo lối chạy trốn của hậu cung. Nàng không thể chờ đợi, bất chấp lời can ngăn đủ điều, rốt cuộc Minuê đành phải

theo nàng cùng đi. Cả hai nhanh chóng cải trang thành mấy cô cung nữ, rồi di chuyển thành thực đến lối sau hoàng cung.

Bây giờ đã là buổi tối, bầu trời đen như mực. Văng bên ngoài hoàng cung vẫn là tiếng đao kiếm múa vung cùng âm thanh hô hoán trong chiến trận.

Ở ngay cổng ra của hậu viện, dòng người xô bồ, kẻ muốn ra chẳng được, người đứng chặn không xong. Mấy cô cung nữ ẻo lả đang quần trên người mấy loại vải lụa mỏng, đang xóc xếch vì chạy loan, Asisu nhanh chóng lướt mình vào trong cái đám lố nhố đó, Minuê đi theo ngay phía sau, họ vờ la toáng lên rồi cũng chạy, nhưng là chạy ngược vào trong. Họ không mấy khó khăn khi đi xuyên qua hậu viện bởi khu này cực kỳ hỗn độn, người ta chỉ lo chạy, chứ không còn tâm trí để ý đến người khác, lính canh cũng bị điều đi tất để bảo vệ cho Nebanon, mấy cây đuốc thấp sáng chiếu rọi lên một bức tranh tấp nham.

Vấn đề nan giải ở đây chính là đến chính điện. Bọn họ tuy quen thuộc đường xá, nhưng không thể nào chỉ có hai người cứ thế xông qua ba vòng vây chặt chẽ. Vì vậy, họ đã nấp bên ngoài gần một canh giờ mà vẫn không thấy có bất kỳ sơ hở nào để lọt vào trong. May mắn thay, lính canh đã bắt đầu đổi phiên gác, Asisu chớp lấy thời cơ để đi vào. Đáng lý họ có thể thành công, tuy nhiên chính chiều cao của Minuê đã đánh động binh lính. Một tên đội trưởng trông có vẻ khôn ngoan hơn đám khù khờ còn lại, nhíu mày gọi :

__Hai người là cung tỳ sao? Muốn đi đâu?

Asisu giật thót mình, tim gần như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Run rẩy trả lời :

__Chúng tôi đến theo lệnh của hoàng thượng.

__Theo lệnh?

__Vâng.

__Người đi theo phía sau người có dáng vẻ thật không bình thường, ta chưa từng thấy nữ nhân nào mà thân hình cao lớn như thế. Mau mở khăn choàng cho ta xem mặt.

__Quan gia, mặt cung nữ này rất xấu...quan...

__Haha, tốt nhất nên cầu nguyện đi, ta biết các người là kẻ địch, với tình hình hiện tại tại tân hoàng đế làm gì có thời gian kêu các người tới. Nãy giờ ta chỉ hỏi các người để giết thời gian nhằm chán thôi, còn giờ, chuẩn bị chết đi.

Minuê nhanh trí vội vã quay người, vung tấm áo choàng vào khiến nó tạt vào mặt tên đội trưởng kia, nhân lúc hấn còn choáng váng và bị tấm áo choàng che mờ, Minuê cùng Asisu lập tức chạy ngay đi. Tuy vậy, họ đã bị chặn bởi một toán binh lính kịp thời sau những lời la lối của tên đội trưởng kia. Minuê rút kiếm ra để đối mặt, họ bị bao vây tứ phía, Asisu nấp sau lưng Minuê y hệt một con mèo nhỏ hoảng sợ, mỗi nàng run bần bật lên, nỗi ám ảnh về những cuộc ám sát trong quá khứ dường như lại diễn ra trước mắt.

__Minuê, ta lệnh cho người hãy tìm cách chạy trước đi, đừng màng đến ta, ta sẽ thu hút chúng và giúp người đi.

__Nữ hoàng...thần..không...

__Ai Cập còn đang chờ người, Ai Cập cần có người bảo vệ.

Minuê còn chưa kịp nói thêm thì bọn chúng bắt đầu tấn công, Một mũi thương quệt ngang qua hông Minuê, hấn cố dùng lực nơi mũi kiếm gạt ra, đồng thời kéo người con gái kề bên xoay thuận theo chiều mình để né tránh một mũi thương khác đang lao tới. Một người cho dù võ công giỏi đến mấy, cũng không thể thắng nếu chống đỡ với quá nhiều người và còn phải bảo vệ một người không biết võ công. Minuê ngày càng thất thế, trong khi đó Asisu bị mất đã ngã xuống một bên hành lang. Quân lính càng dồn tới, nàng vừa hốt hoảng bỏ lui ra sau, tay chống trên nền đất sượt một mảng dài. Hơi thở gấp gáp và hàng loạt những cử động cố chống cự cho sự sống còn của mình, nàng ra sức tập trung sự chú ý của mấy tên lính, mong muốn Minuê có một tia may mắn trở ra. Nàng, mấy lần bị xô té rồi lại đứng lên, bị hất đổ rồi lại trỗi dậy, kiên cường hất mấy mũi thương. Một cô gái cô độc chống chọi, giống như một bông hoa đơn lẻ cố gắng đương đầu với bão táp. Trên tay nàng đã bị xệt vài vết dài, thẳng tắp, được ướp bằng máu huyết đỏ đỏ ra. Mồ hôi trộn với máu quệt trên mặt, đôi chân đã sắp không còn vững vàng.

Một người không đầu lại vạn người.

Một tia lóe sáng, một mũi gươm như chọc vào mặt trăng, nhắm thẳng hướng đến trái tim Asisu.

Asisu nằm sóng soài trên đất nhắm mắt lại chờ đón cái chết. Nếu đã cố hết sức mình mà vẫn không được, thì buông tay thôi, hy vọng huyết mạch còn lại của hoàng gia là Minuê có thể cứu được Ai Cập.

Trước mũi nàng đã nghe hơi lạnh của kim loại, có cả mùi tàn nhẫn của đồ vật vô tri. Dù sẵn sàng để chết, nhưng tiềm thức và bản năng con người vẫn khiến nàng khao khát được sống.

Asisu đã chờ đợi, nhưng rồi thứ chạm vào nàng không đem lại sự đau đớn, nó, không phải là gươm đao. Mà là một sự ấm áp.

_Chuyện gì vậy, tại sao lại ấm áp đến vậy, là vòng tay của ai lại ấm áp đến vậy.

Asisu lúc nàng mới mở lớn mắt nhìn. Mái tóc nâu giấu sau cái mũ Babylon và dáng người này, khuôn mặt giảo hoạt mà đôi lúc rất chân thành, nàng chắc chắn cả đời cũng không quên.

Là Ragashu.

Tại sao, Ragashu lại ở đây?

Hắn ôm nàng trong lòng, vung kiếm dứt khoát mạnh mẽ đẩy lui bọn lính bảo vệ nàng. Unasu và một toán lính khác cũng đã tới cùng chiến đấu giúp đỡ. Từ trước đến nay, nàng đã quen một mình đối chọi với quân thù, chưa từng nghĩ có một ngày, có một người cùng mình gánh vác, được bảo vệ che chở lại tốt đến thế này. Thật là tốt...

_Tại sao hoàng thượng tới đây.

Ragashu không đáp lời, chỉ chăm chăm ôm chặt nàng trong tay, cứ thế chiến đấu với mấy tên lính quèn đang dần đuối sức. Lát sau, khi chúng đã vãn dần, và chuyển sang tập trung tấn công phía Unasu cùng Minuê, Ragashu lặng lẽ nhìn Asisu rồi lên tiếng :

_Ta đã đi, nhưng đã quay lại, ta muốn được một lần sống thật trong đời ta.

Asisu bám lấy cổ áo Ragashu, rồi nhướn mặt đối mặt với hắn.

_Ai nói chàng được quay lại.

_Ta sẽ làm những gì ta muốn, ta không phải thuộc hạ của nàng.

_Thiếp đã hạ quyết tâm, cho nên, xin chàng đừng làm lung lay nó. Rõ ràng thiếp đã hạ được quyết tâm, ai cho phép chàng làm lung lay nó.

_ASISU.

_Chà, màn hội ngộ cảm động nhỉ.

Người vừa phát ra tiếng nói gần như thu hút được tất cả ánh mắt nhìn trong chốc lát. Cuối cùng, Nebanon cũng đã chịu lộ diện, hắn ra ngoài và không quên dẫn theo các đội cung thủ dày dặc. Miệng cười nham hiểm hướng về phía những người đang gây náo loạn muốn giết hắn. Trên người vận nguyên triều phục của Pharaoh Ai Cập, đầu không đội thềm nguyền mà đã đội vương triều, mùi hương chỉ dành riêng cho vua nhưng sao chỉ nghe chung quanh hắn toàn là sự thối tha. Asisu giận đến nổi hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, một hành động rút thanh đao nhỏ ngay hông Ragashu không lường trước được của nàng khiến tất cả giật mình. Một loạt cung thủ chia về phía Asisu, trong khi đó vị nữ hoàng trẻ tuổi đang chạy băng băng đến gần chỗ Nebanon bất chấp ý thức được mọi nguy hiểm đang chia vào mình, ngay cả cú chụp huyệt của Ragashu cũng không đánh động được nàng.

_Không cần bắn, ta muốn trực tiếp xử lý với huyết mạch duy nhất còn lại của hoàng gia Ai Cập. Hoàng tử Asisu.

_Câm miệng lại tên nô lệ khốn khiếp và đừng bao giờ gọi tên ta từ cái miệng thối tha của ngươi.

Được lệnh của Nebanon, toán quân đông như lũ kiến chạy mưa bắt đầu lui qua Asisu và bắt đầu bắn tên vào những người bên dưới. Trái với không khí sục sôi né tên phía dưới, ở phía trên không động những cung

không hề yên bình, Asisu trừng mắt nhìn Nebanon, mỗi một bước đi tiến đến gần nhau của họ đều vô cùng thận trọng.

__Hoàng tử, em trai mình lên ngôi, không vui sao, hay vì ta không phải là Menfuisu nên tỷ không hài lòng.

__Hoàng tử, người mà hoàng tử yêu đã đòi giết hoàng tử, dung túng cho con tiện nhân, hại đến Ai Cập, ta chỉ là làm những gì mình nên làm thôi.

__Tỷ khá lắm, một người con gái mà thao túng tất cả để lật đổ một người có binh lực hùng mạnh. Đó là chuyện không thể nào. Ta tự hỏi ai là người đứng sau tất cả, ai có thể bày ra kế hoạch và điều khiển được Carol hay Minuê. Tỷ thật xuất sắc, nhưng tỷ sẽ không bao giờ giết được ta đâu.

Asisu càng lúc càng đi đến gần, gương mặt đanh lại, những vết máu còn vương trên mặt kết hợp với tia đỏ bắn lên trong mắt, đột nhiên nàng giơ cao thanh kiếm, khiến nó như một tinh tú giữa bầu trời bị bao phủ bởi mây đen, trông nàng thật đáng sợ, tưởng như nữ thần Ammit (nữ thần nuốt những linh hồn bị kết tội) đang giơ đao đoạt đi linh khí con người.

Từ bên ngoài cửa hoàng cung, đã nghe tiếng hò hét của quân lính phá vỡ xông vào. Trong đoàn người tiến công, có cả hoàng tử Hitaito trực tiếp chỉ huy.

Nebanon cũng rút bảo kiếm chuẩn bị giết Asisu, tuy nhiên nàng chỉ giơ kiếm lên mà không có ý định đâm. Nàng đột ngột la lên giữa trời rộng, đó là một lời nguyện khảng khiếp. Thân là đại tư tế của Ai Cập, hiểu được quyền năng hồi sinh, cũng sẽ biết được cách thi triển lời nguyện.

Trên cao, thần linh như đáp lời, gió từ đâu thổi cuộn cuộn, đến ngay cả lửa trên ngọn đuốc lớn cũng bị dập tắt. Gió thổi tạt vào người như muốn hất tung họ đi. Sông Nile có động, từng dòng nước chảy đập vào bờ đá mạnh mẽ như đang gào thét. Nebanon bắt đầu hoảng sợ, nhìn về phía Asisu như con mồi đang sợ kẻ đi săn vào ban đêm. Váy áo của Asisu tung lên, bắn tóe ra xung quanh những giọt đo đỏ chảy từ tay nàng.

Vị thần khát máu...

Nebanon ớn lạnh dọc xương sống, nhưng không quên cầm chặt thanh kiếm trong tay. Khi quân lính đã tràn được vào phía dưới thềm, họ liền bị thu hút bởi một cảnh tượng, họ chỉ không nhìn thấy rõ là ai, gương mặt thể nào bởi không đủ ánh sáng và quá xa, ngay cả bên Ragashu, Minuê và Unasu cũng ngừng việc bắn hay né tên để nhìn về phía đại diện trên cao. Izumin đang mặc giáp chiến phong trần hô hoán giữa chốn chiến trận ba quân vừa nhìn thấy đã dừng lại ngăn người xem, mái tóc bạc tạt mạnh theo áo choàng.

Nebanon đâm mũi gươm về một người trông như sứ giả của thần linh, huyền ảo và uy nghiêm. Tuy nhiên, nữ thần đã bắt lấy mũi kiếm ấy, nắm chặt trong tay, máu trong lòng bàn tay qua không gian thiếu ánh sáng như một chất lỏng đen, nhỏ từng giọt có thể thấy rõ. Trong mũi dao nhỏ dường như chứa rất nhiều cảm thù trong đó, chứa tất cả những uất hận của nàng, người dân và cả Menfuisu.

Asisu đồng thời lúc bắt kiếm hất, thuận thế khiến hất hơi mất đà chúi về phía trước, thật nhanh vung dao thật mạnh, đâm vào ngay trái tim Nebanon.

Người người từ xa xa đều nhìn thấy, thần linh đã giáng phạt kẻ có tội. Nữ thần đã giết chết kẻ phản bội.

Nebanon khi bị đâm cũng nắm lấy tay nàng vẫn còn đang cầm thứ đâm vào tử huyệt của hắn, nàng ghì chặt kiếm hắn trong tay. Nebanon nhìn Asisu, hiện lên một ý cười khinh miệt trong mắt, ngay khi khóe môi hắn nhếch lên, hắn chạy lao thẳng vào người nàng, kéo nàng lui lại sát bờ tường thành cùng hắn, đến khi lưng nàng chạm vào bờ tường đá lạnh, nơi này hướng xuống thẳng sông Nile phía dưới.

__Nếu muốn ta vẫn muốn kéo tỷ cùng chết, nếu ta không có được Ai Cập, huyết mạch của hoàng gia cũng phải bị diệt vong.

Nebanon thở gấp, rồi dùng hơi thở cuối cùng kéo theo Asisu nhảy xuống phía dưới tường thành. Trước khi nhắm mắt, hắn chỉ thấy nụ cười đáng sợ của Asisu, và thật lạ trông nàng không có vẻ gì là bám víu vào

tường thành mong được sống. Bất chợt, hắn thấy có gì đó không đúng, nhưng rồi cuộc, hắn đã tắt thở trước khi nghĩ tiếp được chuyện khác.

_KHÔNG, Asisu

_NỮ HOÀNG...

Ragashu và Minuê chạy lên chỗ tường thành trước tiên. Ragashu cố gắng chạy hết tốc lực, nhưng đã quá trễ, hắn, lại một lần nữa chụp hụt, chỉ có miếng vải phục trang trên người nàng. Hắn nhìn xuống phía dưới và gào thét. Ragashu đã thấy Asisu ngược lên nhìn mình tha thiết, môi cười mím dịu dàng, trước khi bóng dáng đó bị sông Nile sâu hút vào trong không gian đen ngòm.

Mặc cho bên trên gào thét, Asisu thả mình rơi vào dòng sông mẹ của Ai Cập, tựa như đứa con được mẫu thân ôm trong vòng tay ấm áp. Tuy nhiên, đúng như dự tính của Asisu, Atorat và một vài thủy binh Ai Cập theo như thỏa thuận đã đợi nàng sẵn, một bàn tay quần lớp khăn mỏng quanh mắt nàng, rồi lặng lẽ lặn sâu dưới sông ôm nàng đi khỏi đó, xuôi dòng cách đây không xa, Carol đã đợi bên bờ sông chờ tiếp cứu nàng.

39. Tạm Biệt Ai Cập

Bây giờ đã là nửa đêm, sông Nile hôm nay cũng không yên bình như mọi lần, nó dường như cũng đang nổi lên cùng với người dân mà nó hằng bao bọc bấy lâu nay. Mặt trăng cũng đau lòng mà dần dần lặn trốn sau mấy đám mây. Chập chờn đâu đó xác mấy con côn trùng la liệt.

Đêm nay Ai Cập khói lửa rực sáng.

Trái với sự hỗn loạn của chiến tranh bên ngoài, ở một ven bờ khá hoang vu, cách sông Nile một khoảng đủ gần, có một cái chòi nhỏ nhưng vô cùng kín đáo, được thắp sáng bởi một ngọn đuốc nho nhỏ, leo lét và mấy cái đèn dầu thực vật lạ lùng do cô gái tóc vàng tự chế, thực ra nó chỉ đủ để nhìn thấy rõ đồ vật, chứ không thể lan rộng cho bên ngoài biết nơi đây có người, bên trong phòng duy nhất đã để sẵn một lò sưởi nhỏ cùng với vài bình hương, giường cũng được chuẩn bị rất chu đáo. Carol ăn mặc đơn giản ngồi sẵn trên chiếc ghế kê bên lò sưởi chờ đợi cùng với một vị đại phu trẻ tuổi, Hassan. Mấy lính hộ vệ đứng rải rác ẩn mình trong mấy bãi lau sậy chung quanh.

Xuôi theo dòng chảy, Atorat cùng đội thủy binh Ai Cập đưa Asisu đến gần căn chòi đó, tuy nhiên theo như giao ước, Atorat phải trao lại cô gái trên tay cho đội thủy binh chứ không được trực tiếp đưa vào. Đến giờ phút này, hắn vẫn không biết Asisu là ai, có địa vị cao quý như thế nào, chỉ mang máng biết nàng là tiểu thư quý tộc bị hại trong chiến tranh. Sau khi giao lại nàng cho đám thủy binh run như cây sậy mỗi lần nhìn hắn, Atorat quay lưng đi về hướng ngược lại. Từ giờ phút hoàn thành giao ước cuối cùng này, Minoa được xem là chính thức nằm trong tay hắn.

Asisu cả người ứa sống và hôn mê bất tỉnh, máu từ lòng bàn tay tan vào trong nước sông đang dẫn dụ mấy con cá sấu bằng mùi tanh của nó. Bình thường khúc sông này không nhiều cá sấu, nhưng nếu có món ngon thì chúng sẽ không ngần ngại tập trung đông đủ. Vì trời quá tối nên thủy binh không hề thấy rõ được thứ gì sắp bu lại gần mình, họ chỉ thi thoảng giật mình quay lại phía sau và có cảm giác như ai đó đang nhìn mình. Kỳ thực chỗ này chỉ còn không đầy một dặm là đã tới căn chòi, nhưng vì không còn một người dẫn đầu mạnh mẽ như Atorat đảm bảo nên họ đâm ra sợ đủ thứ trên đời.

Ngay khi người đầu tiên trong đám thủy binh đặt chân lên bờ, thì bỗng có tiếng đập nước thật mạnh từ phía cuối hàng, tất cả đều giật bắn mình quay vội lại, liền có một tiếng cấn xé lớn khác ràn rạt trong làn nước lạnh. Bọn họ đều rút vũ khí, vây quanh người đang ôm nữ hoàng, đôi mắt cố gắng mở lớn hết cỡ. Ngay trong dòng sông lạnh ngắt và không gian đen hui hui, mấy cây lau xào xạc và động tĩnh không rõ nguyên do, như vậy chẳng khác nào đang bị thần chết vờn xung quanh, nếu có chiến đấu chẳng khác nào đánh vào hư vô.

Tiếng đập nước lại vang lên, họ cố gắng gọi tên từng thành viên nhưng rồi chỉ đáp trả lại là sự yên lặng đến đáng sợ. Họ cố gắng áp sát vào Asisu, chậm chạp từng bước một dè chừng, cố gắng đưa nữ hoàng lên bờ nhanh nhất. Càng lúc mùi máu càng tăng cao, nồng đậm như trái chín đầu mùa, cái thứ mềm mềm mà hình

như có gai lướn qua da thịt một người, vị thủy binh này la toáng lên khiến mấy người còn lại cũng cuống lên theo và hầu như mất đi vẻ bình tĩnh đang hết sức nín giữ từ này đến giờ.

Ngay khi dội lên tiếng đao kiếm chém tán loạn trong nước, mấy hộ vệ đang ẩn trong đám lau bắt đầu xuất hiện, quan sát tình hình và trợ giúp. Carol cùng Hassan cũng chạy ra bên ngoài xem xét tình hình, lúc này, ánh lửa từ ngọn đuốc hai người cầm ra mới trở thành nguồn sáng yếu ớt duy nhất. Mọi chuyện khả quan hơn khi người ta nhìn thấy được, nhóm thủy binh liên tục dùng kiếm kết hợp với cung tên được bắn từ trên bờ xuống, Carol chết sững người trước cảnh tượng kinh hoàng này, một vài lính thủy binh đã bị chúng xé xác, còn chị Asisu lại đang bị bao vây. Lát sau, bọn chúng tản ra dần, nhưng không từ bỏ cơ hội đón mồi, những người trên bờ quyết định lao mình xuống một phen. Cuộc đấu giữa người và vật rất kịch liệt, có mấy con bị đâm vào giữa đầu mà chết, có con lại vũng vẩy giữa ba bốn người. May mắn thay, Asisu đã được lên bờ cùng người cuối cùng cũng được cứu thoát. mặc kệ có chuyện gì xảy ra, bọn họ bắt đầu đốt những cây đuốc lớn rồi ném về phía bầy cá sấu đang nhăm nhe muốn lên bờ.

Carol vừa chạy vừa nắm tay Asisu vào trong căn chòi, cứ nghĩ mọi chuyện sẽ ổn, chỉ cần nhờ Hassan kiểm tra lại sức khỏe cho chị sau khi chị nhảy vào nguy hiểm như vậy cho đảm bảo, nào ngờ tự đứng trên bàn tay lại có vết thương, người thì bất tỉnh, rồi còn lũ cá sấu. Sau khi Asisu được bế cẩn trọng nằm lên giường, Carol vừa khóc vừa hối thúc Hassan xem xét, bản thân chuẩn bị bị nước ấm. Vừa ra đến cửa, một tên lính chạy vào bẩm báo :

_Hoàng phi, nữ hoàng Asisu đã đến đây, theo như kế hoạch phải bắn pháo hiệu...

_Người bắn gì thì bắn đi, ta không có tâm trạng quan tâm mấy việc đó nữa.

Nói xong, Carol chạy đi kiểm nước sạch, không ngoái đầu nhìn tên lính lấy một lần.

Pháo hiệu được bắn lên cao, từ chỗ hành lang thần điện bên đại điện thành Giza có thể nhìn thấy rất rõ, Ari đứng ngẩn đầu quan sát mỉm cười với tướng quân Nakuto, việc dụ dỗ mở các cuộc vui thâu đêm và vấn đề hạ độc cho quan quân Babylon đã hoàn thành tốt đẹp từ yến tiệc tối nay, nữ quan Nafutera cũng đã lo liệu bọn quân canh ở biên giới, từ lúc tiệc tàn đến tận bây giờ họ đã đi qua đi lại lo lắng ngóng đợi rất lâu, Nakuto gật đầu ra hiệu bắt đầu cuộc tấn công giành lại tự do cho Hạ Ai Cập.

Khoảng hai canh giờ sau, trong căn chòi cũ kỹ ven sông, cô gái tóc vàng và đại phu đang ngồi túc trực bên giường vị nữ hoàng còn đang hôn mê, vết thương trên bàn tay được xử lý gọn ghẽ và băng bó chu đáo. Lúc này khi kiểm tra, Hassan đã vô cùng ngạc nhiên vì vết thương khá sâu, nhưng nhờ có nước sông Nile rửa trôi mà nó không bị nhiễm trùng, ngược lại còn dễ dàng cho đại phu cầm máu, Carol thở phào nhẹ nhõm khi biết người mẹ sông Nile vẫn đang che chở cho con cái mình. Tuy nhiên, Hassan còn phát hiện ra một chuyện, hẳn nói nhỏ gì đấy với Carol và cả hai cùng mang một gương mặt ngạc nhiên, thoáng chút trở nên lo lắng.

_Có lẽ nữ hoàng đã chuẩn bị từ trước, bà ấy vẫn muốn bảo vệ nó.

_Cũng phải, may mà không sao cả. Tuy hôn mê nhưng không phát sốt.

_Thần đi chuẩn bị thuốc.

_Anh đi nhanh đi Hassan.

Hassan đi ra ngoài nấu thuốc, ôm theo một mớ đồ ướn nặng trĩu và mấy tấm vải mềm Asisu dùng để đỡ người. Carol ngồi lại chăm sóc cho chị, cứ như vậy cho đến rạng sáng ngày hôm sau.

Một ngày mới không bình yên lại đến, Carol vẫn chưa nghe bất kì tin tức gì quân lính báo lại, Asisu cũng chưa tỉnh, Hassan đã đi nấu một bát thuốc mới, cô đi ra ngoài để hít thở không khí. Xem ra hôm nay trời rất muốn mưa, Carol giặt mình khi nhìn tàn tích từ vụ việc tối qua, bãi lau đã bị lửa bén thiêu rụi, một vài mảnh vải dính máu trôi lên bờ, và cá sấu nằm ngửa phơi thây, cảm thấy buồn nôn bèn quay lưng đi vào nhưng vừa kịp lại thấy được một vật nên chạy ngay đến đó kiểm chứng. Áo choàng của Nebanon và viên ngọc đính trên vương miện Pharaoh bị rơi ra, cô không khỏi xanh mặt.

Đến giữa trưa, Carol càng lúc càng lo lắng khi vẫn không nhận được tin tức gì, khung cảnh yên bình đến đáng sợ. Nhưng Asisu đã có dấu hiệu trở mình và tỉnh lại. Carol mừng rỡ, có một tia phấn chấn trong lòng.

_Chị, chị đã tỉnh.

_Đã lúc nào rồi?

_Đã giữa trưa, pháo hiệu cũng đã bắn đi từ nửa đêm qua.

_Vẫn an toàn chứ.

_Chị, chị không nên mạo hiểm như vậy.

_Vẫn an toàn chứ?

_Dạ, rất may, vẫn ổn.

Asisu thở dài, đôi môi trắng bệch ngồi dậy trong lúc Carol dìu nàng dựa vào gối bông.

_Đừng nói chuyện ta còn sống ra ngoài.

_Nhưng chị.

_Chúng ta đã thỏa thuận, như vậy sẽ tốt cho cả đôi bên.

_Dạ, em đã dặn dò xuống.

_Được rồi.

Hassan mang một chén thuốc nghi ngút khói bên ngoài vào cùng một vài quả trứng gà được luộc chín. Carol đỡ Asisu uống thuốc, ăn uống chút đỉnh rồi lại tiếp tục ngủ nghỉ. Nhưng vì quá lo lắng, rốt cuộc chỉ nằm nom được thêm một canh giờ, Asisu lại ngồi dậy và hối thúc Carol đi nghe ngóng tình hình. Cuối cùng, họ quyết định chuyển sang một nơi khác gần hoàng cung hơn.

Bốn ngày sau...

Có tin Minue tạm thời trấn định được Thượng Ai Cập.

Ba ngày sau...

Tin tức báo thắng trận từ cả Thượng và Hạ truyền đến, tướng quân Minue trở thành người nắm quyền tối cao được dân chúng chúc tụng.

Hộ vệ còn báo lại rằng, không hiểu sao từ nhiều hôm trước, khi nữ hoàng Asisu vừa giết được phản nghịch, bọn họ đột nhiên trở nên nóng nảy, sự phẫn nộ và tức giận lên đỉnh cao khiến tướng quân Minue bỗng chốc thay đổi tâm tính, sử dụng binh phù triệt để, đánh trận không nhân nhượng, bắt được liền giết ngay không cần tra hỏi thêm, đặc biệt mấy viên quan theo phe Nebanon như Kaputa bị xử lý ngay tại chỗ, bọn phiến quân và tàn quân rất khiếp sợ, bên phía quân viện trợ từ Assyria cũng bị mất đi khí thế rõ rệt, vì tay trong đã không còn, lực lượng quân đội càng lúc càng yếu đi trước liên minh hai nước kia, Algon vừa đánh vừa lui, Minue rất nhanh đã ổn định được tình thế ở Thượng. Hình như còn có một lực lượng ngầm khác không rõ thông tin đã trợ giúp cho Minue, phía Hạ Ai Cập được cho là bị xao lãng bởi chiến sự từ Thượng Ai Cập, đồng thời quân viện trợ từ bên Thượng và Hitaito đến rất kịp lúc, nên tướng quân Nakuto đã lấy lại toàn bộ quyền hành trong thời gian ngắn. Hoàng tử Izumin hiện đang hỗ trợ tướng quân Minue tại kinh thành Thebe. Hiện nay, nữ quan Ari và Nafutera đã cùng tướng quân Nakuto đang lo nốt các việc còn lại ở Giza. Hộ vệ còn báo, đã tận mắt nhìn thấy hoàng đế Babylon đích thân cùng toán lính Ai Cập dạo quanh khúc sông cả trăm lần, đến giờ vẫn chưa buông bỏ ý định cho dù đã tận mắt nhìn thấy khung cảnh đáng sợ kia, cùng thu lượm trong tay những vật chứng của Nebanon. Có người trong quân đội kháo với nhau, họ đã nhìn thấy vua Babylon đề ra những biện pháp quân sự trong trận chiến vừa rồi cho tướng quân Minue, tuy nhiên chẳng ai tin vào tin đồn nhảm đó. Và không hiểu sao cá sấu gần đây chết khá nhiều, có người tận mắt thấy một quái nhân giết chết chúng trong trạng thái tức giận.

Asisu nghe xong chỉ gật đầu mà không nói bất cứ câu gì khác, trong lúc đó Carol hạnh phúc đến phát khóc khi biết mọi chuyện đã hoàn tất. Asisu thầm cảm ơn trời khi quyết định không ở căn chòi đó mà chuyển đến nơi khác, vì vậy mà bất kì tin tức gì về nàng không một ai biết, ngoại trừ Carol và mấy người giúp đỡ

đang ở đây. Bên phòng ngoài bắt đầu mở hội ăn mừng, Carol nói chuyện tíu tít với Hassan và quay sang cười rạng rỡ với nàng. Ít ai nhận ra, nữ hoàng hôm nay có một vẻ trầm lặng khó nói bằng lời.

Asisu đi về phía cửa sổ, đứng tựa vào đấy nhìn lên bầu trời rộng lớn với những con đại bàng sải cánh trên không, gió lùa vào mái tóc đen như ai đó đang dịu dàng cưng nựng người mình yêu, không ai rõ nàng nghĩ gì, chỉ thấy gương mặt thanh thản và hàng lông mi chớp nhẹ rung rinh như muốn khóc.

Buổi tối hôm đó, niềm vui như bông hoa nở rộ khi gặp mùa, mấy quán rượu được dịp tung bừng một phen. Carol vội vội vàng vàng cải trang đi ra bên ngoài. Riêng căn phòng mà Asisu nghỉ ngơi, vẫn thấy bóng dáng cô gái đơn độc lặng lẽ.

Hai ngày sau, khi mọi thứ chưa được ổn định hẳn nhưng phần nào đã bớt loạn, Minue cho người tìm kiếm và đón Carol về cung. Bên ngoài quán trọ nào là kiệu, nào là xe ngựa hoàng gia, sẵn sàng đưa vị hoàng phi quay về đúng với vị trí của mình. Từ đằng sau rèm cửa, Asisu ẩn mình nhìn lên bên ngoài, thấy khuôn mặt mệt mỏi của Minue và bộ dạng thất vọng suy sụp khi biết Carol không có tin tức gì của nàng. Hẳn đường như đã già đi mấy phần, cảm giác hẳn rất khác một Minue trước đây vẫn luôn nhút nhát chỉ biết nhìn nàng từ xa. Asisu vẫn theo Carol về lại hoàng cung, chỉ là giấu mình đi không lộ mặt, lại được Carol che giấu nên không có gì lo ngại.

Ngày lễ đăng quang của Minue được quyết định khá vội vã, vì ước mơ một Ai Cập thống nhất tự do nay đã thành sự thật, người dân cần có một minh quân lãnh đạo họ vượt qua hậu quả chiến tranh và bắt đầu xây dựng cuộc sống mới. Ngày hòa thân của Carol cùng Izumin cũng được định sẵn, sẽ được tiến hành sau lễ đăng quang. Hoàng cung thiếu thốn quan lại, nên đa phần ai cũng rất bận rộn, Minue suốt ngày lo học nghi lễ và thực hiện các nghi thức tắm gội tẩy trần nhất định, Carol cũng không kém là bao khi hầu hết công việc cần có hoàng phi, người hiện tại vẫn là địa vị cao nhất quyết định, lại đó tiếp hàng chục vương tôn công tử công chúa các nước đến tham dự lễ, hoàng tử Izumin cũng rất tất bật, đem quà chúc mừng đến sớm nhất và suốt ngày bám theo Carol trừ lúc về khuya, mấy cung nữ và binh lính thì lại càng không có phút giây nghỉ ngơi. Đương nhiên tình hình như vậy chẳng ai có hơi sức đâu chú tâm đến một cô gái lạ bí ẩn chỉ núp ở trong tấm cung hoàng phi, dĩ nhiên, trừ Nafutera đã quay về chăm sóc cho Carol, nhưng bà đủ thông minh để không nói gì, sau khi Minue lên ngôi, bà cũng sẽ lặng lẽ rời bỏ, vì bà không được phép ở lại để lên chức thái hậu, điều mà bà vĩnh viễn không bao giờ được đụng tới.

Ragashu đã về Babylon, nàng chỉ dám lén nhìn theo người chồng của mình, rồi lại tự dặn mình không được mềm lòng. Nhưng sao nghe tim mình lại buồn đến thế.

Tám ngày sau.

Đêm trước ngày đăng quang của Minue, bóng dáng công chúa bé nhỏ ngày nào lại âm thầm xuất hiện bên cạnh hồ sen. Hoàng cung hôm nay vắng lặng và thưa thớt, tất cả đã trang trí xong và mọi người đều tập trung hầu hết ở thần điện Amen, nơi diễn ra buổi tuyên thệ thay vì đại diện. Minue cũng đã ở luôn bên thần điện đêm nay.

Asisu đi qua tấm cung dành cho công chúa, nơi nàng lần đầu tiên biết đến thế giới này, những năm tháng còn đầy đủ cả phụ vương và mẫu hậu, những năm tháng còn hơi ấm tình thân gia đình. Vòng tay nàng rất thích, mấy trái nho mẫu hậu vô cùng thích ăn, giọng nói nghiêm nghị của phụ vương khi không hài lòng lúc nàng phá phách. Nàng đều nhớ.

Asisu đi qua thần điện Sobek, nơi có hồ sen thông với mạch nước sông Nile. Chỗ này nàng từng cùng Menfuisu bị ám sát, từ sau lần đó, nàng đã hạ quyết tâm phải bảo vệ cho đứa em trai quý giá của mình. Mỗi lần nhìn hoa sen nở rộ, nàng biết tình yêu của mình dành cho Menfuisu lại càng nồng đậm hơn. Nàng vươn tay chạm nhẹ cánh sen xanh đang vươn mình rực rỡ, hoa đã nở rộ, nhưng tình cảm lại trở thành nỗi đau không thể xóa nhòa.

Asisu đi đến tấm cung thần điện Isis, nơi nàng đã ở khi lên ngôi nữ hoàng. Mọi thứ đều gợi cho nàng nhớ lại rất nhiều sóng gió mà nàng đã trải qua, những đấu tranh một sống một còn vì vương vị, những cái nhìn lạnh lẽo từ người mình yêu thương, những chuyện như mũi dao đâm vào tim đau đó vẫn còn lớn vồn quanh đây, những lần đối đầu với Menfuisu đến chảy máu trong tâm can, còn có những việc nội cung mà nàng đã

xử lí nhiều năm trời, đó đều là câu chuyện buồn. Chạm vào từng kỷ vật, nhìn lại chốn xưa như chạm vào từng ngõ ngách trong tim mình.

Cuối cùng, Asisu đi đến đại điện thiết triều. Chính nơi đây, nàng và Menfuisu cùng nhau sánh bước, cùng nhau rạng ngời như ánh ban mai, cùng nhau trị vì Ai Cập. Nó cũng là nơi Menfuisu vì Carol mà từ hôn nàng, cũng là nơi làm cho nàng đi đến cùng cực của hận thù. Hôm nay nó được trang trí rất đẹp, nàng vẫn còn nhớ như in những ngày xưa tháng cũ, quần thần cùng đứng đây hàng hàng lớp lớp hô vang ca tụng hoàng đế và nữ hoàng, dân chúng bên ngoài kính trọng chúc tụng. Màn thêu rắn vàng, cột vàng khắc đại bàng quyền uy, tất cả đều chỉ là quá khứ. Asisu nhìn lên ngai vàng, nó rất đẹp, đẹp đến nỗi người ta đều có thể bất chấp tính mạng để có được nó, nhưng nó đáng sợ lắm, nó có quyền năng làm cho con người ta ngày càng xa nhau, xa đến nỗi không còn cần nhau nữa. Đúng vậy, đồ vật vẫn còn đây, ngai vàng vẫn còn đó, đại điện vẫn vững vàng, cả nàng cũng đang ở đây, nhưng người đã đi đâu mất rồi.

Menfuisu đã rời xa nàng bao lâu rồi nhỉ? Menfuisu đi đâu rồi?

Menfuisu, đừng sợ, chị đã về rồi đây. chị về rồi !

Menfuisu đừng lo lắng, chị nhất định sẽ bảo vệ em và bảo vệ cả Ai Cập này !

Bên ngoài, ánh dương ló dạng chiếu những tia nắng đầu tiên vào bên trong chính điện, Asisu quay lại ngăn người nhìn mặt trời đẹp dịu dàng trên khung trời Ai Cập. Một ngày mới lại bắt đầu, rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp cả thôi. Asisu bắt đầu khóc, mọi chuyện vui buồn bấy lâu nay đều như vỡ òa, từ lúc bắt đầu chống chọi nàng đã rất kiên cường, nhưng hoàn tất rồi, nàng được phép khóc rồi...

Tạm biệt !

Một lúc sau, Asisu bỏ lại đại điện phía sau, đi ra hành lang bên ngoài hướng đến chỗ nhìn ra bên ngoài hoàng cung, bắt buộc phải đi ngang cung thượng khách, bất chợt nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp Ragashu trong trạng thái không mấy ân cần. Nàng cười tươi trong vô thức, đúng thật là mọi sự thần linh định đoạt đều khó lường. Nàng có cười với Ragashu nhiều như nàng cười với Menfuisu không? Lần đầu tiên gặp năm đó, nàng và hắn đều có mưu toan của riêng mình, cuối cùng vẫn là không đẹp bỏ được ích kỷ bản thân mà yêu nhau trọn vẹn. Asisu rút ra một miếng vải trên tay, đó là dây thắt trên đầu của người Ai Cập, thứ mà Ragashu đã đeo trong đêm lễ hội đó. Nàng đặt nó ngay tim mình, đây là thứ nàng muốn giữ, nó mang theo những kỷ niệm về tháng ngày nàng hạnh phúc nhất cùng với chồng mình, chỉ một mình nó nàng muốn đặt bên cạnh mình, không thứ gì khác.

_Chị, nếu chị không muốn về Babylon, chị vẫn có thể ở lại Ai Cập, mọi người sẽ bảo vệ chị.

Asisu quay lại nhìn Carol áo xống hoàng gia uy nghiêm, đẹp như tiên nữ giáng trần đang chuẩn bị lên đường cho buổi lễ.

_Ta đã ở nơi này hai mươi năm, ta không muốn bị nó giam cầm nữa.

_Chị.

_Nơi này không thuộc về ta. Đi thôi, nên đi rồi.

_Chị, em sẽ cố gắng giữ hòa khí hai nước. Chị cũng phải giữ liên lạc với em.

_Cô hạnh phúc hơn ta năm đó, vì hoàng tử Izumin yêu cô thật lòng, còn thuở mới bắt đầu Ragashu thì không.

_Chị, đừng đi.

_Ta đã đối mặt với mọi chuyện, đến lúc cần chạy trốn rồi.

_Chị, chị đem Hassan theo, chị đi như vậy với Ari là rất khó khăn, vả lại còn...

_Được rồi...

Asisu quay lưng đi khỏi đó, Carol chỉ nhìn theo mà không khỏi chạnh lòng.

Đến giữa trưa.

Từ hành lang bên ngoài, Asisu lặng nhìn Minue đang cưỡi ngựa về hoàng cung trong sự ca tụng của người dân hai bên đường, hoa lót thảm đi, đầu đã đội vương miện Pharaoh, trên tay có ấn tín quyền lực, phía sau người người đi theo hầu hạ. Asisu mỉm cười an lòng rồi âm thầm dời gót. Minue lên ngôi, đặt danh hiệu là Horemheb.

Tại cổng hậu cung, cô gái bước ra khỏi cánh cửa dễ dàng với lệnh bài trên tay, bên ngoài xe ngựa đã chờ sẵn, trong xe có vị nữ quan quen thuộc cùng người thanh niên trẻ Hassan. Bên cửa lớn hoàng cung mở ra đón tân Pharaoh mới bước vào trong kèn trống rộn ràng, cổng hậu viện có bóng chiếc xe ngựa lăn bánh đều đặn dời đi dưới sự chào đón của bầu trời tự do.

Bảy năm sau.

Lễ đăng quang của vị vua mới cùng vương phi tại Hitaito diễn ra. Khắp nơi hội tụ nhộn nhịp từng bừng, chợ buôn tụ họp tấp nập đông gấp ba lần thường lệ với hàng loạt hàng hóa ngoài nước được miễn thuế, các điểm ăn mừng uống rượu thành lập đông đúc trong tích tắc, chỉ cần đi ngang cũng nghe mùi thức ăn và rượu hấp dẫn. Người dân nô nức chào đón một ngày trọng đại.

Chiếc xe ngựa lăn bánh đều đặn giữa phiên chợ tối vào cuối ngày, đây là phiên chợ cuối cùng diễn ra trước ngày lễ đăng quang. Đứa con trai tầm bảy tuổi có mái tóc màu nâu và đôi mắt đen tuyền biết nói, đang hào hứng nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, chốc chốc quay lại tíu tít với mẹ về mọi thứ mà cậu ta thấy được. Đến một nhà trọ tương đối, họ dừng chân tại đó và thuê hai căn phòng lớn. Khi đã cất đồ đạc xong xuôi, đứa bé trai lại ôm mẹ làm nũng, muốn được đi ra ngoài chơi, người mẹ cột nhẹ mái tóc đen nhưng như vuốt lại rồi cười với cậu quý tử của mình :

__Con được đi ra ngoài, nhưng con không được cưỡi ngựa, thứ nhất con chưa học cưỡi, thứ hai con còn quá nhỏ.

__Dạ mẫu thân.

__Để chú Hassan đi chung với con.

__Dạ mẫu thân. Con đi được chưa.

__Được rồi, đi đi.

Đứa con trai cười hớn hở chạy vội ra bên ngoài, khiến Hassan chạy gọi với theo mà không kịp. Sau khi nhìn con mình đi khuất, Asisu quay sang nói với Ari :

__Chuẩn bị đi, có lẽ chúng ta sẽ phải gặp người quen cũ để chúc mừng trước.

__Dạ chủ nhân.

Bên ngoài khu chợ náo nhiệt, đứa trẻ tinh nghịch lanh lợi nhìn xung quanh, rồi chạy thật nhanh và rẽ qua các ngõ hẻm cắt đuôi được Hassan cái rụp. Cậu bé chạy qua một khu buôn bán và cho thuê ngựa, lạc đà. Ở đây, người ta có cả một chuồng thú lớn, cậu đã theo mẹ đi khắp nơi từ lúc mới sinh ra, nên bản tính thích tự do với ngựa đã ngấm vào máu, cậu rất muốn cưỡi một con ngựa đen lớn, nhưng mẹ lúc nào cũng chê cậu còn nhỏ và không cho phép. Vậy thì tự mình học lấy, đó là cách cậu đã nghĩ khi xin đi chơi bên ngoài tối nay.

Sau khi thỏa thuận một cái giá phải chăng và lấp liếm lí do cần thuê, cậu bé nhỏ thuê được một con ngựa màu nâu sậm và vô cùng háng hái treo lên nó. Vì chưa bao giờ cưỡi, nên chân cậu kẹp quá chặt, khiến con ngựa đau, nó hí lên rồi vùng chạy mất kiểm soát, cậu bé khóc nức nở và chỉ biết níu chặt dây cương mong dừng để té xuống. Con ngựa chạy bạt mạng qua một lối đi khác và dẫn đến một khu vắng vẻ xa hoa khác thường, càng lúc càng hoảng sợ, cậu bé không khóc mà bắt đầu la kêu cứu, nhưng con ngựa vẫn cứ băng băng về phía trước. Khi sắp đâm sầm vào một bờ tường, thì may mắn thay có người cao lớn nhảy lên lưng ngựa sau cậu bé và nắm cương kìm ngựa lại. Cậu bé thở hắt hắt mừng rỡ, với suy nghĩ của trẻ con non nớt, cậu ôm chầm lấy người phía sau.

__Cám ơn đã cứu con.

Người đàn ông này rất đẹp trai, rất cao quý, gương mặt cũng rất nghiêm nghị, mái tóc được giấu sau cái mũ nên không rõ lắm nó màu gì. Người này nhúu mày khó chịu nhìn cậu bé :

_Nhóc con tên gì, tại sao lại cười ngựa âm ỹ ở đây.

_Con là Ragish, tại con muốn tập cười ngựa nhưng mẫu thân không cho, con rất thích được cười ngựa, nên mới...

_Nhóc con tên Ragish?

_Là mẫu thân đặt cho con. Có đẹp không ạ?

Người đàn ông ấy cười, không hiểu vì sao lại cảm thấy vô cùng thoải mái khi nghe cái tên này. Và tính cách thích cười ngựa vô cùng giống hần lúc còn bé. Đứa trẻ này có gì đó khiến hần cảm thấy rất quen mà cũng rất ấm áp, dù chỉ mới gặp lần đầu tiên.

_Ta dạy con cười ngựa nhé.

_Thật không ạ, đừng cho mẫu thân con biết nhé.

_Được.

Họ tập cười ngựa với nhau suốt một canh giờ, Ragish học rất nhanh, tuy chưa thành thạo lắm nhưng đã biết điều khiển theo ý muốn. Người đàn ông cười xoa và xoa đầu Ragish. Cả hai đã cười thật tươi và đều cực kỳ vui vẻ khi ở bên nhau.

_Con có thể gọi người là gì?

_Cứ gọi là là ông chú dạy cười ngựa là được.

_Dạ.

_Ông chú không phải người ở đây.

_Phải ta ở Babylon, đến tham dự lễ đăng quang, nhưng ta không thích ở trong cung, nên đã đến ở dịch quán cho thoải mái, vừa rồi con xông vào khu dịch quán dành cho quý tộc các nước đấy.Khi nào con đến Babylon, ta sẽ tặng con một con ngựa đen đẹp nhất.

_Thật không ạ.

_Ta sẽ không nói hai lời.

Ragish cười lớn rồi ngoắc tay với người đàn ông nọ.

_Ông chú ơi, cái túi bên hông của ông sắp rớt kìa.

_Cảm ơn con, trong đây đựng một vật vô cùng quan trọng với ta.

_Giống mẫu thân của con lắm, đeo bên người con một cái túi hoa dây này, dặn không được để mất, cũng không được cho ai coi, nhưng bên trong chỉ là một dây thắt trên đầu của người Ai Cập.

Nhìn bộ dạng Ragish bĩu môi, Ragashu không khỏi bật cười. Họ nói chuyện với nhau thêm ít lâu sau đó Ragish vội vã trở về thỉnh tội với bác Hassan và mẫu thân. Ragashu nhìn theo đứa trẻ có đôi mắt giống hệt người hần yêu, trong lòng không khỏi hoài niệm, nhưng đã bấy năm nay, chưa có lần nào hần cười vui và hạnh phúc như hôm nay, đứa trẻ này thật đặc biệt, hần ước gì gặp lại nó lần nữa...

Ragish nhảy chân sáo vào trong nhà, Hassan chạy theo phía sau thở hổn hển với nhóc con mau lẹ này. Ragish vừa quay về gặp Asisu đã hỏi ngay tức khắc :

_Mẫu thân, chúng ta đi Babylon chơi nhé.

Asisu cột nhẹ mái tóc của mình, quỳ xuống ngang bằng với đứa con trai. Đã không còn là cô gái chấp nhất búng bình, lạnh lùng ngày nào, giờ đây đã là người phụ nữ đảm đảm dịu dàng với tất cả sự bao dung và yêu thương của một người mẹ, đứa con trai này thật diệu kỳ, có thể biến người mẹ trở nên hiền hậu hơn bất cứ ai trên đời. Nàng vươn tay vuốt nhẹ má con trai.

—Sao con lại muốn đi Babylon.

—Chúng ta chưa từng đi đến đó, dùng chúng ta đi đã ngang qua cả chục lần rồi. Con muốn đi tới đó. Nơi đó không đẹp sao mẫu thân.

—Ragish, mẫu thân sẽ đưa con đi, nhưng hãy hứa với mẫu thân, khi nào con lớn hơn một chút, chúng ta sẽ đến đó ở thật lâu.

—Dạ mẫu thân.

Nhìn đứa con trai bảy tuổi cười tí mắt, Asisu cảm thấy ấm áp trong lòng hơn bao giờ hết.

Lễ hội náo nhiệt bên ngoài và tâm trạng của đứa trẻ vô tư cũng hòa nhịp sôi nổi cùng.

Rất nhiều năm sau này, khi Ragish lên ngôi rồi qua đời, câu chuyện về quá khứ và làm cách nào ông ta có thể lên ngôi vẫn là một trong những bí ẩn mà người ta chỉ có thể đoán mò. Ragashu sau này cưới thêm phi tần, nhưng không hề lập ngôi hoàng phi, mặc kệ cho đám quan lại nhốn nhao, kể cả việc luận tội người hoàng phi đầu tiên Asisu, Ragashu cũng một mực bác bỏ và giữ nguyên ngôi vị cho nàng dù nàng không còn nữa. Sau này, đột ngột Ragashu thông báo nhận Ragish làm con nuôi rồi lên kế vị, người ta vẫn hay thêu dệt hàng nghìn câu chuyện xung quanh vấn đề này và cả về người thân mẫu bí ẩn.

Minue lên ngôi, lấy hiệu Horemheb, sau này cũng không có con nối dõi, để lại ngai vàng cho một vị tướng quân khác, chính là người mở đầu triều đại mới Ramses.

Carol và Izumin liên hôn, nhưng trên đường rước dâu về đã có một trận đánh lớn giữa nội bộ Hitaito, Jidan vui thấy nơi sa mạc khiến cho địa vị Izumin càng vững chắc.

Minoa bị Atorat điều khiển suốt một thời gian dài, theo như truyền thuyết cổ, sau này có một vị anh hùng đã không chế được và đã giết Atorat, trả lại tự do cho Minoa.

Mãi về sau, người ta đều cho rằng nữ hoàng Asisu mất tích, người trong cuộc nghĩ nàng bị cá sấu giết, tuy nhiên điều đó đã không còn ai nhớ đến sau vài năm. Người ta chỉ nhớ mãi một bóng dáng nữ thần không rõ mặt đã giúp họ tiêu diệt kẻ thù, đem lại một Ai Cập mới.

Họ đã nhớ về một Asisu huy hoàng...

—————The End—————

Tài liệu tham khảo : bí mật vua Tut - đại học KH Xã hội và Nhân văn / Văn hóa Ai Cập cổ đại và văn hóa Sumer/ Các ngày lễ lớn của Ai Cập.

Nebanon được dựa trên hình tượng Ay, người đòi cưới vợ vua Tut (hình tượng Menfuisu) và lên ngôi, sau bị một vị tướng quân tiêu diệt, tướng quân đó lên ngôi lấy niên hiệu là Horemheb (hình tượng Minue)

Vua Tut chết khi còn rất trẻ, và những quyết định của ông đã dẫn đến sự thay đổi cả một triều đại sau này.

Vợ Tut (hình tượng Carol) đã yêu cầu được cưới hoàng tử Hitaito vì sợ cận thần là người giết chồng mình. Cũng có chi tiết hoàng tử Hitaito bị vui thấy nơi sa mạc (Jidan)

Fia cảm ơn bạn đã theo dõi truyện.

40. Phiên Ngoại : Babylon Có Đẹp Không?

Buổi chiều tà ánh tím hồng rực rỡ, chiếu xuống phiến cát vàng sa mạc đẹp như một bức tranh buồn, mấy con lạc đà và đám người du mục quyết định nghỉ chân tại một ốc đảo nhỏ, họ dựng lều căng bạt để nghỉ ngơi đêm nay. Một vài người đã đi kiếm thêm nước và vớt vát được thức ăn trên ốc đảo, được chừa nào hay chừa ấy. Hassan đã nhanh chóng hòa cùng mấy người đàn ông đi đến hồ nước duy nhất trong ốc đảo này, còn lại ba người nằm nghỉ bên trong.

Asisu khẽ vuốt tóc đứa con trai mười hai tuổi đang gối đầu trên đùi mình mà say sưa ngủ, nhìn vẻ mặt bình yên của nó khiến nàng sẵn sàng đánh đổi tất cả mọi thứ. Đi đường suốt cả một ngày mệt mỏi, lại lú lo suốt dọc đường nên giờ đối với Ragish được nằm trong lòng mẹ thế này là hạnh phúc nhất. Đoàn người thích nhất là Ragish, một cậu bé lúc nào cũng lạc quan và đem lại niềm vui cho mọi người.

Asisu khẽ thở dài, cũng đã mười hai năm trôi qua, người cũng đã già đi và mọi thứ cũng đã thay đổi, chẳng biết người xưa thế nào? Cổ nhân còn nhớ hay đã quên....

Mấy năm trở lại đây, Asisu lo lắng cho đứa con của mình, là một người mẹ, thì con cái luôn là ưu tiên hàng đầu, đó không phải là trách nhiệm phải có mà là bản năng, là bản năng của tất cả người mẹ trên thế gian này. Mặc dù Ragish đã đến tuổi đi học, cậu bé vẫn được dạy bảo rất tốt, được đích thân nàng dạy học, nhưng trên hết nàng không muốn này đây mai đó như du mục thế này mãi, cần phải ổn định để có môi trường tốt cho Ragish phát triển, có bạn bè như bao đứa trẻ khác. Đúng lúc Ari mang cơm vào lều và Hassan cũng quay về, họ nhìn thấy vẻ mặt thần thờ của Asisu nên liền hỏi :

_Chủ nhân đang suy nghĩ điều gì thế, có chuyện gì với thiếu chủ sao?

_Ta đang nghĩ, không biết Ragish có oán trách gì ta không?

_Có chuyện gì sao ạ?

_Đáng lẽ, nó không phải bốn ba đây đó như thế này, đáng lẽ nó được ăn sung mặc sướng trong cung điện vàng, được học ở một nơi tử tế với những thầy dạy tốt nhất, thậm chí có thể cai trị cả thiên hạ. Nhưng mà bởi vì suy nghĩ của ta, nên giờ nó mới khổ sở như thế. Ta thực sự không muốn, nó đi theo vết xe đổ của ta, lại tranh quyền đoạt vị, sống những ngày tháng toan tính và âu lo, không biết khi nào lại có kẻ đến ám sát mình, không muốn đối đầu với những chuyện chính sự và đám quan lại đó. Ta chỉ muốn nó luôn được tươi cười như hiện tại, bình bình yên yên sống qua từng ngày. Ngay từ khi chưa chào đời, nó thực sự đã rất bất hạnh khi làm con ta. Khi đó, ta đã chuẩn bị thật kỹ, nhưng suýt chút thì xảy thai nó.

_Chủ nhân, người chỉ muốn những gì tốt nhất cho thiếu chủ, người không làm gì có lỗi...

_Ta vừa muốn trả lại cho Ragish một người cha, vừa không muốn nó đối mặt với áp lực làm con của một hoàng đế, vậy nên ta đã giấu tất cả về thân thế và cha của nó. Đứa con trai tám tuổi của Carol cũng đã đối mặt với rất nhiều thứ, chuẩn bị lên ngôi thái tử rồi, vậy mà đám loạn thần vẫn còn làm khó đâu có dễ yên.

_Chủ nhân...

_Ta chỉ cảm thán vậy thôi, chúng ta khi nào thì tới Hitaito, ta chỉ sợ sẽ không đến kịp buổi tấn phong thái tử đó.

_Ngay tối mai sẽ tới, chủ nhân đừng lo lắng quá.

Asisu gật đầu nhẹ, rồi lo đánh thức Ragish dùng bữa tối. Sau đó, họ lại trò chuyện vui vẻ với nhau như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ragish ăn rất ngoan rồi chui tọt vào trong chiếc chăn nhỏ tạm bợ.

Hai hôm sau,

Vì một vài sự cố không đáng, họ đã đến trễ mất một ngày, nên xe ngựa chạy nhanh hơn mọi khi. Trên xe vẫn là cậu bé liến thoắng nói liên tục như mọi khi.

_Mẫu thân, mọi người đông quá, người ta nấu nhiều đồ ăn thật đấy.

_Ừ, Ragish, lát mẫu thân dắt con đi chơi một vòng nhé. Mọi người đều đang chúc mừng cho vị thái tử mới lên ngôi.

_Mẫu thân, chắc vị thái tử đó sung sướng lắm, được nhiều người ca tụng thế này kia mà.

_Phải, Ragish. Con ngưỡng mộ vị thái tử trẻ tuổi còn hơn con sao?

_Không có, con chỉ ganh tỵ vì thái tử sẽ được cưỡi ngựa và học bắn cung thoải mái.

_Con chỉ biết có cưỡi ngựa.

Asisu cười rồi điểm chỉ vào mũi con trai mình. Đột nhiên Ragish hỏi làm nàng hơi giật mình :

__Mẫu thân, Babylon có đẹp không mẫu thân.

__Sao tự nhiên con lại hỏi thế.

__Babylon có ngựa đẹp, mẫu thân chẳng phải đã nói khi nào con lớn sẽ cho con đến Babylon sao?

__Ragish con phải lớn hơn một chút nữa.

__Mẫu thân...

Ragish bĩu môi quay đi, nó vẫn còn nhớ như in lời hứa năm năm trước với người đàn ông bí ẩn kia, Ragish chân tay giãy nảy loạn xạ làm nũng, vô tình không để ý miệng túi gấm bị bung ra từ khi nào, dải khăn thắt trên đầu của người Ai Cập rớt ra bên ngoài cửa sổ xe ngựa, bị gió cuốn tốc đi xa.

Từ hướng ngược lại, một tốp người Babylon cưỡi ngựa chạy như điên về phía cổng thành. Nghe tiếng ngựa, Ragish thích thú ngó đầu ra khỏi xe để nhìn, mái tóc nâu hất hất trông tinh nghịch đáng sợ, ánh mắt đen vừa nhìn thấy ngựa đã lóe sáng lên như ngọn đèn trong đêm, Asisu cũng kịp theo đưa con trai nhìn về phía đoàn người đang điên cuồng phi ngựa, chỉ thấy một bóng lưng của người dẫn đầu sao lại dấy lên cảm giác quen thuộc như thế, không biết vì thứ gì níu giữ nàng nhìn theo tấm lưng của người đó xa dần, xa dần, đến lúc chỉ còn cái chấm đen nàng mới thôi không dõi theo nữa, mặc dù không biết đó là ai, nhưng sao trong lòng đột nhiên lại thổn thức.

Ragashu cưỡi ngựa đen gấp rút quay về kinh thành Babylon vì chuyện gấp chính sự, vừa khi đến cổng thành, bất ngờ một cơn gió không biết cố ý hay vô tình, cuộn theo một dải băng thắt trên đầu tạt vào ngang cổ hắn, làm hắn thẳng gấp ngựa, bực mình nắm lấy vật đó đưa lên trước mắt. Từng nét, từng đường vân trên đó, vô cùng chính xác và quen thuộc.

Một dòng cảm xúc như sét đánh trong tim, vật này gợi cho hắn nhớ lại một người mà hắn chưa bao giờ quên. Mùi hương còn vương trên đó cũng là mùi trầm hương năm nào. Ragashu ngậy người trong giây lát, rồi ngoảnh đầu nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy ai ngoài người dân Hitaito đang ăn mừng linh đình và nhảy nhót. Đáng tiếc, chiếc xe ngựa đi quá xa. Có lẽ chỉ là ảo giác hoặc sự trùng hợp ngẫu nhiên, Ragashu tạm cất dải băng vào, tự mình lắc đầu trấn tĩnh, cười nhạo bản thân rồi quất ngựa đi tiếp.

Dù sao cũng chỉ là trùng hợp...Chuyện hắn nghĩ đến là không thể nào xảy ra.

Nhưng...là cổ nhân sao?

41. Bonus

Đó là một buổi chiều nhuốm đỏ, hai bóng người lặng lẽ đi về phía cổng quan biên giới Ai Cập...

Cậu thanh niên với mái tóc nâu và đôi mắt đen tuyền sâu thẳm đang nở nụ cười tươi như bông sen vươn mình sớm mai, đôi tay níu chặt lấy người phụ nữ trung niên đang đi bên cạnh mình. Sau bao nhiêu năm trôi qua, bà ấy rớt cuộc vẫn đẹp như xưa, vẫn là vẻ đẹp kiêu sa và lạnh lùng như thế. Có chăng chỉ khác là vẻ từng trải đã ám lên khuôn mặt bà ấy như khắc ghi những tổn thương mà bà ấy đã phải chịu đựng. Người ven đường nhìn vào đánh giá hai người từ phương xa đến này, trông cậu thanh niên chỉ chừng mười lăm hay mười sáu tuổi gì đó, gương mặt sáng láng và toả rực hơn bao giờ hết.

Hai người họ ghé đến một quán trọ nhỏ phía gần chợ phiên, rồi gần như mất hút trong đó mà không quay ra. Cho đến chợ phiên diễn ra sáng hôm sau, người ta mới thấy người phụ nữ dịu dàng ấy bước ra khỏi cổng.

Mấy năm trở lại đây, Ai Cập không ngày nào được yên. Những hiềm khích cũ giữa Ai Cập với các nước lân cận lại được nung nấu bùng nổ trở lại, vì vậy chiến tranh là không tránh khỏi, mà đặc biệt là Hitaito. Một trong những trận chiến khiến Ai Cập trở nên điêu tàn hơn bao giờ hết và sẽ không thể tổ chức những cuộc chinh chiến lớn đó chính là trận đấu gần biên giới, đích thân hai vị vua ngênh chiến với nhau, mà theo người biết chuyện vẫn hay ngầm hiểu là cuộc đối đầu giữa Minuê và Izumin.

Người phụ nữ trung niên đó choàng cả tấm khăn che đi mái tóc, mặc kệ cho trời nắng ở Ai Cập như thiêu như đốt. Bỏ ngoài tai những lời bỏ ngỏ của người dân về mình, người phụ nữ ấy vẫn tiếp tục đi vào khu chợ

nhộn nhịp. Một vài kẻ tò mò thì sẽ để ý kỹ, trong mắt người đàn bà ấy mang theo rất nhiều thứ xúc cảm, hoài niệm có, đau thương có, giận dữ có và cả niềm hy vọng.

Rốt cuộc thì người phụ nữ ấy cũng chịu dừng lại ở một ngôi nhà nhỏ phía cuối con đường. Nơi này mặc dù đã bỏ hoang vì chiến tranh từ bấy lâu, thậm chí còn có tin đồn thần linh cho ma quỷ canh giữ nó, nhưng chỉ cần nhìn sơ qua thì vẫn miễn cưỡng nhận ra nơi đây đã từng là chỗ buôn bán trang phục và vải vóc có tầm cỡ. Một vài người liêu lĩnh ra cản đường và khuyên người phụ nữ đó, nhưng bà ta vô cùng cố chấp, họ đành chấp nhận bà ta là kẻ điên nào đó văng lai và không can thiệp nữa. Họ chỉ nhìn thấy người phụ nữ ấy vào trong thôi, còn lại chẳng ai biết bà ta làm quái gì trong đó.

Người phụ nữ bước vào bên trong, nhẹ nhàng tháo khăn che đầu vào áo choàng, lộ ra một thân hình tuyệt mỹ với dung nhan thách thức với thời gian. Người phụ nữ ấy tròn mắt nhìn xung quanh như cố gắng dùng những hình ảnh cũ chấp vạ lại nơi đây. Từng cái chạm tay nhẹ như mang từng dòng hồi ức quay về. Đôi mắt đen láy và sâu thẳm dường như đã bắt đầu ươn ướt. Rồi người phụ nữ ấy bắt đầu đi tìm, tìm một thứ nào đó không rõ. Bà ta gần như lục tung cả nơi này lên, thì thoảng ho sù sụ vì đám bụi rồi lại kiên nhẫn tìm tiếp. Cuối cùng thì, bà ta vẫn không thể tìm thấy nó, một sợi dây thắt trên đầu người Ai Cập, một sợi dây mà giống hệt với cái mà con trai bà ta đã làm mất cách đây không lâu tại kinh thành Hitaito. Cho dù không đẹp và mới như cái cũ, cũng không đi theo bên mình nhiều năm tháng, không phải là vật đối phương từng đeo, nhưng đối với bà ta vật giống vật xem như bù đắp phần nào, xem như bà ta vẫn có thể thấy đâu đó bóng dáng của người ấy...Vậy mà, bà ta vẫn không tìm được, sợi dây đó dường như là độc nhất vô nhị...

Trời bên ngoài đã quá trưa, người phụ nữ nọ vội vã bỏ sợi dây đó rồi khoác áo lại như cũ và trở về phòng trọ với con trai mình. Ngay khi bà vừa đi qua khỏi ngõ hẻm đó, thì lập tức có một đoàn người cưỡi ngựa như bay về phía căn nhà hoang đó. Người dân chỉ còn biết lắc đầu mà thắc mắc vì sao đột nhiên hôm nay lại có quá nhiều người tò mò mà dấn thân vào chỗ nguy hiểm như vậy.

Đoàn người dừng ngựa ngay trước ngôi nhà đó, vì vó ngựa làm tốc gió, khiến một mảng tường hiên lại rơi xuống kêu lạch xạch đến rợn người. May mà không phải là vào lúc đêm khuya. Người đàn ông dẫn đầu dường như là một đại quý tộc nào đó, trên người mùi hương cao quý và độc nhất, vải áo thêu hoa văn không phải của dân Ai Cập, và cái mũ ôm trọn cả mái tóc bên trong. Người này gần như lao vào bên trong, làm náo động cả một khu vực xung quanh. Ông ta tìm cái gì thì không ai rõ, chỉ biết sau khi đi ra thì gương mặt xanh rờn và hoang mang. Đúng vậy, sợi dây mà ông ta bắt được tại Hitaito hôm đó, có hoa văn giống hệt với một kỷ vật của ông ta. Và điều quan trọng là ông ta muốn xác định xem có phải có rất nhiều sợi dây giống thế không, chỗ buôn bán đó có phải đã làm ra nhiều sợi dây giống vậy hay không...Và rồi, nó là độc nhất vô nhị...

Điều đó là gì đây? Cổ nhân có còn sống hay không...

Hôm đó là ngày triều đình Ai Cập đón tiếp Babylon để bàn thảo về liên minh sắp đến, nhằm phục hồi nền kinh tế Ai Cập. Đích thân hoàng đế Babylon cũng đến, vì tính chất quan trọng của liên minh này. Đồng thời đây cũng trùng vào dịp người dân Ai Cập mừng lễ hội tạ ơn sông Nile mẹ hiền, nên khắp mọi nơi hầu như hân hoan ăn mừng mặc kệ những vất vả sau chiến tranh.

Đối với lớp người trẻ tuổi mà nói, thì lễ hội, từng bừng, nhộn nhịp là thú vui không thể thiếu. Bởi thế cậu thanh niên Ragish đã ăn bận bảnh bao và trốn mẹ đi ra ngoài chơi từ hồi chớm chiều. Cậu ta len lỏi qua dòng người nhảy múa và lắt lự theo họ, cười đùa và làm quen với một vài cô gái trạc tuổi cậu ta. Cũng do vẻ ngoài long lanh và điển trai ấy, nên cậu ta dường như thu hút được rất nhiều cô gái vây quanh mình. Chỉ một lát sau, cậu ta bắt đầu kiếm có né mấy cô gái nhao nhao phiến phức để chạy đến với mấy chú ngựa và sân tập bắn cung gần đó.

Chỉ một lát sau, có một người thu hút cậu ta bằng con ngựa ô đen sáng bóng, mới nhìn qua đã biết chỉ có hoàng tộc mới sử dụng loại ngựa này. Cậu ta lân la lại gần đó để ngắm nhìn con ngựa, chỉ đứng im và lặng nhìn. Cho đến khi cậu ấy nhận ra người quen cũ, thì không ngừng kêu réo. Người đàn ông phải mất mấy phút mới có thể nhận ra cậu bé năm nào nay đã lớn đến thế này. Ông ta không hiểu sao trong lòng lại cứ có cảm xúc thương yêu đứa trẻ này như ruột thịt của mình. Họ cưỡi ngựa, đua ngựa với nhau chốc lát rồi ông ta tặng cậu con ngựa quý. Trong lúc lúc cậu ta vui đùa và thi bắn cung với thuộc hạ thì ông ta tự mình đi dạo vào những nơi xưa chốn cũ.

Bờ sông đó là nơi ông ta đã cùng người ông ta yêu nhất cầu với thần sông Nile...

Chỗ kia là nơi ông ta cũng người đó uống trà...

Còn đây là nơi ông ta đã nhảy múa cùng người đó...

Cuối đường kia, là nơi ông ta lần đầu tiên mặc y phục Ai Cập...

Bước chân kí ức dẫn ông ta đến những nơi tràn ngập hạnh phúc một thời.

Có một bóng đen phía xa xa, cũng đang lướt qua từng nơi theo dòng hồi tưởng của mình. Mái tóc thướt tha và dáng điệu kiêu ngạo... Bàn tay mảnh mai chạm vào từng cột nhà đã bị nứt vỡ, tiếng khóc thút thít hoà quyện trong gió.

Ngay tại căn nhà hoang đó, người đàn ông nhìn thấy có một người phụ nữ trước mắt đang quay lưng lại với mình. Cảm giác đau rát trong tim bỗng trở dậy, bóng dáng người xưa hình như đã quay về.

_Asisu, là nàng sao. LÀ NÀNG SAO, ASISU....

Người phụ nữ đó quay lại, váy áo màu xanh nhạt bị gió thổi phất phơ. Vẻ mặt ngạc nhiên pha lẫn một thứ xúc cảm không tên.

_Ragashu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-mat-asisu>